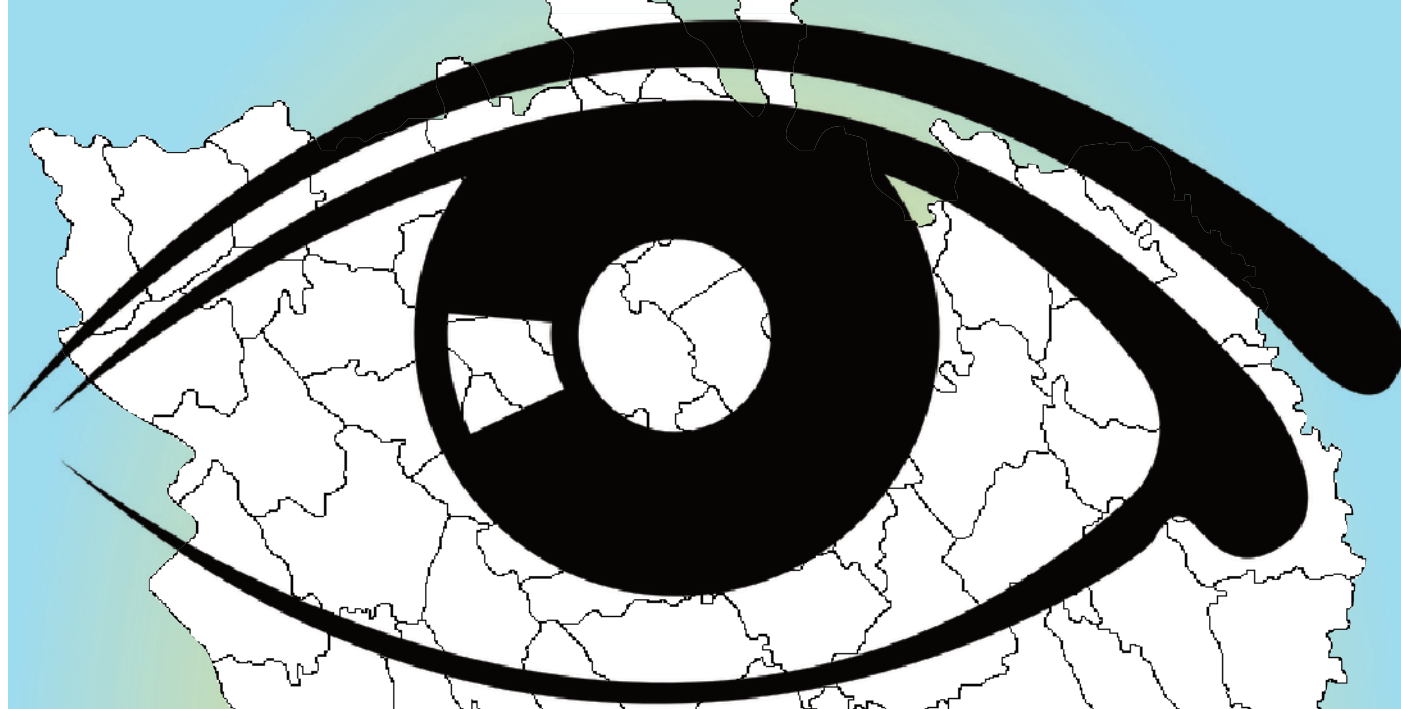

DUMITRU V. MARIN

101 VASLUIENI PENTRU 100 DE ANI

VALORI IDENTITARE...

Editura PIM, IAȘI
2019

**TIMPUL N-ARE RĂBDARE NICI CU FRUMUȘEA,
NICI CU INTELIGENȚA... NICI CU VIAȚA NOASTRĂ!**

„D.V. Marin reprezintă astăzi, peste ½ secol de istorie trăită – vorbită – scrisă, de după 1968 (când s-a înființat județul). Mereu a fost într-un plan prezent, martor și actant la tot ce s-a înfăptuit în municipiul, județul Vaslui sau chiar în Moldova românească. El însuși ne-a lăsat multe volume de istorie culturală, lucrări științifice sau de înaltă jurnalistică. În peste 6 decenii, prezența lui a fost mereu remarcabilă... Omul și opera au intrat deja într-un patrimoniu.

Mărturiile sale sunt unice și, acum, imposibil de cuantificat exact.”

**Prof.Univ.Dr. Al. Ionescu –
Laureat al Premiului Academiei
Române
(15 iulie, 2018)**

Tehnoredactare: Cătălin Sîmpetru
e-mail: csimpetru@yahoo.com

Web site: www.marindumitru.ro
www.tvv.ro

E-mail: marintvv@gmail.com;
Tel./Fax: 0235.361.236; 0744.231.380

DUMITRU V. MARIN

101 VASLUIENI PENTRU 100 DE ANI

***VALORI IDENTITARE VASLUIENE:
SEMNAL SPIRITUAL LA CENTENAR***

**Sediul redacției Revistei, al Ziarului, și al TVV online.
Str. Frunzelor, nr. 2, Vaslui, Cod poștal: 730158**

DUMITRU V. MARIN

101 VASLUIENI PENTRU 100 DE ANI

***VALORI IDENTITARE VASLUIENE:
SEMNAL SPIRITUAL LA CENTENAR***

**Editura PIM, IAȘI
2019**

MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC

ROMANIAN CULTURAL MERIDIAN
MERIDIEN CULTUREL ROUMAIN
Румынский культурный Меридиан
RUMÂNISCHER KULTUR MERIDIAN

An IV, Nr. 4, (16) octombrie - noiembrie - decembrie 2018
Director: Prof. dr. Dumitru V. MARIN
VASLUI

Coordonată și editată de: Prof. dr. Dumitru V. MARIN. Site-ul electronic: www.meridian.ro ISSN: 2241-2017

Citește Meridianul și pe net la www.tvv.ro!

Prof. dr. Dumitru V. MARIN
Sineștiul Căminilor de Presă
din județul Vaslui

Meridianul

Iași - Vaslui - Bacău

editorial

VALORI NAȚIONALE... VALIDATE LA VASLUI

Colucian la prezentat

DEȘTEPTĂȚE, CURAJ ȘI VITEJIEȚE
Declarată primărie de la Ecrașeni-Iaj

HAZU ARHITECTURII
SUSCITĂ

PROTECTOR - CUM SAUȘI - BACĂU

**NUMERUL 7 DE NR. 4 AL NO
MEI**
MERIDIENUL CULTURAL

REMEMBRANȚE
DE LA TÂMBULEȘTI

MEMORIALUL „SUSCITĂȚE, CURAJ ȘI VITEJIEȚE”
DE LA ECRAȘENI - IAJ

MERIDIENUL
CULTURAL ROMÂNESC
Nr. 4, 16 octombrie - noiembrie - decembrie 2018

© Editura TVV Vaslui

*„Eu sunt omul muncii și faptelor mele
imposibil de egalat vreodată”*

Dumitru V. MARIN

De ce 101?

Este o altă încercare, după *...77...Noduri culturale*, Dictionar selectiv, 2018, care să sintetizeze prezența în cultura națională și a lumii a unor contemporani dintre cei mai reprezentativi, activi, deci vii, în 2018. Lista alfabetică a acestora poate să nu sugereze îndeostul contribuțiile la cultura națională: de la țăran (Ticu Roșca), la academician... de fapt al academicienilor (inclusiv, AOȘR) frecvent prezenți în Agora: Ionel Miron, Constantin Toma, Avram D. Tudosie... Treptele dintre aceștia sunt ocupate de foarte impunătoare personalități vasluiene ca Th. Codreanu, D.V. Marin, Vicu Merlan, Laurențiu Chiriac, Mircea Ciubotaru, Nicolae Crețu, Toader Dima, Daniela Gîfu, Lucian Valeriu Lefter, Valeriu Lupu, Pavel Toma (...), cu doctorate în științe, universitari sau „de la țară”, cu altă serie de doctori în științe ca Marilena Hobincu, Oltea Gramaticu, Petru Ioan, sau profesorii cercetători Costin Clit, Th. Pracsu, Dan Ravaru, poeți recunoscuți ca Petruș Andrei, Gabriela Ana Balan, Simion Bogdănescu, Mihai Apostu, Daniela Oatu, prozatori de înaltă valoare ca Ion Gheorghe Pricop, Val Andreescu, jurnaliști de rang național ca Lucian Pârvoiu, Cătălin Striblea, alți ziariști ca Nicolae Cristian Lapa, primari cu eficiență culturală de la Rebricea (Valerică Radu), Lipovăț (Valerian Hriscu), Petrică Chiriac (Duda Epureni), Berezeni (Toader Dima), șefi de Instituții cu marcată prezență în viața spirituală ca

Ion Brișcaru, Ionel Armeanu Ștefănică, meseriași, adevărați specialiști ca Ioan Cristian Modoranu (Vaslui), foști parlamentari, primari, pictori, monografiști și, restul până la peste o sută. Dacă tot e CENTENAR, noi, la sută, ne oprim...!

Această rapidă trecere în revistă nu poate acoperi un conținut de sute de pagini. Subliniem aspecte esențiale pentru cântărirea contribuției concrete la culturalizarea și spiritualitatea locului:

MUNCITORII DE AICI, de la roate, adică din mijlocul unei populații despre care se ilustrează în presă numai elemente negative (violatori, bețivi, hoți, puturoșii de serviciu ai națiunii), drept care aici pare că s-a răsturnat nu căruța ci multe camioane cu proști... Vorbim ACUM de contribuții și muncă de o viață, peste obligațiile slujbei, ca surplus de energie și valoare exprimată public al celor doi mai mari („geminii” la Vaslui, Th. Codreanu, D.V. Marin), alți impunători și valoroși contributori la progresul locurilor: Simion Bogdănescu, L. Chiriac, Th. Pracsiu, Gabriela Ana Balan, Costin Clit, Valeriu Lupu, Vicu Merlan, Avram D. Tudosie, ș.a.

MUNCIND AICI este meritul lor cu totul deosebit, esențial, relevant. Cuprindem în Dicționar numai pe cei care și-au legat destinul de județ, au muncit aici, și au contribuit mai presus de puterile dar nu și de talentul lor lor la progresul concetățenilor. Fatalmente a trebuit să includem dintre cei care acoperă cât mai mult timp din suta de ani, deci mai vârstnicii. Sunt și dintre cei care au jucat un rol în preajma Revoluției, dar care din neputinți omenеști nu mai apar ca activi în ultima perioadă, ca Petru Necula, Paul Munteanu, M. Proca, C.Bârsan, Brândușa

Dobriță, Dorina Stoica, ș.a. Am încercat, însă, să dăm și nume dintre cei tineri care POT să-și concretizeze mai târziu aspirațiile. Lucrarea de față este fotografia spirituală a momentului vasluian fără a fi exhaustivă sau să întrunească elemente de analiză definitivă. E un semnal, în care deliberat n-am inclus nici un politician (clasa politică este cel mai discreditat segment social, astăzi).

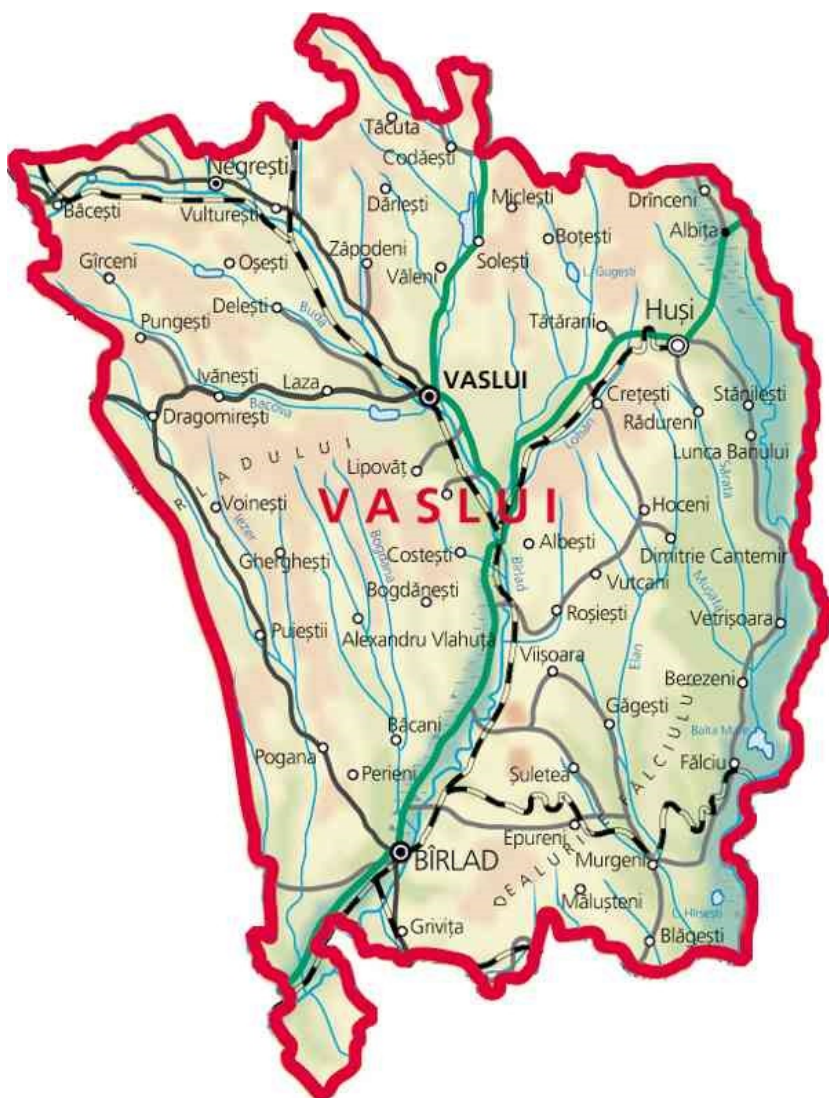
Ne mândrim și cu ce n-avem!? Pentru că, poate, un Emil Racoviță, biolog-speolog din Șorănești (Dănești-Vaslui) dus mult prea departe, inclusiv la Polul Sud, poate se mai întorcea pe aici, unde avea o moșie impunătoare, poate, dintre zecile de personalități mereu pomenite ca valori județene unii se mai întorceau pe aici (ca și actorul Constantin Tănase, cu revista lui), dar cei mai mulți duși au fost, unii nici n-au mai recunoscut că s-au ivit pe lume aici (mdeh, nobili!). Dintr-un snobism nejustificat.... îi tot amintim pentru Vaslui, dar ei n-au avut și nici nu au vreo contribuție pe aici, nici măcar, ca proprietari de pământ, ori funcții locale. S-au afirmat în orașe mari sau în străinătate. Nu-i abuziv și nedrept să-i tot luăm ca reprezentanții noștri? Chiar dacă au completat valorile naționale și mondiale, tot acolo, departe au activat. Lista e lungă, totuși, e de mândria noastră că nasc și la Vaslui asemenea oameni!

DICTIONARUL NONVALORILOR?

Ar fi o încercare cu multe-multe discuții. Motivată de faptul că au ajuns în posturi importante fără vreun merit (adică politic) niște ființe care nu-și pot justifica prea bine salariul, că... repede cad în descurajarea provocată de societatea în care trăiesc, faptul absolut real al

nerecunoașterii valorii celuilalt din incapacitate, invidie, ură, deducirea la viață nonintelectuală, spaima neagră a momentului național (la 2018) toate țin de caracterul inovativ, dorința de afirmare, capacitatea acelora. Și apoi, ar fi mult prea multe nume de nonvalori – după aprecierea noastră, evident subiectivă, - deci ar putea fi o nedreptate a unui autor care lasă posterității un lucru bine făcut. Interpretabil sau nu dar real, existent. Ne-menționarea sau clasarea pe vreun loc al unui plagiator care reușește să scoată cu sprijin politic unele cărți, s-ar putea dovedi nefericită dacă cei din viitor vor neglija, adopta, ori abandona acest mod de furt calificat. Noi dăm seama de ale noastre câte scriem !!

CARACUDA locală ar putea da comentarii savuroase. Dar, de ce să-i desființăm pe cei care încearcă și ei, câte ceva, având un rol stimulativ? Nu ne trebuie un munte de maculatură pentru vreo capodoperă? În intenția de a încuraja fenomenul putem să-i acceptăm cu indulgență, până la urmă, pentru comparație... De aici se nasc și contestatarii. Cel puțin vreun mărunțel se scarpină ca măgarul râios, cel puțin un scrântit la cap poate comenta necuviincios, cel puțin un înrăit fără vreo realizare împrăoască murdării. În presa provincială sunt ziariști de nimic, și smângălitori bețivi care se cred cu mult mai deștepți decât în realitate: e și aici, democrație, iar anonimitatea de pe internet e un rău necesar pentru creația neantului.

ALT DICȚIONAR „gros-modu” ar fi mult mai voluminos, până și ultimul prăpădit în scris, ar vrea să fie

în el. Tocmai de aceea, bazați pe cei 62 de ani în jurnalism, pe cele 30 de cărți scrise, pe munca de profesor de limba română 4 decenii, pe recordurile mondiale și naționale în jurnalism și pe experiența conducerii unui grup de presă (unic...) noi am procedat cu răspundere la selecția valorilor vasluiene. Ne facem probleme că n-am făcut o selecție mai deasă, doar cu autori de talie națională. Dar acesta este potențialul nostru spiritual-artistic astăzi, în 2018. AICI și ACUM !?!

Toti cei incluși în acest Dicționar al valorilor vasluiene au contacte, cel puțin periodice, cu o masă de oameni, care să ia, reia, să conștientizeze prezența lor, aici, pe plaiuri vasluiano-moldoveano-românești, ca într-un eșantion național. În ce măsură prezența unui academician este comparabilă cu a aceluia lucrător în presă care FACE jurnalism cultural și „social-politic” e de analizat, pentru că cei de aici pot face concret ceva, orice, dar aici, pentru cei de aici, dintr-un județ mereu văduvit de valori (și) din cauza asta rămas sărac și înfeudat. E drept că în afară de agricultură nu prea sunt resurse pe aici, resursa umană de odinioară exportându-se susținut în vest.

Credem că oferim prezentului, spre analiză și meditație, dar și viitorului, o BAZĂ motivațională, de ambiționare în muncă (tot pentru alții, ca și noi), ca modele pentru cei care tot mereu vin. Aceasta este o fotografie valorică a momentului, a mediului în care ne învărtim, trăim, visăm, FACEM! Nu înseamnă că nu mai sunt și alții. Aceștia sunt cei pe care i-am considerat noi potriviți să ne reprezinte în viitor ca valorile locale ale momentului.

UN DICȚIONAR LA CENTENAR, deci o demonstrație că această generație și-a impus amprentă

asupra vremurilor, atât de nefavorabile, de regulă, pentru că oamenii n-au fost apărați decât de munca lor, mai presus de talentul lor, chiar genialitate locală, de osârdia lor pentru acel ceva care să așeze pietre în calea uitării, a timpului nemilos, a formării noii culturi existențiale ca sferă nouă, cu prea puțină posibilitate de preluare a experienței din sfera veche, a Galaxiei Guttenberg.

NE ÎNSCRIEM, ȘI ASTFEL, PE HARTA CULTURALĂ A LUMII.

Ne înscriem, hotărât, cu valorile ACTUALE și ALE NOASTRE într-un segment din Coloana Infinitului Spiritual Românesc, și într-o COLOANĂ A IUBIRII DE ȚARĂ despre care e posibil să nu se mai audă, vreodată. Globalizarea este o realitate, clară, azi, ca și indoeuropenismul de la începuturile civilizației; și munca noastră ar putea fi, astfel, în zadar.

Dar... dacă, așa cum credem, istoria lumii și a românismului se va rescrie?

Iată de ce... 101 vasluieni pentru ISTORIE!

NOTE OBSERVATIVE

O scurtă analiză, nu de texte, ci, a listei:

A.

1. Nu este o listă a elitelor, pentru că urmărim dimensionarea în spațiu și timp, cu ce avem la îndemână pe bază de dovezi directe și concrete (opera) pentru o idee: stimularea celor de astăzi, bază de studiu pentru cei de

mâine, dovada muncii cu valențe „naționale” la începutul mileniului III.

2. Majoritatea celor incluși între 101... asudă asupra cuvântului românesc din talent – imbold – geniu, adesea câștigându-și existența altfel, cu obligații departe de conceptualitatea necesară. Un ziarist nu operează chiar cu limbajul academic, un dr. în alte științe decât filologie nu exprimă profesia, el găsește metafora și frumosul în alte preocupări.

3. Un tablou reprezentativ trebuie să ofere imaginea concretă a realității spirituale, deci variație, spontaneitate, fixate, înghețate pentru interpretare ulterioară. Confesiunea, autoprezentarea, îmbinate cu C.V. sintetic și bibliografii ample țin de „tehnica scriiturii” însușită de noi. Fiecare autor se bucură de motivarea și aprecierea noastră „ca deschidere” pentru a justifica interesul pentru el.

B.

Noi ne gândim la ce ar reprezenta astăzi jurnalismul cultural din care ne extragem seva, știind că dintre cele 4 stiluri literare, cel mai accesibil este cel jurnalistic. Tare ne îndoim că există sau va exista vreo alergătură serioasă pentru celelalte stiluri, deci pentru comunicare numai pentru inițiați, în condiții de nouă cultură existențială cu robotizare, hrană sintetică, dragoste schematizată (!), mari probleme sociale. Putem vorbi de pe acum de culturi paralele (laic – bisericească, rurală – orășenească, metaforică – ori computerizată, exactă, inteligență artificială). Dar în viitor? La sfârșitul romanului „Zăpada pe flori de cireș” vorbeam de bi-sentimentul de dragoste, care, iată, are multe confirmări în actualitatea lui 2018.

C.

De la țăran la academician!

Dicționarul „101...” este un fel de mozaic, nu în planuri multidimensionale ci cât se poate de reale, cu opiniile și valorile cele mai diverse, fără a putea fi vreodată complete, ci, în funcție de accesul nostru la informație. Încercăm SĂ FACEM ceva util astăzi și în viitor! Pe ce ne bazăm?

În cercetarea științifică se consideră că o generație ar avea durata de 30 de ani. Ar fi de cuprins aproape 3 generații într-o viață de peste 80 de ani, cu cei ca Nicolae Balan, Ștefan Boboc, Ion Măcnea, Constantin Toma, A.D. Tudosie, Cornelia Vieru (56 de ani de serviciu), ș.a. cuprind cel puțin două generații „pline” cu rezultate (după anii de formare). Majoritatea celor incluși depășesc 30 de ani de activitate. Chiar și cei care au cam pierdut legătura cu Vasluiul ca Daniela Gîfu, Adina Huiban, Constantin Chiper, ș.a. tot își păstrează destule merite în făurirea unei culturi locale. Este și o generație viguroasă și matură cu Gabriela Ana Balan, Mihaela Băbușanu, Laurențiu Chiriac, Cristian Lapa, Lucian Onciu, Cătălin Sîmpetru, care mai are multe de spus. Desigur, nu putem include plagiatori sau persoane care, chiar la vârstă matură, n-au realizat nimic durabil.

PLECAȚII, DAR CARE ÎI MAI SERVESC PE VASLUIENI.

Desigur, e un aspect de lămurit: născuții la Vaslui, activând o bună perioadă în acest areal, dar, plecați în mari orașe sau în străinătate, trebuie luați în calcul sau nu.

Chiar sunt câteva nume mari cu merite deosebite în istoria recentă a locului: acad. Constantin Toma născut în com. Boțești se întoarce des la locul nașterii, scrie despre oameni, are și o monografie, deci locuiește și activează în filiala Academiei la Iași, dar are prezențe remarcabile printre consătenii săi. Academicianul AOȘR Ionel Miron, născut la Ivănești-Vaslui, revine mereu la lotul său de pământ de acolo, are și o serie de acțiuni cu școala din localitate, cu producție bio, i s-a dat numele Ionel Miron, Școlii. Cum el tot revine la locul său de baștină, merită atenția noastră.

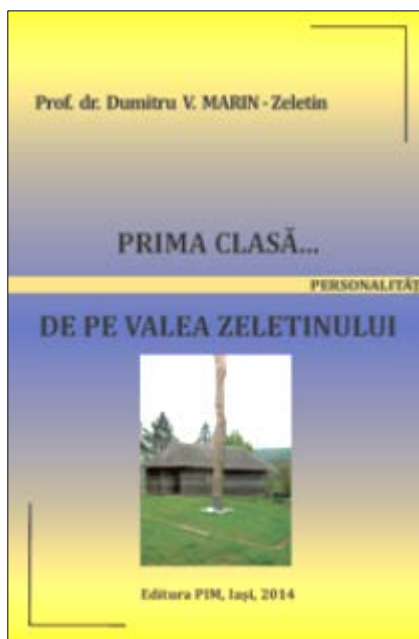
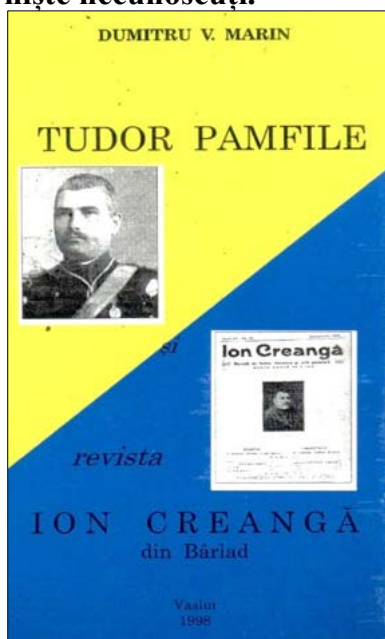
Daniela Gîfu, e o bârlădeancă ajunsă universitar la Iași, mare ziaristă, o activistă socială mai greu de definit, dar o prezență obișnuită la manifestări culturale din județ. Daniel Cernat Marin, avocat în București, a activat mulți ani în Bârlad-Vaslui, fiind întemeietorul posturilor de radio Unison, ziarist remarcat de BBC, VOA, Deutsche Welle ș.a. Cum are proprietăți imobiliare și de teren în raza prezentată, nu poate lipsi dintre cei 101... cum nu lipsește nici ca prezență directă aici.

Cazurile cele „mai curate” sunt ale lui Lucian Pârvoiu și Cătălin Striblea, doi mari gazetari de rang național, contemporani, descoperiți și formați la Unison Radio Vaslui și la Televiziunea Vaslui; după absolvirea facultății fiind angajați la BBC, Televiziunea Română și alte posturi centrale. Oameni serioși, cu foarte mare prestigiu în presa națională, tinerii aceștia vorbesc întotdeauna pozitiv de vasluieni, apără prestigiul lor spiritual, combat categorisirea peiorativă de către presarii speculativi și nu întotdeauna obiectivi (Aurina Petrea Știrbu este o alergătoare remarcabilă după subiecte spectaculoase pe întreg teritoriul României). Desigur, la

această listă s-ar mai putea adăuga câteva nume cu rezonanță... profesională cu dezavantajul că... lungim prea mult discuția. Adăugăm doar câteva nume de ziariști locali, cu merite evidente: Cristian Nicolae Lapa, Lili Trifu, Clara Bișoc, Petru David.

O evidențiere fugară: Ben Todică (Australia) și Valentina Teclici (Noua Zeelandă) sunt cei mai de departe... vasluieni(?!).

O simplă notiță: cu absolut toți cei nominalizați ne cunoaștem personal, i-am publicat, îndrumat. Mai credem că, și acei care se cred sau chiar sunt oameni de știință, fără jurnaliști, mai ales cu obiectiv cultural, rămân, sigur, TOT niște necunoscuți.

1. Gheorghe Alupoaei

*„Bun profesor și diriginte, foarte bun sculptor,
excelent comunicator cultural”*

(D.V.M.)

N:18.03.1944

Creatorul de artă în oricare domeniu din cele șapte arte, fără nici un dubiu, este dotat cu acel ceva inestimabil pe care-l numim har divin sau, folosind termenul mai la îndemâna muritorului de rând, și anume talentul. Această dotare, pentru care omul nu are vreun merit, este insuficientă pentru ca el să fie creator. Inspirația e pusă în operă doar prin muncă, iar aceasta presupune renunțarea la unele plăceri cotidiene, presupune trăirea unor stări de neliniște, reveniri pe obiectul creației și multă transpirație. Creatorul de artă nu se retrage în “turnul său de fildeș”. El simte nevoia contactului cu societatea, cu oamenii care nu-s indiferenți la frământările lui; apare nevoia de sprijin moral și material. Există o serie de trebuințe care nu pot fi îndeplinite decât cu sprijinul factorilor decizionali ai localității sau cu sprijinul unor oameni preocupați de frământările lui.

Mă consider și eu un om cu oarece chemare pentru creație artistică. Sunt profesorul Gheorghe Alupoaei și am slujit învățământul vasluian timp de peste patru decenii, iar paralel cu munca de la catedră m-am ocupat și de sculptură.

Un impediment pe care l-am suportat până în 1996 a fost lipsa unui atelier. Majoritatea beneficiarilor de pe urma muncii mele mi-au oferit spații improvizate pe timp limitat, ei urmărindu-și doar propriul interes.

Atelierul din Vaslui de care dispun și acum este materializarea unei idei generoase a fostului inspector școlar general, profesor Gheorghe Cârjă. Așa se face că un fost grajd pentru doi cai a fost adaptat pentru atelier de sculptură, a fost mobilat și dotat cu cele necesare grație implicării sale, iar acestea s-au făcut cu cheltuieli minime, cu mobilier scos la casare și cu materiale judicios folosite.

Din anul 1996, multe monumente de for public dintre cele cam 30 câte am reușit să realizez au prins contur și au fost modelate și turnate în acest atelier. Tot aici am conceput și finalizat o serie de compoziții sculpturale care mi-au definit într-un fel stilul personal.

Deseori am simțit nevoia ca factorii responsabili din Bârlad și Vaslui să vină în sprijinul meu, fapt care nu s-a petrecut, ba, dimpotrivă. Iată și un exemplu concludent: în 1986 am primit vestea că pot să mă prezint cu două lucrări de sculptură la Sala Dalles în vederea jurizării și primirii în U.A.P.

Fiind director de școală, m-am prezentat la organul de partid să anunț că voi lipsi o zi pentru această treabă și - eventual - să-mi înlésnească un mijloc de transport. După o “profundă

George ALUPOAEI – Nefertiti
Interpretare personală

cugetare”, organul mi-a spus cu “delicatețe”: „Bă, toar’șu! Mai întâi datoria și după așeia interesu’ personal!”

Am înlemnit o clipă, dar mi-am găsit energia să ies cât mai repede din somptuosul birou... politic...

Gheorghe ALUPOAEI – ORFEU

Și-n zilele noastre se întâmplă cam la fel, cu deosebirea că mijloacele de justificare a nepăsării, lipsei de răspundere, aroganței și incompetenței sunt mai rafinate, mai ipocrite și de o insuportabilă absurditate, după chipul și asemănarea celor fixați în vârful piramidei. Nu-i cazul numai a județului Vaslui, ci și undeva, mai sus. Cam rar se dau avize favorabile și pentru această amară zonă. Dâmbovița nu curge și prin Vaslui...

Edificarea mea ca om de creație a fost posibilă grație interferenței cu activitatea unor oameni deosebiți în domeniul culturii locale, așa cum au fost Traian Nicola, Constantin Clisu și prof. univ. dr. Constantin Parfene în anii tinereții mele petrecute

în Bârlad, dar și în perioada ultimilor 35 de ani dedicați prioritar municipiului Vaslui, când am fost sprijinit concret și influențat benefic de oameni de excepție precum domnul doctor Valeriu Lupu și soția sa, doamna Valentina Lupu, deosebit de activă și cu inițiative în domeniul culturii și artei, respectiv domnii profesori–matematicieni Gheorghe Cârjă și Dumitru Apostolache; nu-l pot omite pe prof. dr. D.V.Marin.

Anturajul cvasipermanent al oamenilor de cultură cu care uneori am colaborat a creat în jurul meu un mediu ambiant de lucru, iar în sufletul meu starea de emulație creatoare. Din rândul lor fac parte poetul Petruș Andrei, eminescologul, criticul și scriitorul Theodor Codreanu, dr. Laurențiu Chiriac, criticul Teodor Pracsiu, directorul Bibliotecii Județene “Nicolae Milescu Spătarul”, profesor Gelu Voicu Bichineț, profesorul muzician și dirijor Vasile Negură, binecunoscutul om de cultură Dan Ravaru, profesorul și textierul de real talent Sorin Popoiu, scriitorul Ioan Baban, profesorii plasticieni Silviu Aniței, Ghiță Cristian și Dorin Filichi, învățătorul și prietenul Viorel Oniță, autodidact în domenii ale culturii, Marin Rotaru, arheolog, sculptor și redactor-șef al revistei sătești “Elanul”, iar lista ar putea continua cu încă mulți alți oameni de certă valoare, toți fiind creatori într-un fel sau altul, oameni care lasă câte ceva de preț în urma lor.

(Material din cartea ... 77... NODURI CULTURALE ȘI SEMNE AMICALE – Dumitru V. MARIN, Editura PIM Iași, 2018 p. 15)

„O sculptură nu se sfârșește niciodată în postamentul său, ci se continuă în cer, în pedestal și în pământ.”

Constantin BRÂNCUȘI

2. Mihai Andon

*„Un om crescut la umbra unei tradiții
pe care și el însuși o întreține”
(D.V.M.)*

În această mirifică lume, care este satul românesc, stăruie elemente de geneză și linii de evoluție capabile să explice prezența noastră ca popor, cu ceea ce am înfăptuit până acum, cu ceea ce deținem în continuare ca potențialitate istorică și morală.

La noi, singura realitate permanentă, inalterabilă, a fost și a rămas țărănul. Viața spirituală, credința, sentimentul religios sunt puternice în Berezeni, întrucât, oamenii L-au păstrat mereu pe Dumnezeu în adâncul sufletului. Satul va trăi prin ceea ce are valoros și etern.

Născut în localitatea Berezeni, jud. Vaslui pe 15.03.1958, într-o familie de țărani. Fiul Marioarei și a lui Irimia Andon, este al patrulea din cei cinci copii ai familiei. *„Între anii `65 –`70 mă regăseam printre snopii de grâu, împreună cu membrii familiei, pe care îl seceram și-l căram în carul cu boi la șură trasa cu otgonul, pentru a da pâine țării.*

Am învățat de mic copil și am practicat toate muncile câmpului care se faceau la noi, la țară. Am învățat să mânuiesc secera și coasa, sapa și furca, târnăcopul și cazmaua, care m-au făcut om adevărat, dar și cu dragoste de țară. Am învățat pe-atunci să prețuiesc totul în viață.”

Clasele primare și gimnaziale le frecventează în localitatea natală, iar mai apoi îl întâlnim ca absolvent al Liceului

pedagogic „Al.Vlahuță” din Bârlad, promoția 1978. Mai târziu este absolvent al Colegiului Univeresitar de Inistutori din cadrul Universității „Al. I. Cuza” Iași, promoția 2002, iar în anul 2010 este licențiat în muzică, urmare a absolvirii facultății de muzică din cadrul Universității București. Lucrează în învățământ ca învățător și profesor până la Revoluția din Decembrie '89, când este numit director al Centrului Cultural „Anastasiu Fătu” din Berezeni, timp de aproape 30 ani, până în iunie 2016, când este ales în funcția de viceprimar al comunei Berezeni. Ca om politic a îmbrățișat doctrina democrat-socială, fiind ales consilier local în toate legislaturile.

Laureat al mai multor festivaluri și concursuri de cultură și artă, naționale și internaționale, inițiator al unor proiecte culturale de mare anvergură pe plan național cu extensii și în țări ale Uniunii Europene, profesorul și omul de cultură, Mihai Andon, desfășoară o amplă activitate de cercetare în domeniul etnografiei și folclorului din zona județului, însă îl întâlnim și în activități privind latura unionistă, militând vehement pentru revenirea Basarabiei la patria mama. Așa, îl întâlnim în seara de 31 decembrie 2018 în fruntea berezenenilor și-a miilor de unioniști prezenți din toată țara, pe malul Prutului, la podul de la Fălciu-Țiganca, înșirând drapelul românesc peste Prut, cântând și strigând, cu toții: *Unirea și România Mare*. Câștigător cu formațiile artistice pe care le-a coordonat a unor mari trofee, distincții, medalii și numeroase diplome de merit și exelență. Toate acestea, se găsesc în vitrinele centrului cultural și constituie marturii și dovezi ale muncii cultural – artistice peste timp. În cele aproape trei decenii cât a stat la cârma culturii Berezenene nu a fost gen atistic care să nu fi fost inițiat, pregătit și prezentat pe scena satului natal sau în alte localități, indiferent de titulatura lor: teatru popular, brigadă artistică, grupuri vocale folclorice sau religioase, scheciuri muzicale, tarafuri populare și orchestre,

dansuri populare sau contemporane obiceiuri populare, etc. A înființat și coordonat două mari ansambluri artistice de notorietate în localitate, dar și pe plan județean- național; Ansamblul „Datina” – 60 membri și ansamblul de cântece și dansuri populare „Floare din cosiță” – 32 membri.

Colaborator la mai multe ziare și reviste precum „Vatra românească”, „Prutul”, „Gazeta de Est” „Clepsidra”, „Părerii Tutovene”, „Elanul”, „Lohanul”, „Adevărul”

Cărți publicate: „*Colinde precreștine cu colindători creștini*” – 1999, Volumul „*Colinde din Berezeni-Vaslui*” – 2002, și cartea „*Berezeni: Monografia Etnoculturală*” – 2010

În referințele făcute de cunoscutul folclorist Dan Ravaru asupra cărții „Monografia Berezenilor” acesta spunea: „*Structurată pe capitole, cu trăsături distincte, monografia acoperă întreaga arie de investigație culturală. Un deosebit interes îl prezintă și documentele inedite inserate în text, cu referință directă la viața țărănească și bisericească, la fel și relatările orale, cu indicarea precisă a informatorilor, ceea ce le acordă și acestora statutul de documente. Desigur, cea mai mare parte a materialului prezentat are corespondențe în orizontul etnografic și folcloric al altor zone din județ. Peste tot însă vom întâlni nuanțări, care conferă tuturor relatărilor un aspect de originalitate. În ansamblul său, monografia își demonstrează utilitatea și se constituie într-un adevărat act de cultură, înscriindu-l pe profesorul Mihai Andon între cercetătorii competenți ai creației populare.*”

„Eu cred că veșnicia s-a născut la sat.”

Lucian BLAGA

3. Val Andreescu

*„Un om, un poet, un coleg și un om de presă ales,
excelent în toate...”*
(D.V.M.)

N: 25.03.1949

Debutul în volum cu volumul „*Calul cu potcoave roz*”, (Epigrame, fabule, panseuri), Editura PIM Iași, 2005, 139 pagini, cu o prefață de prof. Teodor Pracsiu, mențione la Festivalul de umor „C. Tănase” Vaslui, 2006; Publicat și prezentat cu volume în „*Cronica*”, „*Convorbiri literare*”, „*Ecouri literare*” - Vaslui, membru al redacției și secretar de redacție (2 ani), „*Elanul*” (serii de articole), „*Viața satului*” - Văleni, „*Zorile*” - Huși, „*Viața mea*” - Israel, „*Vremea nouă*” - Vaslui, „*Orizonturi*”, „*Epigrama*”, „*Book-look*” - Iași, „*Plumb*” Bacău „*Surâsul Bucovinei*” - Suceava, „*BAAADUL literar*” Bârlad, „*Meridianul Cultural Românesc*” etc.

Volume publicate, inclusiv cele colective: „*Calul cu potcoave roz*”, (Epigrame, fabule, panseuri), Editura PIM Iași, 2005, 139 pagini, cu o prefață de prof. Teodor Pracsiu, mențione la Festivalul de umor „C. Tănase” Vaslui, 2006, lansare la Casa de cultură Vaslui; „*Voci lirice vasluiene*”, Editura PIM Iași, 2006, 246 pagini, colectiv de autori, prefață de prof. dr. Theodor Codreanu, poezii; „*Corecții cu zâmbete*”, (antologie satirico-umoristică), Editura PIM Iași, 2006, 130 pagini, premiul III la Festivalul de umor „C. Tănase”, Vaslui, 2006; „*Tichia de mărgăritar*”, Editura PIM Iași, 2007, colectiv de autori, prefață

de Teodor Pracsiu, 150 pagini; „*Florete melancolice*”, (*Epigrame, fabule, rondeluri*), Editura PIM Iași, 2007, 136 pagini; „*Fiorii zborului tandru*” (*poezii*), Editura PIM Iași, 176 pagini, cu un Cuvânt înainte de prof. Dan Ravaru; „*Fabule*”, Editura PIM Iași, 2009, 112 pagini (primul volum de fabule din județul Vaslui); „*Liniște în „Fa major”*”, (*Epigrame, fabule, rondeluri*), Editura PIM Iași, 2010, 114 pagini, un Cuvânt înainte de prof. Teodor Pracsiu; „*Epigrame cu și despre femei*”, antologie de Rodica Hanu și George Zarafu, Editura „Grafit”, 2010, 378 pagini, la pag. 12; Antologia „*35 de ani sub semnul maestrului*”, editat de Academia Liberă „Păstorel” Iași la Editura „Ars Longa” din Iași, 2010, 352 pagini, la pag. 278-284; „*Milenii, anotimpuri și iubiri*” (*sau Cele șase taine ale inițierii*), roman, Editura PIM Iași, 2011, 299 pagini, cu o Postfață de Emilian Marcu; „*Învierea pământeană*”, roman, Ed. PIM Iași, 2013, 192 pagini; „*Șaua cailor de șah*”, epigramă și caricatură în coautorat Corneliu Cozmei (caricatură); „*Pedeapsa iubirii*”, roman din ciclul Milenii, Anotimpuri și Iubiri; 265 pagini, Ed. PIM Iași, 2015.

Ziarist, membru al UZP din România, redactor șef ziarul „Meridianul” Vaslui, din 2005, pagina culturală neîntreruptă, peste 1700 de articole, reportaje, știri și articole de fond. Redactor „Radio-Unison” Vaslui, peste 280 de emisiuni „La o ceașcă de... cultură!”, mii de transmisii în direct, etc.; redactor „TV Vaslui”, peste 1800 de știri, peste 100 de emisiuni în direct („La ordinea zilei” și „Cultura la zi), transmisii în direct, 236 emisiuni înregistrate, etc.

Note critice: Emilian Marcu în revista „*Orizonturi literare*” nr. 7 din 2011, pag. 37-38, Mihai Batog Bujeniță în „*Cronica*” nr. 9 din sept. 2010, pag. 26; Emilian Marcu în „*Convorbiri literare*” nr. 8 din 2010, pag. 187; Dumitru V. Marin în „*Meridianul*” din 15 iulie 2010, pag. 8; Cătălin Afrăsinei în

„*Ecouri literare*” nr. 7 din 2011, pag. 36; Vasile Larco în revista *Plumb*; Simion Bogdănescu; Daniel Corbu, Liviu Apetroaie, Theodor Codreanu (în rev. *Plumb*), Petruș Andrei, Valeriu Lupu etc.

Colaboratorul cel mai apropiat al prof. dr. Dumitru V. Marin timp de 10 ani a contribuit cu pasiune la apariția Revistei internaționale **MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC**.

DUPĂ ALEGERILE PREZIDENȚIALE

Noi te vom iubi pe veci,
Șef ca tine, nu se poate!
Regretăm că astăzi pleci
Din Istorie... prin spate!

O SOȚIE CONCILIANȚĂ

Ia aminte și-ai să-nveți,
Dacă vrei un bun cămin:
Nu te-ntreb de ce te-mbeți,
Nu mă-ntrebi de unde vin!

IUBITA DINTRE VII

Cum reușești într-o clipită
Să faci din tragedie dramă,
Eu te doresc ca pe-o iubită...
Cramă!

NARCISISM

Chiar dacă-n viață-am avansat,
Am coborât, am și urcat,
N-am fost nicicând în primii trei,
Mereu am fost mai sus ca ei!

Val ANDREESCU

EMINESCIANĂ

De-avem vise înghețate,
Hai în codrul ce ne știe,
Să mâncăm pe săturate,
Resturi de... copilărie!

Curgă lacrima pe sân,
Apoi Verde-împăratul,
O să ne aștearnă patul
Cu saltea din mușchi bătrân

Și cearceaf de frunză arsă,
Perne? Trei pete de soare,
Baldachin din umbră groasă,
Muzici... ape curgătoare,

Plapomă... o boltă-ntreagă,
Luceferii, luminători
Și afla-vom... ce ne leagă,
De zei și de muritori.

Val ANDREESCU

4. Dumitru Andrei

„Un învățător înrăit... în cultura comunei Pogonești pe care o reprezintă de câteva decenii. La catedră a fost tare bun, iar ca interpret instrumentist și conducător de formații artistice e foarte bun. Creator al Muzeului local, conducător al corului, participant și ferment al formației de colindători de Sărbători cu care a umblat în lume, cetățean model și mai ales personaj de modestie proverbială... acesta este d-l Andrei.”

(D.V.M.)

Reporter: Cine ești dumneata, domnule Dumitru Andrei?

Dumitru Andrei: Sunt un învățător pensionar, născut în Pogonești în 1945, pe 26 noiembrie.

R: Și ce mai ești? Te rog să-mi răspunzi fără modestie.

D.A.: Sunt un om care încă de când am devenit învățător mi-am dorit să se audă despre Pogonești și poate că, într-o mare măsură, am reușit acest lucru, așa cum știți și dumneavoastră.

R: Eu știu niște lucruri dar trebuie să mi le spui dumneata. Crezi că ai devenit un model de urmat pentru pogoneșteni?

D.A.: Cred că este foarte mult spus, dar mi-am dorit ca oamenii să aibă niște repere, niște modele. Acest lucru ne lipsește de câțiva ani și este foarte dăunător acest fapt pentru societatea românească.

R: Care crezi că este cea mai mare realizare a domniei tale pe plan cultural?

D.A.: Cea mai mare realizare a mea și a oamenilor cu care am lucrat de-a lungul timpului, dacă dăm puțin anii

Înapoi, este faptul că în 1985, în cadrul Festivalului Național „Cântarea României”, faza pe Moldova, de la Teatrul de stat din Botoșani, un grup de 20 de tineri prezentam în faza finală un moment cu care am ocupat locul întâi pe țară. De atunci și până acum am căutat să atrag de la un an la altul mai multă lume pe lângă mine. Atunci eram o ceată doar de băieți iar după 1990 am cooptat și fete în formația noastră.

Grupul folcloric „Răzeșii” din Pogonești, Vaslui

R: Acum câți sunteți?

D.A.: Acum suntem 23; de la elevi de clasa a opta până la peste 70 de ani, eu fiind cel mai în vârstă.

R: Așadar una dintre realizări este acest ansamblu care are 35 de ani. Altceva?

D.A.: Am, plecat de la un singur colind și la un moment dat am ajuns să culegem de aici din localitate un număr de 13 colinde pe care le-am înregistrat la Casa de discuri „ELECTRECORD”. Apoi am cules cântece populare

din zonă, de aici din Colinele Tutovei. Avem și formație de dansuri populare care reprezintă zona.

R: Altfel spus aveți un ansamblu complet. Cum se numește?

D.A.: Ansamblul „Răzeșii”.

R: Să vorbim și despre muzeul pe care l-ai făcut.

D.A.: Atunci când m-am căsătorit cu soția mea, am făcut o casă mare pentru vremea aceea. Vorbeam cu soția că ar fi frumos ca într-un număr de ani să reușim să adunăm diverse obiecte.

R: Când ați deschis muzeul?

D.A.: Am reușit să-l deschidem în 2005, atunci când am organizat și prima ediție a „Horei Răzeșilor”.

R: Te-ai simți „chemat” pentru munca pe care o faci?

D.A.: Da. Mi-a plăcut ca în viață să fac ceea ce mă pricep mai bine.

R: Te-au ajutat cei din jur?

D.A.: Foarte mult.

R: Ai putea să-mi spui care-i cea mai mare mulțumire sufletească a domniei tale?

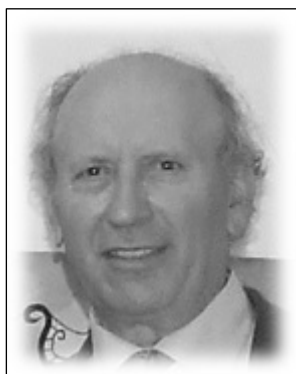
D.A.: Eu nu am muncit pentru bani, tot ce am făcut am făcut numai de plăcere. Tot ce am realizat nu am realizat singur ci împreună cu foarte mulți tineri de aici din sat. Mulțumirea mea cea mai mare este că am reușit să țin în jurul meu niște oameni timp de atâția ani.

„Învățătorul este acela care face să crească două idei acolo unde există doar una.”

Elbert HUBBARD

5. Petruș Andrei

„PETRUȘ e un călător alternativ: pe cerul poeziei dibuind metafore sau pe pământ românesc colecționând premii pentru creația sa. Chiar e un poet, dar mai ales un român adevărat...”
(D.V.M.)

Andrei I. Petru, născut în 1946, 1 iunie, în satul Bărc, com. Români, jud. Neamț. Scriitor contemporan, membru al Uniunii Scriitorilor din România

STUDII

1952-1959 - Școala generală, com. Români; 1959-1960 - Colegiul tehnic „Ion Borcea” Buhuși 1960-1963 - Colegiul Național „Petru Rareș” Piatra-Neamț; 1965-1970 - Facultatea de Filologie - Universitatea „Al. I. Cuza” –Iași.

CARIERĂ

Profesor de Limba și literatura română - Liceul Puiești , jud. Vaslui 1970-2010; Director Liceul Puiești 1976-1982; Gradele didactice II și I; Distincția „Gheorghe Lazăr” cls. I ; Diploma de excelență. Redactor la revistele „Plumb” și „Viața noastră”, „Liter-Club”. Cetățean de onoare al comunei Puiești din anul 2007 și Cetățean de onoare al comunei Români – Neamț din 2011

VOLUME PUBLICATE

- „**Descânțete de inimă rea**” -1995 (Editura Panteon - Piatra Neamț); DEBUT EDITORIAL
- „**Floarea de jar**”-1996(ibidem);
- „**Flacăra de veghe**”-2000 (Editura „Sfera” Bârlad);
- „**Dulcea mea Doamnă/ Eminul meu iubit**” -2002(ibidem);
- „**Cântecul toamnei**”-2003(ibidem);
- „**Mierea din trestii de cuvânt**”-2005(ibidem);
- „**Poeme târzii**”-2006 (ibidem);
- „**101 sonete**”-2007 (ibidem);
- „**Taina feciorului de împărat**”-2010 (în „Poveștile de la Bojdeucă”(Edit. Pamfilius - Iași);
- „**Crepusulul de miere**”-2010 (Editura „Cronica”- Iași);
- „**Oul fermecat**”-2011(Editura „Sfera”- Bârlad);
- „**Și vremea nu mă vremuiește**” -2011(Editura „Sfera”- Bârlad);
- „**Cumpănind cuvinte**”-2011 („Opera omnia”- Editura „Tipo Moldova”- Iași); „**Fântâna și izvorul**”-2012 (Editura „Sfera”- Bârlad);
- „**Femeia, vinul, aurul și cântul**” -2013 (Editura „Sfera” – Bârlad);
- „**Mihai Eminescu – Eterna fascinație**”-2013 (Editura „Sfera” – Bârlad);
- „**Într-un crâng de neuitări**”-2013 (Editura „Sfera” – Bârlad);
- „**Zâmbet de primăvară**” -2014 (Editura „Sfera” –Bârlad);
- „**Lecturi empatice**” – 2015 (Editura „Sfera” – Bârlad);
- „**Călător prin timpul vieții mele**” – 2016 (Editura „Sfera” – Bârlad,
- „**Un dor nestins de nemurire**” - 2016(Editura„Rafet” – Râmnicu Sărat);
- „**Fabule, satire, parodii...**” – 2016 (Editura PIM – Iași),
- „**Când la stânga... Când la dreapta**” – 2017 (Editura „Rafet” – Râmnicu Sărat).

PREZENȚE ÎN ANTOLOGII ȘI DICȚIONARE/ANTOLOGII

„Visul de sub pleoape”-2001; „Răscrucea dintre gânduri”-2002;
„Vara visurilor mele”-2003; „Sentimentali prin metafore”-2003;
„La timpul prezent”-2004; „Potecile dorului”-2005; „Cărțile
noastre”-2005; „Perorând printre fluturi”-2005; „Zece poeți”-
2005; „Dimineți cu privighetori”-2005; „Trepte de lumină”-
2006; „În pas cu vremea”-2006; „Punct și de la capăt”-2006;
„Parfum de liliac”-2007; „Întotdeauna cu noi”-2007; „De azi pe
mâine”-2007; „Privighetori de rouă”-2008; „Privind înainte”-
2008, „Mereu EMINESCU”-2008 (Toate apărute la Editura
„Amurg sentimental”-București); „Poezia Cetății”-2003 (Editura
„Macarie”-Târgoviște); „Cartea copiilor năzdrăvani”-
2009(Editura „Elisavaro”-București); „Scrieri pentru o posibilă
istorie a „Amurgului sentimental”-2009 (Editura „Amurg
sentimental” –București; „Carte..Omagiu mamei”-2009 (Editura
PIM-Iași); „Scriitori din Neamț”-2012(Editura „Răzeșu”-Piatra
Neamț); „Antologie de poezie română contemporană”(în
franceză, engleză, germană) -2013
(Editura „Timo Moldova” – Iași); Ligya Diaconescu - Antologia
„Limba noastră cea română” (STARPRESS 2014); Ligya
Diaconescu - „Antologia scriitorilor români contemporani din
întreaga lume (limba spaniolă – STARPRESS-2015), „Florilegiu
poetic vasluian”, Editura „Sfera”, Bârlad, 2015; Ligya
Diaconescu - „Antologia scriitorilor români contemporani din
întreaga lume (limba greacă) – STARPRESS-2016); „România
pentru tine”, Editura „Armonii culturale”, 2017.

DICȚIONARE

„Dicționarul oamenilor de seamă din județul NEAMȚ”-1999
(Edit.,Crigarus-Piatra Neamț);
„Valori spirituale tutovene” ,vol.VI -2004 (autor Traian Nicola);

„Personalități române și faptele lor”, Const. Toni Dârțu,-2006 (Casa de editură „Venus”-Iași);

„Univers cultural și literar vasluian”-2008, Dicționar, Autor Ioan Baban (Edit. „PIM”-Iași);

„UN DICȚIONAR AL LITERATURII DIN JUDEȚUL NEAMȚ”- 2014 autor Constantin Tomșa.

...77...Noduri culturale..(autor D.V.Marin), Pim, Iași,2017.29

PREMIU

-**2001**-Trofeul și premiul fundației „Arena talentelor” București; **2001**-Trofeul Festivalului MIHAI EMINESCU - București; **2005**- Premiul al II-lea la Festivalul de Creație „Mihai Eminescu” ediția a VI. a; **2005**-Premiul special al juriului - Concursul de poezie „George Coșbuc”- Bistrița; **2006**- Diploma „Gheorghe Lazăr –clasa I” ; **2009**- Premiul „Ion Creangă” al Uniunii Scriitorilor, Filiala Iași-ediția a XVI-a.; **2010**- Diploma de Excelență; **2011**- Premiul I- Festivalul Național de poezie, proză, eseuri, pictură și fotografie „Dor de dor”- Ipotești-15 iunie; **2015**- Premiul Literar Internațional „*Naji Naaman*” pentru creativitate; **2015**- Premiul „Meridianul Cultural Românesc”- Vaslui; **2015**- Diploma de merit „Noul Literator”- Craiova, **2016**-Premiul „Fănuș Neagu” la „Festivalul Internațional de creație literară<<Titel Constantinescu>>,Ediția a IX-a, Râmnicu Sărat, **2016**-PremiulUSR- Filiala Bacău, **2016**- Premiul I – pentru critică literară la Festivalul Național de Creație „Vrancea Literară”, -**2016**- Premiul I-pentru poezie umoristică la concursul „Al. O. Păstorel”, Ediția a IV-a, Iași, **2016**- Premiul al III-lea, poezie umoristică și Premiul al II-lea fabulă la Festivalul „Umor pe șapte coline”, Iași, **2017**- Premiul I – pentru poezie la Festivalul Național de Creație „Vrancea Literară”, **2017**- „Diploma de excelență” a revistei „Asachi”, 2017, **2017**-Diploma de excelență” a Universității „Danubius”, **2017**- „Marele Premiu” la Festivalul național de receptare critică a poeziei **Mircea Scarlat**, ediția I, Roman, 2017; Laureat al săptămânalului „Literatura și Arta” pe anul --**2017**- la secțiunea Critică literară, Chișinău.

6. Marcel Anghel

„Dacă am putea vorbi cumva de un om care s-a creat singur ca personaj ales în teatru, acela e Marcel Anghel.”
(D.V.M.)

Născut la 2 aprilie 1956 la Buzău, Marcel Anghel a absolvit, în 1981, Institutul de Artă Teatrală și Cinematografică „I.L. Caragiale” București, Facultatea de Artă Dramatică, la clasa prof. Dem Rădulescu. Examenul de stat l-a susținut cu rolul Liviu Burnaz, în piesa "Undeva, o lumină", de D. Moțoc. Din 1990, este directorul Teatrului "V.I.Popa" Bârlad.

Trăindu-și personajele (niciodată nu le-a lăsat pe ele să-l trăiască), a dat viață, pe scena T V.I. POPA, la zeci de caractere și personaje, printre care:

- **Menato**, în „Moscheta”, de A. Ruzante, 1981 (rol de debut);
- **Ombletov**, în „Căsătoria”, de Gogol, regia: Bogdan Ulmu, 1987;
- **Argatul**, în „Unchiul Vanea”, de A.P.Cehov, regia: B. Ulmu, 1988;
- **Sandu Busuioc**, în „Dulcile-amare bucurii”, de Dina Cocea, regia: B. Ulmu, 1988;

Teatrul „Victor Ion Popa” – Bârlad

- **Nae Girimea**, în „D'ale Carnavalului”, de Caragiale, regia: Matei Varodi, 2002;
- **Faust**, în „Faust”, de Goethe, regia: D. Mihăilescu, 2002;
- **Don Juan**, în „Ultima dragoste a lui Don Juan”, de Tudor Popescu, regia: Irina Popescu-Boieru, 2007;
- **Domnul Leon**, în „Omul care a văzut moartea”, de Victor Eftimiu, regia: Dorin Mihăilescu, 2008;
- **Arhimede**, în „Arma secretă a lui Arhimede”, de Dumitru Solomon, regia: Irina Popescu-Boieru, 2008;
- **Ianke**, în „Take, Ianke și Cadîr”, de V.I.Popa, regia: Vasile Mălinescu, 2009;
- **Messer Nicia**, în „Mătrăguna”, de N. Machiavelli, regia: Dorin Mihăilescu, 2011;
- **Vassa Jeleznova**, de Maxim Gorki, regia: Dorin Mihăilescu, 2012;
- **Paparazzi sau cronica unui răsărit de soar**

- **Olimpiu**, în „Sosesc deseară”, de Tudor Musatescu, e **avortat**, de Matei Vișniec, regia: Cristian Gheorghe, 2013;
- **Doctor fără voce**, de Molière, regia: Dorin Mihăilescu, 2014;
- **Comedie pe întuneric**, de Peter Shaffer, regia: Crista Bilciu, 2015;
- **Jocul de-a vacanța**, de Mihail Sebastian, regia: Geo Balint, 2015;
- **Valsul câinelui**, de Al. Mardani și Al. Tarasul, regia: Cristian Gheorghe, 2016;

A semnat, de asemenea, regia următoarelor spectacole :

1. **Arhipelagul Lenoir**, de A. Salacrou, 1992;
2. **Aventuri în pădure**, de Elena Galinescu, 2002;
3. **Două femei deștepte și nebune, nebune de legat**, de Ștefan Dumitrescu, 2010;
4. **O noapte furtunoasă**, de I.L.Caragiale, 2012;
5. **Investiția**, de Sebastian Ungureanu, 2013
6. **La Gambrinus**, după schițe de I. L. Caragiale, 2015;
7. **1 pedagog, 2 pedagogi**, după schițe de I. L, Caragiale, 2016

*„Teatrul este poezia ce se desprinde din
carte și devine omenească.”*

Federico Garcia LORCA

7. Elena Anușca Doglan

„Cu glasul pătrunzător se face ascultată, cu spiritul de organizare se impune decenii în fruntea unui festival internațional, cu civismul său, cu grija pentru copii și valoarea lor, prin toate „Anușca” e în lista valuienilor mereu activi.”
(D.V.M.)

Anul și locul nașterii:
21.06.1951, comuna Berezeni, județul Vaslui.

Stare civilă: căsătorită, doi copii
(profesori de educație fizică și sport).

Cursuri de formare/perfecționare:

Gradul didactic I, Curs Internațional de Antrenori „Sportul Pentru Toți” București 1996;

Curs de Formator: 2010, 2014 (antrenor de handbal, atletism, gimnastică și dans, animator cultural).

Loc de muncă/Perioada:

● 1990 - până în prezent , martie 2018: profesor coordonator al Cercului de dans modern și contemporan de la Palatul Copiilor Vaslui;

● 1975 – 2010: profesor de educație fizică și sport, titular la Colegiul Economic „Anghel Rugină” Vaslui. În anumite perioade director adjunct, director educativ al Colegiului Economic „Anghel Rugină”, inspector școlar de educație fizică și sport– I.S.J. Vaslui, șef al catedrei profesorilor de specialitate, responsabil al Comisiei metodice, periodic, antrenor al echipelor reprezentative de handbal, volei, atletism, gimnastică și dans de la

Colegiul Economic „Anghel Rugină”; antrenor de handbal la lotul național de junioare Buhuși 1977; selecționer al campioanei olimpice la canotaj **Lavric Florica**; selecționer și primul antrenor al jucătorului de handbal, divizia A- Marius Mihoci.

Deschiderea Festivalului Internațional de Gimnastică și Dans „Prietenia”, ediția 2017

***Activități:** Inițiatoarea și coordonatoarea Festivalului Internațional de Gimnastică și Dans „Prietenia”, din anul 1985 și până în prezent (2018); alături de profesorii Anușca- Doglan Cristian, Carmen Săvescu, inițiatoarea și coordonatoarea proiectelor: „Tinare Speranțe”, „Săptămâna Națională Sportul Pentru Toți”, „Ziua Mondială a Mersului pe Jos”, „Amicii”, „Mișcare pentru Sănătate”, Cupa „Temerarul”, Festivalul Județean de Gimnastică și Dans „Speranța”, Simpozionul Internațional „Promovarea valorilor culturale românești în contextul globalizării” etc. Alături și de profesorii Vîrlănuță Alis, Vîrlan Luminița, Mironescu Elena, Ciuraru Daniela, Ianul Ioan, Ianul Emil, continuatoarea proiectului Festivalul Internațional de*

Ștafete și Parcurșuri Aplicative și Dans „Fair- Play”, inițiat de domnul profesor Ursanu Vasile.

Cordonatoarea proiectelor Erasmus+: Săptămăna Europeană a Sportului, Ziua Europeană a Sportului Școlar.

Performanțe obținute în nume propriu: *Handbal:* „Cel mai bun portar de handbal” - Cupa Moldovei, Onești 1969, campioană și vicecampioană națională de juniori , vicecampioană națională universitară cu echipa I.E.F.S. București (Timișoara 1973), jucătoare de handbal în divizia A - I.E.F.S. București, divizia B - „Știința” Bacău, C.S.U. „Construcții” București, C.S. „Viitorul” Vaslui; Câștigătoare a trofeului „Trivale” pentru cel mai bun portar de handbal: Pitești 1974. *Atletism:* aruncarea greutății și aruncarea suliței/ categoria II (1969-1970, CSU „Știința” Bacău, „C.A.U. ” I.E.F.S. București (1971 – 1972), câștigătoare a trofeului „Cupa Moldovei”, juniori I, Iași 1969.

Activități cultural – artistice: Componentă a ansamblului de dansuri populare, teatru, solistă de muzică populară (școală generală, liceu, facultate). Performante: Locul I – Concursul de muzică populară destinat elevilor de liceu din orașul Huși „Interpretul preferat” 1969; Locul II – Festivalul Național Studentesc de Muzică Populară , Iași -1973.

Activitate științifică: Lucrări științifice prezentate la conferințe, simpozioane la nivel național și internațional, articole de specialitate publicate în ziare, reviste (din anii studenției până în prezent-2018).

Hobby: lectura, muzica, dansul, sportul etc.

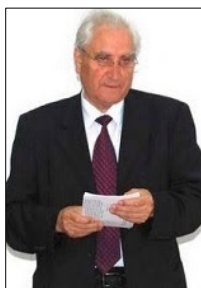
„Dansul este modalitatea prin care poți face ca muzica să devină vizibilă.”

George BALANCHINE

8. Dumitru Apostolache

*„Un om capabil, cu mari ambiții profesionale,
creative, cetățenești”*

(D.V.M.)

„În data de 09.04.1943, în familia Stama și Vasile Apostolache din Fălciu, județul Vaslui, se nașteau gemenii: Ștefan și Dumitru. Dumitru, fiind tocmai eu, subsemnatul.

Am început să cresc și la un moment dat am observat că tata purta în permanență o oglindă. De fiecare dată când se uita în ea, mă vedeam și eu, pentru că îi eram și îmi era aproape. Mai mult, am constatat că, de câte ori vorbeam de tata, îmi apărea în față oglinda sa și, ori de câte ori priveam într-o oglindă, îl zăream pe tata care mă atenționa să fiu cuminte și să învăț. Viața a curs normal, firesc, frumos.

În anul 1957 am absolvit cursul școlii de 7 ani din Fălciu. În tot acest timp mă uitam în oglindă și doream să fiu un bădița Vasile al Ilioaei „dascălul bisericii, un holtei zdravăn, frumos și voinic; cuminte, harnic și rușinos ca o fată mare.”

Apoi, nu știu dacă privind în oglinda tatei sau a mea, am vrut să fiu domnul Basil Drăgoșescu, cel care „avea știință de carte și talent de predare” și care în trei ani l-a învățat pe I.L.Caragiale „litere străbune, româneasca toată”.

Dar nu-i cum gândește omul, ci-i cum vrea Domnul. M-am născut când mama avea 46 de ani, iar tata 51. Starea materială a părinților mei din acel moment (1957) a făcut ca să mă îndrept spre Liceul Militar, unde, după spusele tatei, avea-i asigurat totul: de la batistă până la ciorapi. Am făcut trei ani de liceu militar și spre bucuria mea, care avea să devină din ce în ce

mai mare, am fost trecut în rezervă, cu dreptul de a mă înscrie în clasa a XI-a, secția reală, la oricare liceu din țară.

Așa se face că la 01.09.1960 am devenit elevul Complexului Școlar Bârlad (astăzi Liceul Teoretic „Mihai Eminescu”). Aici în urma examenului din sesiunea iulie 1961 am obținut Diploma de maturitate.

În urma unui serios examen de admitere mi-am văzut visul cu ochii: am fost admis, ca student, la Universitatea „Al.I. Cuza” Iași, Facultatea de Matematică-Fizică devenită imediat Facultatea de Matematică-Mecanică. Ca student am participat la sesiunile de comunicări și referate ale studenților și am mai trimis câte un articol la Scânteia Tineretului. În anul IV am fost admis la specializarea: matematică-elasticitate, iar în urma Examenului de Stat din sesiunea iunie-iulie, anul 1966, am fost declarat DIPLOMAT UNIVERSITAR.

Am realizat imediat că de acum „altă făină se cerne la moară” pentru subsemnatul și în toată munca mea nu am fost un „colbăit” și un leneș. M-am adaptat cerințelor vremurilor și metodelor noi.

Munca mi-a fost apreciată prin acordarea de diplome (Diploma de Excelență), medalii (Medalia 30 de ani de la Eliberarea României de sub dominația fascistă), titluri onorifice (profesor evidențiat în anul 1985), promovări.

Pot spune – și nu că mă laud, că lauda-i fală– că n-am stat nici cât ai scăpăra din amnar. Așa se face că în toți acești ani am obținut numai calificative de foarte bine.

Am îndeplinit responsabilități care m-au onorat: responsabil de catedră, responsabil de cerc pedagogic, membru în Comisia Națională de Evaluare a Școlilor Particulare, membru în Comisiile pentru Dezbaterile Programelor școlare de Matematică

la nivelul Ministerului Învățământului, responsabil al grupei sindicale. Am făcut parte din consiliile de administrație ale liceelor la care am lucrat și al I.S.J.Vaslui. Am fost purtătorul de cuvânt al Inspectorului General.

M-am străduit să-mi cunosc bine elevii și colegii cu care am lucrat, să mențin relația profesor-elev și relația inspector-cadru inspectat la nivelul de corectitudine, stimă și respect și să realizez sarcinile ce rezultau din funcția de diriginte și cea de inspector școlar. În permanență m-am preocupat pentru obținerea unor rezultate deosebite în pregătirea elevilor sprijinind desfășurarea unor concursuri școlare locale, județene și naționale și în apariția unor publicații ale elevilor și cadrelor didactice. Sunt printre inițiatorii Concursului interjudețean de matematică „Acad. Radu Miron”. Am antrenat școlile să participe la Concursul internațional „Cangurul”.

Cel mai important obiectiv din activitatea mea l-am considerat a fi pregătirea profesională de specialitate și psihopedagogică, a mea și a celor pe care i-am îndrumat și controlat.

Deținerea unei concepții clare privind inspecția școlară și materializarea ei în acitivățile de pe teren, mi-a permis sprijinirea efectivă a creșterii competențelor profesionale a celor inspectați, oferindu-le de fiecare dată elemente absolute indispensabile stilului eficient și elegant de predare. Am insistat pentru dezvoltarea puterii de judecă a profesorilor în raport cu propriul lor demers didactic și pentru ridicarea pe o treaptă superioară a muncii directorilor de școli. Am susținut de-a lungul anilor numeroase activități demonstrative și am participat cu lucrări la sesiuni de comunicări științifice și referate la nivel județean sau național (Conferința Națională de Geometrie, Vaslui 1979, cu o lucrare despre viața, activitatea și opera lui Gheorghe Țițeica). Am coordonat întocmirea mai multor lucrări metodico-științifice

ale educatoarelor și învățătorilor apreciate pozitiv de cadrele didactice din învățământul preuniversitar și universitar, președinți de comisii pentru acordarea gradului didactic I în învățământ.

Sunt absolvent al cursurilor pentru formarea inspectorilor școlari, organizat în cadrul componentei „Management și finanțe”, a Proiectului de Reformă a Învățământului preuniversitar desfășurate în perioada noiembrie 1998 – decembrie 1999.

Am publicat exerciții, probleme și articole în Gazeta Matematica, seriile A și B. Sunt autorul a peste 25 de articole publicate în „Tribuna Învățământului,” și „Revista de pedagogie”. Sunt coautor la „Olimpada Națională de Matematică, clasele VII–XII, Vaslui–martie 1998”, Editura „Paralela 45” și autor al articolului „Academician Profesor Dr. Radu Miron has turned the 70th leaf of his life”, publicat în „History of Mathematics and Mathematicians 1”; „The Mathematician Radu Miron his work and Life, Geometry Balkan Press Bucharest 1998” paginile 46-51. Articolele mele au mai apărut în OBIECTIV de Vaslui, MONITORUL de Vaslui, VREMEA NOUĂ Vaslui, ELANUL Giurcani, VIAȚA NOASTRĂ Bârlad, ECOURI LITERARE Vaslui, etc.

M-am numărat printre fondatorii și colaboratorii revistei „Ethos”, editată de Casa Corpului Didactic Vaslui. Am publicat următoarele cărți: „Oglinzile iubirii”, Editura Sfera, Bârlad, 2006; „LER – Aspirația de «A FI» mereu” (Monografia Liceului Teoretic Emil Racoviță, la împlinirea a 30 de ani de la înființare), 2007 (în colaborare cu Gabriela Cristea, Cristina Ghelbere); „D’ale lu’Mitică și Costică” împreună cu Costache Țenu, Editura Sfera, Bârlad, 2010, „Avem minte să gândim, avem suflet să iubim”, Editura Thalia, Vaslui, 2011, împreună cu Ionel Armeanu-Ștefănică și Ioan Buruiană; „Muguri și flori de voie bună”, Editura Sfera Bârlad, în colaborare cu dr. Laurențiu

Chiriac. Am publicat următoarele cărți: „Matematica – Punte a suspinelor?”, Editura Pim, 2013, (în colaborare cu Octavian Aportolache și Ionel Armeanu-Ștefanică); și „Chimia - briliantul vieții”, vol.I și II, Editura PIM 2014 (în colaborare cu Nicoleta și Ionel Armeanu-Ștefanică); „Matematica în țara poveștilor”, Editura PIM , 2015 și „Ei, Ele și mai ales... Eu”, 2016, la aceeași editură .

Sunt căsătorit cu Maria P. Apostolache, profesor de Limba și literatură română. Am trei copii: Cătălina–Irinel, căsătorită Condrea–inspector la Curtea de Conturi a României, Octavian, economist la Direcția Generală de Asistență Socială și Protecția Copilului Vaslui și Cristian–Sebastian, inginer textilst, în prezent angajat la SRI Vaslui. Am 5 nepoți: Andrei, Bogdan, Maria și Luca (gemeni) și Anghel.

Iată-mă cu părul alb și cu ceva anișori în desaga vieții. Munca mi-a brăzdat fața, mi-a albit părul, dar mi-a întinerit sufletul. Țsta e profesorul, un izvor de tinerețe fără bătrânețe, un izvor de voieșie, în ciuda atâtor greutăți ce dau să ne răpună, măcar să zică cine ce-o zice.

Ca profesor m-am străduit ca nicidecum, niciunul dintre elevii mei, în rugăciunea lui de seară să n-o sfârșească la adresa mea ca Barbu Ștefănescu Delavrancea, la cea a domnului Vucea: „Doamne, îndură-Te și ia pe domnul Vucea, că nu ne învață nimic, ne bate și ne trimite cu coșnița în piață”.

Ca inspector am rămas același profesor, deși unii îmi ziceau cu drag „domnule inspector de mate”, iar alții cu acreală.

Cu respect aduc omagiul meu tuturor elevilor pe care i-am avut și distinșilor colegi cu care am muncit și pentru ei adresez rugămintea către Bunul Dumnezeu ca să-I înzilească și să-i învrednicească cu gândul cel bun, știut fiind că, așa cum zicea David Creangă din Pipirig: „NVĂȚĂTURA (CA DE ALTFEL ȘI AFACERILE) are multe NĂCĂFALE.” *Profesor DUMITRU V. APOSTOLACHE.*

9. Mihai Apostu

*„Un poet care și-a depășit mereu
condiția umană individuală”
(D.V.M.)*

Născut la 14 septembrie 1962 în comuna Dodești, județul Vaslui

Domiciliu- resedința:

Loc. Dodești, Nr. 103, Com. Dodești, Jud. Vaslui

Debut publicistic: Revista „Flacăra”, 1989

Debut editorial și alte volume:

„Atentat la poezie” (Ed. Macarie, Târgoviște - 1995)

Volume publicate:

„Atentat la poezie” (Ed. Macarie, Târgoviște - 1995)

„Vocile” (Ed. Cronica, Iași – 1997)

„A cincea stare” (Ed. Junimea, Iași – 2000)

„Dialoguri perpendiculare” (Ed. Panfilius, Iași – 2001)

„Poemele auguste” (Ed. Pim, Iași – 2010)

„Victor Ion Popa și comuna Dodești” (Ed. Pim, Iași – 2011)

„Lumina vine din interior (Ed. Pim, Iași – 2012)

„Planeta între noi doi (Ed. Pim, Iași – 2016)

Publicat în antologii:

„Voci lirice vasluiene” (antologia a poezilor vasluieni – 1997)

„Drumurile vieții” (antologie de poezie -2007, Ed. Anamarol, București)

„Arta de fi” (antologie de poezie – 2009, Ed. Anamarol, București)

Menționat în:

„Dicționarul personalităților vasluiene” - 2001

„TVV -15 sau explozia informațională și culturală la Vaslui” -2005 (autor D.V.M.)

„Univers cultural și literar vasluian” -2008

„Vitrina cărților”, autor Emilian Marcu, editura Pim, Iași
2013

„Antologie de poezie română contemporană” vol II – Ed.
Tipo Moldova – Iași - 2014

„Florilegiu poetic vasluian” Ed. Sfera – Bârlad -2015

„Un dicționar al scriitorilor români contemporani” – vol I
– Ed. Tipo Moldova – Iași – 2016

„Ecolul numelor proprii” Vol. II , autor Ioan Baban, Ed.
Pim, Iași 2016

... 77...Noduri culturale... (D.V.M.)

Premii:

Concursul național de poezie I.I. Lefter , Vaslui, ed. II –
1998 – premiul III. Concursul național de poezie Mihai
Eminescu, București – 2003 – premiul II. Campionatul național
de poezie, București – 2016 , Locul I

Activitate social - literară:

Membru fondator al Cenaclului Literar „I.I. Lefter” -1993

Membru fondator și președinte al Asociației culturale
„Poesis Moldaviae” -2007

Membru fondator și Redactor șef al revistei „Ecouri
literare” – 2007

Membru fondator și președinte al Cenaclului literar
„Poesis Moldavie” – 2007. Colegiul de redacție, M.C.R.

MembruUSR, filiala Iași - 2011

Referințe critice:

„...Mihai Apostu și-a luat în serios vocația de poet, dar și de eseist, fiind autor a cinci volume de versuri, ctitor și conducător de cenachu în orașul Vaslui, unde locuiește, editor de reviste și promotor de viață literară pe meleaguri vasluiene.

Constat și eu starea poetică autentică a textelor sale, ajutată fiind de o bună stăpânire a mijloacelor expresive ale limbii române. Mihai Apostu se încearcă în variate modalități formale, de la versul cu metru și cadență folclorică și de la formele fixe până la versul liber și intertextualitatea exersată de postmoderniști.”

„...Ajuns la maturizarea capacității sale de realizare a expresivității, îmi exprim convingerea că Mihai Apostu mai are încă suficiente disponibilități de a ne oferi surprize viitoare, cu atât mai mult cu cât anunță pregătirea unui roman și a unui volum de eseuri critice.”

Theodor Codreanu, (Din prefața volumului „Poemele auguste”)

„Volumul este tranșant în sensul acceptării stării de poezie ca definitorie pentru existența însăși, autorul identificându-se cu un alchimist sui-generis care înfierbântă litere în mirificul său creuzet, le toarnă în cuvinte din care vor rezulta versurile, ca adevărate pietre filozofale și elixiruri ale vieții”.

Dan Ravaru (Fragment din cronică la volumul „Dialoguri perpendiculare”)

„Mihai Apostu va „traduce” un univers interiorizat, bântuit de un „sindrom al nemuririi” și de motivata proiecție a „multiplicării unui mit”. Va reactualiza în tipare originale zeități și frumuseți ale antichității egiptene și grecești, va re-inventa

semne ale unei umanități ipostaziate la un moment dat sub semnul generos al Atlantidei, va naște nucleee poematice, din plăcerea de a re-lansa mitul poetic, va avea răgaz pentru re-distilarea folclorului, în canoane de modernitate și postmodernitate... și va ști să arate cum a gustat și a receptat poezia mare a lumii, oferind, la un moment dat, o piesă de bună calitate, ce trimite la un Bacovia re-înțeles și re-adus spre o altă contemporaneitate.”

Constantin Dram (Fragment din prefața volumului „Dialoguri perpendiculare”)

„Ne-am delectat cu poeziile lui Mihai Apostu, o poezie scrisă în dulcele stil clasic dar și în cel modern, o poezie în care idei și sentimente se împletesc armonios, scrisă într-un registru lingvistic plin de rafinament, cu tropi și imagini artistice inedite, ceea ce ne obligă să afirmăm că iubitorii de frumos artistic vor căuta acest volum pentru a-l așeza, după lectură, pe primul raft al bibliotecii, în stânga unde-i... inima”

Petruș Andrei (Fragment din prefața volumului „Planeta între noi doi”)

CĂLĂTORIE

La haina mea de gală	Însângerat, lovit
Am câini în loc de nasturi	De harfe milenare,
Cămașa i-o câmpie	Îmi iau bilet spre haos
Pantofii sunt de stâncă	Și plec în nemurire -
Și vreau să merg	Cu haina mea,
La balul adolescenței mele	Cu câinii mei și harfa,
Cu feminina mea	Cu feminina mea
Din cioburi de oglindă.	Ucisă de iubire.

Mihai APOSTU

10. Ionel Armeanu-Ștefănică

„Puțini contemporani au reușit să se mențină în prim planul valorilor din jud. Vaslui, timp de o viață, răstimp când dintre ceilalți au văzut cât este de nimerit pentru întreaga comunitate.”
(D.V.M.)

S-a născut pe 8 ianuarie 1955.

Dascăl care a știut întotdeauna să valorifice potențialul a generații de elevi, aprig militant pentru protecția și promovarea drepturilor copilului și conducător iscusit atât la cârma educației, cât și a unei instituții cu amplă valoare și implicare socială, Ionel Armeanu-Ștefănică a reușit, de-a lungul celor peste 30

de ani de activitate profesională, nobil activism și dăruire necondiționată în beneficiul celor aflați în nevoie, să călăuzească pașii și să pună amprența asupra destinelor a mii de copii și tineri din județul Vaslui.

Actor de seamă pe scena educației și a sistemului de protecție socială, cel care a fost supranumit ”directorul copiilor”, a manifestat întotdeauna o atitudine profesională impecabilă, a reușit să cristalizeze un sistem organizațional extrem de eficient, a optimizat serviciile coordonate indiferent de natura acestora, a respectat și a valorizat întotdeauna persoanele cu care a interacționat în mediul profesional și nu numai. Promotor al parteneriatului public-privat și al reformei mentalităților, spirit

inovator Ionel Armeanu-Ștefănică s-a remarcat, la nivel național și internațional, prin paleta de servicii nou create, prin proiecte pilot susținute în protecția și promovarea drepturilor copilului și prin responsabilitatea sustenabilității acestora până în prezent. Astfel, sub coordonarea sa, au fost inițiate, în premieră în România, un centru de îngrijire și asistență pentru tinerii care părăsesc centrele de plasament, un centru de orientare și supraveghere a copilului delicvent, două centre de tip respiro pentru copii și unul pentru adulți, cu perspectiva implementării unui Grup de Intervenție Rapidă pentru copii -victime violenței în familie. Totodată, implicarea constantă pe care a manifestat-o de-a lungul celor 11 ani de activism în domeniul asistenței sociale a fost apreciată la nivel local, național și internațional, concretizându-se în acordarea de numeroase premii, diplome și distincții, dintre care le amintim pe cele mai recente: ”Premiul de excelență pentru activitate” acordat în cadrul Galei de excelență în administrație de către portalul național de administrație publică „Oameni și companii”, Placheta de excelență acordată de Camera de Comerț și Industrie Vaslui, Diploma de excelență acordată de organizația ADV România, Distincția acordată de către Consiliul Raional Hâncești - Republica Moldova pentru contribuțiile aduse în implementarea proiectelor transnaționale, Premiul de recunoștință din partea Fundației „Star of Hope”, Certificatul de apreciere din partea Fundației Holt România sau Premiul Drepturile Copilului pentru anul 2012.

Totuși, cea mai mare alinare emoțională a sa a fost să își aștearnă gândurile și ideile pe hârtie. Cursul „Economia protecției mediului”, Vaslui, 2000; cartea „Mediul și dezvoltarea”, Vaslui, 2001; cartea „Îndrumător pentru predarea religiei, Vaslui, 2001; cartea „Noi orientări educaționale”, Vaslui, 2003; cartea „Avem minte să gândim, avem suflet să iubim”, Vaslui, 2011; Volumul bilingv „15 ani de prietenie și colaborare”, București, 2013;

Cartea „Matematica, punte a suspinelor?“, Iași, 2013, reprezintă publicații în care are rolul de autor sau co-autor și care au cunoscut lumina tiparului, însă actul său de creație nu se va opri aici. Foarte curând va finaliza o publicație din domeniul științei sale de suflet- „Chimia, oxigenul vieții”, rodul unui amplu proces de studiu și cercetare.

Ionel Armeanu Ștefănică a constituit și constituie un apărător al drepturilor copilului și un promotor al schimbărilor pozitive în destinele copiilor defavorizați din județul Vaslui și nu numai, un partener valoros în sfera relațiilor interinstituționale, un lider și un coleg care a generat coagularea unei echipe solide de specialiști care, prin puterea exemplului oferit de către dumnealui, crede în forța schimbării și este capabilă să o producă.

Ca om, deși aparent aspru și sever, a fost întotdeauna generos și deschis în raport cu semenii săi. Îi plac drumetețiile, petrece timp depănând și retrăind amintiri, îi valorizează pe cei din jur și menține prietenii solide, apreciază vinul bun și calitatea umană! Curajul este însă una din caracteristicile sale esențiale, partenerul său de drum și piatra de temelie în tot ceea ce a reușit să construiască în viață.

***„Toți oamenii mari au fost mai întâi copii,
dar puțini dintre ei își mai aduc aminte.”***

Antoine De SAINT-EXUPERY

11. Felicia Atanasie

„Să dăm viață anilor și anilor viață” e emblema unei doamne medic adevărat, dr. în științe, mamă exemplară, dar mai ales înzestrată cu omenie imensă”

(D.V.M.)

„Am știut că voi fi medic de la 4 ani și că voi fi neurolog de la 13 ani. Programele mele „de devenire” au existat dintotdeauna în mine. Eu doar le-am pus în aplicare cu determinare, cu perseverență, cu bucurie, fără a avea sentimentul sacrificiului și întotdeauna am simțit că fac ceea ce fac pentru „devenirea” mea. Am inițiat și aprofundat studiul în specialitatea de neurolog în vremea când explorarea imagistică în domeniu era un lux, chiar și în București. Diagnosticul clinic, mai ales în Bolile Cerebro-Vasculare era o adevărată provocare pentru că erai pus în situația de a-ți folosi nu numai cunoștințele teoretice complexe, dar și ochii minții, intuiția, flerul. Simțeam că este un „punct forte” în activitatea mea.

Revenită de la București, cu studii și statistici despre AVC proaspete în minte, am realizat că această patologie invalidantă, dramatică pentru pacient și sever perturbatoare în plan familial și socio-economic, era mult mai frecventă în teritoriul nostru, al Vasluiului.

Concentrându-mă pe factorii de risc ai Bolilor Cerebro-Vasculare am demarat ca doctorand în 1993 un studiu clinico-epidemiologic la pacienții cu AVC din teritoriul Vaslui-Negrești, finalizat și avizat în 2001 când am și susținut Teza de Doctorat **„Bolile cerebro-vasculare și factorii ce le condiționează în**

populația adultă din localități ale jud. Vaslui – studiu epidemiologic ” în fața unei Comisii formată din „eminențele” Neurologiei românești, foștii mei profesori.

Recunoașterea originalității, a noutății și a unicității studiului, în domeniu, în țara noastră a generat bucuria împlinirii a ceea ce intenționase să evidențieze cercetarea mea. Aspirția la o carieră universitară sau un post pe alte meleaguri nu fusese niciodată între „programele” mele dar momentul a constituit un salt și un moment de reconfigurare atât în plan profesional cât și personal.

Pe lângă activitatea de diagnostic și tratament, la spital sau la cabinetul privat, m-am dedicat și mai mult laturii preventive a bolilor neurologice cerebro-vasculare. Nici un efort nu mi se pare prea mare, când reușesc să conștientizez pacientul asupra cauzelor și a factorilor de risc fie pentru AVC, fie pentru alte boli neurologice. Am întotdeauna în vedere și beneficiile pacientului pe termen lung. Simt că a crea o relație sinceră cu pacientul ajutându-l să conștientizeze cauzele care i-au generat boala și apoi adoptarea unei conduite preventive „prietenoase”, flexibile, de comun acord, poate fi mai benefică decât recomandarea unei prescripții „consistente”.

Este deja o lungă perioadă de timp de când neuroștiințele anunță constant rezultate convingătoare ale unor observații sau ale unor bine documentate studii privitoare la cauzele bolilor, inclusiv cele neurologice acute sau degenerative.

Prin urmare, abordarea holistică a bolii se întâmplă din ce în ce mai des în cabinetul meu. Depinde și de „deschiderea” pacientului. Mi se pare că a trecut vremea când doar doctorul „dispune” în conduita terapeutică de urmat. Astfel, pacientul, află de la mine, că e necesar să participe și el conștient, activ și responsabil în procesul de rezolvare a cauzei care a provocat suferința sa. Participă în felul acesta și la reușita terapeutică.

Eu însămi mi-am rezolvat probleme de sănătate în acest fel. Și funcționează la toți cei care își asumă o nouă înțelegere și abordare a bolilor.

Locul meu în medicina vasluiană? Aproape de pacient. Acest pacient aş putea fi eu sau cineva din familia mea. Prin urmare, cu respect, înţelegere, empatie, compasiune. Mă feresc de „sobrietatea ştiinţifică scorţoasă” în atitudinea mea faţă de pacient... am spus: „acest pacient aş putea fi chiar eu!”

Elemente spectaculoase din viaţa mea?

Obiectiv, nu am nimic spectaculos în viaţa personală în raport cu alţi oameni.

Subiectiv? Totul este minunat şi spectaculos!

Apreciez că până acum, mi-am jucat toate rolurile din viaţa mea cât am putut eu de bine, la nivelul cunoştinţelor şi experienţei pe care le aveam în diverse momente ale vieţii mele: rol de fiica, rol de soţie, rol de mamă, rol de de nora, prietenă, colegă...

Fiecare rol a avut importanţa lui. Prin fiecare, trăindu-l, am „crescut”, m-am dezvoltat, am evoluat, m-am reconfigurat de câte ori a fost nevoie cu încredere în mine şi în cei pe care îi iubesc. Am acceptat situaţii inacceptabile, am făcut alegeri mai mult sau mai puţin inspirate, mi-am asumat disconfortul SCHIMBĂRII când s-a impus să „sparg ziduri” pentru a deschide noi orizonturi, am acceptat că nu sunt perfectă şi nici perfectibilă. Eşecul a fost doar în aparenţă, rolul lui a fost de a mă catapulta la un nivel mai înalt al percepţiei, al creaţiei şi al fiinţei mele. Sunt ceea ce sunt graţie trecutului meu, căruia îi sunt recunoscătoare.

Mă simt în Graţia Universului cu cei doi fii creativi şi pasionaţi de ceea ce fac. Mi se pare că a se împlini şi a împlini ceea ce sufletul lor aspiră este cel mai minunat lucru care li se poate întâmpla! Şi din nou simt recunoştinţă pentru tot ceea ce primesc şi ceea ce pot dărui!”

(„Spovedanie”, Vaslui, 20 ian. 2019)

12. Ioan Baban

„Azi, Ioan Baban, reprezintă și o arhivă poetică și un model profesional și un om întreg”

(D.V.M.)

Ioan Baban s-a născut la 6 august 1937 în satul Albești, comuna Delești, județul Vaslui într-o familie de țărani, considerați, după 1948, mijlocași.

Este cel de-al patrulea copil din cei zece ai familiei lui Pavel Baban și al Elenei (născută Chiratcu). Tatăl era un om priceput la toate și mânuia cu măiestrie creionul negru cu care realiza caricaturi și portrete ale celor din jur. În plus cânta la vioară, în tinerețe avându-l drept maestru pe un cunoscut lăutar din zonă, Jompa, un țigan deștept din Fâstâci, azi comuna Delești. Bunicul dinspre tată a fost în două rânduri primar al comunei Delești din partea Partidului Țărănesc.

Viitorul profesor și scriitor a urmat cursurile școlii primare din satul natal între anii 1943-1947, după ce învățase să scrie și să citească din cărțile fraților mai mari și fiind un copil dotat cu o bună memorie, a fost atras de timpuriu de lumea cărților. În anul 1943, când în școală s-au instalat nemții, în timpul războiului, cum modesta bibliotecă fusese scoasă afară, el lua din grămăjoara de cărți ceea ce îi plăcea, iar după ce le citea, le punea la loc. Așa i-a cunoscut pe Mihai Eminescu, pe Alexandru Vlahuță și pe Petre Ispirescu.

Deși a luat premiul I în fiecare an școlar, viitorul cărturar a rămas acasă după absolvirea școlii primare, pentru că familia numeroasă cu greu își putea agonisi traiul zilnic după război și nici nu se punea problema trimiterii lui la școală, la oraș. La toate acestea s-au mai adăugat și anii de foamete din 1946-1947. Un an pierdut pentru școală a avut un efect descurajator.

Când, în 1948, în urma intrării în vigoare a unei noi Reforme a Învățământului, s-a înființat Școala Elementară de 7 ani din comuna Delești, satul reședință de comună, aflat la circa trei kilometri de satul natal, Ioan Baban s-a dus în clasa a V-a a acestei școli, fiind nevoit să facă naveta de șase kilometri zilnic, timp de trei ani și pe vreme bună și pe vreme rea. În cei trei ani de școală elementară a fost un elev remarcat de profesori, premiant la sfârșitul fiecărei clase. În 1951, după absolvirea școlii elementare, a dat concurs de admitere la Școala Medie de 10 ani, fostul și viitorul Liceu "Mihail Kogălniceanu", iar din toamna următoare și până în 1954 a urmat cursurile acestui liceu. Dă examenul de maturitate (așa se chema atunci bacalaureatul) și se încadrează în învățământ ca profesor suplinitor la Ivănești și Bălteni, după ce se prezentase la examenul de admitere la Facultatea de Filologie a Universității din Iași, dar fiind nevoit să renunțe din pricina aceluiași dificultăți materiale.

Între anii 1955-1958 este militar în termen, efectuându-și serviciul militar la București la aviație, iar din ianuarie 1959 până în 1973 este pe rând, profesor necalificat, apoi calificat, titular și director al Școlii Generale de 8 ani, apoi de 10 ani, din comuna Laza. În 1960 este student la Facultatea de Filologie a Institutului Pedagogic de trei ani din Iași, cursuri fără frecvență, absolvent în 1963, iar din anul 1965 urmează cursurile fără frecvență ale Facultății de Filologie a Universității "Al. I. Cuza" din Iași, licențiat în 1970 cu o teză despre romanul lui

Mihail Sadoveanu. În 1964 a promovat examenul de definitivat, în 1971, examenul de gradul doi, în 1980, examenul de gradul I. În 1973, în urma concursului de ocupare a unor posturi didactice devine profesor titular de limba și literatura română la Liceul Nr. 1 (azi Ștefan Procopiu) din Vaslui. Între anii 1977-1980 a fost director al Școlii Generale nr. 1 din Vaslui, iar între anii 1990-1995, inspector școlar de limba și literatura română la Inspectoratul Școlar Județean Vaslui. Apoi, până la pensionare și după, a predat limba și literatura română la Liceul "Emil Racoviță" și Colegiul Economic "Anghel Rugină" din Vaslui.

Deține Diploma de profesor evidențiat, obținută pentru realizările deosebite în domeniul didactic. În 1997 se pensionează, dar continuă să lucreze ca profesor la liceele din oraș și la alte școli. Cititor pasionat încă din fragedă copilărie, și-a încercat condeiful și în timpul cursurilor liceale, dar la vremea aceea se ajungea foarte greu în publicații.

Debutează cu versuri în presa locală, Vremea nouă, în 1968, după ce, în 1966 apăruse într-o dezbatere cu Mircea Radu Iacoban în revista Iașul literar despre Mihai Eminescu, revizor școlar, având în vedere că la Școala Laza, unde Ioan Baban era director, mai exista copia procesului verbal încheiat de marele poet în urma vizitării școlii în primăvara anului 1876. În anii următori a lărgit aria colaborărilor la publicații ca: Tribuna învățământului (la această publicație a fost un colaborator permanent între anii 1990-1998, timp în care a publicat numeroase eseuri, articole, comentarii cu caracter didactic și literar), Vremea nouă, Adevărul, Școala bărlădeană, Vocea Hușului, Cronica, Gazeta de Est, Apollo, Ethos, Est, Păreri tutovene, Convorbiri literare, Îndrumătorul cultural, Adevărul literar de Vaslui, și ca redactor, M. C. R., ș.a.

Poetul Ioan Baban a debutat cu volumul *Norii* cu melancoliei, în 1999, în care cultivă o lirică a marilor întrebări sub zodia unui neomodernism echilibrat (Eseu prozaic, Adevăruri simple, Brâncușiană, Nedumerire, etc.). În *Ispite lirice* multe teme se reiau, dar motivele se nuanțează, iar o reîntoarcere la valorile clasice ale poeziei este ușor observabilă în *Năluca*, *Imn moldav*, dar și o abordare neomodernistă a motivelor lirice ca în *Cotidiană*, *Un clown*, *Argheziană*, *Algebră*.

Volumul **Neguțătorul de drum** din 2002, apărut într-o ediție bilingvă, româno-engleză, traducerea aparținând Ancăi Dascălu, este interesant prin diversitatea motivelor lirice, unele dintre ele abordate într-o manieră postmodernistă și privesc raportul eului liric cu realitatea în care trăiește: *Neguțătorul de drum*, *Creație*, *Formulări deșarte*. Nu lipsesc poemele care repun în circuit motive mitologice: *Sunt un pescar*, *Tomis*, *Călătorie*, *Biblică*. Despre acest ciclu, Emilian Marcu spune: "Poezia de introspecție a unor universuri mute rămâne teritoriul cel mai drag lui Ioan Baban" (Emilian Marcu, în *Convorbiri literare*, nr. 7, 2005, p. 136).

În *Apele tăcerii*, din 2002, se îmbogățește registrul liric al autorului cu atitudini lirice noi, excluzând din capul locului ideea că poezia nu mai servește la nimic, ci e doar artă pură. Rugă dă întreaga măsură unei asemenea percepții. Universul liric al lui Ioan Baban confirmă ideea că poezia are mari posibilități de exprimare, iar un popas în universul liric al acestui poet oferă clipe de grație și reflecție.

Proza lui Ioan Baban cuprinde povestiri, nuvele și romane. Proza scurtă, în genere, are ca la Liviu Rebreanu, legătură cu romanul. Dacă în povestiri și nuvele eroul este un individ aflat permanent într-o stare de conflict cu lumea în care trăiește și nu găsește calea de comunicare, fiind de cele mai multe ori un învins (*Bombele lui Fronea*, *Sfârșitul prea*

timpuriu al unei povești triste), în roman eroul, având vocația adevărului și dreptății, se ciocnește de o lume încremenită în tipare greu de înlăturat. Puterea este aceea care oferă individului o caricatură de libertate. Din această pricină trebuie să facă eforturi ca să răzbată la liman. Nici Dorin din Tărâmul interzis și nici Toma Berdiu din **Anotimpul imposibilei iubiri** nu sunt niște învinși, sfârșitul romanelor este deschis spre un adevăr atât de mult căutat. Narațiunea obiectivă și subiectivă ori toate deschiderile narative se pot descoperi în proza lui Ioan Baban, din acest punct de vedere el fiind un povestitor de talent.

În 1989 a primit un premiu național pentru proză scurtă din volumul Dincolo de bine și de rău, apărut în 1998. A primit de asemenea un premiu pentru manuscrisul volumului de umor Păcală și Tândală în Europa la Festivalul Umorului de la Vaslui, diplome de onoare și distincții la Saloanele de Carte.

A scos dicționarul **Ecoul numelor proprii**, 2013, vol. **Poemele senine**, Iași, 2013, /116 pag., **Leagănul de gânduri** Iași, 2017, 164 pag., având și unele reeditări.

Extras din: „IOAN BABAN biobibliografie, realizată de Liliana Moga” – BIBLIOTECA JUDEȚEANĂ „NICOLAE MILESCU SPĂATARUL” VASLUI.

„Învățat este omul care se învață neconținut pe dânsul și învață neconținut pe alții.”

Nicolae IORGA

13. Mihaela Băbușanu

„Am ajuns să spun cu toată mândria că Mihaela e poetă de la școala (liceul) lui Marin”
(D.V.M.)

Din Bacău, n. 12 martie 1976 în Băbușa/Băcești, Vaslui

Muzeolog, poet, expert bunuri cu valoare memorialistică, realizator/prezentator tv, jurnalist, promotor cultural

Căsătorită, un copil: Mihail-Dacian, Băbușanu-Vieru (născut la 2.03.2018)

Parinții ANA (casnică), născută UNCESCU (ONCESCU) cu bunica din partea mamei provenind din respectabila familie AVERESCU și MIHAI BĂBUȘANU pădurar, descendent al familiei de răzeși BĂBUȘANU întemeietori de sat. Pentru faptele lor de vitejie (probabil în urma bătăliei de la Podul Înalt) voievodul Ștefan cel Mare le-a dat răzeșilor Băbușanu, Beciu, Niță, Lupan și Mitache moșii în aceste locuri-conform etnologului Dorinel Ichim).

Studii și funcții:

Grădinița și Școala cu clasele I-IV din localitatea natală BĂBUȘA

Clasele V-VIII la Școala cu clasele I-X BĂCEȘTI

Liceul teoretic „Mihail Kogălniceanu”, profilul filologie-istorie

Universitatea „Ștefan cel Mare” Suceava

Licențiată în istorie și muzeologie

Expert bunuri istorice cu valoare memorialistică din anul 2011

Președinte al Asociației culturale și editurii “Derzis Eruditi” în perioada 2011-2014

Director al revistei de cultură sportivă „Sportul băcăuan” în perioada 2011-2014

Redactor: revista de cultură „Plumb”, Bacău (prezent)

Redactor: revista de cultură „Meridianul Cultural Româneasc și la ziarul Meridianul de Iași-Vaslui-Bacău”, apar la Vaslui (prezent).

Conservator bunuri culturale în cadrul Complexului Muzeal” Iulian Antonescu”, Bacău (prezent)

Prezentator și realizator tv la Tele 1 Bacău (emisiunea “Telesportiv”)

Membru al UZPR (Uniunea Ziariștilor Profesioniști din România) din anul 2016

Membru al Asociației Culturale “Octavian Voicu” Bacău și al cenaclului cu același nume

Secretar al cenaclului “George Bacovia” Bacău

Membru Romanian Kukai

Activitatea literară:

Debutul literar în volumul colectiv „*A PATRA ZI*”, Editura LUMEN, Iasi, 2005, în urma participării la concursul *POEZIA TINEREȚII*, Iași, 2005

Debutul pe plan local în anul 2006, în revista de cultură „*ATENEU*” (BACĂU) ulterior apariții în :

„*FORMA*” (Bacău), „*RĂȘUNETUL*” (Bistrita), „*ROMANIAN KUKAI*”, „*ZIARUL DE BACĂU*”, „*ONEȘTI EXPRES*”, „*PLUMB*”, „*PLOC*”(Franța)

„*ALBATROSS*”(Constanța), „*CLUJUL LITERAR*” (Cluj), „*DOR DE DOR*” (Loc. DOR MĂRUNT/CĂLĂRAȘI), „*SINGUR*” (TÂRGOVIȘTE), „*13 PLUS*” (BACĂU), „*VATRA*

VECHE”, “SPAȚII CULTURALE”, „AMURG SENTIMENTAL” București etc

Apariții în antologiile:

„**A patra zi**”, „**Antologia Plumb 600**” (BACAU), Editura Ateneul Scriitorilor, 2008, „**366 Lecții de haiku**” autor Florin Grigoriu Editura Societății Scriitorilor **Români**, București, 2008 și „**Autoare de haiku din România**” de Florin Grigoriu, Adina Enăchescu, Editura Societății Scriitorilor Români, București, 2008; Melania Cuc, „**Cronici alb pe negru**”, pagini de (ne)critică literară, Editura Semănătorul, 2010, „**Vara visurilor noastre**”, 2012, „**A treia carte .Poezii**” de Cristina Ștefan, Editura Art Book, Bacău, 2012, „**Personalități Băcăuane**”, vol. VI, de Cornel Galben, Editura Corgal Press, Bacău, 2012, „**Scriitori Băcăuani**”, de Cornel Galben, Editura Corgal Press, Bacău, 2012, „**Capoliveri Haiku Contest 2012**”, Italia, 2013 etc., „**Numărând cocorii**”, București 2018.

Selectiv-câteva premii și distincții:

Premiul al III, pentru haiku, septembrie 2008, acordat de Romanian Kukai

Premiul al II-lea, pentru haiku, aprilie 2009, acordat de Romanian Kukai

Premiul al III-lea pentru senryu, ianuarie 2017 etc

Premiul de debut al revistei „**PLUMB**” și al Asociației „**Octavian Voicu**” Bacău, octombrie 2011, pentru volumul de debut „**Adevărata fericire/ True happiness**”.

Premiul revistei „**Amurg Sentimental**” în urma participării la concursul de creație literară „**Vara visurilor noastre**”, 2012

Premiul din partea clubului SCM Bacău pentru susținerea și promovarea sportului băcăuan 2013

Premiul de excelență pentru promovarea culturii locale etc

Premiul revistei „PLUMB” și al Asociației „Octavian Voicu” Bacău, octombrie 2011, pentru volumul „cu Mercur în exil”, 2016

Un alt personaj important din viața ei pe care a ținut foarte mult să-l menționeze a fost preotul satului, Mitoiu, care o sfătua, o “pomenea” la fiecare slujbă era cald, incisiv, bun și un mare erudit; și pe care nu-l va uita niciodată. A fost ținut mulți ani în beciurile securității. La liceu, prof. Elena Popescu de istorie, Dumitru V Marin de limba și literatură română, Dumitru Buzatu de psihologie, Dobre Angela de franceză, Rozeanu de geografie și Ignat Cătălin de fizică.

După absolvirea liceului, susține examen pentru un post de suplinitor ca *Profesor de limba și literatura română și latină* la inspectoratul județean Neamț, și pentru că ia notă bună are dreptul să își aleagă școala unde erau posturi disponibile așa că optează pentru școala generală din localitatea Cuci, jud Neamț foarte aproape de satul natal și unde vărul ei, parohul de acolo, Carp Constantin, preda religia. De scris a început prin clasele a a III-a sau a IV-a când scria un soi de poezioare patriotice în care elementele centrale erau Ștefan cel Mare, Moldova, tata, mama, vânătoarea și viteaz....Asta se explică, Mihaela provenind dintr-un vechi sat răzeșesc, familia Băbușanu fiind una dintre cele 4 familii de răzeși întemeietoare ale satului BĂBUȘA în a II-a jumătate a sec XV și cu tata vânător iscusit .

Autoarea volumelor de poezie:

“Adevărata fericire/True happiness”

“Stejarul cu flori de cireș/The cherry blossom oak tree”

“Femeia bonsai”

“cu Mercur în exil”, În manuscris “Dragoneasa”

Alte preocupări:

În anul 2011 pune bazele unei asociații culturale și a unei edituri ambele denumite „**Derzis Eruditio**” împreună cu alte 3

persoane.În echipă erau :un inginer, un istoric, o învățătoare (care era și juristă), un profesor și o economistă.Din luna septembrie 2011 au editat neînterupt revista lunară de cultură sportivă „**Sportul băcăuan**” a cărei director a fost în perioada 2011-2014.

Inițiază și coordonează mai multe activități culturale.Donații de cărți, rechizite și jucării la Grădinița și Școala cu clasele I-IV din Băbușa, com Băcești, jud Vaslui si la Centrul Medico Social din Băcești, unde face o donație însemnată de carte, de câteva mii de titluri și unde s-a pus astfel bazele unei biblioteci a centrului.

Promotor cultural, initiator și realizator al unor proiecte, expoziții și activități foarte bine primiteîn mediul cultural ca: “*Bacău-personalități ale locului*”, “*Japonia departe-aproape de Bacău*”, “*Jucăriile copilăriei de altădată*”, “*Sportul băcăuan reflectat în trofee românești și străine*”

Adresa blogului personal:

<http://mihaela-babusanu-amalanci.blogspot.com>

NATAL

În cerdacul verde
ascult respirația Băbușii.
Străzile nefardate și netunate,
fațadele neschimbate
de zeci de ani,
același colb plin de speranță
-înnecăcios pentru progres-
aceeași mireasmă de tei și veșnicie
aceiași părinți minunați
pe care tot ce îmi doresc
e să-i revăd și mâine.

Mihaela BĂBUȘANU

14. Gabriela Ana Balan

*„O doamnă a poeziei adevărate și poeta reprezentativă
pentru Revista Internațională
Meridianul Cultural Românesc”
(D.V.M.)*

Data și locul nașterii: Sibiu, 19 septembrie 1968

Decembrie 1989 - 1993, redactor, ziarul 21 Radical Sibiu

În prezent, director literar la Asociația Artă, Tradiție Cultură Bârlad și membru în colegiul de redacție al revistei Meridianul Cultural Românesc.

Publicări frecvente în reviste literare, site-uri on-line
Literatura de azi și qPoem

Volume publicate:

- „Împăratul de ceară”, Ed. Singur 2012
- „Labirintul de cristal”, Ed Self-Publishing 2014,
- „Moartea trece pe tușă”, Ed. Art Creativ 2016, Colecția

Regal. Antologii și volume colective:

- „Toamna”, „Iarna” Ed.Singur, ● „Doisprezece”, Ed. Topoexim, ● „Timpul pietrelor prețioase”, Ed. Art Creativ, ● „Astfel și Altfel”, Ed. Amanda Edit, ● „În dreptul luminii”, Ed. Art Creativ, ● „Credo”, Tipografia Vatra Veche, ● „Jurnalul unui câmp de aripi”, Ed. Art Creativ, ● „Atlasul cu diezi”, Ed. Armonii Culturale, ● Almanahul „Sintagme literare”, Ed. Eurostampa.

Premii:

● Diploma Grigore Vieru, mențiune la Festivalul internațional „Sunt iarbă. Mai simplu nu pot fi!”, 2017

● Premiul și Trofeul de Excelență, Expoziția Națională Concurs Mărțișor 2016.

● Premiul III, Festivalul Internațional Credo 2016 și 2017

● Premiul Editurii Salonul literar, Festivalul Internațional de Creație Vrancea Literară, 2017, pentru volumul „Moartea trece pe tușă”

● Premiul I, Concurs Internațional Învingător prin artă, 2015 și 2016.

● Premiul I și Diploma Voluntar pentru cultură, Ziua Culturii Naționale, Botoșani 2014, 2015

● Premiul Special Nichita Stănescu, Festivalul Internațional Vis de toamnă, 2017

● Premiul Revistei Cafeneaua politică și literară, Concurs Literaturitate.ro 2017

● Mențiune, Festivalul Internațional Romeo și Julieta la Mizil, 2018.

Desfășoară o intensă activitate creatoare și de stimulare a talentelor prin rețelele de socializare... cu o prezență de invidiat.

ACROSTIHUL DE VINERI

(Poezia)

Poezia

Ostentativ începe cu Poe

E semn clar că nevermore

Zilnic alți zei același corb și cașcavalul gri

Iar e vineri noapte fără să fie zi

Aripa doarme scoate mâna poete, acum poți să scii!

Gabriela Ana BALAN

15. Nicolae Balan

„Muzician, componist și mai ales DIRIJOR, Nicolae, rămâne de decenii emblema artistică a Vasluiului”
(D.V.M.)

N: 8 februarie 1935

Reporter: Nicolae Balan, este un personaj extrem de cunoscut pentru că ce a realizat domnia sa în cei peste 70 de ani de muncă artistică rămâne unic. Pe ce dată te-ai născut și unde, domnule Balan?

Nicolae Balan: M-am născut pe 8 februarie 1935 în comuna Sârbi, județul Tutova,

satul Mitoc. Acum este comuna Banca, județul Vaslui.

R: Ne întâlnim astăzi, 2 noiembrie 2018, pe scena Casei de cultură din Vaslui, dumneata însoțind o fanfară de la Băcești, așa cum făceai odinioară cu Ivăneștii tăi; cum ai reușit să faci asta?

N.B.: Revenind pe această scenă mi-a revenit în minte momentul când am făcut inaugurarea Casei de cultură, în 1972, înainte de Festivalul umorului (erai și tu pe acolo). Aici am făcut primul spectacol, când trebuia să vină tovarășul Ceaușescu. Ce muncă era atunci, ce spectacole... bineînțeles că aceste amintiri mă cam dor pentru că mă gândesc ce tânăr eram atunci. Acum însă, anii mă cam apasă. Ce am făcut astăzi este ceva firesc pentru că atunci când depui suflet treaba iese bine. Eu nu-mi permit să-mi bat joc de meserie pentru ce am făcut în viață, și mi-a plăcut.

R: Ai fost un dirijor de seamă căruia mulți soliști de muzică populară îi datorează cariera iar acum nu te lași de fanfară; ce-ți veni, omule?

**Nicolae BALAN împreună cu Dumitru V. MARIN
și Fanfara de la Băcești, 2 noiembrie 2018**

N.B.: Vreau să spun un lucru. Cât am fost în activitate am făcut de toate: am făcut orchestră cu surdo-muții, am făcut orchestră la Murgeni, am făcut orchestră la Negrești, am făcut fanfară la Crețești, la Zorleni, la Vaslui... și unde nu am mai făcut..., am avut formații corale de nu știam cum să mai scap de ele; acum mi-e dor de acele vremuri.

R: Eu mi-aș dori să conduci încă mulți ani această Fanfară de la Băcești.

N.B.: Și eu mi-aș dori dar totul depinde de cum se simte organismul meu.

R: Să trăiești, Nicolae Balan, mai este nevoie de tine.

16. Emil Bălăjan

*„Un inginer mărunt și negricios dar iute la minte,
la muncă și în societatea vasluiană.
Mă bucur să fi conlucrat cu asemenea oameni”*

(D.V.M.)

- Absolvent al Facultății de Horticultură Iași în 1986.
- Șef fermă – înființare 75 ha. plantație viță de vie la AESCV Ivănești în perioada 1986 – 1992
- Șef secție la Agromec Pungești în perioada 1995 – 1996
- Director comercial la Agromec Pungești 1996 – 1997
- Director tehnic la Agromec Pungești 1998 – 2000
- Administrator S.C. Ecomar Trans Vaslui din ianuarie 2005 până în septembrie 2006
- Inginer horticultor la S.C. Vitipomicola Dumbrava S.A. în perioada mai 2007 – decembrie 2007
- Din 2007 până în prezent a desfășurat activități agricole ca persoană fizică cu specializare horticultură și anume: culturi de căpșuni, legume și zmeur pe teritoriul comunei Ivănești, județul Vaslui.

17. Gelu Voicu Bichineț

„Public, prof. Gelu Voicu Bichineț, e prezentabil, brunetel pentru simpatie, afectiv cu fiecare autor prezentat și excelent organizator. Cultura vasluiană îi datorează prea mult să nu fie considerat adevărat promotor al valorilor vasluiene”
(D.V.M.)

N: 29 septembrie 1962

Experiența de profesor la catedră în Negrești și Vaslui, aplecarea către carte și difuzarea ei, cumpătarea, echilibrul, o anume „șmecherie socială” specifică elitelor, dar mai ales, rezultatele ca director al Bibliotecii Județene „Nicolae Milescu Spătarul” din Vaslui,

îl impun ca personalitate de prim ordin în arealul vasluian. Despre activitatea complexă, publică, am discutat în multe rânduri, totdeauna cu sinceritate, prețuire, amiciție.

Acum abordăm doar tema „cartea la Festivalul Umorului” acolo unde D.V. Marin și-a adus o contribuție constantă aproape 50 de ani, fie ca întemeietor, fie ca sprijinitor în presă.

Reporter: Stau de vorbă cu directorul Bibliotecii Județene „Nicolae Milescu Spătarul” Vaslui, domnul Gelu Bichineț. Cât de implicat sunteți în Festivalul Umorului?

Director: Implicarea Bibliotecii Județene este pe partea de literatură satirico-umoristică. După cum probabil știți, fiecare instituție a avut sarcini foarte clare iar Biblioteca

Județeană se ocupă de concursul de literatură „Conferințe, întâlniri, mese rotunde”. Ediția XXV înseamnă un plus pe partea de literatură satirico-umoristică, în sensul că cei care doar încearcă să creeze astfel de literatură și-au dat seama că nu au ce căuta la un astfel de eveniment. Mă refer la cei care încearcă promovarea unui umor periferic, suburban. Mă refer la cei care încearcă să scoată poante din vulgaritate. Umorel inteligent, umorul fin, umorul care are de-a face cu partea superioară a anatomiei umane presupune și talent. Mulți dintre scriitorii obișnuiți cu șușe și cu făcături au renunțat astfel să mai trimită materiale la acest concurs.

R: Câți s-au înscris anul acesta?

D: Sunt 118 participanți la cele două subsecțiuni: la carte și la manuscris.

R: Au venit și din afara țării?

D: Avem din Republica Moldova, avem și de la Cernăuți. Din păcate din Republica Moldova avem doar un premiant în acest an.

R: Îmi spui și numele?

D: Este vorba despre Gheorghe Bâlici, un epigramist de excepție

R: Ne spui și ceilalți câștigători?

D: La carte a rămas în top, așa cum ne-am obișnuit la multe ediții, George Petrone de la Iași. La partea de manuscris Nicușor Constantinescu de la București, un om trecut bine de 80 de ani dar care, iată, are încă tinerețe în condei. Mai avem un premiu deosebit pentru George Zarafu care a scos o Antologie a epigramei românești și pe care am premiat-o nu ca făcând parte din concurs, la carte de umor, ci la antologii.

R: Și tineretul?

D: Avem tineri. Îmbucurător este altceva, avem și un tânăr din Vaslui care se numără printre laureați. Este vorba de Vlad Poiană, un tânăr care este membru și la Cenaclul „ProLITERA”. Și mai avem încă un Vasluian printre laureați,

este vorba despre prietenul și colaboratorul nostru, Petruș Andrei.

R: Premiile sunt cât de cât substanțiale? Mă refer la bani.

D: La un concurs de genul acesta, și la un festival de talia Festivalului „Constantin Tănase”, să știți că nu banii sunt foarte importanți ci gloria. În regulamentul pe care l-am trimis în teritoriu, noi chiar spuneam îndemnul lui Caragiale: „La muncă fraților, premiile nu sunt mari, dar nici gloria nu-i mică”

R: Și totuși cam cât este un premiu?

D: De la 150 până la maxim 400 de lei. Atât ne permitem. Juriul a decis, pentru că sunt scoruri foarte strânse, ca la a XXV-a ediție să avem 25 de premianți. Premianți vor fi cei care s-au clasat peste o anumită limită, oameni care chiar știu ce înseamnă să scrii o carte.

R: Cine a jurizat.

D: Am avut două jurii: la salonul de carte – Cornel Udrea, Teodor Pracsiu și cu George Stoian; iar la partea de manuscris George Corbu, domnul Tudorache și cu Gruia Novac.

R: Domnia ta ești satisfăcut de contribuția la festival a ta și a Bibliotecii?

D: Noi suntem implicați în activitățile care au de-a face cu „Cartea, conferințe și mese rotunde”, și ca atare pot să mă declar foarte mulțumit, mai ales că pe lângă ceea ce facem la salonul de carte am reușit să conving un grafician de excepție, pe Marian Avramescu, să vină cu o expoziție care mie mi-a făcut o impresie extraordinar de bună, „Laureați ai Premiului Nobel Pentru Literatură”, această expoziție va fi o avampremieră la premierya la salonul de carte și literatură.

R: Să aveți succes.

D: Mulțumesc.

18. Petru Blăniță

„Un avocat creator și un pledant mereu afectiv”
(D.V.M.)

Născut la 29.06.1951 în localitatea Zăpodeni com. Zăpodeni, localitate în care exista cel mai apropiat dispensar de locul în care au apărut semnele nașterii mamei, Blăniță Elena fostă Leuștean din sat Tătărăni, com. Dănești, jud. Vaslui, ce provenea dintr-o familie de preoți.

Tatăl, Blăniță Vasile, era fiul unei familii de mijlocași din com.

Deleni, jud. Vaslui.

„Am crescut și evoluat educațional în Vaslui, oraș în care părinții lucrau și erau cunoscuți ca fotografi de mare valoare, pasiunea fotografiei aprinzându-se din copilărie, copilărie pe care mi-am petrecut-o atât în Vaslui cât și la bunici, acolo unde am ascultat citindu-se mare parte din literatura română, întrucât bunica maternă nu era știutoare de carte, lector fiind bunicul, un mare amator de lectură și literatură. Momentele importante ale cărților erau analizate de cei doi fiind invitat în permanență să-mi exprim propriile concluzii. Acolo am citit și analizat tot ceea ce avea să-mi folosească mai târziu în studiile liceale.

Îmi aduc aminte cu plăcere că formula de adresare a bunicii către bunicul era „măi române”, aspect cu multe semnificații. Copilăria nu am împărțit-o doar cu rudele ci și cu vecinii, colegii, prietenii din cartier și alte zone ale orașului.

Ciclul școlar l-am urmat la Vaslui iar studiile liceale au fost absolvite la Liceul Codăești, preocupările împărțindu-se între școală, mișcare și lectură ca pasiune extraordinară, fiind unul din cei mai

pasionați cititori ai bibliotecii orășenești. Vacanțele erau așteptate cu mare nerăbdare, în ultima zi de școală plecând de la bibliotecă spre casă cu un morman de cărți pe care până nu le lecturam nu ieșeam din casă. Chiar dacă am absolvit secția reală a liceului teoretic, aceasta fiind moda în perioada respectivă, gândeam un viitor în care să fac ori arheologie ori științe juridice.

În anul 1975 am absolvit cursurile facultății de drept din cadrul Universității A.I. Cuza din Iași, acolo unde am evoluat sub oblăduirea unor profesori de excepție, cu o carieră universitară și științifică deosebită.

La repartiție, având posibilitatea de a opta, am ales Colegiul de avocați al județului Vaslui, Biroul de avocați Vaslui – actualmente Baroul Vaslui, profesia de avocat fiind cea pe care mi-am dorit-o, în detrimentul unor funcții de „putere”. Am considerat că avocatura este locul în care poți evolua cu puterile tale, cu pregătire profesională, fără a avea esafodajul unei poziții care să impună ascultare sau impunere pozițională.

Pregătirea pentru împlinirea profesională de mai târziu a fost făcută prin grija și efortul a patru maeștri cu care am colaborat: Vasile Apostol, Vasile Zugravu, Octavian Gâdei și Jean Faibiș, ceea ce a presupus o diversitate de manifestări profesionale inerente avocaturii. Am ales profesia de avocat și am practicat-o toată viața de om activ, considerând că am vocație și talent în domeniu. Nu m-au tentat niciodată celelalte funcții din justiție în pofida ofertelor primite. Ulterior, am avut o serie de stagii și colaboratori care s-au împlinit profesional la un nivel deosebit de ridicat în domeniul justiției.

În anul 1979 m-am căsătorit cu o femeie de excepție, Maria Blăniță – profesor de fizică, care mi-a dăruit un fiu, Dragoș Florin.

Cu întreruperi am fost decanul Baroului Vaslui în perioada 1993 – 1994, 2003 – 2006 și 2011 – 2015, pentru ca din anul 2015, luna iunie, să fiu ales membru al Consiliului Barourilor din România, acolo unde am reprezentat și reprezint Baroul Vaslui,

alături de decanul baroului Vaslui, Radu Bobârnat, atât în calitate de consilier al Uniunii cât și prodecan al baroului Vaslui.

Natura și valențele avocaturii au creat premisele înțelegerii și realizării unei profesii liberale, ceea ce m-a ajutat enorm în evoluția de după decembrie 1989.

Schimbarea social – politică ce a avut loc în anul 1989 nu mi-a indus tentația integrării politice, preocupările fiind legate ineluctabil de desăvârșirea profesiei într-o societate liberă. Asta nu înseamnă că nu m-a interesat și nu am fost atent la ceea ce se întâmplă în jur, sub aspect social, economic și politic.

Liberalismul profesiei de avocat m-a preocupat în permanență și mi-am manifestat constant interesul pentru o profesie neermetică și neizolată de factorii de decizie, aspect pe care, cea mai mare parte a celor ce s-au preocupat de soarta avocaturii, l-au omis ori nu l-au realizat.

Inerent, fiind un om activ, am fost ancorat în viața socială vasluiană, în repetate rânduri am avut contacte cu persoane care erau arhitecții politicii locale sau la nivel național. În atare conjunctură, prieteni și alți vasluieni, având în vedere calitatea mea de avocat și persoană cunoscută în societate, mi-au propus accesarea în politică. Datorită afinităților, în anul 1995, un om cu profesie liberală nu putea alege decât un partid liberal și anume P.L.93. La alegerile locale din 1996, am devenit consilier în cadrul Consiliului local Vaslui, și ales președinte al Comisiei juridice a Consiliului local.

După abordarea domeniului politic am fost în grațiile celor care conduceau destinele P.L.93, regretații Dinu Patriciu și Horia Rusu, cu ultimul intrând într-o relație de amicitie.

Ulterior, odată cu fuzionarea partidelor liberale din România, am devenit membru al Partidului Național Liberal, partid în cadrul căruia am fost membru al Consiliului Național P.N.L., împreună cu profesorul Juderdeanu, care era președintele partidului la nivel județean.

Experiența de la acel nivel, coroborată cu cea de la nivel județean, unde interesele unor indivizi erau mai presus de orice, m-

au determinat să mă retrag din politică, cu atât mai mult cu cât am constatat că nu am calitățile necesare unui om care să se dedice politicii și mi-am dirijat energia, vocația și talentul doar către profesie, acolo unde, alături de alți stagiați și colaboratori, am format un tânăr avocat interesat și iubitor de profesie, excelent pregătit profesional – fiul meu – Blăniță Dragoș Florin.

Mare iubitor de literatură, așa cum am arătat, am pigmentat de-a lungul timpului, evenimente văzute și trăite cu epigrame sau catrene în general apreciate de cei din jur, fără a mă considera o valoare, dar nici total lipsit de talent.

Obiceiurile unora dintre așa zișii politicieni m-au determinat să scriu următoarele:

Schimbând vreo câteva partide

E foarte mulțumit de sine

C-a fost măcar o lună deputat:

În perioada cât a candidat!

Evoluția profesională de-a lungul a câtorva zeci de ani, atât în regimul vechi cât și în cel actual, mi-a prilejuit transpunerea în catrene, de fapte, condiții și împrejurări, ca de exemplu:

Justițiabili stau grămadă

Într-o sală austeră

Așteptând din jilț să cadă:

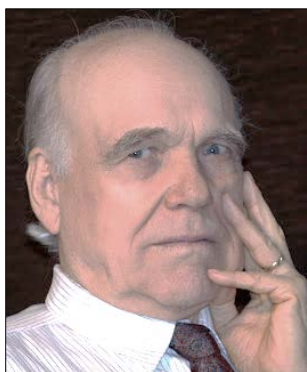
O dreptate... efemeră”.

„Foarte mulți oameni trăiesc din aceea că adevărul pe pământ este atât de greu de aflat: detectivii, avocații, judecătorii, scriitorii, oamenii de știință, filozofii, preoții și mulți alții.”

Georges SIMENON

19. Ștefan Boboc-Pungeșteanu

*„În toată lumea prin care am umblat,
și chiar am cercetat, în 32 de țări,
rar am văzut să-l egaleze cineva
pentru devoțiunea lui față de satul natal, Pungești”
(D.V.M.)*

Data nașterii: 14. 05. 1932

Localitatea: Pungești, județul Vaslui

Studii: Liceul Teoretic „Mihail Kogălniceanu” din Vaslui și școli postliceale în domeniile construcții și auto, în care a și profesat

Patronim adoptat:
Pungeșteanu.

Ocupația actuală: Pensionar și preocupări literare

Am semnat și publicat următoarele opere literare, până în prezent:

– ȘI „BOBOCII,, ZÂMBESC, Ed. D.I.G. 2006, Iași. Epigrame și versuri umoristice;

– RĂDĂCINILE CONTINUITĂȚII, Ed.PIM, 2008,Iași. Proză, roman memorialistic;

– ÎMBOBOCIRI DE TOAMNĂ, Ed. ROCARD CENTER, 2010,Iași. Epig., vers. umorist. etc.

– ȘTEFANIADE ÎN SOS PICANT, Ed. ROCARD CENTER, 2012,Iași. Epig. Vers, umoristic.

– AMPRENTLE UNOR TIMPURI, Ed. PIM, 2013.Iași. Proză, roman memorialistic;

– DIN VIAȚA LUI SÂNDEL Ed. ȘTEF, 2016:Iași. Proză. roman memorialistic;

- DIN VIAȚA LUI MIHĂIȚĂ ȘI A FAMILIEI LUI. Ed. ȘTEF, 2016, Iași. Proză, rom. mem.
- ADEVĂRURI MAI PUȚIN CUNOSCUTE, Ed. VASILIANA ,98.2017. Proză, rom. mem.
- Am colaborat la următoarele publicații;
- Ziarul „;ADEVĂRUL,, Vaslui, periodic;
- Ziarul „SEMNAL,, Vaslui, periodic;
- Revista „ȚÂNȚARUL,, Rm. Vâlcea, periodic;
- Academia Liberă „Păstorel,, Iași, EPIGRAM. IEȘENI CONTEMP. Ed. PIM 2003;

Au scris:

- Mihai Sporiș „Da, îmi place, este o contribuție la cultura Vâlceană”
- Nicolae Mazilu: „Ați scris realități care la anii mei mi-au dat lacrimile. Continuați, că aveți talent”.
- Dan Ravaru: „romanul aduce în peisajul localismului creator, un aspect inedit despre oameni și locuri...”
- Constantin Iurașcu-Tataia: „Ștefan Boboc, care și-a adăugat cognomenul „Pungeșteanu”... abordează moravurile politice, tarele de guvernare, situația grea a pensionarilor, defectele general omenești”.
- George Petrone, zice: „Are vocația scrisului. De la epigrame și poezii, la monografiile localității de baștină. În scrierile sale, umorul, lirismul și acuitatea spiritului de observație se întrepătrund, sunt predestinate să se împreuneze”;
- Vasile Larco: „Îmbobociri de toamnă,, semnat de Ștefan Boboc-Pungeșteanu este o continuare în versuri a trăirilor poetice de peste ani, dorind ca prin epigrame, rondeluri, fabule, cronici și alte poezii, dar și prin lucrări în proză, să ne prezinte aspecte de viață, cu lumini și umbre... încercând prin forța scrisului să „îndrepte moravurile””.

-Teodor Pracsiu, „Epigramistul are ceva de spus, este insistent, aplică lecția maștrilor cu loialitate și adesea este inspirat. Fără a se diferenția de confrăți, izbuteste să-și facă auzită vocea și să rețină atenția prin cele nai izbutite producții epigramatice. Este ancorat într-o actualitate fierbinte și incitantă și-și exersează cu tenacitate spiritul critic și justițiar;”

- Constantin Hușanu: „Consăteanul meu din localitatea unde am văzut lumina zilei, nu și-a mai băgat de multă vreme sabia în teacă. I-a scăpărat prin volumele editate până în prezent...(repetă volumele înscrise mai sus).”

- Au mai opinat: Cozma Mihai, Paula Georgeta Dimitriu, Cornel Văleanu, Grigore Toloacă, Marius Ghelaru etc.

Distincții:

- În anul 2000 primește DIPLOME DE ONOARE de la SOCIETATEA CULTURALĂ „ANTON PANN” Râmnicu Vâlcea, pentru contribuția deosebită în afirmarea spiritualității și culturii vâlcene;

- În anul 2009 primește DIPLOMA de cetățean de onoare al comunei Pungești, pentru merite deosebite în promovarea culturii locale și naționale,etc.

Din viața lui Săndel

- din ciclul

„Rădăcinile continuității” - II

*Ex sfina ofer ocazia certe
opre belalei dom. piz. du
DUMITRU V. POPRIN, personol
tot deosebit de modest și a
cultorii moldovenești și un
reemer. 12.02.2017*

Editura Stef
Iasi, 2016

20. Simion Bogdănescu

„Poet tare inventiv ascuns sub înfățișarea unui profesor de liceu și a unei firi modeste, plăcute, respectuoase; aprig tare când scrie „critici”, molcom în relațiile sociale”

(D.V.M.)

Poet, prozator, eseist, publicist. Profesor de limba și literatura română la Liceul Teoretic „Mihai Eminescu” – Bârlad.

Născut la 27.10.1951, în satul Hupca din comuna Bogdănești, județul Vaslui.

Debut în reviste: 1969, în nr. 2 al revistei „Aripi tinere”, publicație a Liceului Teoretic „Mihai Eminescu” din Bârlad.

Debut editorial: „Totem interior”, versuri, Editura Arania din Brașov, 1991

Opera:

1991 – „*Totem interior*”, Editura Arania, Brașov;

1992 – „*Dioptrii*”, Editura Arania, Brașov;

1994 – „*Adio somnoroasă – spleen călugăresc*”, Editura Arania, Brașov;

1996 – „*Obscure*”, Editura Cronica, Iași;

1997 – „*Elegii fără timp*”, Editura Cronica, Iași;

1999 – „*Apa vie și smiceaua de măr*”, Editura Sfera, Bârlad;

2000 – „*Șoc*”, Editura Timpul, Iași;

2002 „*Spic de idei*” (eseuri literare), Editura Timpul, Iași;

2003 – „*Oracol scufundat*”, Editura Cronica, Iași;

2003 – „*Praf la statuie*”(aforisme), Editura Cronica, Iași;

2005 – „*Dioptrii*” (antologie de versuri), Editura Cronica, Iași;

- 2006 – „*Zar bizar*” (proză scurtă), Editura Cronica, Iași;
2007 – „*Poeme maxime*”, Editura Cronica, Iași;
2008 – „*Noroc / Soroc de apăsurdă*” (proză scurtă),
Editura Cronica, Iași;
2009 – „*Așchii de spirit*” (eseuri), Editura Cronica, Iași;
2009 – „*Ursine sabia tăcerii*”, Editura Cronica, Iași;
2011 – „*Spleen călugăresc*” (antologie), Editura Tipo
Moldova, Iași;
2011 – „*Spleen călugăresc*” (antologie), Editura Dacia
XXI, Cluj-Napoca;
2012 – „*Toiagul magului*” (proză scurtă), Editura
Cronica, Iași;
2012 – „*Să ai de sete pe drum*” (antologie de proză),
Editura Tipo Moldova, Iași;
2013 – „*Consemnări în timp*” (eseuri), Ed. Sfera, Bârlad.
2014 – „*Ritual de memorie*” (poezii ilustrate), Editura
Cronica Iași ș.a..

MONEDĂ FALSĂ

**Mi-e greu să-ți spun de ce-am plecat de-acasă,
Când lângă geam mă ocroteau castanii;
La capătul de drum mă strigă anii,
Vor să mă cumpere cu o monedă falsă.**

**Dar dacă nu plecăm să cumpăr lună
Și nu voiam să scape cumpăna din mine
Și murmurale ploii s-adune-n jgheab suspine,
Fereastra suferă, cu inima împreună.**

**C-așa e scris poverii. O vară se scufundă
în marmura fântâniei ce-o îndrăgii aiure,
ca să-mi închege lacrima din gât, secure
azi las doar frica-n suflet să mă vândă.**

Simion BOGDĂNESCU

21. Ion Brișcaru

*„La câte piedici a avut acest om,
e de mare mirare că s-a impus cu atâtea realizări”*
(D.V.M.)

N: 8 ianuarie 1953

Reporter: Mă aflu în biroul unui director și organizator foarte serios. Așadar mă aflu la CAMS Băcești unde domnul economist Ion Brișcaru, directorul acestui centru, este gata să ne răspundă la câteva întrebări, după care, spune

domnia sa, tare ar vrea să o șteargă la altă treabă mai importantă.

Director: Toate sunt importante, domnule profesor. Suntem așteptați până la Trezorerie și la bancă pentru semnarea unor documente.

R: Dacă este vorba de bani scurtăm interviul.

D: Nu sunt de luat. Sunt anumite formulare care trebuie semnate pentru buna desfășurare a activității noastre. Nu fugim de presă, presa este bine venită la noi. Oricine dorește să vină în unitatea noastră, este binevenit.

R: Care este principalul lucru cu care vă ocupați la momentul de față?

D: Lucrăm la niște măsuri organizatorice privind buna funcționare a centrului nostru.

R: Dacă nici la voi nu este organizare, unde mai este?

D: Dacă vrem să ajungem acolo sus, spre elită, spre vârf, este loc de mai bine. Noi nu avem pretenția că am ajuns cei mai performanți, mai avem loc. Am avut controale atât din partea Direcției de Sănătate Publică cât și de la ISU și de

la alte instituții județene și s-au mai găsit mici probleme. Acum discutăm și căutăm soluții să rezolvăm problemele astea.

R: Lacul pe care îl aveți aici, văd că este înghețat, aveți pește?

D: Da, chiar astăzi am făcut acele copci în gheață pentru a respira peștele. Totodată am discutat și am organizat măsuri pentru pregătirea răsadnițelor pentru că acum este perioada în care se pregătesc.

R: Răsadnițe în solarii?

D: Da.

R: Aveți gunoiul dumneavoastră?

D: Nu. Îl aducem de pe la diferiți cetățeni din sat, îl tratăm și îl organizăm în răsadnițe.

R: Ce înseamnă că îl tratați?

D: Pentru că avem acele coropișnițe care mănâncă rădăcinile, semănăm niște granule speciale care combat coropișnițele. Apoi punem stratul de mranică, de nisip, de pământ din pădure, așteptăm să răsară burienile, după care îl tratăm și în martie începem semănatul.

R: Altfel spus, la grupul dumneavoastră gospodăresc, aveți tot timpul de lucru?

D: Nici nu ne ajunge timpul. De multe ori plecăm la 5-6.

R: Asta înseamnă o mai bună alimentație a pensionarilor, să le spunem așa pacienților dumneavoastră.

D: Noi le spunem beneficiari. Sunt și pensionari și tineri, avem și copii.

R: Câți beneficiari aveți, domnule director?

D: Avem 95 de persoane.

R: 95 de oameni internați pentru o perioadă scurtă, sau pentru mai multă vreme?

D: Unii sunt pentru recuperare, între 15 – 20, restul sunt pe o perioadă mai lungă, recuperare și reinserție. Am mai discutat cu dumneavoastră despre recuperare. Întâmpinăm greutăți în ceea ce privește plasarea lor după procesul de recuperare, după ce ei au posibilitate să se deplaseze singuri, să se hrănească singuri și să-și rezolve o parte din probleme. Unii dintre ei nu mai au casă, nu mai au familie, nu mai au unde să fie plasați. Atunci căutăm alte centre în care nu necesită serviciile medicale ci numai pe cele de îngrijire.

R: Unde îi plasați în județul Vaslui?

D: Acum s-a deschis un centru la Solești. Noi l-am vizitat, are condiții bune, însă cred că centrul este privat și se pun condiții de plată. Nu știm câți din centrul nostru pot să meargă acolo pentru că se plătesc 2000 – 2100 de lei pe lună. Majoritatea la noi sunt sociali, sunt cu venituri mici, cu pensii mici.

R: Nu pot plăti doar o parte?

D: Este discutabil. Aici trebuie să intervină statul, să găsească o soluție. Și ăștia trebuie ajutați, nu aruncați în stradă. Acești oameni își doresc să stea într-un centru de îngrijire. Sunt și de ceilalți pe care în situația aceasta grea de ger, de viscol, îi strângi în centru și ei fug. Ei acceptă viața aceasta, așa s-au obișnuit.

R: De la dumneavoastră nu pleacă oamenii, nu o șterg, cum s-ar spune?

D: Nu o șterg pentru că sunt și condiții mai bune, atât de îngrijire, cât și de alimentație. Dar când vine primăvara, avem câteva cazuri care se uită și când a înverzit codrul, mă trezesc că își cer învoire și nu mai vin. Vin toamna sau când sunt condițiile vitrege.

R: Aici, la dumneavoastră, faceți recuperare prin muncă?

D: Facem recuperare prin muncă. Avem o mulțime de activități. Multe dintre activități sunt înființate pentru ei, să aibă loc unde să își pună în valoare calitățile. Din acest motiv am înființat un sector zootehnic, pentru că avem câțiva care au avut vaci acasă. Noi avem un mic sector cu vaci, cu păsări, cu iepuri, cu porci.

R: Ați observat progrese notabile la oamenii aceștia?

D: Da. Se vede pe fața lor încrederea pe care și-o recapătă atunci când realizează diferite activități. Vin și ne cheamă să ne arate ce au făcut și să ne întrebe dacă ne place. Noi trebuie să găsim acele metode să-i însuflețim în continuare și să le dăm curaj și altora pentru realizarea unor astfel de activități educative.

R: Ați mai încheiat lucrările la salină?

D: Da. Este o salină de agrement, se folosește. Dacă veți merge acolo veți găsi beneficiari cu asistent, cu profesori, fiecare cu problema lui și își realizează programul acolo.

R: Domnule director, oamenii aceștia având suferință, având elemente de deficiență umană, uneori sunt greu de îngrijit, de acceptat, de tolerat. Personalul dumneavoastră reușește să fie așa de înțelept încât să-i facă pe oamenii aceștia să intre în normalitate?

D: În proporție de 90% sau peste 90%, da.

R: Eu îmi pun problema rezistenței asistenților, a personalului.

D: Mai întâi îi dotăm psihic, moral cu această calitate, răbdarea.

R: Asta înseamnă educația educatorilor.

D: Avem psihologi care se ocupă de chestiunea aceasta. Noi trebuie să intrăm în mintea omului, să îl ajutăm să înțeleagă tratamentele, să înțeleagă îngrijirea și să o

primească cu încredere și cu mai multă bucurie. Atunci vor fi rezultate mult mai bune. Ne străduim să găsim întotdeauna metode care să le placă.

R: Aveți și oameni cu boli incurabile?

D: Da.

R: Este o problemă mai grea aia?

D: Este mai grea. Apelăm la medici specialiști, ne străduim să le asigurăm cadrul acela de bine și să fie satisfăcuți. Când oamenii văd că suntem alături de ei, de suferința lor, își însușesc mai bine tratamentele și serviciile medicale. Este un mare lucru când se lucrează cu ei și le asigurăm încrederea.

R: Aveți medicația necesară?

D: Până în prezent mă declar mulțumit. Ministerul Finanțelor îmi asigură fondurile pentru aprovizionarea cu medicamente potrivit prescripțiilor medicilor specialiști. Nu am de ce să mă plâng până în prezent.

R: CAMS Băcești, cam pe ce loc ar fi în țară, dacă e să faceți un clasament?

D: Nu pot să fac eu clasamente, astea le fac alții. Însă mai sunt CMAS la nivel Național care se ridică la un nivel bun.

R: Câți medici aveți aici?

D: Avem patru medici.

R: Cu optimismul cum stați?

D: Stau bine. Eu nu am intrat în panică. Cine luptă, obține ce vrea.

R: Eu vă mulțumesc pentru informații și vă doresc succes pe mai departe.

NOTĂ: La nivelul județului, Ion Brișcaru, este și un eminent animator cultural.

22. Maria și Vasile Bulai

*„Ar fi o greșală să fie despărțiți în vreun fel.
Familie unită, copii realizați, rapsozi populari unici.”
(D.V.M.)*

„Noi, cuplul Maria și Vasile Bulai născuți și trăitori în comuna Miclești, județul Vaslui, la poalele Movilei lui Burcel, încă din copilărie ne-am pliat la existența rustică, sătească, mioritică din Podișul Central Moldovenesc.

Dupa absolvirea studiilor medii ne-am inclus în câmpul muncii - Vasile Bulai - ca tehnician hortic și apoi director al

Căminului cultural Miclești și Maria Bulai ca bibliotecară și contabilă în comuna Miclești.

În cei 50 ani de căsnicie, împreună, am încercat să intrăm și noi în rând cu lumea după o vorbă din popor: Dacă vrei să fii cu adevărat om trebuie să faci în viața:

- O casă și noi am făcut-o cu etaj;
- Să plantezi un pom și noi am pus o livegioară în curtea casei;

- să faci un copil și noi am făcut trei copii, două fete și un băiat după cum urmează:

- Antonela-Bianca, acum are 48 ani și lucrează ca doctor de familie în Montreal-Laval, Canada și are 2 copii;

- Laura-Maria, acum are 42 ani și lucrează ca inspector financiar în Madison, Wisconsin, America și are un băiat;

- Mihai, are 39 ani și lucrează ca lector doctor și prodecan la Facultatea de Geografie și Geologie a Universității Al. I. Cuza Iași, necăsătorit.

Având aptitudini și trăiri intense pentru viața cultural-artistică și educativă ne-am orientat cu toate forțele și priceperile spre acest important sector de activitate.

În calitate de director de cămin cultural mai întâi am propus și susținut repararea și modernizarea localului de Cămin Cultural, pavoazarea interioarelor cu picturi din istoria patriei noastre și expoziție foto privind activitățile desfășurate în comună și în afară.

Am studiat originea costumului popular cu specific local, am proiectat și executat 24 costume populare noi cu sprijinul gospodinelor și elevilor școlilor din Miclești și Chircești, am reparat încă 30 costume din cele vechi de la cămin și din școli, apoi am obținut Proiectul European „Mâini întinse peste Prut” prin care am procurat încă 50 costume populare noi tot după

modelul nostru și tot soiul de instrumente populare și aparatură necesare la cămin.

Înainte și paralel cu acestea am cercetat potențialul artistic din comună, am reluat toate formațiile artistice posibile, am conceput și altele noi și am trecut treptat la treabă cu toate forțele însumând în jur de 150 persoane, continuând marele front de pregătire a tuturor formațiilor grupate în două ansambluri după cum urmează:

1. - Ansamblul folcloric „Ciobănaș cu trei sute de oi Miclești” înființat încă din anul 1986 la inițiativa animatorilor culturali Vasile și Maria Bulai în care activau în jur de 50 persoane, artiști amatori tineri și vârstnici. În componența acestui ansamblu au funcționat;

– Grupul coral laic și religios „Armonii” alcătuit din circa 20 persoane (cu rădăcini adânci de peste 100 ani), instructor D. Nica;

– Grupul de fluierași - „Fluierașul Micleștean” înființat în 2004 activând în jur de 20 persoane. Instructor Vasile Bulai;

Inițial nu aveau nici un fluier dar în câteva nopți am confecționat personal 50 de fluieri din țevi de plastic și am demarat lucrările.

– Grupul vocal „Astă iarnă-n șezători” din 12 persoane, instructor bibliotecar Maria Bulai;

– Grupul instrumental „Barbu Lăutaru” din 18 persoane înființat din inițiativa primarului Nică Fănică, în 2005 instructor învățător Costică Luca;

– Grupul de dansatori populari „Florica” din 12 persoane, înființat în 2004, instructori Maria și Vasile Bulai.

2. - Ansamblul de cântece și dansuri „Plai de dor” Chircești” care a luat ființă în 2005 din inițiativa profesorului Vasile Cozma și a primarului F. Nica. A avut în componență peste

54 persoane, artiști amatori între 10 și 65 ani sub coregrafia maestrului Gigi Ilașcu, fiu al satului Miclești.

În componența sa funcționau:

- Grupul vocal „Săteanca” format din 20 persoane ;
- Grupul de dansatori „Ciobănașii” alcătuit din 54 de persoane.

Aceste două ansambluri au participat în plen sau pe secțiuni la toate activitățile susținute an de an în cadrul comunei Miclești de la înființarea lor. Cu ele și cu tot publicul micleștean am susținut an de an ZIUA RECOLTEI – „TOAMNA CULTURALĂ MICLEȘTEANĂ” cu Alaiul ei unic, și SĂRBĂTORILE MOVILEI LUI BURCEL, precum și la festivalurile organizate în comunele din județ cum ar fi: Tăcuta, Dănești, Boțești, Solești, Văleni, Munteni, Laza, Bogdănești, la cele organizate în Vaslui, Huși, Bârlad. Am mai participat în județele Iași, la Crasnita, în Galați la Cavadinești, în Republica Moldova la Ermoclia, Caplani și în Franța la Neuille Pont Pierre, (erați, D.V.M.) venind cu diplome, premii și frumoase aprecieri.

**Dumitru V. MARIN și Vasile BULAI în
satul Neuillé-Pont-Pierre, Franța,
26.03.1995**

O activitate deosebit de importantă a fost reprezentată de schimburile culturale în cadrul Proiectului european „Mâini întinse peste Prut” în anul 2008 între ansamblurile artistice din comunele Micleşti și Solești din județul Vaslui, România și cele din Parlita și Todirești, Raionul Ungheni din R. Moldova.

La majoritatea acestor minunate manifestări am fost însoțiți de ochii ageri ai camerelor de filmat ale domnului Profesor Doctor, Director de presa vasluiană – Dumitru V. Marin, inclusiv în Franța prilej în care am vizitat cu toții Parisul, ne-am plimbat pe Sena, am escaladat Turnul Eiffel, am vizitat Muzeul Luvru, etc.

**Maria și Vasile BULAI, octombrie 2007
ZIUA RECOLTEI**

La finele anului 2008 eu și soția mea am ieșit la pensie dar nu și din activitățile culturale. În calitate de rapsozi populari, de membri în Corul Județean „Gheorghe Cucu” dirijor profesor Mihai Cornea și ca dansatori populari în Ansamblul „Joc” instructor coregraf George Ilașcu. Am participat cu mult entuziasm la toate manifestările acestora atât în Vaslui, în județ, cât și în țară cum ar fi la Târgu Mureș, la Odorheiu Secuiesc, etc.

În calitate de rapsozi populari, eu și cu soția mea am participat în ultimii 20 ani la numeroase activități cultural-artistice, la festivaluri, la prezentări de carte, la aniversări și omagieri, organizate în județ, la Vetrișoiaia, la d-l Măcnea, la Todirești, în Vaslui, Bârlad, Huși, Sibiu, etc, în majoritate împreună cu dl. D.V. Marin.

În întreaga mea activitate am folosit cu succes hobby-urile mele în sculptură, muzică, dans, pictură, fotografie și altele.

Am sculpat în marmură patru statui pentru comună: Bustul lui Mihai Eminescu, la parcul cu același nume în Miclești, bustul lui Ștefan Cel Mare în Parcul de la Primarie, Ion Creangă la Școala Chircești și Spiru Haret la Căminul Cultural Miclești. La inaugurarea acestor statui a participat din partea presei județene și d-l D.V. Marin, urmărind cu mult interes toate activitățile.

Dintotdeauna am îndrăgit mult muzica și de-a lungul timpului, paralel cu activitățile zilnice, am perseverat și în pregătirea mea muzicală și fredonez cu multă satisfacție la fluier, caval, ocarină, tivdafon, nai, acordeon, pian, saxofon, vioară, solz etc, cântece din folclorul românesc, de la înaintașii noștri, transmițând ca pe o comoară neprețuită urmașilor noștri. Am facut-o pe plan local, în țară, cât și în afară, ca în R. Moldova, Franța, Canada și America.

(Mențiuni personale pe care le certificăm – D.V.M.)

„Înțelepciunea populară este mai prețioasă decât aurul.”

Mihai EMINESCU

23. Dumitru Buzatu

*„Sub o înfățișare modestă și o atitudine miștocărească,
Mitică Buzatu e un abil politician și un aprig luptător”*
(D.V.M.)

Dumitru Buzatu s-a născut pe 12 august 1955. A fost deputat în legislatura 1992-1996, ales în județul Vaslui pe listele partidului PDSR.

În legislatura 1996-2000 și în legislatura 2000-2004, Dumitru Buzatu a fost ales pe listele PDSR dar, în iunie 2001, acest partid și-a modificat numele în PSD.

Dumitru Buzatu a demisionat din Camera Deputaților pe data de 30 iunie 2004 și a fost înlocuit de deputatul Sebastian Simion. În legislatura 1996-2000 Dumitru Buzatu a fost membru în grupurile parlamentare de prietenie cu Republica Portugheză și Republica Cuba iar în legislatura 2000-2004, a fost membru în grupurile parlamentare de prietenie cu Republica Cuba și Republica Chile. O legislatură vicepr. al Cons. Jud. Vaslui.

Din 2012 este președintele Consiliului Județean Vaslui.

Sursa www.wikipedia.org

„Politicianul e, de regulă, un profesor care s-a lăsat de profesorat, un medic care s-a lăsat de medicină, un cizmar care s-a lăsat de cizmărie.”

Andrei PLEȘU

24. Gheorghe Cârjă

„Bun profesor de matematică, practician ales ca inspector, nedrept comentator, destul de prezent în Agora, propulsat de muncă și de merite”

(D.V.M.)

Născut: 22 aprilie, 1948, în Cârja, județul Vaslui.

Studii: Facultatea de Matematică, Universitatea „Al.I. Cuza” din Iași.

Familie: Căsătorit, are doi copii.

Om, cam pe placul șefilor de la partid, destul de orientat în a-și alege colegii, a fost repede promovată pe funcții pe care, însă, le-a onorat cu spiritul său organizatoric și cu chemare pentru ele: director, inspector general, chiar suplinitor pe o catedră universitară, unde, doar fratele său Ovidiu a atins un maximum: prorector la „Al.I.Cuza” Iași. Reținem axioma că profesorii de matematică ori sunt simpatizați și atunci nu fac meserie, ori cu cât sunt „mai răi” nu prea întrunesc condiții de afecțiune. A publicat:

Matematica pentru învățământul primar; Matematica – caiet pentru cls.I; Analiza matematică – probleme rezolvate și comentate ș.a.

A fost îndestul apreciat ca inspector general pe județ.

„Egalitatea nu există decât în matematică.”

Mihai EMINESCU

25. Vasile Chelaru

*„Scriitor mare sub haina foarte mică de polițist”
(D.V.M.)*

„M-am născut într-un loc peste care Dumnezeu a revărsat cu generozitate lumină și credință: în spitalul din satul Florești, care fusese Palatul Stăreției, căci acolo existase dintotdeauna mănăstire, cum de altfel a redevenit după 1990. Astăzi biserica aceea cu o arhitectură aparte, cu slujbele producătoare de tulburări lăuntrice, cu chiliile îngrijite și curtea

plină de copaci și flori, ademenește credincioșii, fiind un loc de unde parcă nu s-ar mai da plecați. Primii șase ani i-am petrecut într-un sătuc la vreo 7 kilometri, de unde părinții au plecat la oraș, în Bârlad, pentru a munci ca să ofere un viitor mai bun celor doi copii. Nu știu dacă voi reuși să găsesc vreodată cuvintele care să cuprindă sentimentele de apreciere și recunoștință pentru curajul lor de a-și lăsa în urmă agoniseala, rudele și prietenii ca să ne aducă pe noi aproape de orizontul râvnit al instruirii, șlefuirii minții și stabilității sociale!

Printre multe alte oportunități aduse de mediul urban se numără și școala gimnazială, cu dascăli de excepție, devotați până la epuizare profesiei, răbdători și iscușiți în a îndruma pe fiecare după aptitudini și capacitatea intelectuală spre direcția potrivită a fi urmată în viitor. Profesoara de limba română a scormonit în mintea mea ca să mă cunoască bine, apoi a picurat în sufletul meu aroma versului eminescian și a povestirilor lui Creangă, m-a încurajat să las libere gândurile, îmbrăcate în cuvinte potrivite, ca să le lectureze cei din jurul meu, mi-a trecut numele în revista școlii, în dreptul unor

creații ce purtau pecetea unui grăunte de talent și entuziasmului copilăriei, m-a încurajat când am primit primele premii pentru proză scurtă, dar cu o zgârcenie măsurată ca să nu mă las îmbătat de aburii firavelor reușite. Tot în acea perioadă a încolțit înlăuntrul meu pasiunea pentru profesia de polițist, iar rădăcinile crescute cu anii au fost atât de puternice încât nu am obosit nicio clipă pe drumul vieții până la a cuprinde cu palmele visul, în momentul în care am fost admis la școala de ofițeri. Am înțeles devreme cât este de important să muncești cu drag, să însuflețești cu atingerea mâinii lucrurile, să lași o urmă vizibilă pe unde trec pașii, ca să o poată observa și alții, să lași în amintirea oamenilor semne de bunătate și respect, să fii și om și profesionist, căci nicio profesie nu presupune separarea individului de calitățile cu care a fost înzestrat de natură, iar valoarea omului nu este dată numai de numărul diplomelor, ca semn de atestare a studiilor universitare și postuniversitare, care, fără îndoială, îi cimentează personalitatea.

Resursele sufletești și experiența dobândită de-a lungul timpului mi-au consolidat atracția pentru literatură, iar câțiva oameni de cultură pe care i-am cunoscut m-au îndemnat să scriu. Așa s-au născut o serie de articole și proză scurtă ce au primit loc în paginile câtorva reviste locale, Meridianul Cultural Românesc al d-lui Marin, apoi unele au fost publicate în două antologii realizate de scriitorul Ion N. Oprea din Iași, iar în anul 2017 a ieșit de la tipar nuvela ”Jocul de-a viața”. Despre proiecte viitoare nu voi vorbi. Sigur va fi o carte ce s-ar putea intitula „...80...” și doresc din toată inima să se îndeplinească această proorocie.

„Lectura dă omului plenitudine, vorbirea, siguranță și scrisul, precizie.”

Francis BACON

26. Constantin Chiper

„Ajuns mărunțel la trup, Constantin plecatul de pe aceste plaiuri, reprezintă o pagină de istorie națională, ...pe care el o mai continuă cu alte pagini...”

(D.V.M.)

Col. (retr.) Constantin Chiper s-a născut la data de 23 ianuarie 1936, în satul Valea Siliștei, comuna Boușori (azi Solești), județul Vaslui. Părinții săi, Ioan și Ștefaneta, au fost agricultori cu gospodărie medie.

Studii: școala primară în localitatea natală (1944 - 1948), școala gimnazială în localitatea Solești (1948-1951), Școala Medie Tehnică de Mecanică în Iași (1951-1955), Școala Militară Ofițeri Radiolocație București (1955-1958), Facultatea de Istorie din cadrul

Academiei de Studii Social Politice Ștefan Gheorghiu din București (1970-1975), două cursuri post-academice la Academia Militară din București (1983 și 1986).

Cariera militară: locotenent (1958-1961), locotenent-major (1961-1965), căpitan (1965-1971), maior (1971-1977), locotenent-colonel (1977-1982), colonel (1982-1993).

Funcții îndeplinite în timpul carierei militare: șef stație de radiolocație P-10 (1958-1960), tehnic la Atelierul de reparat tehnică de radiolocație (1961-1963), instructor cu activitatea de tineret pe unitate (1964-1968), lector de științe sociale (1969-1971), lector șef (1972-1981), șef de catedră (1981-1984),

locțiitor politic al comandantului Centrului de Instrucție al Trupelor Radiotehnice (1985-1989), șef al Cursurilor din Centrul de Instrucție al Trupelor Radiotehnice (1989-1993).

Starea civilă: căsătorit, are un fiu și doi nepoți.

Activitatea obștească desfășurată după trecerea în rezervă: secretar al Comisiei de Istorie Militară, Filiala Prahova, vicepreședinte al Organizației Județene Prahova a Cadrelor Militare în Rezervă și Retragere, vicepreședinte al Asociației Naționale Cultul Eroilor, filiala Prahova (de la înființarea ei, la data de 24 octombrie 1994, și până în ianuarie 2010), președinte al Asociației Naționale Cultul Eroilor, filiala Prahova (din luna ianuarie 2010), vicepreședinte al Asociației Naționale Cultul Eroilor „Regina Maria” (din anul 2004), redactor șef al Colectivului de Redacție al revistei România Eroică, director al Colectivului de Redacție al revistei Prahova Eroică.

Activitatea publicistică: realizarea (în calitate de autor și coautor) a 16 lucrări de istorie și monografie militară, publicarea a sute de materiale în presa civilă din județele Prahova, Vaslui, Bacău și Suceava, în săptămânalul Observatorul Militar, în revistele România Eroică, Prahova Eroică și Plăieșii Suceava, participarea la sute de sesiuni de comunicări științifice, simpozioane, mese rotunde și evocări științifice în țară (București, Ploiești, Sibiu, Timișoara, Oradea, Vaslui, Iași, Roman, Suceava, Bacău, Piatra Neamț, Focșani și Galați) și în Republica Moldova (Chișinău și Cimișlia).

Sursa: <http://www.cultuleroilor.ro>

„Zece soldați conduși cu înțelepciune vor învinge o armată de 100 de soldați fără cap.”

EURIPIDE

27. Laurențiu Chiriac

„Om de complexitate sufletească maximă, istoric apreciat, profesionist rar. Cred că ISTORIA l-a chemat pe el și nu numai el a căutat istorii...”

(D.V.M.)

N: 29.05.1970, Bârlad

EXPERIENȚA PROFESIONALĂ:

- 01.07.2013- în prezent– muzeograf 1A-arheolog specialist și cercetător, Muzeul Județean "Ștefan cel Mare" Vaslui
- 30.03.2011-30.06.2013 – director, Muzeul Județean "Ștefan cel Mare" Vaslui
- 26.06.2008-30.03.2011 – muzeograf 1A-arheolog specialist, Muzeul Județean "Ștefan cel Mare" Vaslui
- 26.06.2007-26.06.2008 – director interimar, Muzeul Județean "Ștefan cel Mare" Vaslui
- 01.09.2000-25.06.2007 – muzeograf 1A-arheolog specialist, Muzeul Județean "Ștefan cel Mare" Vaslui
- 11.08.1997-31.08.2000 – muzeograf-arheolog specialist, Muzeul "Vasile Pârvan" Bârlad
- 15.09.1998-15.06.2000 – profesor asociat, Liceul Teoretic "Mihai Eminescu" Bârlad
- 15.09.1991-30.09.1993 – profesor titular, Școala cu cls. I-VIII Măscurei, com. Pogana, jud. Vaslui

EDUCAȚIE ȘI FORMARE:

- 1.10.1999-17.06.2005 - Universitatea "Al. I. Cuza" Iași, Facultatea de Istorie, profilul *Istorie și arheologie medievală*, diplomă: Doctorat

●1.10.1997-1.07.1998 - Universitatea "Al. I. Cuza" Iași, Facultatea de Istorie, profilul *Istorie și arheologie medievală*, diplomă: Studii Aprofundate (Masterat)

●1.10.1993-1.07.1997 - Universitatea "Al. I. Cuza" Iași, Facultatea de Istorie, profilul *Istorie și arheologie medievală*, diplomă: Licență

●1997 - Ministerul Culturii - *Centrul de Perfecționare al cadrelor din instituțiile de cultură*, diplomă: Curs de perfecționare "*Bazele muzeologiei*"

APTITUDINI ȘI COMPETENȚE PERSONALE:

●aptitudini în comentarii de artă și civilizație medievală și în domeniul artelor plastice;

●lucrări științifice în țară și în străinătate privind arheologia, istoria și cultura românească.

LISTA DE LUCRĂRI PUBLICATE

I. CĂRȚI ȘTIINȚIFICE:

1. Edificiile religioase medievale din zona și ținutul Bârladului. Repere istoriografice, Iași, Editura Opera Magna, 2006.

2. Monumentele religioase medievale din zona Bârladului, Iași, Editura KOLOS, 2007.

3. Muguri și flori de voie bună, coautor: Dumitru Apostolache, Bârlad, Editura Sfera, 2012.

4. Memoria Timpului. Gheorghe Alupoaei, Iași, Editura PIM, 2015.

5. Situl arheologic "CURȚILE DOMNEȘTI" din Vaslui. Monografie – carte în curs de publicare (în colaborare cu cercet. șt. Costică Asăvoaie).

II. CATALOAGE ȘI ALBUME:

1. Vestigii arheologice descoperite la "CURȚILE DOMNEȘTI" VASLUI. Catalog de expoziție, Vaslui, Editura Odeon, 2002.

2. Obiecte de cult din colecția preotului Florin Țuscanu. Catalog de expoziție, Vaslui, Editura Odeon, 2003.

3. Ștefan cel Mare și Sfânt – 500. Catalog de expoziție, Iași, Editura Opera Magna, 2004 (în colaborare cu Ioan Mancaș).

4. Colecții și colecționari: învățătorii COSTACHI BURAGA și NECULAI GR. CIUBOTARU. Catalog de expoziție, Iași, Editura Opera Magna, 2006 (în colaborare cu Ioan Mancaș).

5. Colecții și colecționari: învățător MARIN ROTARU. Catalog de expoziție, Iași, Editura Opera Magna, noiembrie 2007 (în colaborare cu Ioan Mancaș).

6. Bârladul la întâlnirea cu Europa. Album, Bârlad, Primăria Municipiului Bârlad și Fundația Culturală “Dr. Constantin Teodorescu” Bârlad, 2007.

7. Monumentele religioase reprezentative ale județului Vaslui. Catalog de expoziție, Bârlad, Editura Sfera, 2008.

8. Patrimoniul arheologic din județul Vaslui. Catalog de expoziție, Bârlad, Editura Sfera, 2008.

9. Județul Vaslui - Vatră de istorie și permanență culturală. Album, Bârlad, Consiliul Județean Vaslui și Fundația Culturală “Dr. Constantin Teodorescu” Bârlad, 2008.

10. Municipiul Bârlad. Album, Bârlad, Primăria Municipiului Bârlad și Fundația Culturală “Dr. Constantin Teodorescu” Bârlad, 2009.

11. Municipiul Vaslui. Album, Vaslui, Primăria Municipiului Vaslui și Fundația Culturală “Dr. Constantin Teodorescu” Bârlad, 2009.

12. 35 de ani de arheologie vasluiană. Catalog de expoziție, Bârlad, Editura “Sfera”, 2010.

III. 57 STUDII ȘI ARTICOLE PUBLICATE ÎN REVISTE DE SPECIALITATE.

28. Petrică Chiriac

„Ca om și ca primar este un exemplu de devotament, și perseverență. Chiar și-a pus viața la dispoziția concetățenilor”
(D.V.M.)

Reporter: Mă aflu la Duda Epureni, în cancelaria școlii și stau de vorbă cu Petrică Chiriac, primarul comunei. Bine v-am găsit.

Primar: Bine ați venit. Ne aflăm în cancelaria școlii pentru că aici, după cum bine știți, se desfășoară unele dintre activitățile pe care le-am programat pentru ziua comunei.

R: Ce activități s-au desfășurat la ziua comunei?

P: Am avut o aniversare a cuplurilor care sărbătoresc peste 50 de ani de la căsătorie. Au fost 75 de cupluri. Am chiar și două cupluri care sărbătoresc 61 de ani de la căsătorie. Apoi am avut un simpozion dedicat Centenarului „Marii Uniri”, simpozion la care am avut invitați de seamă, prieteni ai comunei noastre. Simpozionul l-am organizat împreună cu domnul profesor Pricop care este și sufletul activităților culturale ale comunei noastre.

R: Pe Ion Gheorghe Pricop eu îl consider cel mai de seamă romancier al județului Vaslui în prezent, unul dintre marii prozatori români. Se poate face o legătură serioasă între Ion Gheorghe Pricop și viața culturală a comunei?

P: Nu numai că este o legătură, dumnealui este sufletul acestor activități. Dumnealui a fost implicat în majoritatea activităților culturale pe care le-am avut până acum, ori prin lansări de carte, ori prin expuneri pe diferite teme.

R: Ce alte personalități a dat comuna Duda Epureni?

P: Cea mai veche personalitate pe care am descoperit-o ca fiind de pe aceste meleaguri este poetul Constantin Asiminei. Apoi mai este Valeriu Penișoară, Ion Gheorge Pricop, mai avem un poet mai necunoscut, Ion Bârcă, un poet popular care în perioada anilor '70 și-a făcut cunoscută poezia prin diverse cenacluri.

R: Aveți aici un centru cultural foarte valoros și chiar și o grădină de vară impunătoare.

P: Grădina de vară am făcut-o imediat după 2012, după ce am preluat conducerea primăriei, pentru că într-adevăr nu aveam unde să prezentăm nici un fel de spectacol, se făceau improvizații și nu era prea bine pentru o comună care trebuia să aibă viață culturală.

R: Spectacolul de la ziua comunei când va începe?

P: Va începe de la ora 17.30.

R: Ce formații vor participa?

P: În primul rând sunt copiii de la școală pe care vor profesorii să-i scoată în evidență și avem și alte formații și soliști invitați: va fi Ion Palade, Sony Flame, Maria Costioaia, Silvia Zogoreanu, Sabina Ursachi, Viacislav Bînzari și avem și un ansamblu de dansuri populare de la Casa de Cultură din Hârlău.

R: Ziua comunei a însemnat și sport?

P: Da, pe terenul de la Bălcăoia s-au desfășurat diverse întreceri sportive.

R: Ați avut și o expoziție care mi s-a părut foarte interesantă. Cum ați organizat-o?

P: Doamna Alexa, bibliotecara, s-a ocupat în mod special de această expoziție de obiecte populare vechi. Noi avem strânse astfel de obiecte pentru că lucrăm de câțiva ani

la o casă tradițională românească pe care sperăm să o finalizăm în cele din urmă.

R: Și în școală văd că s-a organizat o expoziție de carte consacrată Marii Uniri.

P: Este într-adevăr o expoziție de carte românească, consacrată Marii Uniri și care cuprinde cărți care pun în evidență evenimente petrecute inclusiv în zona noastră de activitate.

R: Cum de ați reușit să-l faceți pe Ion Gheorghe Pricop să realizeze o carte pe care o lansează astăzi, nu este în programul dumneavoastră dar o lansează? Asta pentru că vă înțelegeți bine sau pentru că dumneavoastră i-ați înțeles mai bine preocupările?

P: Este o simbioză între noi ca primărie și dumnealui ca scriitor, pentru că întotdeauna am încurajat aceste evenimente. Dumnealui este consacrat practic și noi ne lipim de dumnealui și îl încurajăm pentru că este destul de prolific în ultima vreme.

R: Aveți tineri care au înclinații spre creația literară?

P: Sunt. Noi am avut o tentativă de a promova tinerele talente dar care nu ne-a reușit anul acesta. Avem câțiva tineri care nu vor însă să iasă la iveală. Sunt oameni care scriu poezii dar care încă nu au curaj să iasă la lumină. Cred totuși că le va veni curajul odată și odată.

R: Cum apare câmpul la Duda Epureni în acest an?

P: Apare destul de bine. În primăvară am avut probleme cu seceta, producția de cereale a fost mai scăzută în schimb porumbul și floarea sorelui cred că ne vor acoperi cheltuielile. Avem vești bune de la fermieri, în sensul că au recolte bune.

R: Cum sună viitorul la dumneavoastră în comună?

P: Eu văd un viitor bun pentru comuna Duda Epureni. Noi am pornit pe un drum de pe care nu ne va întoarce

nimeni. Oricine va veni la conducerea primăriei va trebui să ridice ștacheta mai sus. Eu văd o comună în plină ascensiune și culturală și din punct de vedere al infrastructurii.

R: Ați mai asfaltat ceva?

P: **Am finalizat în proporție de 60% un proiect prin PNDL 2.**

R: Drumul către Arsura este terminat?

P: **Da. Accesul la proprietăți și șanțurile sunt făcute în localitatea Duda. Dacă mergeți în Duda veți vedea o altă localitate, cu o infrastructură solidă. Am investit și noi alături de Consiliul Județean, făcând asfalt prin interiorul satului și într-adevăr satul este reînnoit.**

R: Eu vă doresc multă fericire și succes în ceea ce faceți.

P: **Mulțumesc și eu.**

„De la război încoace s-au perindat în fruntea comunei Duda-Epurenii nici mai mulți nici mai puțini de vreo 18 primari, până la revoluția din Decembrie 1989, (comuna fiind în această formă din 1968 și adăugând și primarii comunei Epurenii, separată), și alți vreo 4, dintre care unii cu câte două mandate, în perioada postdecembristă.

Petrică Chiriac, cel de astăzi, ar fi al V-lea primar ales în mod democratic, fiindcă cei de până în 1989 erau primari impuși de Partidul Comunist: Cei din anii '50, țărani localnici, dintre primii care semnaseră adeziunea de intrare în celulele de partid, oameni săraci cu duhul, care n-au rezistat prea mult în funcții, căci s-au impus primarii-muncitori, trimiși de același Partid de pe șantierul și din uzinile și fabricile patriei, în înfiripare.

De prin anii '70 s-au impus primarii-secretari ai Comitetelor comunale de partid și sistemul a durat până la Revoluția decembristă. Toți acești primari, în modul lor de a

conduce localitatea au respectat paradigma impusă de sus, adică de la Comitetul Central al Partidului Unic.

Lucrurile aveau să se schimbe în mai bine după 1989, dar, ce să vezi? nu toți cei aleși democratic înțelegeau spiritul nou al libertății de gândire și acțiune în felul de a-și exercita funcția, astfel încât comuna noastră, în cei peste douăzeci de ani de libertate, a cam bătut pasul pe loc. În afara voinței primarilor, viața socială și politică impusă țării de perioada istorică prin care trecem și-a spus puternic cuvântul, în sensul că prefacerile ce au survenit în existența rurală au lunecat de cele mai multe ori spre negativ: deși au redevenit proprietari de pământuri, țărani nu prea s-au mai avântat să-l lucreze și s-au grăbit să-l cedeze societăților private, viața economică a așezărilor comunei a scăzut, forța de muncă s-a diminuat prin plecarea aproape în masă a tinerilor în străinătate, cu alte cuvinte, comuna s-a confruntat și se mai confruntă cu un puternic proces de depopulare și îmbătrânire.

Marele merit al primarului nostru actual, Petrică Chiriac, proaspăt absolvent al unei facultăți de zootehnie, constă în aceea că a înțeles perfect faptele și fenomenele politice, sociale și morale cu care se confruntă oamenii comunei și și-a ales strategii dintre cele mai adecvate ca să le poată înfrunța. Încă de la începutul primului mandat (2012-2016) el și-a pus problema pe care dintre fronturi să acționeze mai eficient și a descoperit că dacă în plan material și economic o redresare rapidă nu este posibilă, atunci poate reuși lucruri interesante în spațiul edilitar-gospodăresc și cultural-spiritual al așezării. N-a stat prea mult pe gânduri și, în această direcție, a pornit prin a aduna toate instrumentele și forțele necesare: mai întâi a purces la o organizare ireproșabilă a Zilei comunei (15 august), în premieră, a construit un spațiu adecvat desfășurării manifestărilor artistice specifice marii sărbători, adică un teatru de vară și un parc adecvat chiar în centrul civic al satului; a intensificat activitatea

artistică din așezămintele culturale, din școli și grădinițe, a adunat forțele creatoare ale întregului spațiu comunal, printre care autori de literatură, sculptură în lemn, dans, joc, și nu în ultimul rând, obiectele etnografice tradiționale care zăceau prin poduri și șurile sătenilor, intenționând să le grupeze în mai multe săli ale unui muzeu sătesc, intitulat Casa spiritului local.

Concomitent cu astfel de inițiative, primarul nostru se vede des cu oamenii satului în cadrul unor manifestări gen întâlniri cu tinerii, discuții cu părinții și copiii lor, sau, iată, de Ziua comunei pe anul în curs (2018), o frumoasă reuniune cu familiile din satele comunei care au împlinit de la 50 de ani în sus de căsătorie.

Când omul pus în fruntea obștii gândește că o lucrare în spirit poate fi mai trainică decât una materială, când el este convins că legătura dintre trecutul și viitorul așezărilor noastre nu se poate face decât printr-un prezent efervescent din punct de vedere al acțiunii, dar și afectiv și sufletesc, neapărat că el merită din plin încrederea și respectul celor care l-au ales”.

(Scriitorul Ion Gheorghe Pricop, cu câteva săptămâni înainte de deces – e-mail). Și Liviu ZAHARIA e excelent coleg.

„Dragi mi-erău tata și mama, frații și surorile și băieții satului, tovarășii mei de copilărie, cu cari, iarna, în zilele geroase, mă desfătam pe gheață și la săniuș, iar vara în zile frumoase de sărbători, cântând și chiuind, cutreieram dumbrăvile și luncile umbroase, țarinele cu holdele, câmpul cu florile și mândrele dealuri, de după care îmi zâmbeau zorile, în zburdalnica vârstă a tinereții! Asemenea, dragi mi-erău șezătorile, clăcile, horile și toate petrecerile din sat, la care luam parte cu cea mai mare însuflețire.”

Ion CREANGĂ

29. Petruța Chiriac

„Dintotdeauna Petruța a mânuit excelent cuvântul expresiv din limba română, pentru care rămâne mereu în bătaie”

(D.V.M.)

Date biografice

Născută: în 22 iunie 1936 – în orașul Giurgiu, județul Vlașca.

Studii: am urmat Școala Medie Nr. 2 (fostul Liceu Ortodox), în orașul natal și în București: Institutul „M. Gorki” și „Facultatea de Filologie, limba română” Universitatea București.

Grade didactice – definitivat, Gradul II și Gradul I.

Debut în presă – „Cronica”, Iași.

Colaborări în presă:

- „Cuvântul liber bârlădean”
- „Școala Bârlădeană”
- „Coordonate bârlădene”
- „Părerii Tutovene ” – (redactor șef - trei ani 2001-2003)
- „Bârladul”
- „Academia Bârlădeană”
- „Meridianul Cultural Românesc” (trimestrial)
- „Meridianul” Iași – Vaslui – Bacău.
- Asociația „Artă, Tradiție, Cultură”

Participări – membru în:

- „Societatea Academia Bârlădeană”
- „Cenaclul Județean” Vaslui
- Asociația „Artă, Tradiție, Cultură”

– „Istoria Bârladului” - Oltea Gramaticu

În dicționare: Traian Nicola, Ion Baban, Oltea Gramaticu

Cărți scrise:

– „Geometrie sentimentală” 1980, Vaslui, din setul de 12 volume intitulate „Zidiri I”

– „Nemărturisita misiune” – nuvelă, 1991, Editura Prometeu descătușat, Bârlad;

– „Efort în zbor” – schițe și povestiri pentru copii, 1996, Editura Est-Vest, Bârlad;

– „Ieșirea din careu” – roman, 1998, Editura Cutia Pandorei, Vaslui;

– „Pescărușii de pe malul mării” – roman, 2005, Editura „Opera Magna”, Iași;

– „Vocea mea distinctă” – eseuri, interviuri, corespondență, 2010, Editura Opera Magna, Iași;

– „Buchet de cronici literare”, 2011, Editura Sfera, Bârlad;

– „Copiii lui Tonitza ieri și azi” – momente și schițe pentru copii, 2013, Editura Sfera, Bârlad;

– „Sfere de gând publicistic”, 2016, Editura Sfera, Bârlad.

„În literatură, succesul exagerat este, uneori, o combinație între mediocritatea cititorului și cea a autorului.”

Vasile GHICA

30. Adrian Chirvasă

„Uriaş cu înfăţişare de ascet, luptător al Cetăţii, cu atribuţii speciale şi specifice, e un om de mare echilibru între preoţi.”

(D.V.M.)

N: 1976

Reporter: Bună ziua şi bine v-am găsit părinte protopop, Adrian Chirvasă.

Adrian Chirvasă: Bine aţi venit, domnule Marin.

R: Cum aţi ajuns la preoţie, părinte Chirvasă?

A.C.: Eu cred că aceasta a fost o chemare de la Dumnezeu. Îmi vin în minte întâmplări din copilărie, de când aveam 6 ani. Sunt din satul Costeşti şi eram 7 fraţi. De mic îmi plăcea să joc rolul de preot în casă.

R: Aveaţi tradiţii vechi acolo, câteva monumente istorice, biserici.

A.C.: Da, avem chiar două biserici. Cred că aş putea spune că așa a rânduit Dumnezeu.

R: Credinţa dumneavoastră în Dumnezeu nu alunecă spre fanatism?

A.C.: Credem în Dumnezeu într-un mod propriu Bisericii. Atunci când încercăm să înţelegem credinţa în Dumnezeu uneori o vedem până la jertfă. Pentru că omul primeşte credinţa în propria lui viaţă pentru mântuire, pentru a intra în împărăţia cerurilor.

R: De cât timp slujiţi biserica?

A.C.: Sunt preot de 20 de ani şi protoiereu de 5 ani.

R: Dumneavoastră încercați să atrageți în jurul dumneavoastră mulți oameni care încearcă să vă urmeze, să vă imite...

A.C.: Misiunea noastră este de a aduce oamenii în Biserica lui Hristos, acolo unde moartea este desființată prin învierea mântuitorului nostru Hristos și acolo unde omul primește șansa de trecere în împărăția cerurilor odată cu trecerea din această viață. Dacă vedem credința noastră doar ca pe o chestie de decor, sau ca pe o integrare socială, pentru că există azi o modă a societății să fii credincios, nu facem prea mult în acest sens pentru că noi trebuie să intrăm în „programul” de viață arătat de Hristos tocmai ca mormântul să devină o ușă de intrare spre cele veșnice.

R: Părintele Adrian Chirvase s-a născut la data de ... ?

A.C.: 29 mai 1976. Părinții Grigore și Veronica Chirvase, agricultori, au lucrat și ca pădurari un timp, au lucrat și la dispensarul din sat ca agenți dezinfectori, mama a lucrat la CAP. Ceilalți 7 (suntem 4 băieți și 3 fete), toți băieții sunt preoți, iar din surorile mele 2 sunt maici la mănăstire și una este căsătorită cu june preot la Botoșani.

R: Sunteți protopop într-un important segment al Eparhiei Hușilor. Câte biserici aveți în protopia dumneavoastră?

A.C. Avem 110 parohii. Biserici sunt mai multe deoarece avem și parohii cu filii, deoarece sunt și sate foarte mici cu 10-20 de locuințe la care nu putem asigura o normă de preot paroh.

R: Cu educația religioasă, cum stăm?

A.C.: După cum se vede în societate, fiecare vede ceea ce caută. Deși sunt mulți oameni care au legătură cu biserica, au credință în Dumnezeu, întotdeauna este loc de mai bine. Și noi, trebuie să ne implicăm mai mult în probleme și cei care îl caută pe Dumnezeu ar trebui să aibă mai multă deschidere. Nu trebuie să limităm credința la preot și la biserică. Credința face legătura între om și Dumnezeu.

R: Deci este chemarea interioară a omului, iar preotul este doar îndrumător. Atunci cum explicăm că din ce în ce mai puțină lume vine la biserică? Peste tot în lume, nu numai aici la noi.

A.C.: Eu nu cred că sunt mai puțini oameni care merg la biserică, aici este vorba de fenomenul acesta al migrației. Foarte mulți pleacă din țară ca să-și rezolve problemele de acasă, dar oriunde a fost construită o biserică, aceasta a fost umplută de oameni. Eram preot la Costești acum 10 ani și o femeie foarte în vârstă îmi spunea: „Să știți părinte că atunci când eram copil, oamenii mergeau la biserică mai mult la sărbătorile mari, la slujbă mai puțin.” Nu știu ce să cred. Cel mai probabil este faptul că cei mai mulți români, în special tinerii, au plecat în afara țării ca să-și caute un loc de muncă.

R: Am înțeles esența, deși nu a fost ceva prea concret. Dar biserica ar vrea să fie o autoritate în stat?

A.C.: Nu, biserica nici nu se vrea ca putere în acest sens, eu cred că biserica ar trebui să fie o autoritate morală și duhovnicească. De ce? Pentru că biserica nu este întemeiată de un om din lumea aceasta, ea este întemeiată la cincizecime prin manifestarea într-un mod deosebit a lui Dumnezeu în lumea aceasta. Încă din joia cea mare muritorul Hristos vorbește despre acest lucru. În acest sens biserica trebuie văzută ca instituția care face legătura între om și Dumnezeu, între cer și pământ.

R: Dar aceasta este o chestiune oarecum teoretică pentru că polițistul îndrumă populația din punctul de vedere al legilor, primarul din punctul de vedere al administrației, profesorul din punctul de vedere al educației; dumneavoastră ce administrați?

A.C.: Biserica, așa cum cere Hristos să fie: lumina lumii și sarea pământului, poate deveni o putere, în sensul că poate transmite cuvântul cu o rezonanță în rândul oamenilor. Dacă doriți puteți să o numiți o putere dar ea reprezintă mai mult o autoritate morală.

R: Se discută că biserica a primit înapoi pământuri, proprietăți și ar fi în mod concret una dintre cele mai mari puteri din țara Românească. Să înțeleg că protopopul se implică și în administrarea unor asemenea proprietăți?

A.C.: Biserica a primit o parte din cele ce a avut ea în trecut, dar dacă ar fi să ne referim la beneficiile acestor posesiuni putem spune că acestea nu aduc de fapt nici un profit. Pentru că tot ceea ce produc aceste posesiuni, este împărțit de către biserică acolo unde este nevoie. Activitatea socială a bisericii, în prezent, este fără precedent în istorie.

R: Într-adevăr, de când este preafericitul Daniel, organizarea bisericii este foarte bună, pentru că s-au clădit atâtea biserici. Din câte spuneți dumneavoastră biserica este o putere pentru că are păduri, pământuri, picturi, dar nu este a cuiva.

A.C.: Ați punctat un lucru important: nu trebuie să vedem biserica ca pe o posesiune a cuiva ci ca o entitate din care fac parte toți creștinii, toți cei care mărturisesc moartea și învierea domnului Iisus Hristos. Adică noi cei care suntem botezați.

R: Adică și Vasile A. Vasile, de pe stradă, face parte chiar dacă înjură, bea și fumează?

A.C.: Sunt exemple foarte multe în istoria bisericii de oameni care și-au revenit. De aceea nu știu dacă putem cataloga sau judeca pe cineva. Dumnezeu lasă ușa deschisă spre bine, tuturor.

R: Care este relația bisericii cu mănăstirile?

A.C.? Mănăstirile trebuie să aibă un exarh – un om care să facă legătura între mănăstire și parohie. Părintele Ignatie are în vedere acest lucru pentru că înseamnă foarte mult. Toate problemele administrative, actele, tot la Protoierie se rezolvă.

R: Să vă dau un exemplu: biserica Mănăstirii Gîrceni. Acolo aveți o colecție de carte foarte valoroasă. O colecție de picturi – icoane. Acestea ale cui sunt?

A.C.: Exact ce am zis. Acestea sunt lucruri care ne aparțin. În ceea ce privește depozitul de valori culturale de la biserică, biserica întotdeauna a îmbrățișat și a cultivat cultura. Toate ramurile culturii s-au născut în biserică. Acolo s-a născut școala.

R: Ați alunecat la un subiect care mă preocupă și pe mine. În biserică se vorbește mai mult limba română veche, autentică, fără neologisme, nedeformată de cultura video care a redus în mod îngrijorător vocabularul tinerei generații. Deci, este un dat ca biserica cu riscul de a fi considerată prea conservatoare să apere limba română?

A.C.: Sigur. Noi trebuie să înțelegem sensul cuvintelor pentru a nu denatura înțelesul credinței. Pe noi ne interesează să păstrăm o limbă vorbită, scrisă și gândită corect. În traducerea scripturilor, a vechilor texte este foarte importantă înțelegerea expresiilor vechi ca să nu denaturăm fondul credinței, mesajul ei.

R: Și totuși nu se ocolesc inovațiile. La Fălciu aveți clopote care sunt acționate de un buton și atât. A fost eliminat clopotarul. Aproape în toate bisericile aveți stații de amplificare. Pași spre modernitate. Dar în rest există manifestări care să atragă tineretul? La noi cum s-ar putea face aceasta?

A.C.: Ați sesizat foarte corect. Trebuie să menținem curat fondul credinței, pentru a o menține curată așa cum am primit-o de la mântuitorul nostru Hristos și de la sfinții apostoli. În rest trebuie să avem foarte mult discernământ pentru a putea ține cont de valorile trecutului. Dar trebuie să primim și noutățile pe care știința le-a adus în zilele noastre. Nu putem să trecem cu vederea faptul că inteligența și lucrurile descoperite în ultimul timp sunt consecințele inteligenței pe care Dumnezeu a dat-o omului. Spre binele lui.

R: Aș vrea să comentați dacă se poate următoarele: în toată societatea, pe glob, se creează o societate existențială bazată pe comunicarea rapidă, prin telefon, prin acces rapid la informații –

computerul. Cultura video, de asemenea, face ca tineretul să-și creeze propriul univers. Biserica trebuie să se adapteze pentru a nu rămâne în urmă. Întrebarea este: această nouă cultură, care se naște, nu va duce la izolarea bisericii?

A.C.: Nu cred, și biserica și tinerii folosim într-o oarecare măsură rețelele de socializare. Uneori mai intru și eu pe facebook, unde este un conținut foarte dens de informații. Dar vreau să precizez un lucru: chiar dacă ai computer, telefon, acasă poți să ai și cartea de rugăciuni. Poți să te rogi dimineața și seara atunci când trebuie să-ți faci canonul. Nimeni nu trebuie să te oprească să mergi duminica dimineața la liturghie. Lucrurile despre care ați vorbit nu trebuie să ne oprească în a ne spovedi. Deci credința nu este în contradicție cu inteligența. Nu trebuie decât să ne formăm conștiința, să ne formăm gândirea creștină. Pentru că dacă ne transformăm în robi ai tehnologiei pierdem bucuria vieții. În măsura în care omul se străduiește să fie un creștin credincios, un om echilibrat în viață, să-l primească pe Hristos în viața lui, omul devine puternic și selectiv. Cu tot ce ne oferă societatea.

R: O să rețin o expresie pe care ați folosit-o: „Să nu ne pierdem bucuria vieții”, dar reporterul continuă cu întrebări neplăcute: există fapte nesociale, neplăcute, comise de preoții din parohia dumneavoastră?

A.C.: Incidente mai sunt. Uneori apar incidente între oamenii dintr-un anumit sat sau o anumită parohie, alteleori, de ce să nu spunem, suntem și noi oameni, se întâmplă lucruri pe care le regretăm, cazuri izolate. Trebuie să știm că nu ajută nimănui greșeala unui preot. Nici un creștin nu-și poate justifica starea laxă de credință din viața lui pentru că nu știu unde, nu știu ce preot a făcut sau a zis ceva. Asta nu-l ajută cu nimic.

R: A greși e omenește, iar dumneavoastră veți acționa împotriva greșelii, nu a omului – veți spune.

A.C.: Îmi amintesc de o discuție mai veche cu dumneavoastră în care spuneți că le veți da din materialele

dumneavoastră publicate. Și vi s-a spus că preoții sunt și ei din societatea din care trăim. Nu vreau să justific anumite fapte care n-ar trebui să se întâmple.

R: În încheiere, puteți să ne vorbiți despre har? El, este sau nu este? Dacă este, cine-l conferă?

A.C.: Orice preot are harul sfântului duh care odihnește în el odată cu primirea tainei sfinte preoții. Însă dumneavoastră vă referiți la formula din popor despre preotul cu har și preotul care calcă a preot. Este vorba despre preotul care ia în serios misiunea, despre responsabilitatea pe care o are, despre cum se apleacă asupra nevoilor omului. Pentru că așa cum zicea și Vasile cel Mare, preotul se va mântui și în funcție de cum va transmite credința, după cum va forma credincioși întru biserica lui Hristos.

„Îmbrăcați-vă, dar, ca aleși ai lui Dumnezeu, sfinți și prea iubiți, cu milostivirile îndurării, cu bunătate, cu smerenie, cu blândețe, cu îndelungă-răbdare,

Îngăduindu-vă unii pe alții și iertând unii altora, dacă are cineva vreo plângere împotriva cuiva; după cum și Hristos v-a iertat vouă, așa să iertați și voi.

Iar peste toate acestea, îmbrăcați-vă întru dragoste, care este legătură desăvârșirii.”

(Coloseni 3:12-14)

31. Mihai Ciobanu

**„Ca profesor, bun; ca inspector, rău;
ca om de cultură... excelent.”
(D.V.M.)**

S-a născut la 15 iulie 1934 la Pașcani, județul Iași. Între 1940-1944 a urmat Școala primară de băieți și apoi Liceul teoretic de băieți CFR Pașcani. Între anii 1951-1955 a fost student al Facultății de Filologie a Universității „Al. I. Cuza” Iași, perioadă în care a studiat cu profesori de marcă precum Dan Simionescu, C. Ciopraga, N. I. Popa ș.a.

După absolvirea cursurilor superioare a fost repartizat la filiala din Huși a Arhivelor Statului, unde, în intervalul 1955-1959, a fost director. În 1959 a început să predea Limba și literatura română la Liceul „Cuza Vodă” Huși.

La înființarea județului este numit inspector și ulterior director al Organizației județene a pionerilor Vaslui. Timp de nouă ani este președintele filialei Vaslui a Societății de științe filologice. Din 1973 până la pensionare va fi inspector la Limba și literatura română.

Este autorul mai multor articole de specialitate (metodica predării limbii și literaturii române) în presa locală. A fost colaborator la „Prutul” Huși, „Cuvântul adevărului”, Canada etc. De asemenea, a scris mai multe studii monografice.

Din opera lui Mihai Ciobanu: „Realități și perspective în activitatea educativă”, Vaslui, 1969; „Cronica Vasluiului” (în colaborare cu Alex. Andronic și Petru Necula), 1999; „Dicționarul Personalităților vasluiene”, 2001; „Pagini de istorie a Inspectoratului Școlar Vaslui”, 2003; „Ghidul turistic al județului Vaslui”, 2005 ș.a. În anul 2002 publicat articole cu un caracter cultural în volume colective omagiale: „Case memoriale – Bojdeuca din Țicău”, vol. VI, pag. 35; „Dimitrie Cantemir, savant de renume mondial”, vol. V, pag. 22.

În perioada când a lucrat la Arhivele Statului, a avut un rol important la înființarea Muzeului raional „Dimitrie Cantemir” (alături de Ștefan Bujoreanu).

Sursa: www.bjvaslui.ro

„Orice om are înlăuntrul său harul iubirii; el trebuie să iubească și trăiește pentru această rațiune. Dar ținta iubirii sale diferă: unul iubește aurul, altul știința, unul arta, un altul plăcerile, un altul, și pe acela îl plâng cel mai mult, se iubește pe sine. Dar câți rămân care să iubească semenii? Și acestui mic număr de aleși ce le rămâne de iubit? Oamenii care nu-i vor iubi și nici măcar înțelege vreodată. Ei se vor zbate mult timp în gol, căutând o inimă în care să-și verse preaplinul lăuntrului lor. Nu o vor afla; unora li se vor frânge inima; se vor stinge tânjind; alții se vor retrage în sinea lor ca mine.”

Iulia HAȘDEU

32. Gheorghe Clapa

*„Un profesor ambițios mereu pozitiv,
cu realizări mult peste normalitate”*

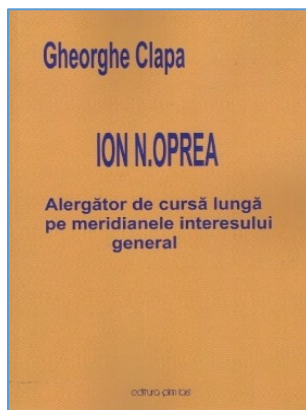
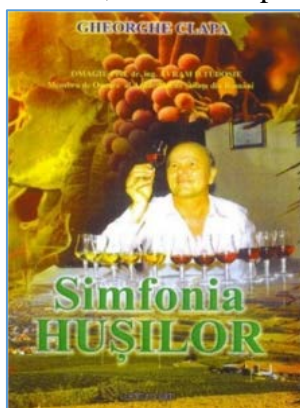
(D.V.M.)

N: 02.02.1942

Integrat cum nu se poate mai bine în viața spirituală a Bârladului, profesor și om de cultură, promotor al istoriei locului, Gheorghe Clapa, reprezintă o jumătate de secol de inițiative locale. Are cărți, monografiile, articole, dar mai ales o prezență între elevi și tineri cu totul remarcabilă. Monografistului îi vine greu să aleagă ce e mai important dintre titlurile cunoscute, pentru că profesorul este un lector atent, mai ales pus pe încurajarea talentelor. O menire onorată, o viață.

Dintre vol. tipărite: Bârladul de altădată – 2001, Cristale de gând – 2015, Destine împlinite... 2016.

33. Costin Clit

*„Istoric, îndrumător prin revistele scoase,
cercetător unic și prieten ales”
(D.V.M.)*

Născut la 26 ianuarie 1964, originar din satul Gușiței, urmează cursurile Școlii generale din satul natal, Liceului Agroindustrial din Huși și ale Facultății de istorie din cadrul Universității din București (cursuri la zi).

A funcționat ca profesor de istorie la Grupul Școlar „Dimitrie Cantemir” din Huși (1995-1997), Seminarul Teologic din Huși (1996-2007), în prezent își desfășoară activitatea la Colegiul Național „Cuza Vodă” din Huși (1995-1996, suplinitor, iar din 1997 profesor titular).

Se remarcă prin acribia cercetării istorice, cercetarea fondurilor documentare din Arhivele Naționale de la București, Iași, Vaslui și cele ale Episcopiei Hușilor depozitate în reședința eparhială sau de la Academia Română din București, scoaterea la lumină a mii de documente ce privesc istoria locală și națională, publicate în colecția *Documente hușene*, în lucrări monografice și diverse reviste de specialitate. Aria de cercetare este una vastă, de la trecutul bisericilor și lăcașelor monahale la evoluția instituțiilor de învățământ, cultură, bancare și altele. Cunoscător al paleografiei chirilice, Costin Clit are marele merit de a fi publicat până în prezent peste 2000 de documente din perioada cuprinsă între 1595 și prima jumătate a secolului al XIX-lea, nefiindu-i străină nici perioada contemporană. Un alt domeniu predilect este cel al însemnărilor de pe cartea veche depozitată la Muzeul Eparhial din Huși, Mănăstirea

Secu sau Mănăstirea Neamțului, a căror importanță în cercetarea istorică este nebanuită.

Alături de munca de cercetare pe tărâmul muzei Clio, Costin Clit se remarcă prin organizarea unor simpozioane tematice de înaltă ținută științifică în orașul dintre vii și prin participarea sa cu o serie de comunicări istorice la simpozioane naționale și internaționale. Putem aminti manifestările culturale organizate în 2018 cu prilejul împlinirii a unui secol de la reîntregirea granițelor României și înființarea Colegiului Național „Cuza Vodă” din Huși la care au participat veritabili intelectuali din stânga și dreapta Prutului sau din Australia, Grecia, SUA, Franța și alte țări.

Spațiul spiritual hușean postdecembrist lipsit de o publicație culturală s-a îmbogățit prin revista de cultură „Prutul”, inițiată în ianuarie 2001 de Costin Clit pentru promovarea cu generozitate în orașul de pe Drăslăvăț a creației literare, cercetării trecutului istoric, gândirii, valorilor novatoare, modernismului și polemicilor culturale. Modelul revistei „Prutul” a fost urmat de Vicu Merlan și Ștefan Plugaru, care la rândul lor vor edita în Huși revistele „Lohanul” și „Maluri de Prut”.

Pune bazele revistelor locale „Prutul” (2000-și astăzi, devenită națională și apreciată în mediul universitar), „Gușiței. Foaia satului”, „Gheorghe Ghibănescu”, „Memoria locului” (din 2015) și „Cadențe peste timp”, revista cadrelor militare în rezervă și a veteranilor de război din județul Vaslui (împreună cu col (r) ing. Nicu Șapcă, col. (r) Martin Cata), corector la „Cronica Episcopiei Hușilor” (vol. II-X), a reluat editarea revistei „Zorile” (Colegiul Național „Cuza Vodă” din Huși), membru al colectivului de redacție la „Cercetări istorice”, revista profesorilor de istorie din județul Vaslui (nr. 1-3, 2007-2008), membru în colegiul de redacție al revistei „Pădureni” editată de Asociația „Ethnos”, Pădureni, coordonator la „Coordonate metodico-științifice”, publicație județeană de comunicare didactică, editată de Casa Corpului Didactic, Vaslui, membru în colegiile de redacție la „Meridianul

cultural românesc” (Vaslui) și „Buletin informativ al Simpozionului Național Rolul Mănăstirii Secu în viața religioasă a Țării Moldovei”.

A publicat studii, articole și documente inedite în: „Cronica Episcopiei Hușilor”, vol. II -X, „Acta Moldaviae Meridionalis” (Vaslui), „Monumentul” (Iași), „Carpica” (Bacău) „Prutul” (Huși), „Elanul”, „Est”, „Cotidianul”, „Clepsidra”, „Academia bârlădeană”, „Părerii tutovene”, „Gușiței Foiaia satului”, „Zorile”, „Coordonate metodico-științifice”, „Meridianul cultural românesc”, „Est”, „Lohanul”, „Cadente peste timp”, „Meridianul cultural românesc”, „Buletin informativ al Simpozionului Național Rolul Mănăstirii Secu în viața religioasă a Țării Moldovei” (2014), „Adevărul de Vaslui”, „Monitorul de Vaslui” și altele.

Volume publicate: *Liceul Teoretic „Cuza Vodă” din Huși - Studiu monografic*, Vaslui, Editura Thalia, 2003; *Un chestionar inedit despre bisericile din ținutul istoric al Vasluiului*, Bârlad, Editura Sfera, 2004 (în colaborare cu Mihai Rotariu); *Studii și articole privind istoria orașului Huși*, vol. I - II, 2005 – 2009, Bârlad, Editura Sfera, (în colaborare cu Mihai Rotariu); *Biserica „Sfântul Gheorghe” din Huși*, Bârlad, Editura Sfera, 2006; *Mănăstirea Rafaila*, Bârlad, Editura Sfera, 2007; *Un secol de istorie Colegiul Agricol „Dimitrie Cantemir” din Huși: 1908 – 2008*, Iași, Editura „Ștefan Lupașcu”, 2008; *Schitul Averești*, 2008, Extras; *Schitul Mera din județul Vaslui*, 2009, Extras; *Schiturile Porcăreț și Mălinești din județul Vaslui*, Extras, 2010; *In Memoriam Ion Gugiuman*, în colaborare cu Constantin Vasluiianu, Iași, Editura PIM, 2010; *Batalionul 202 Apărare C.B.R.N. (Intervenții la dezastre din Huși) - 60 de ani de la înființare*, în colaborare cu Mihai Gheorghiu, Iași, Editura PIM, 2010; *Documente hușene*, vol. I - IV, 2011, 2013, 2014, 2016, Iași, Editura PIM; *Mănăstirea Brădicești*, Iași, Editura Doxologia; *Colegiul Național „Cuza Vodă” din Huși – 95 de ani de învățământ liceal-* (coordonator), Iași, Editura PIM, 2014; *Bisericile din satul Frenciugi, comuna Drăgușeni, județul Iași*, Iași, Editura PIM, 2014, în colaborare cu pr. Ionuț Alexandru Figler; *Comuna Dimitrie Cantemir – Studiu monografic*, vol. I,

Ediția I, Iași, Editura PIM, 2016; *Corespondența Mitropoliei Moldovei cu stareții Mănăstirii Neamțului și Secului*, Extras, Iași, 2017, extras; *Colegiul Național „Cuza Vodă” din Huși – Centenar – 1918-2018*, Iași, Editura PIM, 2018 (coordonator).

Colaborări în volumele: *Două secole de învățământ teologic seminarial (1803-2003) - volum aniversar*, Tipărit din inițiativa I.P.S. Daniel Mitropolitul Moldovei și Bucovinei, Iași, Editura Trinitas, 2003; *Unirea Principatelor. Momente, fapte, protagoniști*, volum editat de Dumitru Ivănescu, Iași, Editura Junimea, 2005; *Alma Mater Hussiensis: Liceul „Cuza Vodă” din Huși, la cea de a XC – a aniversare*, Iași, Editura „Ștefan Lupașcu”, 2008, coordonator Theodor Codreanu; *Al VII-lea Simpozion Internațional Cucuteni 5000 Redivivus Științe exacte și mai puțin exacte*, Chișinău, Editura „Tehnica-Info”, 2012; *Istoria Batalionului 202 Apărare CBRN (Intervenție la dezastre) „General Gheorghe Teleman” - 65 ani de existență*, Iași, Editura PIM, 2015, coordonatori: locotenent colonel Cătălin Mișu și locotenent colonel Adrian Vasile Perduș; *In honorem Mircea Ciubotaru*, Iași, Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza”, 2015, volum editat de Lucian-Valeriu Lefter, Mihai-Bogdan Atanasiu; *Centenarul României Mari*, Iași, Editura Junimea, 2018, coordonator prof. dr. Ramona Maria Mocanu; *Istorie și cultură. In honorem academician Andrei Eșanu*, Chișinău, Biblioteca Științifică, Secția editorial-poligrafică, Chișinău, 2018, de dr. hab. conf. univ. Constantin Manolache (editor și redactor științific) și dr. hab. Igor Cereteu (coordonator).

Ediții îngrijite: *Cântece populare de pre valea Prutului*, culese, corectate și adnotate de N.A.Caranfil, Huși, Tipografia Asociaților, Ediție îngrijită de Costin Clit, adnotată de Lucian-Valeriu Lefter, însoțită de reproducerea anastatică, Iași, Editura PIM, 2017.

34. Theodor Codreanu

*„Avalanșa ideilor, la Codreanu, nu s-a oprit nici măcar
în vrafal de cărți pe care le-a tipărit...
pentru că mai are mult de scris.”*

(D.V.M.)

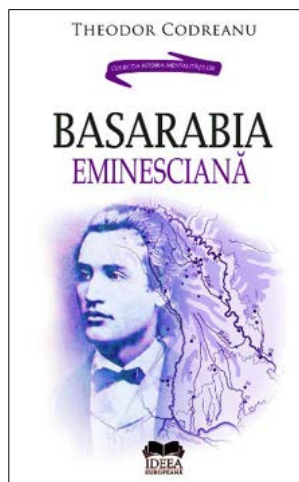

Născut la 1 aprilie 1945, în Sârbi, com. Banca, jud. Vaslui.

Cărți publicate: *Marele zid*, roman, Editura Junimea, Iași, 1981; *Eminescu - Dialectica stilului*, Editura Cartea Românească, București, 1984, col. „Eseuri”; *Modelul ontologic eminescian*, Editura Porto-Franco, Galați, 1992, col. „Studii eminesciene”; *Plecat-am nouă din Vaslui*, epigrame, Vaslui, 1996, în colaborare; *Numere în labirint, I*, Editura Opera Magna, Iași, 2007; *Numere în labirint, II*, Editura Opera Magna, Iași, 2008; *A doua schimbare la față*, Princeps Edit, Iași, 2008; *Istoria „canonică” a literaturii române*, Princeps Edit, Iași, 2009; *Numere în labirint, III*, Editura Opera Magna, Iași, 2009; *Ion Barbu și spiritualitatea românească modernă - Ermetismul canonic* (Ed. Curtea Veche, București, 2011), *Polemici „incorecte politic”*, Râmnicu-Sărat, Editura „Rafet”, 2011, Iași, Editura Ștefan Lupașcu”, 2011, col. „Radiografii: 21”, *Lumea românească în zece prozatori*, Editura Contemporanul, București, 2017, *În oglinzile lui Victor Teleucă, Chișinău*, Editura Universul, 2012; ediția a doua revăzută și adăugită, Editura eLiteratura, București, 2017, *Valori din două veacuri*, Galați, Editura „Axis Libri”, 2012, *Cezar Ivănescu – transmodernul*, Iași, Princeps Edit, 2012, *Mihai Cimpoi: de la mitopo(i)etică la critica ontologică*, Iași, 2012, Târgoviște, 2016, ediția a II-a, revăzută și adăugită, col.

„Critică și istorie literară”, *Aforisme* trad. în italiană de Alina Breje, în *Antologia dell’ aforisma romeno contemporaneo*, Torino, Genesi Editrice, 2013, prefață de Fabrizio Caramagna, col. „Aforisticamente”, pp. 51-57, *Numere în labirint*, vol. IV, București, Editura „Detectiv literar”, 2014, *Dialogurile unui „provincial”*, București, Editura Scara, 2015, *Anamorfoze*, Editura Scara, București, 2017 etc.

Premii, distincții etc.: Medalia jubiliară „Eminescu - 150”, prin decret prezidențial al Președintelui Emil Constantinescu, noiembrie 2000 etc.

„Aforistul: albină care culege de pe o mie de flori o picătură de miere.”

Theodor CODREANU

35. Serghei Coloșenco

„Profesorul bârlădean e maestrul recunoscut al cuvintelor încrucișate și, încă, un bun comunicator.”
(D.V.M.)

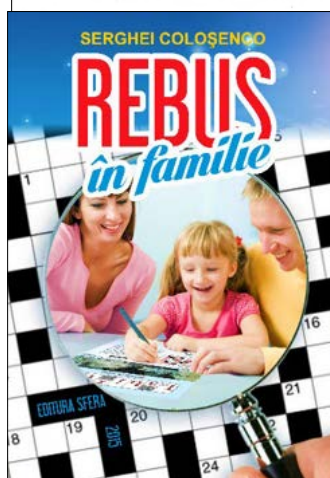

Serghei Coloșenco s-a născut la 14 februarie 1941 în localitatea Căinari, Tighina, Republica Moldova, părinții fiind cadre didactice. Urmează studiile primare, gimnaziale și liceale la Bârlad, unde își are și domiciliul stabil. Devine apoi student în Iași, absolvind cursurile Facultății de Filologie, secția română-franceză, din cadrul Universității „Alexandru Ioan Cuza”. Prin repartiție guvernamentală, își începe activitatea ca profesor la școala generală din satul Corni-Albești. A mai profesat la școala generală Gara Banca și la Grupul școlar agricol Zorleni, toate din județul Vaslui. În prezent, este pensionar, dar continuă să aibă o viață foarte activă. Ca rebusist își face simțită prezența încă de când era elev, debutând cu un aritmogrif la 14 septembrie 1957, în ziarul local Steagul Roșu. Foarte curând îl regăsim și în paginile revistei Rebus, în nr. 40 din 20 februarie 1959, apărându-i un triunghi, iar în nr. 63 din 5 februarie 1960, primul careu, intitulat Câmpul alb, oile negre.

În perioada studenției, colaborează frecvent la ziarul Flacăra Iașului. Abordează cu predilecție careul tematic, dar realizează și multe careuri fantezie sau surpriză. În domeniul enigmisticii, semnează mai ales materiale bazate pe anagramare: coperti literare, cărți de vizită, rebouri etc. Este un autor foarte prolific având, după propria apreciere, la activ, peste 6000 de careuri și peste o mie de probleme de enigmistică, apărute în circa 100 de ziare, reviste, almanahuri, plachete și alte publicații ocazionale. A fost unul dintre membrii fondatori ai Cercului rebusist Alb și negru, înființat la

Bârlad în octombrie 1970, participând activ la multe dintre consfăturile rebusiste organizate în diverse localități din țară. Una dintre acestea a avut loc la Bârlad, în 1977, prilej cu care Serghei Colosenco prezintă o expoziție rebusistă personală. Colaborator la Radio Iași și la Radio Unison Bârlad, cu enigmatică sonoră, a fost prezent la Televiziunea Română, în emisiunea Careul de aur.

Sursa www.vrn.ro

36. Luminița Cozmei

*„O vibrantă creatoare cu simțire pentru Parpanița ei
dar și pentru frumusețile alese ale lumii.”*

(D.V.M.)

S-a născut în 1963, la Negrești- Vaslui. A urmat Școala Generală în satul natal, Parpanița, apoi a terminat Liceul Industrial Negrești, în 1982.

Din același an devine profesor suplinitor în școlile din jurul orașului Negrești, specialitatea istorie-geografie, dragostea de carte “dictându-i” această frumoasă meserie.

Face Școala Postliceală Sanitară la Vaslui, în 2001 devenind asistentă medicală însă rămâne fidelă primei meserii, aceea de profesor, își continuă, cu perseverență, studiile universitare la *Facultatea de Istorie*, Universitatea *Alexandru Ioan Cuza* din Iași. Din anul 2005 revine la catedră, prin concurs, în diferite licee sau școli generale ieșene. Cariera didactică va continua cu masterul în *Știința Documentării și Informării* făcut la *Universitatea București, Facultatea de Litere*. Acest master îi dă posibilitatea ocupării postului de Profesor documentarist la *Colegiul Național Costache Negruzzi* din Iași.

Între 2012-2015 realizează Doctoratul în Istorie Antică cu tema “*Tomis în contextul relațiilor comerciale din Mediterana orientală între sec. I-III d. Chr.*” Cercetarea reprezintă o încununare a unor eforturi deosebite, a pasiunii dnei Prof. Dr. Monica Luminița Cozmei pentru Istoria Antică.

Propune ca Teză de doctorat această temă deoarece: “*Îmi doresc să contribui la elucidarea rolului crucial deținut de orașul Tomis în lumea antică. Consider că tema a fost abordată*

insuficient față de importanța poziției geo-politice deținută de acest oraș între marile puncte strategice comerciale ale vremii, iar unele puncte de vedere nu sunt în concordanță cu realitățile ilustrate în sursele arheologice, literare și epigrafice.” Teza de doctorat suscită interesul în domeniul științific de specialitate, mai ales că dna profesor doctor aduce o serie de actualizări și noutăți în domeniul descoperirilor arheologice: ultimile cercetări subacvatice, referințe importante privind *Edificiul roman cu mozaic*- agora romană, mărfurile importate și exportate.

Aflat la interferența lumii orientale cu cea europeană, zona pontică pare un spațiu închis. În realitate, el este deschis pe două fronturi către bazinul Mediteranei: prin Dalmația către Mediterana centrală, iar prin bazinul egeean spre Marea orientală. În acest ansamblu geografic zona Propontidei juca un rol esențial, prin stabilirea unei legături terestre între Balcani și Anatolia, adică între Orient și Occident. Aceste constatări sunt confirmate de configurația drumurilor de uscat, fluviale și maritime, care permiteau racordarea spațiului pontic la lumea greco-romană. În cadrul axei comerciale dintre Asia și Italia pot fi distinse trei sectoare: sectorul pontic, sectorul Asiei anterioare, care se prelungea apoi spre orașele de pe coasta vestică a Anatoliei și sectorul Asiei Mici.

Pasionată, în același timp de cartografie, dna Profesor Doctor realizează, în cadrul tezei de doctorat câteva hărți inedite. Participă, în același timp la proiecte europene cartografice, Proiectul European Comenius - „*Terre, teren, territoire, ma region, ma ville*” - „*Pământ, teren, teritoriu, regiunea mea, orașul meu; peisaje și sateliți pentru observare* - Orihuela, Spania, program de formare continuă care le permite participanților să utilizeze TIC în domeniul cartografiei digitale și analiză a imaginilor prin satelit, pentru a explora mediul ;

Contribuie la construirea unei culturi europene comune, cu privire la cartografierea digitală și analiza imaginilor prin satelit.

Participările europene sunt consecvente incluzând proiecte Comenius, Gruntvig în Franța, Italia și Spania. Este autoarea studiului **“Proiectele europene și impactul lor asupra educației în sistemul actual al învățământului românesc”**, la Sesiunea Națională de Comunicări Științifice “Eugen Lovinescu”, ediția a III a, octombrie 2012, secțiunea Didactică și Pedagogică “Spiru Haret”; participă cu succes la **“Caravana proiectelor-pilot de Responsabilitate Socială**, a ANPCDEFP, București, 3-4 decembrie 2012, eveniment înscris în Săptămâna Educației Adulților.

Este interesată să promoveze cunoașterea artei și tradiției din țara noastră, includerea ludicului, ca formă de educație, respectul pentru natură; integrarea lecțiilor de bio-geografie în cadrul natural, exemplificarea practică a acestora, dna Profesor Doctor dând o altă dimensiune metodelor educative actuale.

În școala unde activează are activități de informare, culturale și educative cu reprezentanți de seamă ai culturii naționale sau vasluiene. Este colaborator constant al **Cvintet Te-Ra si Meridianului Cultural Românesc**, autoarea articolelor *Călător pe merdianele lumii* din care exemplificăm: “Malta, insula mierii”¹, “Istanbul”, “Paralele agro-turistice europene”.²

Publică, în același timp, articole cotate științific în baza de date internaționale, **Web of Science - Clarivate Analytics**. Este membră sau președinte de juriu în diferite concursuri cu temă științifică sau culturală. Face parte din Asociația „Universul Prieteniei”, colaborează cu Asociația „Păstorel” și Asociația

¹ Meridianul Cultural Românesc, 2017

² Ibidem, martie 2017

**La lansarea Nr. 7-8 al revistei internațională
MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC
Iași – 27.03.2017**

„Pleiadis”, Uniunea Europeană, ANPCDEFP, Guvernul României precum și cu alte asociații locale sau județene care promovează educația.

Publică în *Univers educativ*, Editura Pim, Iași, 2012, *Vremea școlii*, nr 2, 2011, *Revista Institutului de Istorie* ”A.D.Xenopol” cu titlul “Experiența italiană”, prezentând în cadrul “Zilelor Universității”, “Facultatea de Istorie”, principalele direcții actuale de dezvoltarea a direcțiilor educative în context european.³ Conduce Simpozioane Științifice Internaționale.⁴ Este voluntar al “Fundației Comunitare” Iași, “Centrul Social de Zi Sfânta Parascheva” Negrești Vaslui, Centrul ”Sfânta Mahramă”, ONU, Organizația Tineret, filiala Iași.

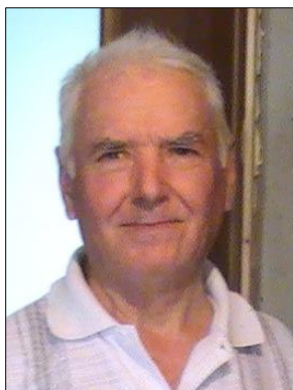
³ Proiectele europene și impactul lor actual asupra educației în sistemul actual al învățământului românesc, prezentat și la Simpozionul Științific Avram Iancu, Alba Iulia, 2013.

⁴ „Fereastră către stele”, martie 2017.

37. Petru David

*„Om blajin cu inimă de aur,
profesor pentru mulți, inclusiv ca ziarist,
face mare onoare Hușului... aproape natal”*

(D.V.M.)

„Mă numesc Petru Ioan David. M-am născut la data de 1 februarie 1938, în satul Tupilați, comuna Vutcani, pe atunci județul Fălciu. Referitor la data și locul nașterii pot adăuga faptul că era o iarnă foarte grea încât, lui tata i-a trebuit să aștepte 4 zile, să se poată deplasa la centru de comună, pentru a declara, organelor în drept, că m-am născut. Pe certificatul de naștere apar ca fiind născut pe data de 4 februarie. Toată

copilăria mea a fost marcată de evenimente tragice pentru locuitorii din Depresiunea Elanului: Cutremurul de pământ, devastator din noiembrie 1940, deplasarea trupelor românești spre răsărit, urmând să elibereze Basarabia răpită de ruși prin tratatul Molotov - Ribbentrop. Trecerea frontului Celui de al II-lea Război Mondial cu efecte devastatoare, spre apus, seceta din vara anului 1946, care a determinat, foamete și criza a mărfurilor de larg consum din anii 1946 și 1947, introducerea cotelor obligatorii pentru plata datoriilor de război, către Uniunea Sovietică(Rusia).

Am început activitatea publicistică la Ziarul Evenimentul de Iași. Timp de șapte ani am publicat zilnic, în afară de sâmbăta, articole în care am descris evenimente din zona Huși Nu am avut restricții privind domeniile de activitate.

În ultimii 10 ani, activez în calitate de redactor colaborator la redacția hușeană a ziarului Meridianul Iași-Vaslui-Bacău, Televiziunea Vaslui online și revista Meridianul Cultural Românesc, particip activ și antrenez un număr apreciabil de condeieri hușeni la simpoziioanele organizate de Trustul de presă CVINTET TE-RA VASLUI, condus de Prof. Dr. Dumitru V. Marin. La aceste simpoziioane am alocuțiuni sau realizez filme pentru TVV Online, Vaslui, Particip la lansările de carte organizate în localitățile din Zona Huși. Particip și realizez pelicule de film la Sărbătoarea comunelor limitrofe Hușului, realizez reportaje cu ocazia unor evenimente deosebite. Public în ziarul Meridianul lecții și fotografii apicole, inspirate din experiența proprie. Zilele acestea lucrez la o monografie a satului meu Tupilați din Zona Huși, comuna Găgești, Jud Vaslui. Lucrarea care va depăși mult sută de pagini se apropie de sfârșit. Probabil, în lunile următoare o voi încredința la o editură. Distribu și realizez un număr apreciabil de abonamente la publicația Meridianul Iași-Vaslui-Bacău. Am cereri de articole pentru revistele hușene Prutul și Lohanul”.

De adăugat că Petrică David este un alergător pe speze proprii în tot județul Vaslui, este un tip deosebit de simpatizat deși face ziaristică, e un coleg blând și afectiv. Ca profesor, activist cultural, ziarist și... apicultor (articole valoroase în Meridianul de Iași – Vaslui – Bacău) ca familist (de decenii căsătorit cu o doamnă=soție de excepție) cu doi copii realizați social și familial, de fapt prin toate, e un reprezentant al adevăratei intelectualități hușene.

	<p><i>„Nu poți să accepți mierea și să negi rolul albinelor.”</i></p> <p>Dorel SCHOR</p>	
--	---	--

38. Ion Diaconu

*„Un profesor și cu preocupări cultural-muzeistice
care traversează o jumătate de secol de istorie a
Vutcanilor”
(D.V.M.)*

(Scurtă autobiografie)

„Mă numesc Ion Diaconu și sunt născut la 11 iunie 1940, în satul Vutcani, com. Vutcani, pe atunci jud. Fălciu. Nașterea mea a fost în vara în care Moldova a fost devastată de către un mare cutremur și replicile sale. Toată copilăria mea a fost marcată de evenimente tragice pentru locuitorii acestei țări: războiul spre răsărit, apoi trecerea frontului, cu efecte devastatoare, peste zona bazinului Elan, cu vectorul cel mai tragic spre apus, peste satul Vutcani, de criza alimentară și a mărfurilor de larg consum din anii 1946 și 1947, introducerea cotelor obligatorii pentru plata datoriilor de război.

Am urmat cursurile școlii primare din Vutcani după care, începând cu cl. A V-a, am urmat cursurile Liceului Clasic din Iași, fiind penultima promoție a acestui liceu. După terminarea liceului am început să lucrez ca suplinitor în învățământ, muncitor necalificat iar în octombrie 1959 am fost încorporat la U.M. 01232 Oradea, un batalion independent de transmisiuni care era pus la dispoziția Statului. Major al garnizoanei Oradea. În calitate de radiotelegrafist cl. A II-a, șef al unei stații de tip „R” montată pe un GAZ 69, am participat la nenumărate aplicații, atât cu cadre cât și cu

cadre și transmisiuni, în majoritatea acestor aplicații fiind repartizat col. Boiangiu, statmajorist, „soacra comandamentului”. Tot în această perioadă am luat parte (din unitatea noastră au participat doar stațiile de tip „R” montate pe GAZ 69), la cea mai mare aplicație cunoscută de mine și care a durat mai mult de o lună și în care am fost izolați total de mediul exterior. Toată aplicația s-a desfășurat, inclusiv mișcările de trupe, în interiorul pădurii de la Balaci, undeva, prin apropierea Roșiorilor de Vede. După doi ani, în octombrie 1961 trebuia să fim lăsați la vatră dar, considerându-se că cei care trebuiau să ne ia locul nu erau suficient de bine pregătiți, șefii de stații au trebuit să mai rămână în cazarmă încă trei luni. Măcar dacă am fi fost folosiți pentru ce eram pregătiți cel mai bine, să menținem legătura radio într-o rețea. Am fost folosiți, în tot acest timp, pentru asigurarea pazei incintei. Aruncați într-un colț de cazarmă am considerat aceste luni ca o pedeapsă absolut nemeritată. Lăsat la vatră pe la sfârșitul lunii decembrie sau începutul lunii ianuarie 1962, nu mai țin minte exact, m-am întors la Vatra Dornei, locul de unde am fost încorporat. Când am plecat din Vatra Dornei la „cătănie” pe stradă se vedeau aproape numai salopete, chiar și duminica, la promenadă, pe 7 Noiembrie și pe 6 Martie, cele două străzi perpendiculare una pe alta, folosite de localnici și de către turiștii din stațiune pentru plimbare. Acum, la întoarcere, am găsit o altă lume, lumea „gabardinelor”, mai cu ifose și mai țâfnoasă.

M-am întors tot acolo unde aveam ceva experiență, la suplinirea unor catedre de matematică. Între timp am dat din nou examen de admitere la f.f., și am venit cu familia la Vutcani de unde nu am mai plecat și nici nu am mai încercat alte locuri de muncă mai bine plătite. Chiar și după terminarea facultății am supliniit la școlile din Valea lui Darie și Vutcani pentru ca, după 1989, silit de cele ce se întâmplau la Vutcani, m-am titularizat la Corni, com. Albești, pe o catedră de matematică. Zece ani am avut de înfruntat o navetă extrem de dură care nu m-a doborât, mai degrabă m-a întărit. Când mai aveam un an până la pensie am reușit, în sfârșit, printr-un concurs de împerejurări, să vin la școala din Vutcani de unde m-am

și pensionat. După un an de la pensionare am mers la Inspectorat. La plecare, funcționarul mă oprește:

— Stai, d-le, ai o diplomă, să ți-o dau.

— Ce diplomă?

— Păi nu ai ieșit la pensie?

— Las-o acolo.

Aceasta a fost recunoștința că am slujit, mai bine sau mai rău dar cu credință, zeci de ani școala. De fapt recompensa mea este atunci când mai tineri sau mai puțin tineri mă opresc pe stradă și-mi spun:

— Știți, v-am fost elev. Vă mai aduceți aminte când ...?

Odată cu revenirea în satul natal am început să am acea criză de identitate pe care toți o avem. La mine, probabil, a fost mai puternică și am căutat răspunsuri atât în „memoria colectivă” cât și în biblioteci. Așa l-am cunoscut pe Ghibănescu și uriașa lui operă, care, deși avea răspunsuri la unele întrebări ale mele, nu avea răspuns la multe altele. Așa că am început să umblu și prin arhive.

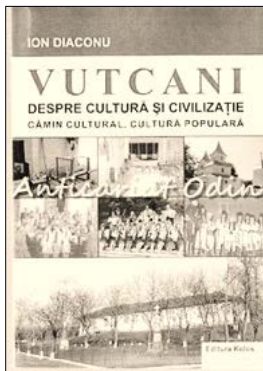
În urma acestor lungi căută, găsiri și negăsiri, au rezultat patru opere: Muzeul sătesc Vutcani, Monografia com. Vutcani, Vutcani/ Despre cultură și civilizație/ Cămin cultural. Cultură populară, Săptămâna roșie (Săptămâna care nu trebuia să fie) și revista „Vutcani”

1. Muzeul sătesc Vutcani

Mulți ani obiectele care constituiau o parte din arheologie și istorie au fost expuse pe holul Primăriei. În 1983 puterea locală a găsit o locație care putea, într-un fel, să constituie sediul muzeului. Construcția era destul de șubredă. Era o cameră lungă în care până atunci a fost găzduită Biblioteca comunală. Am împărțit această încăpere în două: partea de la intrare rezervată arheologiei și istoriei și partea, mai dinăuntru, rezervată etnografiei. Despărțirea a fost făcută în așa fel încât doar să fie sugerată. L-am angajat pe moș Costică Albu, vechi sobar, să construiască o sobă cu dupăsobă și camara aferentă, specifice începutului de secol XX.

Rațiunea pentru care acest muzeu a fost înființat este aceea să se păstreze și să se valorifice științific zestrea patrimonială a zonei.

2. Monografia comunei Vutcani, Editura „Cutia Pandorei”, Vaslui 2004.

În anul 2004 am publicat, la editura „Cutia Pandorei”, cu sprijinul Muzeului județean Vaslui, „Monografia comunei Vutcani”. A fost o adevărată aventură pentru D-l Preutu Liviu să transfere de pe un calculator din Iași pe un calculator de la muzeul din Vaslui. Textul corectat era într-o parte, textul necorectat, împreună cu iconografia, în altă parte. Nu am avut deloc control asupra acestor operațiuni, și totuși lucrarea a ieșit mulțumitoare. În această carte am prezentat o istorie cât mai documentată a comunei cu dovezi încă din paleolitic și până în 1986. Expunerea, am căutat să fie cât mai fluentă, iar concluziile să se supună rigorilor logicii și dovezii documentare. Împărțirea pe capitole este echilibrată.

3. Vutcani/ Despre cultură și civilizație/ Cămin cultural. Cultură populară, Editura Kolos, Iași, 2008

După publicarea monografiei mele, a apărut o altă carte, „Gânduri despre Vutcani și vutcăneni” a lui Ioan N. Manolache. Autorul are un capitol cu pretenții monografice dar nimic nu este susținut de dovezi. Documentarea autorului este „după ureche”, din care cauză abundă inexactități grosolane, una dintre ele fiind prezentarea construcției clădirii, Căminului cultural. Dar și prezentarea căminului cultural în general este defectuos prezentată. Pentru a pune la punct lucrurile am scris și publicat, în 2008, „Vutcani/ Despre cultură și civilizație/ Cămin cultural. Cultură populară”. Această lucrare are 325 de pagini și este o istorie a căminelor culturale, în general, cu exemplu căminul cultural din Vutcani, Muzeul sătesc din Vutcani, Memorie colectivă, Personalități și, deși capitolul se intitulează „Puțină etnografie și

folclor” el cuprinde multă etnografie și folclor, informații condensate.

4. Săptămâna roșie (Săptămâna care nu trebuia să fie), Editura PIM, Iași, 2015

După publicarea monografiei am constatat că un pasaj din ea care privea trecerea frontului spre vest peste Vutcani nu a avut nici un impact. Atunci am gândit să dezvolt acest episod la întreaga zonă. După documentare am constatat că evenimentele merită mai mult decât un capitol și atunci a fost tratat ca o carte. În felul acesta a apărut „Săptămâna roșie/ (Săptămâna care nu trebuia să fie)”, tipărirea fiind finanțată de Consiliul Județean Vaslui/ Centrul Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale. Cartea este structurată în două părți: Prima parte: „Cadrul general” unde fac cunoscut cititorului cadrul geografic dar și localitățile din zonă, iar partea a doua, structurată în trei capitole, cuprinde: cap. I Politica, cap. II Armata și cap. III Carnagiul. În această parte a II-a am prezentat evenimentul din punct de vedere politic, prezentare care diferă esențial de interpretarea oficială, trupele care au luat parte la eveniment în măsura în care acest lucru a fost posibil și, în Carnagiul, am prezentat desfășurarea evenimentului pe zile și pe localități.

5. Revista „Vutcani”

Nu în ultimul rând, am inițiat și realizat o revistă numită „Vutcani”, nume dat după numele valii pe care se află satul Vutcani, primele serii fiind dedicate unor evenimente. Prima serie de patru numere au fost dedicate aniversării primei atestări documentare a satului Vutcani [7(20) aprilie 1548], a satului Mălăești [1611] și a satului Poșta Elan [2(15) octombrie 1812]. Atunci când am obținut finanțare de la CJCPCT Vaslui, seriile au fost dedicate unor tematici.

La cele cinci capitole importante ale vieții mele aș mai putea adăuga fără să greșesc contribuția logistică consistentă pe o lungă perioadă de timp la construcția clădirii destinate sediului Căminului cultural”. (Text prescurtat)

39. Toader Dima

„Printre primii doctori ingineri agronomi, deputat, consilier județean, acum, primar, Toader Dima e un model de cumpătare, capacitate, inventivitate.”

(D.V.M.)

AUTORITATE ȘI RECUNOAȘTERE

N: 25 februarie 1951

Reporter: Mă aflu la Berezeni și stau de vorbă cu primarul comunei. Bună ziua, domnule Toader Dima.

Primar: Bună ziua!

R: Dumneata ai harul de a face și satisfacția omului în plină putere, care a realizat ceva în viață. De unde această împlinire?

P: Primii pași i-am făcut după Revoluția din 1989 când fostele CAP-uri și persoanele care au fost împrăștiate au trebuit să-și ia soarta în propriile mâini și să-și decidă viitorul. Atunci era un haos și nimeni nu știa ce îi rezervă viitorul.

R: Da, dar dumneata ai fost și înainte de 1989 implicat în sectorul acesta.

P: Din 1981 până în 1986 am fost șef de fermă la ferma Sărata, o fermă de oi cu 5.000 de capete ce aparținea de IAS Vetrișoia. După 1986 am fost promovat ca președinte de CAP la un CAP cu renume pe Valea Prutului, în județul Vaslui. Era un sector zootehnic

puternic cu 2.900 de capete de taurine, un sector puternic cu animale sănătoase și bine îngrijite care dădeau 20 de litri de lapte pe cap de vacă furajată. Centrele de colectare a laptelui din zonă se aprovizionau cu lapte de la Berezeni. Era un model de practicare a zootehniei. Totodată am preluat aici, în 1986, pe lângă sectorul acesta zootehnic modern și un sector vitipomicol performant, un sistem de irigații bine pus la punct pe traseul Albița – Fălciu. Aveam atunci 1800 de hectare irigate cu peste 100 de instalații de irigat.

R: Dacă vă întreb ce mai este astăzi din ce era atunci, ce-mi spuneți?

P: Dacă vă legați de activitatea inginerului Dima, eu am fost cel care a susținut și a salvat în 1996 sistemul de irigație Albița – Fălciu de la distrugere. Atunci când totul era „un morman de fiare vechi” în viziunea unora, eu am spus că „de Berezeni nu se atinge nimeni”. Apoi în 2000 am înființat OUAI-uri (Organizația Utilizatorilor de Apă) și a rămas aceeași suprafață de irigat instalația mergând și în ziua de astăzi. Am beneficiat și de un proiect de 1 milion de euro pentru modernizarea sistemului de irigații și schimbarea conductelor de aprovizionare. Am salvat astfel tot sistemul Albița – Fălciu pe cele aproape 9000 de hectare. Am înființat peste 7 astfel de OUAI-uri. Aici a rămas astfel un puternic bazin legumicol și un puternic bazin de cultivare a cerealelor, cu producții record.

R: Haideti să reconstituim puțin din viața dumneavoastră. Când v-ați născut?

P: Eu m-am născut pe 25 februarie 1951 în satul Berezeni, comuna Berezeni. Părinții mei au fost țărani. Tatăl meu nu a prins revoluția, din păcate a murit în 1989, în septembrie. Mama mea, mă bucur că trăiește și acum.

Are 93 de ani. Sunt mândru că sunt fiul lor pentru că m-au educat și m-au format pentru a fi de folos societății.

R: Realizați că chiar sunteți de folos societății?

P: Eu mă mândresc cu ce am făcut, dar să spună oamenii. Eu tot timpul am ieșit în fața oamenilor și le-am spus cine sunt, ce-am făcut și ce voi face în viitor.

R: Când v-ați căsătorit și câți copii aveți?

P: M-am căsătorit în 1977 și am două fete. O fată este medic și asistent universitar la Facultatea de Medicină din Timișoara iar a doua este biolog la Apele Române la Iași. Am și un nepot în vârstă de 7 ani cu care mă mândresc.

R: De ce ați ales agronomia și zootehnia, domnule Dima?

P: Pentru că asta am avut la bază. Am avut niște modele de tehnicieni veterinari pe Valea Prutului iar tatăl meu a spus că este o meserie de viitor și că ar trebui să o practic și eu. În 1972 am terminat liceul și am ieșit tehnician veterinar. Apoi am mers în armată după care am practicat meseria vreo 3 ani și apoi am făcut facultatea și m-am perfecționat în ceea ce am devenit mai târziu.

PUTINĂ ISTORIE

R: Cum ați reușit să mențineți această societate zootehnică, sub numele de AGROIND Berezeni, și după 1989. Asta cu siguranță n-a fost o treabă simplă.

P: Mulți spuneau la acea vreme să-mi văd de treabă, chiar și oficialitățile județului, și să las omul să-și bată țărșul și să-și ia în proprietate ce este al lui. Am chemat atunci un grup de oameni care a fost aproape de mine și i-am invitat să ne întâlnim la Căminul Cultural unde să stăm de vorbă despre viitorul nostru. Au fost atunci peste 500

de persoane la întâlnire, oameni cărora le-am spus ce voi face și că nu vom distruge nimic și vom păstra totul așa cum este. Am funcționat la început pe vechea structură și nu am distrus nimic. Am păstrat ferma zootehnică, am păstrat ferma legumicolă, nu am stricat sistemul de irigații și am fost primul care am plantat în 1991, 37 de hectare de vie.

R: Ați făcut și presiuni asupra unora, pentru că atunci toată lumea își voia dreptul.

P: Nu. Pur și simplu au luat exemplul unul de la altul și au luat ce-i bun. Noi nu doar ne-am adunat și atât, noi ne-am dezvoltat. Am spus că trebuie să păstrăm ce avem. Trebuie să păstrăm unitatea de panificație și brutăria. Din 1994 am spus că trebuie să ne dezvoltăm din punct de vedere economic. Ce producem la nivel de comună, de societate agricolă, trebuie valorificat. Am înființat astfel magazine în Bârlad, în Huși și la nivel de localități. Apoi, pe lângă plantațiile de vii și livezi, am făcut o moară de grâu și porumb care funcționează și astăzi și pe care am modernizat-o. Am mai făcut un centru de colectare a laptelui și o fabricuță de produse lactate.

CU ÎNCREDERE

R: Credeți că ați făcut tot ce trebuia și că veți rezista în continuare în forma aceasta?

P: Da. Mai ales acum când avem un mare sprijin prin Fondurile Europene. Nouă ne-au ajutat foarte mult aceste fonduri. Am început cu un program SAPARD de 350 de mii de euro prin care am adus utilaje agricole: combine, tractoare performante, mașini agricole performante. Apoi după ce ne-am integrat în Uniunea Europeană în 2007, am beneficiat de un alt program de 1,5 milioane de euro prin

care am modernizat sectorul zootehnic și am făcut achiziții de tractoare, mașini și am făcut și depozite de 3.000 de tone de cereale care au un uscător performant cu preluarea cerealelor, selectare, vânturare, ieșind astfel un produs finit de bună calitate.

R: Vă propun să ne întoarcem la omul Toader Dima. Ați fost așadar tehnician, inginer zootehnist, șeful CAP-ului și apoi, ce a urmat?

P: Am reușit prin imaginea pe care am avut-o în toată Moldova ca la alegerile din 2012, în urma candidaturii în colegiul Huși, să ajung deputat cu 70% din voturi.

R: Faptul că ați ajuns în Parlament a fost o experiență bună, a fost o experiență rea, v-a întrerupt de la munca dumneavoastră aici?

P: Eu sunt mândru că am ajuns acolo. Am fost în fruntea țării, vorba mamei mele.

R: Am văzut că se și doarme, uneori, în parlament. Dumneavoastră ați dormit pe acolo?

P: Te mai prinde somnul, de ce să nu recunoaștem? Sunt ședințele alea lungi în care se mai întâmplă, dar trebuie să fii vigilent să nu te prindă mass-media. Mie nu mi s-a întâmplat dar sunt cazuri.

R: Cum a fost în Parlament, mai ales că dumneavoastră aveți o oarecare experiență într-un anumit domeniu.

P: M-am axat în principal pe agricultură în intervențiile mele, mai ales că știam că agricultura ocupă un loc important în Parlament. La Comisia Pentru Agricultură am avut întâlniri cu sindicatele din agricultură, cu patronatele, cu toți fermierii, cu crescători de ovine, apoi am pus un accent deosebit pe Codul Silvic, am fost consultați la Codul Fiscal. Apoi s-au dat tot felul

de legi pentru valorificarea produselor agricole, pentru valorificarea cerealelor. Am avut contribuții pentru înființarea sistemului de irigat, pentru înființarea OUA-urilor astfel încât toți cei care au avut OUA-uri au putut face proiecte de 1 milion – 1,5 milioane de euro. S-au dat milioane de euro pentru modernizarea sistemului principal de stații de pompare mari, la nivel național. Chiar și ministrul Daea a spus că se vor mări suprafețele irigate cu sisteme de irigat performante.

R: Credeți că prin faptul că ați menținut această unitate productivă agricolă, așa zice eu unică, ați contribuit la creșterea nivelului de trai a populației sătești?

P: Această îmbunătățire se cunoaște în continuare. Modul cum s-a dezvoltat acest sector mi-a ajutat și în campanie, ca imagine. Mă întrebau oamenii în campanie când duc minunea de la Berezeni și în celelalte comune.

SUFLETUL LA BĂTAIE

R: Simțiți ceva în sufletul dumneavoastră datorită acestor aprecieri?

P: Simt că întineresc, nu îmbătrânesc. Dacă mă uit ce las în urmă sunt foarte mândru. Eu am plecat din Parlament și am vrut să ajung primarul comunei Berezeni pentru că nu-mi plăcea deloc cum arăta această comună. Prin ce am reușit într-un an jumătate, am schimbat fața comunei. Comuna Berezeni are acum indicatoare ca la oraș care sunt luminate și pe timp de noapte, are cele mai frumoase stații de autobuz din țară. Am modernizat și sistemul de alimentare cu apă. Prin PNDL 2 voi face propriul sistem de alimentare cu apă al Berezeniului. Asfaltăm în comuna Berezeni, sunt modernizate școlile și am peste 12 proiecte pe care trebuie să le realizez în

continuare. Voi face un centru social, de zi, pentru 150 de persoane care vor beneficia de fizioterapie cu medici specialiști. Vom moderniza Căminul Cultural cu o sală de spectacole pentru a aduce teatrul la Berezeni, pentru a aduce spectacole ca locuitorii să participe și la activitatea culturală.

R: Cum vedeți întinerirea satului românesc.

P: Prin proiectele pe care le facem trebuie să căutăm să reînnoim satul românesc, să-l reaşezăm, să-l revigorăm. Acest lucru se face nu prin luarea și aducerea copiilor de la sate la centru, ci încercând să ducem învățători la nivel local. Noi am avut niște repere în Perioada Interbelică. Învățătorul, agentul agricol și preotul sunt cei trei factori importanți care dau imaginea satului românesc. S-a greșit foarte mult de la Revoluție înapoi. Noi am pus accent pe pământ, să nu rămână pârloagă, să-l folosim, dar nu ne-am întrebat ce va face omul, care este proprietar, în viitor. Am abandonat omul. Asta a dus la desființarea și la izolarea satului românesc. Nu mai avem repere.

UNITATE DE NEAM

R: Suntem în Anul Centenarului și v-aș întreba: primarul de la Berezeni, mai vrea unificare cu Basarabia?

P: Cum să nu, eu chiar am rude în Republica Moldova. Noi am participat la Podul de Flori în 1990, am trecut atunci și ne-am întâlnit cu frații noștri de peste Prut. După Revoluție am fost printre primele localități din județ și din țară care am trecut cu autocarul și am mers la Antonovca – Antonești – și am, stat o săptămână cu Școala de la Fălcium și Școala de la Antonești. Apoi au venit și ei la noi și am depănat amintiri și ținem și acum legătura.

R: Ideea de patriotism poate dispărea din rândul poporului?

P: Nu, niciodată!

R: De ce credeți asta?

P: Românul a fost tot timpul patriot. Nu trebuie decât să ne uităm de-a lungul timpului în istorie.

R: Domnule primar, aveți satisfacția că lăsați ceva în urmă?

P: O vorbă din bătrâni spune: „să nu faci umbră pământului degeaba”, și cu asta cred că am spus tot. Trebuie să te uiți ce-ai lăsat în urmă, ce-ai făcut și ce mai poți face. Eu am dorința de a face din această comună un reper pentru toate comunele din județ și nu numai, și când va intra cineva în comună, indiferent din ce parte, să spună că aici este un adevărat gospodar.

„De câte ori privesc țăranul român îmi place să văd înscrise în cutele feții sale golurile dureroase ale trecutului nostru. Nu cunosc în Europa un alt țăran mai amărât, mai pământiu, mai copleșit. Îmi închipui că acest țăran n-a avut o sete puternică de viață de i s-au înscris pe față toate umilințele, de i s-au adâncit în riduri toate înfrângerile. Oricâte rezerve de viață ar dovedi el, impresia nu este totuși a unei proștețimi biologice. O existență subterană este ființa lui și mersul lui lent și gârbovit este un simbol pentru umbrele destinului nostru. Suntem un neam care-am ieșit din văgăuni, din munți și din văi. Am privit cerul din umbră și-am stat drepti în întuneric. Ne-am răcorit o mie de ani. De aceea numai febra ne mai poate scăpa... Când va ridica țăranul român capul sus? În jos am privit de când ne-am născut.”

Emil CIORAN, în „Schimbarea la față a României”

40. Silvia Ene

„Muzica populară interpretată ca la Valea Mare, ar fi de asociat cu o voce unică și o personalitate... mereu feminină”

(D.V.M.)

N: 24 ianuarie 1952

Reporter: Eu am prețuit întotdeauna vocea Silviei Ene. Profit acum de faptul că am ocazia să stau de vorbă cu ea. Sărut mâna, Silvica, bine ai venit.

Silvia Ene: Bine v-am găsit.

R: Ai un port tineresc care vrea să impresioneze. Arăți ca o doamnă bine.

S.E.: Desigur. Trebuie să arăt tânără, pentru că sunt prezentă pe scenă.

R: Când ai constatat tu că poți să cânti muzică populară și să te afirmi în muzica populară? Se obișnuiește să se spună: „Am făcut cu bunica, am făcut cu mama, etc.” Dumneata cu cine ai învățat să cânti?

S.E.: După ce am obținut anumite rezultate. Am avut și în clasele primare învățători care au văzut că am voce, s-au ținut de mine, dar mult mai important este faptul că eu am fost trimisă la foarte multe festivaluri, chiar din județul nostru, Vaslui. Am obținut multe premii mari.

R: Nicolae Balan, a avut vreun rol în promovarea ta?

S.E.: Da. Mi-a fost dirijor. Chiar atunci când eram amatoare, lăsa soliștii lui din orchestră deoparte și mă prefera pe mine. Eu cântam cu fanfara și el făcea spectacole cu

fanfara. Eu împreună cu fanfara încheiam toate spectacolele. Pentru că la noi fanfara place și adună oameni. La toate petrecerile sau dansurile care se făceau înainte cânta fanfara. Vara în special. Fanfara cânta în aproape toate comunele din județul Vaslui. La nunți, la baluri, la jocuri, etc.

R: Melodia care te-a consacrat este vestita sârbă a lui Măguță. Așa-i? Cum ai descoperit-o?

S.E.: Bunicul meu se numea Măguță. El avea fanfara lui. După ce a îmbătrânit, a preluat-o tatăl meu. Ei aveau sârba asta pe care o cântau peste tot și avea succes. Și am preluat-o și eu de la ei.

R: Rivaliza cu sârba de la Cozmești, Iași. Fanfara lui Manole, era căutată. Și totuși nu mai este mai nimic acolo, la Valea Mare.

S.E.: Fanfara lui Manole, era foarte căutată. Erau cam 12 în formație. La Valea Mare, cei care au rămas, sunt bătrâni, au plecat majoritatea celor tineri. Erau bătrânii care erau mari muzicanți. Am să scot acum un nou CD și am să scot Hora de la Valea Mare, care se cânta instrumental.

R: Pentru un cântăreț, un CD este ca o carte pentru un scriitor. Câte CD-uri ai scos până acum, Silvia?

S.E.: 6 CD-uri, dar nu mă grăbesc să scot prea multe pentru că vreau ca lumea să se obișnuiască cu melodiile. De câte ori merg la petreceri, spectacole, lumea cântă cu mine melodiile. Spectatorii mimează cu mine melodiile.

R: Există locuri unde nu sunt apreciate cântecele tale?

S.E.: Nu cred. Prind peste tot. Acum, de curând, am fost la ziua unei colege de la televiziune și mi-a cerut în mod expres să-i cânt „sârba aia cu trompetele”.

R: Tu știi să cânti la vreun instrument? Consideri că reușești să ai o voce deosebită pentru că ai talent, har, sau datorită muncii?

S.E.: Nu, la instrument nu știu să cânt. În ceea ce privește vocea mea, mulțumesc lui Dumnezeu că mi-a dat harul acesta și talent. Dar dacă nu muncești, talentul nu-i suficient.

R: Cum te clasezi tu în ierarhia muzicii de azi?

S.E.: **Generația de aur este generația pe care o știm: Irina Loghin, Maria Ciobanu, etc. Margareta Clipa, mi-e foarte bună prietenă și chiar vorbeam cu ea: „Măi, Silvia, noi suntem generația noastră.” Și chiar aveam de gând să facem un duet împreună.**

R: Și totuși există concurență între voi. Mai sunt cântărețe și în Vaslui... Matilda Cojocărița, de exemplu? Eu cred că e de-a noastră, este din Negrești. Dar dintre băieții din Vaslui, pe cine ai remarca? Mai sunt și cei tineri.

S.E.: **Da, concurență există, desigur. Dar consider că Matilda Cojocărița, face parte mai mult din generația de aur. Nu știu dintre vocile masculine pe care să o aleg. Dintre cei tineri, Raluca Radu mi se pare deosebită.**

R: Desigur, multă muncă. Este vreun sat aici în zonă unde nu ai cântat? Dar dacă cineva ar dori să te asculte, cam câte melodii ai putea să interpretezi?

S.E.: **Am cântat prin mai toate satele din Vaslui. Am multe melodii, peste 100, 150. Vorbesc de melodiile mele.**

R: Ai avut satisfacții după munca ta? Nu mă refer la prețuirea ta artistică. Din punct de vedere material, ești mulțumită?

S.E.: **Nu sunt lacomă, partea materială nu este pe primul plan. Nu am un preț exagerat, mă uit și la om când cer bani, am mai fost și la spectacole caritabile.**

R: Cum se cheamă ansamblul tău? Ai copiii acolo?

S.E.: **Ansamblul meu se cheamă Hora Ivăneștenilor. Este înființat acum 3 ani. Am copii care au voci foarte bune.**

Au terminat clasa a VIII-a și au venit aici la Vaslui, sunt acum la ansamblul lui Călin.

R: Se poate trăi din muzica populară?

S.E.: Nu. Trebuie să ai o meserie. Până am ajuns să fiu angajată, am avut una. Se poate întâmpla orice, este posibil să-ți cadă vocea, ai terminat-o cu muzica.

R: Se poate întâmpla așa ceva? Să-ți cadă vocea? Cunoști cazuri? În Vaslui? Probabil este o soluție în aceste cazuri. Să nu cânti când este frig?

S.E.: Da, Maricica Pană, la orchestra „Trandafir de la Moldova”. Avea o voce extraordinar de frumoasă. Era soția lui Emilian Pană. Avea probleme cu vocea în ultimul timp. Eu îmi cunosc coardele vocale foarte bine. N-am nici o problemă. La revelion am cântat afară, pe ger.

R: Câți bani ai făcut la Huși, la revelion?

S.E.: N-am luat nici un ban. Pentru plăcerea domnului primar am cântat, cu orchestra „Trandafir de la Moldova” de acolo. Nu-mi ajunge să trăiesc jumătate de lună cu cât am câștigat acolo.

R: Înseamnă că se câștigă puțin în comparație cu alții. Ce se va întâmpla cu soliștii de muzică populară?

S.E.: Înainte erau mult mai puțini cântăreți ca până acum. Dar eu cred că evoluția muzicii populare în continuare nu este prea bună or să rămână cei ce sunt autentici. Cei care fac o melodie două și se cred vedete nu au nici o șansă. Azi sunt, mâine nu mai sunt.

„Muzicienii nu se pensionează; ei se opresc din cântat atunci când muzica nu mai face parte din ei.”

Louis ARMSTRONG

41. Năstasă Forțu

*„Ca toți marii artiști pare cam aiurit,
dar în realitate e un pictor profund...”*
(D.V.M.)

Data și locul nașterii: 21 mai 1950, la Rânzesti, Fâlcu, județul Vaslui
Studii: Universitatea „Al. I. Cuza” Iași, Facultatea de Arte Plastice (Universitatea de Arte „George Enescu” Iași)

Membru al Uniunii Artiștilor Plastici din România

Premii: „American Medal of Honor”, din partea American Biographical Institute pentru întreaga sa activitate artistică; Institutul Internațional „Board of Research” din SUA l-a nominalizat pentru Personalitatea Anului 2004.

„Arta pe care o face dl. Forțu este în primul rând o expresie a libertății în general, știind că meseria artistului este libertatea, dar această formă în cazul său este prin excelență o manifestare a stării de libertate. Paul Klee spunea în 1924 la Viena, într-o conferință, că lumea în care trăim nu este singura lume, ci există o multitudine de lumi posibile.

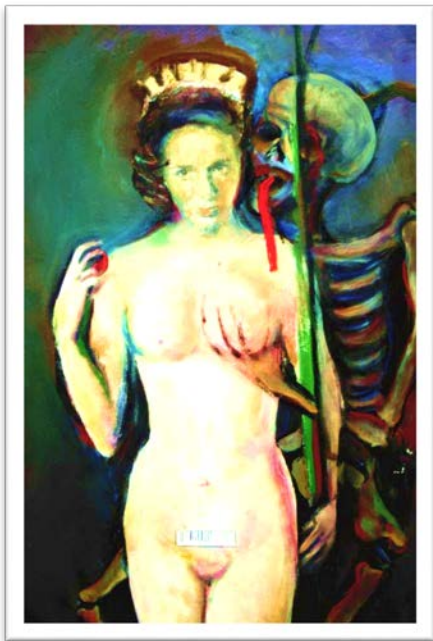
Năstasă Forțu ne invită la o călătorie într-o astfel de lume posibilă, care nu poate fi decât imaginară, plonjând într-o lume, într-un spațiu care aparține imaginărilor, aparține facultăților noastre familiare de înșurubare într-o realitate mai complexă decât ne lasă să vedem simpla privire a realității. Cred că N. Forțu reprezintă o zonă originală a imagisticii contemporane tocmai prin libertatea pe care și-o asumă. Spun și-o asumă pentru

că este un pariu greu de susținut, de-a ființa, de-a funcționa în parametrii aceștia care nu stau la îndemâna cotidianului. În general existența noastră cotidiană este supusă unei uzuri permanente, unui exercițiu de rutină și tot soiul de urgențe cotidiene ne fac să avem o relație restrânsă, limitativă față de artă. N. Forțu depășește ecranul acesta al realității imediate și plonjează în spațiul imaginarului.

Forțu pune în scenă o sumă de reprezentări care aparțin unui repertoriu decorativ și simbolic vast, bazat pe mitologiile lumii și bazat poate mai cu seamă pe o mitologie personală, pe un sistem propriu de valori și reprezentări. Cred că a opera cu astfel de lucruri, de valori, este o șansă. Demersul lui Forțu mi se pare meritoriu dacă consider că în concesiile imaginii în sec. XX, care au condus spre aceste destrucții, aceste decompoziții figurative, prin recul, ne provoacă o rechemare a valorilor durabile, a valorilor pe care le putem controla cu sistemul nostru de cunoaștere. Sigur că nu trebuie să vedem în aceste explozii imagistice descrieri ale unui sistem mitologic, pentru că ele numai întâmplător comunică cu sisteme mitologice, sisteme vizuale constituite, pentru că dincolo de toate acestea și, mai important decât toate acestea, este ceea ce artistul crede și este pentru mine un fenomen extrem de interesant. În tristețile, în singurătățile, în bucuriile, în izolările, în exaltările, în entuziasmele și în disperările de la Bîrlad sau Vaslui, un artist ca Forțu reușește să construiască și să stăpânească o astfel de imagine. Știam despre evoluțiile sale și eram curios să urmăresc. Am sentimentul că asist la afirmarea unui artist cu adevărat semnificativ pentru evoluțiile imaginii, limbajului vizual în Moldova și evoluțiile limbajului vizual în România.”

Constantin Prut

Sursa: <http://artindex.ro>

42. Viorica Ghenghea

„Viorico, Viorico,... ești bărbată...”
(D.V.M.)

N: 09.02.1954

„Încerc să scriu cu pana sufletului înmuiată în cerneala limpede a minții și să-mi croiesc drum printre cuvinte, purtată de nostalgia amintirilor mele, înglobate în lacrima adevărului. Sunt momente în care purtată de cuvinte, am dorit să rescriu anumite capitole ale vieții mele, unele dureroase, altele fericite, dar am fost prinsă în capcana timpului, ca un punct minuscul suspendat în acest univers.

Mă mândresc să spun că sunt fiica orașului Bârlad, oraș moldav care a dat țării mari personalități culturale și doi președinți de stat, locul meu natal unde îmi sunt înfipte rădăcinile din care îmi extrag seva existențială a vieții. Provin dintr-o familie de oameni gospodari, cu credință în Dumnezeu, respect pentru om, natură și valoare. Crescută și educată într-o altă generație, când principiile de viață erau sănătoase și valorile morale bine definite în societate, încă din copilărie părinții ne-au inoculat mie și fraților mei ideea de respect, de bun simț, rușine, cinste, demnitate și onoare ca și valori morale.

În ce fel m-a făcut trecutul meu mai puternică, ce calități mi-au dezvoltat provocările trecutului?

Voi răspunde sincer că: **mi-a plăcut întotdeauna definiția succesului și am plecat de la concepția că fiecare dintre noi este unic ca individ pentru că destinul și personalitatea sunt individuale iar valoarea pe care o ai ca om, în chip absolut există**

prin tine însuși, pentru că numai tu ești propriul tău stăpân, singurul arbitru și factor de decizie.

În timp, am învățat să accept viața așa cum este ea, fără să judec pe nimeni și să pun condiții și fără să cer mai mult decât am.

Ca urmare a celor spuse, am reușit să produc o schimbare rapidă în viața mea, mulțumindu-i lui Dumnezeu că m-am născut cu acest har, pe care l-am transformat în profesie, după ce am absolvit studii de specialitate ale „Școlii de Arte Plastice” care timp de 6 ani, m-au purtat într-o călătorie unică, unde am descoperit lumea mirifică a formelor și culorilor, tehnici, curente artistice, etc. – obținând, media 10 la examenul de stat.

Profesia mea de artist-plastic, mi-a oferit un loc de muncă onorabil și am activat 20 de ani, ca pictor-grafician și designer industrial în cea mai cunoscută și de prestigiu întreprindere din zona Moldovei și din țară - Intreprinderea de Rulmenți, Bârlad (IRB). În ultimii, am fost numită ca și delegat permanent în relațiile de parteneriat între IRB și Primăria Bârlad și alte instituții ale orașului.

Am fost profesor de educație plastică și educație muzicală la Școala generală nr.10, clasele a- V-VIII-a, timp de 10 ani, unde am descoperit elevi cu talente native pe care i-am instruit și îndrumat spre o carieră artistică muzicală sau arte plastice. Am fost Director artistic coordonator proiecte și programe sociale la A.H.Ridendo, unde am conceput un proiect din domeniul Arta Tradițională, promovată de către U.E. Am fost Director artistic - etnografie și folclor la Asociația „S'ARCH ORGANISATION” Am fost producător și moderator de emisiuni la televiziunea locală Tele M Bârlad și televiziunea EST 1 Bârlad, cu rubrica „CARICATURA ZILEI” și emisiunea „POVESTE DE VIAȚĂ” ambele cu drepturi de autor”

Sincron cu activitatea profesională, am desfășurat o amplă și complexă activitate artistică și culturală, fiind cooptată în toate cenaclurile artistice existente în orașul Bârlad și județul Vaslui în două Cenacluri Literare, Cenaclul de Artă Plastică, Cenaclul SF, Asociația de Mediu. Am fost organizator de expoziții de arta plastică, lansări de carte, simpozioane, spectacole artistice, muzicale, seri literare.

În Arta plastica - am participat constant în cei peste 45 de ani de carieră, la toate activitățile cultural artistice la nivel local, județean, național și internațional, cu lucrări de pictură, grafică, caricatură, în zeci și zeci de expoziții de grup și 6 expoziții personale și am ilustrat șapte volume de poezie a unor poeți binecunoscuți și apreciați. Am participat în taberele de creație artistice, județene, interjudețene, naționale și doua tabere internaționale, reprezentând cu cinste și onoare plaiurile moldave.

În Arta Literară - am participat cu proză scurtă, poezie, epigrame, pamflete, catrene în numeroase reviste și antologii și câteva articole apărute în ziare și alte publicații.

În Arta Muzicală - am activat ca interpretă de muzică populară la „Ansamblul BRÂULEȚUL” și am participat la spectacole, acțiuni, evenimente și activități cultural artistice.

Donații - Lucrările din cele trei expoziții personale, de grafică, de pictură și caricatură au rămas în patrimoniul IRB, iar alte trei expoziții de caricatură au fost donate la: Televiziunea EST1, Clubul pensionarilor și Casa de ajutor reciproc pensionari, din Bârlad.

Pe lângă statutul meu de soție și gospodină, am și calitatea de mamă a două fete și un băiat, acum oameni maturi. Am fost binecuvântată de Dumnezeu, cu urmași o nepoată de 20 de ani și un nepot de 19 ani, care îmi înnobilează viața cu cele mai frumoase și curate sentimente de iubire și respect.

Ce potențial am și pe cine pot să ajut cu experiența mea?

Acum am statutul de pensionară și activează în Asociația „Artă, Tradiție, Cultură” ca președinte fondator, pe care am înființat-o pe 1 iunie 2011 și încerc din răspuțeri să identific, să sprijin și să promovez valorile artistice autentice ale persoanelor cu reale talente native și capacități intelectuale deosebite. Pot face o prezentare despre artă, tradiție și cultură, domenii de activitate creatoare, ce reprezintă cartea de vizită a Asociației „ARTĂ, TRADIȚIE, CULTURĂ, Bârlad dar mă rezum în a spune că asociația noastră **este o reală cale spre orizontul larg de dezvoltare** al activităților cultural-artistice cu o mare prezență de spirit și o deosebită capacitate de comunicare între membrii, colaboratori, parteneri și simpatizanți noștri într-un dialog amiabil. Sunt un bun organizator și integrată în viața culturală a comunității, de aceea susțin cu toată căldura că „AATC” dă prilejul celor talentați și interesați de a **pătrunde și a descifra tainele artelor vizuale**, creațiilor literare, artei tradiționale, artei **muzicale și coregrafice**. Membrii A „ATC” au șansa de a se afirma personal și de a-și promova creațiile plastice, literare, muzicale, coregrafice, etc. bucurându-se de un real succes, în expozițiile personale și de grup, lansări de carte, la evenimentele și activitățile cultural-artistice, la concursurile și festivalurile naționale și internaționale, unde au obținut numeroase premii și trofee.

Cu toate acestea eu și alții ca mine nu am făcut decât să îndeplinim misiunea pentru care am fost hărăziți.

Mulțumesc și mă bucur dacă ați pătruns cu adâncime sensul acestor cuvinte atât cât să fie înțelese și nu ați trecut cu ușurință peste ele”.

(Confesiune după un mare necaz în viață, decembrie, 2018).

43. Daniela Gîfu

„Dacă nu vă impresionează opera, ființa ei eterică și dinamismul rarism, nu puteți cuprinde marea valoare națională pe care o are”

(D.V.M.)

Daniela Gîfu (născută la Bârlad, în 10 ianuarie 1973) este doctor în informatică (2016) și doctor în filosofie (2010). Obține licența în fizică (1997) la Universitatea „Alexandru Ioan Cuza” din Iași (UAIC) și absolvă un master în comunicare

și relații publice la Școala Națională de Studii Politice și Administrative (SNSPA), București (2004). Rămâne însă permanent legată sufletește de Bălăbănești (jud. Galați), unde și-a petrecut copilăria alături de bunicii din partea mamei, în 16 octombrie 2010, pentru dăruirea, implicarea și contribuția substanțială aduse acestei comunități, primește titlul de cetățean de onoare.

- În perioada 1999-2010 în calitate de coordonator de programe cultural-educaționale la Casa de Cultură a municipiului Cluj-Napoca, organizează și călăuzește diferite grupuri literar-artistice (Cenaclul de Seară, Trupa de Teatru “Arca lui Noe” etc.). Este și perioada conturării profilului său publicistic.

- Începând cu anul 2002, Daniela Gîfu colaborează cu diverse publicații literare din România: Dacia literară (Iași), Steaua (Cluj-Napoca), Ateneu (Bacău), Familia (Oradea),

Bucovina literară (Suceava), Citadela (Satu-Mare), Oglinda literară și Pro Saeculum (Focșani), ZIP (București), Gând românesc (Alba-Iulia) etc. În paralel, după un debut colectiv deloc de neglijat, sub îndrumarea unor mari personalități ale națiunii române (Virgil Bulat, Bartolomeu Anania, Artur Silvestri, Cornel Moraru, Zeno Fodor, Valentin Marica etc.) Danielei Gîfu i se deschide un orizont fără de timp. Colaborează constant cu publicații din străinătate în limba română: AGERO – Germania; Asymetria – Franța; Candela de Montreal și Destine Literare – Canada; Lumină lină și Gândacul de Colorado – USA; Argument – Australia etc.

- Remarcabil rămâne atașamentul Danielei Gîfu pentru Biserică, având o colaborare specială cu Mitropolia Banatului (publicația *Învierea*), Catedrala Mare din Târgu-Mureș, Mitropolia Clujului, Maramureșului și Sălajului (de altfel debutul ei literar primește binecuvântarea mitropolitului Bartolomeu Anania) și multe alte așezăminte bisericești.

- Delicată, modernă, interesantă, sofisticată, prietenoasă, comunicativă, expresivă, harnică, educată..., așa cum remarcă scriitorul George Roca, devin trăsături care conturează portretul Danielei Gîfu, întreținând și starea unei scriituri confesive, delicate, fără ostentație, dar ofensivă, așa cum afirmă scriitorul Nicolae Băciuț. În acord cu aceste vorbe, este invitată să prezinte cărți scrise de autori români, atât din țară, cât și din diaspora, să semneze prefețe/postfețe de carte, să recenzeze carte etc., condeiul său, de o sinceritate debordantă, își află drumul în literatura română contemporană.

- Înființează o serie de Asociații (2001 - Asociația Astronomică SIRIUS - Club UNESCO, Bârlad; 2008 - Asociația culturală ArtVerba, Târgu-Mureș; 2014 - Observatorul Internațional în Științe Socaile (OISS), Iași, Romania etc.).

- Numele ei apare în mai multe dicționare și enciclopedii, colegii de redacție (redactor șef al Revistei UZP, București; redactor șef al Revistei Destine literare, Montreal/Canada; redactor la Revista Gând românesc, Alba-Iulia; publicația Certitudinea, București etc.) și în alte asociații culturale (Uniunea Ziariștilor Profesioniști din România (UZP), în prezent fiind și vicepreședintă; Uniunea Scriitorilor Europeni din Republica Moldova; Asociația Canadiană a Scriitorilor Români etc.).

- Debut editorial: 33. Jurnal de inițiere spirituală, Ed. LIMES, Cluj-Napoca, 2008.

- Debut colectiv: Mărturisire de credință literară, vol. II, Ed. CARPATHIA PRESS, București, 2008.

- Alte cărți publicate sau apariții în volume colective (selectiv): Spovedania unei pantere, Ed. Vatra veche, Târgu-Mureș, 2017; Zeno Fodor - 80, Ed. NICO, Târgu-Mureș, 2014; A nyugtalanság búne, Ed. Mentor, Târgu-Mureș, 2014; Păcatul neliniștii, Ed. Eikon, Cluj-Napoca, 2012; Temeliile Turnului Babel. O perspectivă integratoare asupra discursului politic, Ed. Academiei Române, 2012; Violența simbolică în discursul electoral, Casa Cărții de Știință, Cluj-Napoca, 2011; Dezvoltare comunitară și incluziune socială în perspectivă socio-economică, Mihai Dinu Gheorghiu și Daniela Gîfu (ed.), Ed. Universității „Alexandru Ioan Cuza”, Iași, 2011; eu, tu și El (Oglindiri spirituale), Ed. LIMES, Cluj-Napoca, 2009 ș.a.m.d.;

- Viața profesională a Danielei Gîfu, începând cu anul 2010, avea să cunoască o remarcantă cotitură odată cu obținerea unei burse postdoctorale la UAIC, în cadrul Departamentului de cercetare al Facultății de Informatică. Imediat după susținerea doctoratului în filosofie, rezultatele cercetării sale deschid o poartă către un nou drum pentru literatura de specialitate din România, așa cum afirma analistul politic Radu Enache. Spuse confirmate și de jurnalistul Nicolae Melinescu, care afirmă despre

cartea ei, “Violența simbolică în context electoral”, că asistăm la o argumentație științifică și radiografiere riguroasă a componentelor discursului politic cu intenția perfect structurată de a pătrunde într-o industrie din ce în ce mai zgomotoasă și falsă în publicistica românească.

- Din 2011 devine cadru didactic asociat la Universitatea „Alexandru Ioan Cuza” din Iași.

- Din 2013, decide să urmeze Școala doctorală în informatică, trei ani mai târziu, Daniela Gifu își susține teza în limba engleză pe o temă deloc surprinzătoare (Lexical Semantics in Text Processing. Contrastive Diachronic Studies on Romanian Language) reușind să demonstreze cu metode statistice că limba scrisă și vorbită dincolo și dincoace de Prut este una, limba română. În același an, după terminarea studiilor postdoctorale, devine cercetător științific la UAIC (Facultatea de Informatică). Cu ambiție și multă perseverență, își face repede simțită prezența și în lumea științifică, dovadă stând cele peste 100 de lucrări publicate, participarea la comitetele de organizare și în cele de program ale unor conferințe de top din domeniul prelucrării limbajului natural / inteligență artificială, membru în mai multe colective de redacții / recenzor de lucrări științifice etc.

- În 2013, devine cercetător asociat la Universitatea din Craiova, iar din 2017 o întâlnim și în colectivul Academiei Române – filiala Iași (Institutul de Informatică Teoretică).

Contact:

daniela.gifu33@gmail.com

Detalii:

<https://profs.info.uaic.ro/~daniela.gifu/>

44. Marinel Gîlcă

*„Un tip izolat în sine și în scrierile sale,
dar talentat romancier.”*

(D.V.M.)

Marinel Gîlcă s-a născut la data de 12 august 1963 în localitatea Avrămești, județul Vaslui. A absolvit Academia de Poliție „Alexandru Ioan Cuza” București, Facultatea de Poliție, profilul „Științe juridice”, specializarea „Drept”. A urmat cursuri postuniversitare de perfecționare în specializarea „Științe penale-Criminologie”, în cadrul Facultății de Drept a Universității București și cursuri postuniversitare de management organizate de Ministerul Afacerilor Interne.

Timp de aproape trei decenii a îndeplinit funcții de execuție dar și de conducere în cadrul Poliției municipiului Bârlad, aducându-și un aport substanțial la apărarea climatului de ordine și liniște publică, a drepturilor și libertăților fundamentale ale cetățenilor.

Marinel Gîlcă este un participant activ dar și susținător fidel al activităților culturale, sportive organizate de municipalitatea bârlădeană.

Mare iubitor de literatură Marinel Gîlcă a publicat, începând cu anul 2012, numeroase articole și proză scurtă în revistele: „Baaadul literar”, „Viața noastră”, „Sintagme literare”, „Melidonium”, „Confluente literare”, „Sfera ionică”, „Pentru patrie”, „Meridianul Cultural Românesc”. În anul 2014 a debutat cu volumul de proză scurtă, „Puterea Justiției”, iar în anul 2018 cu romanul „Torentul”, ambele apariții editoriale bucurându-se de o unanimă apreciere atât din partea cititorilor dar și a criticilor de specialitate.

45. Dionisie Gradu

„Ca cetățean, ca profesor și mai ales ca pictor se înscrie în perimetrul valorilor locale ca altă față a localismului creator.”

(D.V.M.)

Născut 21 iulie 1951 Bârlad

Studii:

– Liceul „Octav Băncilă”,

Iași

– Facultatea de Desen,

Universitatea „Al.I. Cuza”, Iași

Locuri de muncă:

– Muzeul „Ștefan cel Mare”,

Vaslui

– Școala Populară de Artă

– Clubul Elevilor, Vaslui și Bârlad

– Școli Gimnaziale, Bârlad nr 3 și 5, Școala Gimnazială de Artă.

Activitate artistică:

Membru fondator al Cenaclului „Arta”, din Vaslui, 1976.

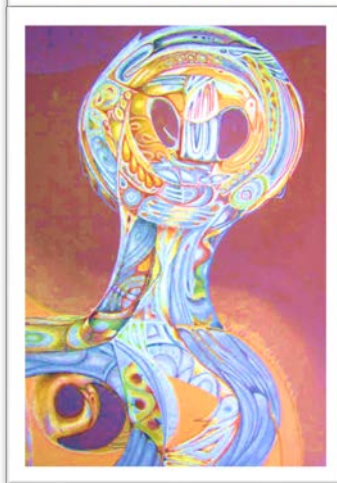
Expoziții personale în Bârlad, Vaslui și Iași (1974 vernisată de criticul de artă Radu Negru).

Expoziții de grup în București, Vaslui și Bârlad. (Activitate neîntreruptă din 1974 până în 2018 - expoziție de artă fotografică). Apariție în cartea „100 ani de pictură în Moldova scrisă de criticul de artă Valentin Ciucă); Vernisaje la expoziții de nivel municipal, județean, republican sau internațional (expoziție de artă finlandeză a unor plasticieni din Turcu);

Lucrări în colecții particulare din Canada, Franța, Italia și România; donații la Școala de Artă, Bârlad și Muzeul „Vasile Pârvan”, Bârlad.

Premii în expoziții școlare, studențești și „Cântarea României”.

Proiect în derulare la o Galerie de Artă din Suedia.

46. Oltea Rășcanu Gramaticu

„Un istoric târziu și valoros după o apreciată carieră didactică”
(D.V.M.)

Profesor, istoric, publicist și editor, scriitor, președintele Societății de Științe Istorice din România, Filiala Bârlad (24 noiembrie 1942, Bârlad). Cursurile Școlii generale nr.3 din cartierul Munteni (azi Liceul Tehnologic „Petru Rareș”), cu excepția clasei a III-a primară, la Școala nr.4 (azi, „Tudor Pamfile”); clasa a VIII-a la Liceul de Fete (azi Școala gimnazială „Iorgu Radu”), iar clasele IX-XI la Complexul Școlar „Gh. Gheorghiu-Dej (azi Liceul Teoretic „Mihai Eminescu”), pe care-l absolvă în 1960; Facultatea de Istorie-Filosofie a Universității „Al.I.Cuza” din Iași, Secția Istorie-Română; lucrarea de diplomă cu tema *Atitudinea Marilor Puteri față de Independența României*, la prof. univ.dr. Gheorghe Platon (1966); călătorii de documentare în Europa, Africa, Australia, Noua Zeelandă, Indonezia, Indochina, Singapore, Filipine, India, Iran, Emiratele Arabe, China, Coreea de Sud, Japonia, America de Nord și America de Sud; Caraibe, Arhipelagul Galapagos, Insula Paștelui etc.

A publicat în volume, în colaborare: *Bârladul odinioară și astăzi, Miscelaneu*, vol.I, București, 1980, p. 153-161; vol.II, 1982, p.273-277, 575-583; vol.III, 1984, p.39-46, 53-66, 67-76, 77-84, 163-176, 223-234; Stela Cheptea (coord.), *Paradigmele istoriei. Omagiu profesorului Gh.Buzatu*, Casa Editorială

Demiurg, Iași, 2009, p.60-61; Gh. Buzatu, Marusia Cîrstea, Horia Dumitrescu, Cristina Păiușan-Nuică (coord.), *1940. Omagiul profesorului Ioan Scurtu*, vol.I, Casa Editorială Demiurg, Iași, 2010, p.60-66; editor și autor principal al *Istoriei Bârladului*, Vaslui, Editura Odeon, vol.I-II, 1998, ediția a II-a, Bârlad, Editura Sfera, 2002; *Posteritatea lui Alexandru Ioan Cuza*, Bârlad, Editura Sfera, 2008 (coord.); *Alexandru Ioan Cuza și demnitatea națională*, ibidem, 2011 (coord.); *Război pentru Țara*, Editura PIM, Iași, 2018 (coord.); *Eroism și jertfă pentru Țară* (coord.), Editura PIM, 2018; publică volumul *Societatea de Științe Istorice Bârlad între trecut și viitor*, Editura PIM, Iași, 2011; *Personalități bârlădene. Dicționar*, Editura Sfera, Bârlad, 2012; *Bârladul și gloria militară*, Editura PIM, Iași, 2013; *Istoria Bârladului*, trei volume, ediția a 3-a, (3000 de pagini), Editura PIM, Iași, 2015; *Războiul și jertfa datoriei. Bătălia pentru Basarabia și Nordul Bucovinei*, Editura PIM, Iași, 2016; nouă volume de memorialistică de călătorii pe mapamond: *Amurgul Zeilor*, Editura PIM, Iași, 2006; *Trezirea Dragonului*, ibidem, 2007; *Paradisul Pierdut*, ibidem, 2009; *Nemurirea Mogulului*, ibidem, 2009; *Asaltul Tigrilor*, ibidem, 2010; *Cavalcada destinului*, ibidem, 2011; *Hoinărind Pământul*, ibidem, 2012; *Sabia Focului*, Editura PIM, Iași, 2016; *Unde zboară condorii*, Editura PIM, Iași, 2017; în pregătire *Tsunami în arhipelag*; a prefațat lucrări de istorie: Nicolae Mitulescu, *Documente bârlădene fixate în metal (Evenimente, fapte, oameni)*, Editura Sfera, Bârlad, 2005, p.3-9; Marcel Proca, *Orașul Bârlad. Evoluție urbanistică în a doua jumătate a secolului al XIX-lea și începutul secolului XX*, ibidem, 2009, p.3-7; Aurelia Juverdeanu, *Liberalismul românesc în epoca modernă între discurs teoretic și praxisul politic*, ibidem, 2010, p. 3-9, ș.a.

A deținut funcții și responsabilități pe plan profesional, politic, cultural-obștesc: director-adjunct (1984-1986); director

(1986-1987) al Liceului Industrial nr.2 „Al. Vlahuță”(azi, Liceul Teoretic „Mihai Eminescu”); președinte al Societății de Științe Istorice, Filiala Bârlad (din 1974 și în prezent); membră în Consiliul Național al Societății de Științe Istorice din România (din 1974 și în prezent); membră în Comisiile Centrale ale Olimpiadei de istorie, faza națională de la Alba Iulia (1978), Sibiu (1986); cofondatoare a Societății culturale „Academia Bârlădeană” și a Asociația „Cultul Eroilor” Bârlad, membră în Asociația „Pro Basarabia” ș.a.; membră în Comisia Culturală de pe lângă Consiliul local al Municipiului Bârlad (1998-2018); pentru calitățile sale profesionale a primit titlul de „profesor evidențiat”; i s-a conferit Medalia „30 de ani de la eliberarea României de sub dominația fascistă”(1974); Premiul „N.Iorga” al Societății de Științe Istorice din România pentru volumul *Nemurirea Mogulului*, 19.07.2010; Premiul „Constantin C. Giurescu” al Societății de Științe Istorice din România pentru lucrarea *Societatea de Științe Istorice Bârlad, între trecut și viitor*, 15 iunie 2012 ; Premiul „A.D.Xenopol” pentru volumul *Bârladul și gloria militară*, 02.08.2014; Premiul „Constantin C.Giurescu” pentru lucrarea *Istoria Bârladului*, ediția a III-a, 23.07.2016; *Diplomă de Excelență* acordată de Societatea de Științe Istorice din România, pentru „**îndelungata și fructuoasa activitate în conducerea Filialei S.Ș.I.R – Bârlad**”, 27 VII 2013; acordarea a numeroase diplome de excelență cu caracter aniversar al unor instituții de învățământ și cultură locale, județene și naționale; nominalizarea pentru *Trofeul Oamenii Timpului* 2015, faza națională, 6 decembrie 2015, Iași, ca urmare a obținerii unor rezultate profesionale de excepție în perioada octombrie 2014- septembrie 2015, a sporirii zestrei comunității și întăririi blazonului județului Vaslui, Secțiunea Memorie și Istorie; nominalizarea pentru *Trofeul Oamenii Timpului* s-a repetat și în 2016.

Comentarii pe marginea activității:

„Doamna profesor a colaborat intens și consecvent în presa locală și centrală, dar mai cu seamă, în ultimii ani, beneficiind de informațiile și impresiile culese în urma călătoriilor întreprinse stăruitor și sistematic, în Europa, Asia, Africa, America de Nord și de Sud, Australia și Noua Zeelandă, ne-a obișnuit a ne împărți impresiile și convingerile, în mai multe volume sugestiv intitulate: «Amurgul Zeilor» (Iași, Editura PIM, 2006, 680 p.), «Trezirea Dragonului» (ibidem, 2007, 720 p.), «Paradisul Pierdut» (ibidem, 2009); «Nemurirea Mogulului» (ibidem, 2009, 680 p.), «Asaltul Tigrilor» (ibidem, 2010, 707 p), «Cavalcada destinului» (ibidem, 2011). Aceste volume s-au bucurat de o excelentă primire din partea cititorilor și a comentatorilor” (Prof.univ.dr. Gh.Buzatu) .

„Gândind acest dicționar de figuri bârlădene ca o « posibilă radiografie spirituală », autoarea își continuă de fapt vechile străduințe istoriografice, într-o manieră mai temeinică, elaborând un instrument de lucru de mare utilitate, nu doar pentru inteligența locală, întrucât asemenea lexicoane oferă date oricui se interesează de istoria culturii, artă, sociologie, folcloristică, cuprinzând practic toată zona «umanioarelor» (Acad. Alexandru Zub, Prefață, în Oltea Rășcanu Gramaticu, Personalități Bârlădene. Dicționar, vol.1 A-J, Editura PIM, Iași, 2012, p. 5-6)

„Cele 3 volume oferă o cuprinzătoare perspectivă asupra evoluției Bârladului – din îndepărtate timpuri și până în contemporaneitate – aportul orașului și a personalităților sale reprezentative, la viața materială și culturală a Țării Moldovei și mai ales a României. Efortul de documentare, analiză și sinteză – continuat de mulți ani de profesoara Oltea Rășcanu Gramaticu – se cuvine subliniat, apreciat și mai ales reținut. Iar lucrarea în sine constituie temelul statornic al cercetărilor viitoare” (Acad. Dinu C.Giurescu, Cuvânt înainte, în Istoria Bârladului, vol.1, Editura PIM, Iași, 2015, p.7-8).

47. Vasilica Grigoraș

„Doamna Vasilica e o mare scriitoare. O mânuitoare excepțională a expresivității limbii române”

(D.V.M.)

Născută la 30 mai 1951, comuna Robeasca, județul Buzău. A urmat cursurile școlii primare și gimnaziale în comuna natală, apoi Liceul nr. 4, cu program sportiv din Galați. Este absolventă a Facultății de Filosofie, Universitatea „Al. I. Cuza”, Iași.

După o scurtă carieră didactică, se transferă pe post de bibliotecar la Biblioteca Județeană „Nicolae Milescu Spătarul” Vaslui, afirmând: „m-am simțit răsfățată în lumea cărților aproape 30 de ani”. A urmat cursuri de perfecționare organizate de Centrul de perfecționare profesională, din cadrul Ministerului Culturii, s-a bucurat de mai multe stagii de pregătire la Biblioteca Națională a României, Biblioteca Centrală Universitară, Biblioteca Academiei Române și Biblioteca Metropolitană din București și a mers în mai multe schimburi de experiență la biblioteci județene, municipale, orașenești din țară. Membră a Asociației Naționale a Bibliotecarilor din Bibliotecile Publice și a Asociației Bibliotecarilor din Învățământ – România, participând la mai multe conferințe anuale și întruniri de lucru.

A lucrat în *Compartimentului de evidență, clasificare-indexare și catalogare* a documentelor de bibliotecă, însă a desfășurat o activitate laborioasă de informare bibliografică, identificând mai multe personalități vasluiene, trăitoare pe alte

meleaguri, în țară ori peste hotare. Astfel a îmbogățit Bibliografia locală cu nume valoroase, cu rădăcini vasluiene ale culturii, literaturii, științei, artei, spiritualității, muzicii, sportului... În urma cercetării a publicat un dicționar al personalităților vasluiene, intitulat: „*Fragmente de spiritualitate românească*”. În colaborare a organizat activități culturale cu ocazia unor aniversări, comemorări, întâlniri cu autori, editori, oameni de cultură... A scris și a publicat bibliografii de autor sau tematice, prezentări și medaloane ale unor personalități. În *Biblioteca – revistă de bibliologie și știința informării* a publicat materiale de specialitate.

Publică eseuri, poezii, poeme de sorginte niponă (haiku, senryu, tanka, gogyoshi, haibun), poezii și povestiri pentru copii, proză scurtă, cronici literare, impresii de călătorie, medaloane, interviuri în publicații periodice, pe suport hârtie și în format electronic, din țară: *Milesciana*, *Milesciana Junior*, *Biblioteca-Educație-Cultură*, *Ecouri literare*, *Acta moldaviae meridionalis*, *Discobolul*, *Fii activ, fii performant* (revistă de educație, cultură, literatură, artă, sport), *Monitorul de Vaslui*, *Melidonium*, *Singur*, *Monitorul (Vaslui)*, *Meridianul (Iași, Vaslui, Bacău)*, *Elanul*, *BAAADUL literar*, *Neamul românesc*, *Glas comun*, *Monitorul cultural*, *O carte pe zi*, *Foaia Națională* (Revistă liberă de luptă culturală și spirituală), *Oglinda literară*, *Revista Argument*, *Confluente literare*, *Rexlibris*, *Așii români*, *ROKU* (prima revistă online din România), *Constelații diamantine* (revistă de cultură universală, editată sub egida Ligii Scriitorilor Români), *Climate literare*, *Cuvântul liber*, *Convorbiri literare*, *Revista Contraste literare*, *Impact cultural*, *Metafore mogoștene*, *Agora literară*, *Orizonturile bucuriei* (revista ASCIOR BUZĂU), *Revista Logos și Agape...*, și din străinătate: *Clipa* (SUA), *Armonia - Saltmin Media* (SUA) *Gândacul de Colorado* (SUA), *Radio Metafora* (S.U.A.), *Miorița USA*, *Lumină lină* (SUA), *Observatorul*

(Canada), *Destine literare* (Canada), *Agero* (Germania), *Revista ProLitera*, (Germania), *Revista Australiana* (Australia), *Așii Români* (Agenție de presă), *Revista Iosif Vulcan* (Australia), *Confluente literare*, *Rexlibris*, *Argument* (Australia).

Cărți publicate: *Fragmente de spiritualitate românească*, București, Oscar Print, 2001; *Eudoxiu Hurmuzachi și Colecția Hurmuzachi*, Vaslui, 2007; *Petre Iosub - Un destin exemplar* - Vaslui, Thalia, 2008; ediția a doua 2011; *Anghel Rugină - Omul și savantul*, Vaslui, Thalia, 2011 (coautor); *Așa vreau eu: povestiri pentru copii*, București, Oscar Print, 2012; *Raze de soare pentru Sara: versuri pentru copii*, București, Oscar Print, 2012; *Reflecții filosofice: Convorbiri cu prof. dr. Petre Iosub*, Vaslui, Thalia, 2015; *Odă prieteniei: Jurnal de călătorie în Noua Zeelandă*, București, Oscar Print, 2015; *Izvoare nesecate: Însemnări despre oameni și cărți*, Iași, PIM, 2016; *Doar cu pana inimi: tanka* (ediție bilingvă), Iași PIM, 2016; *Starea vremii azi: senryu*, Iași, PIM, 2016; *Ninge pe-oglanda lunii: haiku*, Iași, PIM, 2017; *Ochi în ochi cu luna: tanka și pentastihuri* (ediție bilingvă), Napier (NZ), Scripta manent, 2017; *O corabie la timp potrivit: versuri*, Iași, PIM, 2018; *Pui de pasăre măiastră: versuri pentru copii*, Iași, PIM, 2018.

Volume colective: *In memoriam – Artur Silvestri, Mărturii tulburătoare*, București, Carpathia Press, 2009; *Promovarea valorilor culturale românești în contextul globalizării*, PIM, Iași, 2009; *Ben Todică – Ambasador onorific al Românilor: volum aniversar*, Roman, Mușatinia, 2012; *Vasile Plăvan, un Slavici al Bucovinei*, Mariana Gurza, Editura Fundației pentru Cultură și Învățământ „Ioan Slavici”, Editura Eurostampa, 2013; *Poetical Bridges - Poduri lirice*, Napier (New Zealand), Scripta manent Publishing House, 2016; *Apropieri : Mariana Gurza - pelerinaj prin idee, gând și suflet*, Roman, Editura Mușatinia, 2017; *Printre gânduri, printre rânduri, printre*

oameni..., Târgoviște, Editura Singur, 2017; *Gânduri de recunoștință*, Iași, PIM, 2017, *Antologie ASCIOR*, 2017, Buzău, Editura Teocora, 2017, *Taina scrisului* (în curs de apariție).

Din anul 2012 s-a apropiat de mișcarea hajjinilor din România, devenind membră Romanian Kukai, Romanian Haiku și Haiku Club. Participă la concursuri naționale, obținând premii, poemele sale fiind incluse în Antologiile RO KU: *Chemarea cocorilor*, Anul VII, Iași, PIM, 2014; *Dansul cocorilor*, Anul VIII, Iași, PIM, 2016; *Pană de cocor*, Anul IX, Iași, PIM, 2016; *Numărând cocorii*, Anul X, Iași, PIM, 2017; *Sharpening the green pencil*, Romanian Kukai Group, 2015, 2017.

Este membru asociat al Asociației Canadiene a Scriitorilor Români (A.C.S.R.), membru al Uniunii Scriitorilor de Limbă Română (USLR), membru al Asociației pentru Civilizația Ortodoxă (ASCIOR), membru fondator al Asociației Județene „Sportul pentru toți” Vaslui.

Administrează blogul:

<https://gradinaculecturi.wordpress.com/>

SENRYU

primele știri –
două vrăbiuțe-n zori
toacă liniștea

1

starea vremii azi -
tot bate un vânt turbat
prin buzunare

1

toamnă ploioasă -
din ce în ce tot mai mulți
mănâncă ciuperci

transhumanță iar –
prin toate partidele
oi rătăcite

1

după strâns mierea
pas cu pas mării trântori
merg din stup la zdup

circ național -
la mare înălțime
trasul sforilor

Vasilica GRIGORAȘ

48. Liviu Gugleș

„Cât handbal a învățat și practicat, l-a împărtășit elevilor săi pentru performanțe naționale: cu el la cârmă am avut echipe în Liga I.”

(D.V.M.)

N.27 ianuarie 1950, Codăești, jud.Vaslui.

A absolvit Facultatea de educație fizică și sport, Univ. Al.I. Cuza, Iași.

Căsătorit, are doi copii. Ar fi putut pleca de mult din țară, dar activează în Vaslui, unde este prețuit ca om și apreciat ca mare specialist în handbal. Cu echipele sale a promovat România, Moldova și Vasluiul ca forță sportivă nativă.

Este exemplu de devoțiune pentru oamenii și locurile natale.

„Campionii nu se nasc în sălile de sport. Campionii sunt făcuți din ceea ce au mai adânc sădit în ei: o dorință, un vis, o chemare.”

Muhammad Ali

49. Ștefan Gușă

„Preot cu vocație, cărturar, povestitor grozav, patriot mare prin tot ce a făcut ca bun organizator.”

(D.V.M.)

Reporter: Un om cu o răbdare deosebită, impozant, având o barbă respectabilă: Sfinte părinte, vă rog să vorbiți un pic despre locul unde ne aflăm.

Ștefan Gușă: Bine că ați întrebat. Suntem la Mănăstirea Ștefan cel mare, de pe Movila lui Burcel. Foarte aproape de „...drumul de costișe/ce duce la Vaslui...”, drumul de costișe este doar la 2 km. Drumul vechi era pe sub Movilă.

R: Aici, sub dealul unde aveți crucile, eu am vorbit pentru prima dată la o manifestare unde au participat circa 5000 de oameni, în calitate de inspector. Dumneavoastră de când orânduți treburile la această mănăstire?

Ș.G.: În anul 1992 a fost canonizarea lui Ștefan cel Mare, apoi în 1993 am venit de la Durău (unde ajunsesem de la Putna). Am sfințit locul pentru mănăstire, jos, sub movilă, pentru că aici este monument istoric dar și rezervație botanică. Aici nu aveam voie să construim, am sfințit jos o primă biserică pe raza comunei Codăești, lângă lac. Am dus

tratative cu Ministerul Culturii care avea în grijă monumentele istorice, cu Academia Română și Ministerul Mediului care avea în grijă o rezervație botanică și în 1996 ni s-a dat aprobare să construim pe Movilă, cu condiția că dacă îngrădim și vom avea grijă de rezervație. În 1996 am sfințit locul și prima biserică de lemn, care, după 8 ani, a ars. aici pe vârful Movilei.

R: Tot aici pe vârful Movilei aveți un număr impresionant de clădiri, printre care și trei biserici.

Ș.G.: Da, biserica Ștefan cel Mare, a doua – biserica de lemn refăcută în 2005 iar cea care a ars poate fi numită a treia. Cu cele două de jos sunt cinci, iar cu încă două de dincolo de Prut sunt șapte.

R: Acolo voiam să ajung, spuneți că aveți biserici dincolo de Prut.

Ș.G.: Suvorov este generalul rus care are o statuie la Dumbrăveni. Mulți se întrebă ce caută acolo Suvorov. Fostul raion Suvorov din sudul Basarabiei a devenit în ultimul an raionul Ștefan cel Mare. Chiar în centrul raionului este o singură biserică sub patriarhia Moscovei. Noi am construit aici o biserică de lemn, am dezmembrat-o și am reconstruit-o acolo cu tot ce trebuia atât în afară cât și înăuntru. În trei ani am sfințit-o cu hramul Ștefan cel Mare și Sfânt. O altă biserică i-am dat-o protoiereului Ciuntu din Chișinău, de 3-4 ani se plânge că nu are unde să o pună. Nu i se aprobă amplasarea.

R: Dar la Toronto ce ați căutat, părinte?

Ș.G.: În Toronto, am un băiat pe care l-am îndemnat să dea la teologie, acum 20 de ani, când eram în Canada. A venit în țară, a urmat teologia la Pitești, a ajuns preot, a făcut o biserică cu hramul Ștefan cel Mare și Sfânt (tot la îndemnul meu, acolo). I-am mai donat unele dintre cele necesare

bisericii – inclusiv crucile de pe biserică, între care este și tricolorul românesc. Acum doi ani a avut loc înfrățirea dintre parohia Ștefan cel Mare și Sfânt din Toronto și mănăstirea Ștefan cel Mare de pe Movila lui Burcel.

R: Ține de comuna Miclești, sau Codăești?

Ș.G.: De Miclești. Cea de la vale ține de Codăești.

R: Aici aveți mai multe statui ale lui Ștefan cel Mare. Tot de la dumneavoastră am aflat că vreți să trimiteți o statuie a domnitorului în Canada.

Ș.G.: Am făcut două statui ale lui Ștefan cel Mare, voiam să trimit una la Toronto, alta la Vancouver, unde de asemenea este o parohie Ștefan cel Mare. Dar pentru că transportul este foarte scump, pentru moment, nu pot. Adică am plătit 1000 și ceva de euro să le fac și mă costă 7000 de euro transportul. Aștept pe cineva să mă ajute, sau vremuri mai bune să le trimitem la locul lor.

R: Care este secretul succeselor dumneavoastră, părinte?

Ș.G.: Nu este nici un secret. Trebuie să-ți dorești să faci un lucru. Dacă ai bune intenții, poartă Doamne-Doamne de grijă. Când am venit aici nu aveam nici un ban, era un loc gol-goluț, am nivelat cu buldozerele. Am avut apoi probleme foarte mari cu apa. Am cărat apă cu sacaua la început, aproape doi ani. Apoi am forat, am făcut un viaduct, am construit bazine și am adus apă de la casa de apă. Casa de apă este la 2 km. N-am avut nici bani, nici sponsori. Am strâns ceea ce am primit de la mireni, unul 1.000, altul 10.000, 500, 400. Am „scâncit” și eu pe la radio, pe la presă, pe la televiziune, am făcut scrisori peste tot în țară: la ministere, la protoierie, la parohii, am făcut colecte la parohii, la preoții cu parohii mai bunișoare, la mănăstiri. Am strâns în cele din urmă bani. Numai pictura de sus de la biserică m-a costat cinci miliarde și jumătate. Cea de jos patru. Asta numai în

ultimii doi-trei ani. Am primit (din banii alocați de guvern pentru culte), cam 5% din ce am investit.

R: Mai insist să-mi spuneți cum ați adunat atâția bani?

Ș.G.: Prin încăpățânare. Am dat un anunț, de exemplu, în ziarul Vremea Nouă, în care rugam cititorii care vor să contribuie să plătească contravaloarea unui sfânt. Cam 1.000 RON ar veni asta. A ieșit un articol – „Guşă, vinde sfinți pe Movila lui Burcel. Cine vrea să cumpere un sfânt să meargă pe Movila lui Burcel”. Am crezut că o să am probleme, dar mi-au făcut un bine. Pentru că așa a aflat multă lume, în urma acestui articol am primit mulți bani. Nu numai de la Vaslui, de la București, din toată țara.

R: Câți oameni mâncați, dormiți și visați aici în mănăstire?

Ș.G.: La ora actuală nu suntem mai mult de patru. Și ne ocupăm de toate.

R: Am văzut că aveți și păsări exotice aici.

Ș.G.: Avem de toate. La mănăstirea de jos mai avem doi părinți, o maică și cinci bătrâne. Tot de noi ține.

R: Iertați-mă, cum se numește mai exact funcția dumneavoastră?

Ș.G.: Arhimandrit. Stareț. Starețul este o funcție, arhimandritul un grad. Cât poate ajunge un călugăr până devine episcop. De acolo, stop.

R: Ați candidat ca episcop?

Ș.G.: Nu, acolo trebuie să fii chemat. Călugăria se cere, arhieria se oferă.

R: Eu n-am să înțeleg niciodată: un preot ca dumneavoastră care are atâtea biserici construite și dotate cu tot ce este necesar într-un timp relativ scurt, de ce s-ar mai strădui să facă din ce în ce mai mult? Este vorba de harul de a face? Nu vorbesc de harul preoției pe care îl au toți preoții. Pentru că una

este harul preoției și alta harul de a face. Sunt preoți care nu reușesc să facă un praznic.

Movila lui Burcel – Spre meditație...

Ș.G.: Nu știu, eu am făcut puține pentru mine. Am două-trei mașini aici, trecute pe numele meu, dar nu am casă, nu am masă. Am mai făcut donații, i-am mai ajutat pe bolnavi, pe săraci când a fost cazul, familii sărace, am mai ajutat și pe Doamne Doamne, aș mai ajuta și alte mănăstiri mai sărace. Am un plan cu o mănăstire de la Țiganca unde a fost Antonescu în 1941. Am procurat 100 metri cub de lemn ca să le trimit acolo.

R: O să vin și eu când le trimiteți, ca să filmez. Am vorbit deja cu primarul de acolo. Este parcul acela care ar trebui refăcut, sunt 22.000 de oameni căzuți, acolo. am scris despre Cotul Donului.

Ș.G.: Tatăl meu a fost rănit acolo. A supraviețuit, cu trei cartușe trase în picioare.

R: Și tatăl meu, tot la Țiganca a fost. Vreau să vă pun o întrebare „postrevoluționară”, vă rog să țineți seama de accentul puțin ironic. „Cine sunteți dumneavoastră, părinte Ștefan Gușă?”

Ș.G.: Sunt un om de rând, ca oricare altul. Sunt al treilea copil dintr-o familie cu opt copii: patru băieți și patru fete. M-am născut la Mălinii lui Nicolae Labiș, aproape de mănăstirea Slatina. Pe 7 aprilie 1950 m-am născut.

R: Și la călugărie cum v-ați hotărât?

Ș.G.: Am făcut seminarul, am urmat apoi Facultatea de Teologie, am terminat în iunie 1974. Pe 1 iulie eram în chinovie la Putna, exact când am terminat teologia. Am vrut să dau un doctorat dar nu mi s-a dat binecuvântarea, mi s-a spus că dacă vreau să ajung episcop o să ajung și fără doctorat. M-am ambiționat și am zis că dacă nu mă lasă să fac unul, o să fac trei. Și am făcut trei la bătrânețe. Unul în teologie, unul de filologie și unul de filozofie. Dar nu ajută aceasta la mântuire.

R: Nu ajută. În plus, azi, doctoratele sunt un fel de titluri fără remunerație. Și eu am un doctorat dar de 20 de ani de când îl am nu am văzut un ban în plus. Și nici dumneavoastră nu aveți, dar am văzut că aveți în schimb o deosebită autoritate și respect nu numai în rândul preoților din județ, ci și din altă parte.

Ș.G.: N-aș putea să vorbesc neapărat de autoritate. Dar se poate vorbi de o colaborare frumoasă.

R: Ce v-a făcut să ajungeți preot?

Ș.G.: Dragostea de a sluji numai și numai lui Dumnezeu. Și nu familiei.

R: Ce operă mai deosebită crede filosoful Ștefan Gușă că a realizat?

Ș.G.: Nu am ceva deosebit. Am scris câteva sute de articole, predici, recenzii. Am scris trei cărți cu tezele de doctorat. La teologie: „Influența sfântului Vasile cel Mare în

monahismul românesc”, apoi la filologie: „Ștefan cel Mare în folclorul românesc” – legendă, basm, doină, cântec, bocet, colind, etc. Și cea de la filozofie: „Idei și aspecte filosofice în cazania mitropolitului Varlaam” – 1654, „Carte românească de învățătură”. În rest, faptele care se văd pe aici: clădirile acestea care au rămas pe aici. Sunt vreo șapte.

R: Care ar fi visul dumneavoastră de viitor?

Ș.G.: Să mai facem una. La Țiganca. După aceea la Doamne – Doamne.

R: Părinte, multă lume vine la dumneavoastră să se reculegă. Unii nici nu mai știu de Ștefan cel mare, ei țin minte doar că vin la părintele Gușă. Cum reușiți să-i uniți pe toți?

Ș.G.: Nu fac nimic deosebit. Îi strâng pe toți aici, le recit legenda Movilei lui Burcel, le povestesc de ce suntem aici, de unde și de ce am venit aici. În fiecare dimineață facem liturghie. Dacă trebuie să plec undeva mă scol cu o oră-două mai devreme. Nu mă lasă conștiința să las nepomenite pomelnicele pe care mi le lasă credincioșii pentru o sumă mai mare sau mai mică de bani. Ajutorul vine de sus de la Dumnezeu, nu de la noi. Dar noi ne facem pe cât se poate datoria. Avem 20 de ha de pământ care nu a rămas nelucrat, avem un iaz cu un pic de pește, un hectar jumătate de vie nobilă, facem și vin și țuică, avem păsări, vite, ne autogospodărim.

R: Deci părintele Ștefan Gușă care are un loc al lui în cultura teologică din aceste timpuri este mai mult un om de acțiune. N-ați avut niciodată un moment de revoltă împotriva lui Dumnezeu?

Ș.G.: Niciodată! Pentru că Dumnezeu mi-a dat întotdeauna tot ce am avut nevoie. Chiar mai mult decât pot eu duce. Mitropolitul Andrei Șaguna are un citat frumos: „Dacă m-aș naște de 100 de ori, tot călugăr m-aș face.” Și eu

Îl parafrazez: dacă m-aș naște de nu știu câte ori, tot călugăr m-aș face. Și am tot ce-mi trebuie inclusiv mulțumire sufletească că nu am trăit degeaba, că rămâne ceva în urma mea. Dacă colegii mei de facultate, de seminar au copii, femei, gospodării, eu las de asemenea ceva în urmă. Două mănăstiri care au tot ce le trebuie, un pic de carte, atât cât am putut. Îmi pare rău că nu am putut scrie mai mult. Lumea se așteaptă ca după două-trei doctorate, omul să publice. N-am mai avut timp și de una și de alta. Doctoratele le-am făcut noaptea. Atât cât am putut să studiez.

R: Cum îi mobilizați pe oameni să vadă frumosul din viața lor?

Ș.G.: Suntem aici puțini oameni, doi-trei. Nu facem fiecare doar un singur lucru. Facem ce este nevoie. Eu fac și curățenie și gospodărie, fac și bucătărie, mă duc și după aprovizionare. Suntem puțini, poate prea puțini, dar am reușit să facem față până acum.

R: Bat clopotele. De ce?

Ș.G.: Începe acuși slujba. Utrenia.

R: Care este cuvântul dumneavoastră față de enoriași, acum la final?

Ș.G.: Să nu uite că suntem creștini, că suntem români, că suntem creștini de când suntem români și nu avem o dată specială când am fost creștinați. Să nu uităm că Sfântul Andrei este nănașul poporului nostru și să lăsăm copiilor, copiilor noștri, parafrazându-l pe Ștefan cel Mare, moștenirea pe care am primit-o și noi de la strămoșii noștri. Pentru că acest pământ este sfințit cu lacrimi nevinovate și sudoare de la moșii și strămoșii noștri.

R: Așa am descoperit și patriotismul părintelui Gușă. Amin, părinte.

Ș.G.: Amin să fie.

50. Ioan Hodaș

*„MIC de statură profesorul Hodaș e un MARE epigramist și filozof”
(D.V.M.)*

Ioan Hodaș, scriitor și umorist este născut la data de 9 octombrie 1949, în localitatea Vinețești, comuna Oltenești, Vaslui. Este absolvent al Liceului „Mihail Kogălniceanu” Vaslui și licențiat în Filosofie al Universității „Alexandru Ioan Cuza” Iași.

Activitatea publicistică, în special în domeniul umorului, a început-o încă din adolescență. Această pasiune, concretizată în lucrări de dimensiuni mai mari sau mai mici, datează aproximativ de patruzeci ani. A fost publicat în ziare și reviste din țară: „Flacăra Iașului”, „Albina”, „Urzica”, „Vremea Nouă”, „Meridianul”, „Obiectiv”, „Jurnalul de Vaslui”, „Orizonturi” și „Vocea Satului”.

Din 2000 este membru al Uniunii Epigramiștilor din România, membru ALPI din 2014, membru senior ALPI din 2016 .

Lucrări personale: „O viață într-un condei”, „Scut împotriva metehnelor umane”; „Blițuri cu șăgălnicii”.

Apariții în antologiile:

– scoase de membrii cenaclului „Valentin Silvestru”, Vaslui;
– publicate deUSR: „Top E” (Culegere de epigrame); „Antologia Epigramei Românești”; „Una bună”; „Epigramiști români contemporani” și altele;

– apărute în alte orașe din țară;

– iar din 2014 ca membru al Asociației Literare „Păstorel” Iași publică în reviste și antologii prestigioase ca: „Booklook”, „Meridianul Cultural Românesc”, „Vocea ta”- revistă internațională, „Bună ziua Iași” (în „Epigrama zilei”);

Este prezentat în dicționarul „Univers cultural și literar vasluian” de Ioan Baban, în „Dicționarul personalităților vasluiene” și altele. O parte din lucrări au fost premiate la diferite festivaluri de umor, precum Festivalul Internațional al Umorului „Constantin Tănase”-Vaslui; Festivalul Internațional „Alb-Umor” (2011) - Alba Iulia; Festivalul Internațional de Poezie și Epigramă „Romeo și Julieta la Mizil” – Mizil (2012).

Genurile și speciile literare abordate sunt: epigrama, rondelul, anecdota, umorul școlar, poezii umoristice, cronici rimate, glossă, panseuri, parodii, etc.

Alături de Elena MICLESCU (autoare de carte religioasă) și câțiva tineri, alcătuiește un veritabil „nod cultural” la Codăești-Vaslui.

SCRISOARE DE DRAGOSTE A UNUI MATEMATICIAN

Logaritmul inimii mele,

Făptura ta paralelipipedică mi-a căzut secantă la inimă, de la prima întâlnire, când privirile noastre s-au intersectat, în timp ce tu mi-ai tras o perpendiculară pe calota obrazului drept extrăgându-mi rădăcina ce mă chinuia de atâta vreme.

Ipotenuza vieții mele, vino să te cuprind între catete. Ah Veto, ce corp geometric ai! Picioarele tale ca două axe rectangulare sunt unite în punctul O de origine.

Abia aștept să vin acasă să rezolv ecuația iubirii noastre și dacă-l aflu pe X , i-arăt eu lui!

Deoarece leafa mea merge în progresie aritmetică, iar dragostea noastră în progresie geometrică, mi-e teamă să nu folosesc metoda reducerii și să devii divizibilă prin 2

Al tău, Lixandru Diagramă

Ioan HODĂȘ

51. Adina Huiban

„Poetă și... artistă; unde va fi MARE, MARE?”
(D.V.M.)

Adina Huiban s-a născut la 23 noiembrie 1982 în Codăiești, Vaslui. Este absolventă a Universității Media, Facultatea de Jurnalism din București și a Universității de Arte Vizuale și Design “George Enescu” din Iași. A obținut peste 30 de premii la concursuri și festivaluri naționale de literatură. A publicat în mai multe reviste și antologii din țară și din străinătate. În 1998 i-a apărut primul volum de versuri, “Săgetătorul”, la editura “Mihai Eminescu” din București, cu o prezentare de Fănuș

Neagu. La scurt timp, tot în 1998, apare “Strângere din umeri”, la editura Augusta din Timișoara, ca urmare a câștigării unui concurs literar. Au urmat alte două volume de versuri, ultimul în 2011, “Primejdii cu îngeri” și o carte de proză, “Pentru cine nu bat inimile la Tanacu”, apărută în anul 2007 la editura Timpul din Iași.

Este prezentă în *Istoria Literaturii Române Contemporane* de Alex Ștefănescu, care notează: “Este vorba despre adolescenți solitari și decși care nu sunt produsul de serie al unui cenaclu și care știu parcă încă de la naștere ce au de făcut în poezie. O astfel de personalitate puternică este Adina Huiban și este greu de crezut că ea datorează vreo ceva vieții literare din Vaslui. Foarte tânăra poetă are talent, cum se spune în limbaj popular, „cu carul” și îl folosește în deplină cunoștință de cauză (deși uneori îl mai și irosește, jucându-se cu cuvintele). Spre deosebire de colegii din generația ‘80

și de proprii ei colegi de generație, atrași de concretețea existenței zilnice, Adina Huiban face poezie din abstracții. Ea este, din acest punct de vedere, o succesoare a lui Ion Barbu (cel din *Joc secund*) și a lui Nichita Stănescu, fără să semene însă cu ei și, în orice caz, fără să-i imite. Nou-venita pe scena poeziei românești are un mod operativ de a scrie poeme și un mod nepăsător de a le lăsa în voia sorții. Ea construiește din abstracții un fel de castele de nisip, pe care cititorul le vede mereu năruindu-se pentru a fi înlocuite de altele. Sunt scurte năzăriri de frumusețe, producătoare de nostalgii neînțelese. Întrebată cine este, poeta ar avea dreptul să răspundă: sunt cea care a scris:”S-au adunat toți filosofii/ În fața lămpii/ Și părea că lumina/ Le scrie pe frunte gândurile”. În numai câteva cuinte, cu o tehnică a exprimării de maxim randament, ea schițează prestața magică, dar și comedia condiției de filosof.“

(Alex Ștefănescu)

SOSIREA CU VICTIME

În venele frunții
Mi-a rămas timpul
În așteptarea pogorării.
Mă vestește
Sosirea cu victime
A tuturor celor călătoare.
Cu neliniște
Mă vestește
Adormirea lumii
Pe claviculele mele
De pe vremea când
Hoinăream prin Olimp.

Adina HUIBAN

52. Gigi Ilașcu

*„Viața ca o joacă; deci, el încă, tot mai joacă, adică
instruiește trupe de dansatori...”*

D.V.M.

N. 18 noiembrie 1938, Miclești,
Vaslui.

Căsătorit, copii, nepoți.

Coregraf, toată viața.

Proaspăt octogenar, dar tot cu înfățișare de haiduc prin podoaba capilară albă care- i cade pe umeri, străbate sprinten străzile Vasluiului, când nu are vreo formație de dansuri pe care s-o instruiască. Mișcarea artistică de amatori în care activează de o viață îi datorează mult maestrului coregraf George Ilașcu. El datorează conjuțetenilor săi recunoștința firească pentru prețuirea de care se bucură. N-a fost vreun tip conflictual, nu s-a implicat în polemici, n-a emis cine știe ce judecăți de valoare, n-a realizat decât o carte autobiografică „Viața ca un joc” (Sfera, Bârlad, 2008), dar i-a instruit pe mulți tineri în tehnica dansului popular, a „sărit bine” pe melodii populare, mereu egal cu sine însuși, adică bun în branșa asta cu mult prea puține specimene.

Poate de aceea a fost bine să se bucure de ceva recunoaștere oficială, de volume omagiale la 70 și la 80 de ani, pentru acest dans al vieții, în orânduiri sociale diferite, într-o lume limitată. Pentru că și el reprezintă o perioadă culturală deja trecută în istoria județului, Moldovei, a țării, unde seceta de specialiști a fost endemică (Iașul aproape, Bucureștiul nu prea departe...) A trăit pe aici, a muncit pe aici, mai este activ (și ne bucură) pe aici.

ANSAMBLURI, FORMAȚII ȘI GRUPURI DE DANSURI CU CARE A LUCRAT ȘI PE CARE LE-A PREGĂTIT GEORGE ILAȘCU, DE-A LUNGUL ANILOR

(Scurtă selecție din amintiri, într-o ordine întâmplătoare.
Unele precizări privind deplasările în țară sau în străinătate cu
colectivele pe care le-a instruit)

- Ansamblul folcloric „Răzeștii” din Pogonești
- Grup folcloric „Joc”, Vaslui
- Formație de dansuri populare „Pădurețul” din Dumești
- Formația de dansuri populare din Chițoc, Vaslui(Târgu Mureș 1978)
- Ansamblul folcloric „Stejărelul” din Pădureni, 1976
- Ansamblul folcloric „Stejărelul” din Pădureni(BELGIA 1993)
- Ansamblul folcloric „Stejărelul” din Pădureni(FRANȚA 1979)
- Formație de dansuri populare a fabricii de rulmenți Bârlad – 1966
- Coregrafii României, 1964-2000
- Grupul de datini și obiceiuri Voinești – Danemarca 1999
- Formație de dansuri populare a Școlii Generale nr. 1 Vaslui – 1968
- Formație de dansuri populare a Fabricii de confecții Bârlad – 1965
- Ansamblul folcloric „Miorița” din Miclești
- Ansamblul folcloric „Rapsozii Ivești” (maturi) din Ivești
- Ansamblul folcloric „Rapsozii Ivești” (copiii) din Ivești
- Trișcarii –Muntenii de Sus
- Rândurile –Muntenii de Sus, Vaslui

● Ansamblul folcloric „Soleștenii Dârțu” din Miclești,
1956

- Formație de dansuri din Oșești
- Formație de dansuri populare Miclești, 2016
- Formație de dansuri populare din Vulturești
- Formație de dansuri populare „Todireșteanca” din

Todirești

- Ansamblul folcloric „Trandafir de la Moldova” din

Huși

- Elveția, 1999 – Spectacol final
- Folcloriști din Germania, Suedia, Norvegia la cursuri

de dans popular – Vaslui

- Ansamblul de cântece și dansuri populare „Obârșii

Negreștene”, Negrești

- Ansamblul de dansuri populare „Hora Vasluiului” al

centrului județean pentru conservarea și promovarea culturii
tradiționale Vaslui

Mai pot fi adăugate multe colaborări cu casele de cultură ale sindicatelor din Vaslui și Bârlad, Casele Pionierilor din Vaslui, Bârlad, Huși și Negrești, cu ansamblurile unităților școlare, colaborări coregrafice la spectacole de revistă și la concerte, numeroase dansuri de societate, moderne și tematice, activitățile de culegere de folclor și redactare de cărți din domeniu, prezențele în foarte multe jurii de specialitate, activități de instruire a instructorilor de dansuri, scenariii și regia unor spectacole folclorice sau de divertisment.

53. Ionel Iordache

*„Mereu imperturbabil, se mai deslănțuie
printre RĂZEȘII lui, cam prea mândru
că e un Struj din Pogonești-Vaslui”*

Dumitru V. MARIN

Reporter: Nume, prenume?

Primar: Ionel Iordache

R: Născut la?

P: 30 august 1959.

R: Profesie?

P: Profesia mea de bază, după terminarea liceului este de tehnician horticultor. Am lucrat și în cercetare mai mulți ani. Acum sunt licențiat în științele

administrative, am făcut Administrație publică. Am 20 de ani în acest domeniu.

R: Stare civilă?

P: Căsătorit, am doi copii, nepoți.

R: De câtă vreme sunteți primar al comunei? Am înțeles că sunteți și artist.

P: Primar al comunei sunt de ceva timp. Dar artist nu sunt. Facem voluntariat în cultură, nu suntem profesioniști. O facem pentru că ne place.

R: Cu formațiile pe care le susțineți, prin manifestările la care participați, înnobilați spiritul românesc. Sunteți conștienți de asta?

P: Desigur! Prin colindele, cântecele populare, ducem tradiția mai departe. Și mai ales prin păstrarea portului național care este specific zonei acesteia a Pogoneștiului.

R: În sprijinul acestei idei ați făcut Muzeul local?

P: Acolo este centrul tradițiilor noastre. Acolo se păstrează portul nostru, obiectele și u-neltele pe care le foloseau strămoșii noștri: vase de lut, unelte de agricultură și de țesut, de cusut.

R: Cine și-a pus amprenta în crearea muzeului? Este un om din comună?

P: Domnul învățător Andrei, împreună cu doamna Andrei, Dumnezeu s-o odihnească. Noi ceilalți am contribuit cu câte ceva: o furcă, un lemn... Pentru că muzeul este făcut din furci, acoperit pe vălătuci, cu țiglă așa cum sunt construite casele din Pogonești. Dar promotorul ideii care a pus bazele muzeului este domnul învățător.

R: Într-o comună cu oameni gospodari (aveți culturi de legume în vale, case îngrijite), este greu pentru un primar să încurajeze activitatea culturală?

P: Pentru mine nu. Eu sunt membru al ansamblului Răzeșii, știu ce înseamnă acest fel de activități, câtă muncă este. Mai ales că noi facem voluntariat, facem aceste activități pe banii noștri.

R: Adică primarul nu susține câtuși de puțin financiar această activitate?

P: Desigur, la începutul anului stabilim partea din buget pe care o alocăm pentru aceste activități. La noi mai există încă o asociație, „Tinerile Vlăstare 2000” condusă de domnul profesor Andrei și încercăm să le susținem pe amândouă.

R: Dumneata slujești poporul acesta de o bună bucată de timp, nu mă refer la activitatea dumitale de primar, de 20 de ani ci la activitățile dumitale ca om al locului. Deși ai casă în Bârlad.

P: Am și casă în Bârlad. Am cumpărat-o pentru că am avut copiii la școală, soția lucrează în Bârlad, dar nu am

plecat niciodată de aici. Eu n-am dormit acolo de 7 ani. Am lucrat la Stațiunea de combatere a solului de la Perieni 13 ani. Am făcut naveta, nu am locuit acolo.

R: Cum am putea denumi legătura aceasta cu pământul, știu că ai capacitatea de a defini exact și la obiect lucrurile. Cum ai putea-o redenumi? Găsim un sinonim pentru dragostea de glie?

P: Pentru mine dragostea de glie e ceva asemănător cu dragostea de locul unde m-am născut. M-am născut aici în Pogonești, nu la Tutova unde era spitalul sau la Crivești, cum se numea pe vremea aia. Eu cred că trebuie să fiu unde m-am născut, aici este locul meu. I-am spus și soției, dacă stau un an în Bârlad m-am curățat. Trebuie să văd acasă un pom, vița de vie etc.

R: Ce altceva mai aveți pe lângă casă în afară de toate acestea? Ce alte vietăți?

P: Porci și păsări. Le cresc pentru nevoile familiei. Odată am avut și vacă, oi – am avut 25 de oi. Soția mea este cadru medical, am muncit dintotdeauna, n-am fost niciodată în șomaj.

R: Am o întrebare în ceea ce privește funcția dumneavoastră. Ați trăit în mijlocul oamenilor atât de mult timp, participați și ca artist în formație, ați căpătat încrederea oamenilor, sunteți specializat în administrație?

P: Eu sunt licențiat în științe administrative la Facultatea de administrație publică, am terminat, în cadrul SNSPA București. Dar cu toate acestea este foarte greu. Niciodată nu știi tot. Lucrul cu oamenii este cel mai greu. Oamenii sunt cârcotași și te judecă dintr-o nimica toată. Uneori mă trezesc noaptea și mă gândesc: trebuie să fac asta, asta, asta. Dacă n-am realizat a doua zi, seara care vine mă trezesc din nou. Și fostul primar mi-a spus această problemă, dacă scrieți asta în ziar, o să vedeți că și ceilalți primari or să fie de acord cu mine.

R: Deci greutățile sunt generate de legislație, de condițiile speciale sau din cauza priceperii sau a capacității reduse a primarului?

P: În nici un caz din cauza primarului nu apar greutățile. Ele apar din mai multe cauze. Printre acestea – legislația care nu este pusă la punct. Să vă dau un exemplu: avem post de poliție, dar ei sunt distribuiți de șeful de post acolo unde crede acesta că este nevoie. Azi este luni, abia vineri vom avea poliție. Ei sunt trimiși în patrulare în alte părți. Deci de vinerea trecută și până vinerea asta noi nu avem poliție la post.

R: Cu fondul funciar mai aveți probleme?

P: Mai avem de rezolvat titluri de proprietate, Legea 247. R: Dar aveți funcționari.

P: Știți cum e. Dacă eu am rezolvat litera C și a mai rămas de rezolvat ceva minor la punctul 1, Fondul de proprietate funciară de la Vaslui nici nu ia în considerare actele: întâi rezolvi punctul A litera 1și B apoi vii la mine cu litera C. iar persoanele din aceste acte nu mai sunt. Le-am trimis notificări. Au venit înapoi notificările. Asta este o aberație. Am unul sau două titluri de proprietate la legea 18 care trebuiau rezolvate de 20 de ani. Și omul are terenul pe care îl ține acolo dar eu nu pot să-i eliberez actele. În instanță nu am ajuns, noi rezolvăm problemele prin intermediul forurilor superioare de care depindem.

R: Și cum privesc oamenii această problemă?

P: Oamenii așteaptă soluții de la primar.

R: Primarul are activități care îi aduc simpatia oamenilor și activități pentru care nu este simpatizat. Ne dați exemple? Din amândouă cazurile?

P: Asta seamănă a campanie electorală. Ansamblul de probleme care aduc simpatii și antipatii. Dar în particular

avem probleme care nu depind de noi. De exemplu așteptăm un buldoexcavator pe care l-am obținut cu fonduri europene. Îl așteptăm din luna martie. Abia în luna noiembrie a avut loc licitația, care a fost câștigată de o firmă din București. Așteptăm să-l aducem. Dacă statul Român îmi alocă fondurile în martie și eu îl primesc abia acum, nu este bine. Deci asta ar intra în ceea ce doresc să fac pentru comunitate. Am făcut canalizarea care este rezolvată 95%. Am lucrat în foc continuu și ne-a mai ajutat și vremea. Lucrăm la podețe și rigole. Lucrăm acum la o grădiniță unde avem o problemă cu ISU Vaslui. Ei de fapt își fac treaba lor. Nu pot să spun că este vina lor că avem un necaz cu un aviz de începere a lucrării.

R: Lumea știe că aveți aceste proiecte?

P: O parte știu, o parte nu. Nu contează că nu mai sunt bani, lucrurile pe care le fac rămân. Peste câțiva ani o să se spună: „ Știi mă, podul acesta s-a făcut pe vremea lui Nelu Struj – cum îmi zice mie”(porecla după bunicu după tată). Bunicul meu Struj stă aici alături și cred că bunicul meu Struj de lângă biserică se mândrește că are un nepot aici lângă el care îi poartă porecla.

R: Asta aduce a tradiție – slăbiciunea mea. Aici este o zonă veche, Pogonești are ceva vechime. Aveți ceva cercetări istorice pe tema aceasta?

P: Era un sit arheologic aici aproape dar nu se mai fac cercetări pe această temă. Din neolitic. Muzeul Vasile Pârvan din Bârlad a făcut cercetări acolo, au fost și tabere cu organizații de lucru în acea zonă susținute de Organizația oamenilor de afaceri din Bârlad.

R: Am niște întrebări punctuale la care aș vrea să-mi răspundeți scurt: aveți o experiență în administrație, ca om format în acest domeniu, vă mândriți cu arborele genealogic. Dacă ar fi

să vă luați o emblemă: cel mai frumos lucru cu care vă mândriți, care ar fi?

P: Mă mândresc cu familia mea și cu numele de Iordache. Dacă consultați listele electorale, cei mai mulți din Pogonești sunt Iordăcheștii.

R: Un nume de dascăl.

P: Și mă mândresc de asemenea cu ce am reușit să realizez în comună. Și cu formațiile pe care le avem dacă privim problema din punct de vedere cultural.

R: Dumneata ai o perspectivă a ceea ce se va întâmpla în următorii 10 ani?

P: Nu știu. Sunt cam reticent. Nu avem industrie. Creșterea animalelor și comerț. Atât.

R: Am o întrebare, apropo de starea materială slabă a populației. Omul are nevoie de cele ale sufletului. Dar poate trăi numai cu cele ale sufletului? Este suficientă hrana spirituală pentru a supraviețui?

P: Am o reticență. Cu toate că majoritatea celor care au rămas sunt în vârstă 60-70 de ani, au o mai mare înclinație spre religie, spre cultură, tinerii fiind plecați.

R: Ce se întâmplă cu tinerii?

P: Anul acesta s-au născut cam 2 copii. Dar tinerii pleacă. Anul acesta au plecat 26, anul trecut 43. Și s-au născut 4. Dar nu cred că numai la noi este așa.

R: De 2000 de ani ne punem aceeași întrebare „Quo vadis” – unde mergem. Primarul vede?

P: Nu ține de primar soluția, oamenii pleacă pentru că nu li se oferă alternativă. Salarizarea este mai slabă aici pentru cei care doresc să rămână.

R: Doamnele primar, în condițiile depopulării cum privești partea religioasă a existenței?

P: Poporul român este religios. Unii nu mai pot merge la biserică din anumite motive: vârsta, sănătatea dar în general lumea merge la biserică.

**1 DECEMBRIE 2018, „RĂZEȘII DIN POGONEȘTI”
SĂRBĂTORIND CENTENARUL MARI UNIRI**

R: Domnule primar, eu afirm că limba română este atacată prin video-cultura care a apărut. Este un atentat la adresa limbii române propagat chiar prin propagandă oficială. Chiar din manuale a dispărut Sadoveanu și mulți alții. Crezi dumneata că se menține în aceste condiții? Vom mai vorbi românește în continuare?

P: Atât timp cât mai suntem în viață, noi cei în vârstă, limba va supraviețui, dar peste 10 ani nu pot să fac o previziune. Eram la o întâlnire acum câțva timp și pe câțiva din cei care au plecat în Spania. nu-i mai cheamă Maria, Gheorghe, Ion, ei nu mai știu românește. Asta-i problema noastră. Copiii mai mici nu mai știu limba. Cei care s-au născut acolo. După părerea mea, noi la nivel local nu avem ce face.

R: Optimist!

P: Neapărat! Altfel intri în stare de acalmie.

R: Domnule Iordache, eu îți urez să ne întâlnim peste 15 ani și să discutăm pe aceeași temă.

P: Doamne ajută!

54. Marcel Iorga

*„Muzica se leagă de el ca boala de om sănătos.
Drept care... vin premiile.”*
D.V.M.

**COMPOZITOR-ARANJOR,
TEXTIER, POLI-INSTRUMENTIST**

Născut: 25 oct 1955

A început să cânte de la 3 ani. Înzestrat cu auz polifonic absolut, distinge încă de mic copil fiecare instrument dintr-o piesă muzicală redând cu precizie liniile melodice ale partiturii.

Studiază muzica din 1965 la Clubul Elevilor din cadrul Casei de Cultură Slănic Moldova. Studiaza Principiile

Fundamentale ale Teoriei Muzicii, orchestrație și compoziție în particular cu diferiți profesori de muzică și dirijori. A fost inițiat în arta dirijatului coral și arta compoziției de profesorul, compozitorul și dirijorul, Nicolae Balan,

Studiază teoria muzicii, armonie și contrapunct cu prof. Marin Constantin.

Instrumente studiate: pian, flaut, saxofon, acordeon, chitara bass, tobe.

Contracte muzicale: Olanda, Emiratele Arabe Unite, Bulgaria.

Formația „VENUS”

**De la stânga la dreapta: Marcel Iorga – bass, flaut,
Valerian Cosug – chitara, voce, Doina Moroșanu,
Marcel Maxim – trombon, clape, Sorin Zlat – saxofon,
clape, Sandu Calfa – tobe (trecut în neființă)**

Membru al juriului în diferite concursuri de muzică vocală și instrumentală națională și internațională.

Membru al Uniunii Compozitorilor și Muzicologilor din România (ADA) cu peste 150 de piese înscrise ca autor.

Înființează și dirijează Corul mixt al I.P.L Vaslui.

Posesor Atestat de Artist Liber Profesionist – secțiunea Aranșor – șef orchestră, cu gradul II din perioada 1985, cu 20 de ani de experiență muzicală profesată la Hotelul Racova – Vaslui, ca solist instrumentist și profesor coordonator, corepetitor și organizator al diferitelor activități artistice din țară.

Promovat la Festivalul Mamaia Copiilor în calitate de compozitor cu piese la secțiunea de CREAȚIE, în fiecare ediție, începând cu anul 2002 până în prezent .

Premii importante: Premiul I la Festivalul tinereții – Costinești – creație 2007

Mențiune I – 2002 la Festivalul Mamaia Copiilor –creație

Trofeul la Festival Sulina – creație 2008

Premiul 1 Constelația necunoscută –creație 2008

Trofeul la Mamaia Copiilor la secțiunea interpretare

Locul 1 la Mamaia copiilor la secțiunea Creație 2011

Locul 2 la Festivalul Mamaia copiilor – creație 2011

Locul 2 la Festivalul Mamaia copiilor – creație 2012

Trofeul Mamaia Copiilor la secțiunea Grupuri mari 2012

Locul 2 la Festivalul Tinereții – creație – Constanța Jupiter 2011

Marele Premiu pentru Creație la Festivalul NESTIA – 2013 – Bulgaria – Balçik.

Laureat la secțiunea de creație a Festivalului Național de Romane „Crizantema de Aur” a edițiilor din anul 2017 cu piesa „Acest buchet de crizanteme” și ediția 2018 cu piesa „Romanta inelului”.

Mare iubitor de artă – pictor, sculptor grafician – autor al multor lucrări expuse în țara și în străinătate.

Autor al mai multor imnuri:

Imnul F.C. Vaslui, Imnul Liceului cu Program Sportiv Vaslui, Imnul emisiunii Recreația Mare – Radio Iași, Imnul Liceului Piatra Neamt, Imnul Kids Land – Mall Iași, Imnul Festivalului Ghiocelul de Argint Imnul Liceului Cuza Voda – Huși, Imnul Festivalului Florile Copilăriei – Bârlad, Imnul Festivalului Vis de Stea – Moinești, Imnul Taberei pentru Copii și Tineret Năvodari –Constanța, Imnul Fundației Centrul Daniel din Bacău, etc.

Membru al Uniunii Internaționale a Oamenilor de Creație.

55. Cristian Nicolae Lapa

„La vârstă matură, este cam ce putea fi într-o perioadă tulbure. Urmează marile realizări...”
(D.V.M.)

Născut la data de 8 aprilie 1976, Cristian Lapa este un familist convins, fiind tatăl a trei copii. Absolvent al Facultății de Științe Juridice, acesta s-a consacrat în media, având peste 20 de ani de jurnalism, în domeniile educație, cultură și sport.

A debutat la TV Vaslui, pe postul de cameraman, însă a devenit în

scurt timp o voce aparte pentru publicul vasluian, realizând sute de reportaje și emisiune de televiziune.

A colaborat cu Radio Unison Vaslui și ziarul Meridianul, iar în presa națională și-a făcut debutul la ProSPORT. Adevărata consacrare pe plan național o are la Gazeta Sporturilor, unde a fost corespondent mai bine de un deceniu.

Alte colaborări: Evenimentul de Iași, Curentul, România Liberă, Antena 1 și Antena 3, Radio Sport Total FM, Agenția de presă NewsIN.

În prezent este purtător de cuvânt la Instituția Prefectului-județul Vaslui și consilier al prefectului Eduard-Andrei Popica.

Colaborează în momentul de față cu Obiectiv de Vaslui și postul de televiziune Apollonia TV Iași.

56. Lucian Valeriu Lefter

*„Modest, muncitor, retras, tăcut, dar...
cu merite mari și durabile de cercetător inspirat.”*
(D.V.M.)

Istoric și etnolog. Originar din Zăpodeni, jud. Vaslui, născut la 26 martie 1977. Licențiat al Facultății de Istorie a Universității “Alexandru Ioan Cuza” din Iași, în 2003, în cadrul căreia și-a obținut și doctoratul cu o teză despre boierimea Moldovei medievale, în 2009 (sub coordonarea prof. univ. dr. Ștefan S. Gorovei). Autor și coautor al unor volume și studii de istorie socială medievală și modernă, genealogie, heraldică, etnologie și antropologie culturală.

Din anul 2003 activează ca etnolog în cadrul Centrului Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Vaslui.

Membru al Filialei Iași a Comisiei de Genealogie, Heraldică și Sigilografie a Academiei Române, unde susține comunicări științifice începând din anul 2002, al Institutului Român de Genealogie și Heraldică „Sever Zotta” din Iași, care organizează Congresul Național de Genealogie și Heraldică, unde prezintă comunicări din 2003, precum și al Centrului de Cercetare și Documentare “Ștefan cel Mare” al Mănăstirii Putna, care organizează “Colocviile Putnei”, unde susține comunicări de istorie a Moldovei medievale, din 2005. De asemenea, din 2004, participă la simpozionul internațional „Monumentul – Tradiție și

Viitor”, desfășurat la Muzeul Unirii din Iași, unde prezintă comunicări despre soarta monumentele istorice, cu predilecție din județul Vaslui.

Volumul de debut îl reprezintă o monografie dedicată comunei natale din județul Vaslui, *Zăpodenii*, apărut în 2004, sub egida Institutului Român de Genealogie și Heraldică “Sever Zotta” din Iași; a urmat o altă monografie, *Dumeștii Vasluiului* (în colab.), în 2006. Tot asupra zonei Vasluiului și-a îndreptat atenția cu o cercetare genealogică concretizată într-un volum, *Moștenirea familiei Motăș* (în colab.), publicat în 2013.

Cunoscător al paleografiei slavone și chirilice, este editor de documente privitoare la istoria medievală și modernă moldovenească, precum *Documentele familiei Miclescu. Colecția Emil S. Miclescu*, în colab. cu Petronel Zahariuc, apărut la Editura Universității Alexandru Ioan Cuza, Iași, 2014. La aceeași editură, a coordonat volumele de studii închinare unor personalități ale mediului cultural românesc și internațional: *Mihai Dim. Sturdza la 80 de ani. Omagiu*, 2014 (în colab. cu Mircea Ciubotaru) și *In honorem Mircea Ciubotaru*, 2015 (în colab. cu Mihai-Bogdan Atanasiu).

Editor al volumelor de documente din seria *Catagrafiile Vistieriei Moldovei (1820-1845)*, respectiv vol. I. *Ținutul Romanului, Partea I (1820)*, Iași, 2008, în colab. cu Silviu Văcaru, și vol. IX. *Ținutul Vasluiului, Partea I (1820)*, Iași, 2016, în colab. cu Mircea Ciubotaru. De asemenea, coordonator al volumelor de studii din seria *Monumentul*, în colab. cu Mircea Ciubotaru, Sorin Iftimi și Aurica Ichim, apărute ca urmare a Simpozionului Internațional *Monumentul – Tradiție și viitor*, desfășurat la Iași, începând din 2007, cu vol. VIII, și continuând până astăzi, cu volumul XIX, Iași, 2018.

Participant la conferințe științifice internaționale, în Ucraina (Kiev, 2013), Polonia și Cehia (Cieszyn, 2014 și

Cieszyn-Opava, 2016), cu comunicări de istorie medievală moldovenească, de genealogie și heraldică (în colab. cu Tudor-Radu Tiron) și publicate ulterior: *The Feudal Ceremony of Colomeea/Kolomyia (September 12th 1485). Notes on the Moldavian Heraldry and Vexillology during the Reign of Prince Stephen the Great*, 2014; *Genealogic and Heraldic Notes on the Moldavian Families Settled in the East (15th – 18th Centuries)*, 2015; *Economic Realities Reflected in the Heraldic Seals of the Mediaeval Moldavia*, 2016.

De altfel, cercetările istorice și genealogice au apărut în publicații de specialitate, precum “Analele Putnei” (Centrul de Cercetare și Documentare “Ștefan cel Mare”, Mănăstirea Putna), “Studii și materiale de istorie medie” (Institutul de Istorie “N. Iorga”, București), “Anuarul Muzeului Etnografic al Moldovei”, “Revista Bibliotecii Academiei Române”, “Prutul”, “Cercetări Istorice” etc., precum și în volume tematice și omagiale; astfel, redăm câteva titluri de studii: *Neamuri și înrudiri la boierii lui Ștefan cel Mare*, 2009; „*Boierii noștri credincioși*”. *Conexiuni genealogice în sfatul domnesc al lui Ștefan cel Mare*, 2010; *Un neam de boieri moldoveni: Ciocârlie*, 2011; *Obârșia și continuitatea familiei Ponici*, 2012; *Boierii lui Ștefan cel Mare. Conexiuni genealogice și moșteniri heraldice* (în colab.), 2013; *Din judecățile vornicului Constantin Miculescu*, 2014; *Contribuții la istoria familiei Donici. Avatarurile unei căsătorii: Scarlat Donici și Smaranda Roset*, 2014; *Sigiliile boierilor lui Ștefan cel Mare* (în colab.), 2015; *Din viața lui Dimitrie Scarlat Donici. Frânturi epistolare*, 2015; *Portrete de ostași ai Marelui Război*, 2018; *Mărturii vasluiene, în cuvânt și piatră. Memoria Marelui Război*, 2018 și altele.

A participat în câteva campanii de cercetare etnografică în satele județului Vaslui (2003-2005, 2013, 2017), precum și în sudul Basarabiei (Găgăuzia și Ucraina), în 2011, în cadrul unui

proiect transfrontalier, fiind consultantul științific al filmului etnografic: *Așa diferiți precum suntem – 7 etnii la Marea Neagră / As different as we are – a 7 ethnia project at the Black Sea*, documentar realizat despre românii din sudul Basarabiei (în Ucraina), romii lăutari din județul Vaslui, rușii („cațapii”) din nordul Basarabiei, găgăuzii din sudul Basarabiei (Găgăuzia - Republica Moldova și Ucraina), bulgarii din Găgăuzia, lipovenii din Dobrogea și ucrainenii din nordul Bucovinei.

A redat tiparului studii rămase în manuscris, ale etnologului Vasile Adăscăliței: *Soare, soare, frățioare! Restituiri etnografice. I. Jocul Caprei în Moldova. II. Culegere de folclor poetic din județul Vaslui*, în 2014, precum și teza de doctorat a acestuia, *Teatrul popular de Anul Nou în Moldova*, în 2015 (cu CD-ROM, selecții din arhiva de folclor). Proiectul continuă prin valorificarea Arhivei de folclor înființate de Vasile Adăscăliței la Iași, benzile de magnetofon transpuse digital vor fi editate în multe volume de selecții audio. În 2017, a apărut primul volum, dedicat Centenarului Marii Uniri, cu cântece de cătanie, și război, *Măi soldate roșior*; vor urma și alte volume.

Alte studii etnologice, apărute în reviste și volume: *Ospățul funerar în Moldova. Mărturii istorice și etnologice*, 2010; *Moșteniri arhaice în lumea românească. Ipostaze simbolice ale calului*, 2012; *Prolegomene la jocurile cu măști*, 2014 etc.

**„Degeaba păstrezi tradițiile,
dacă nu le cunoști originea și nu le
înțelegi.”**

Viorel VINTILĂ

57. Valentina Lupu

*„Activă mult peste obișnuit, muncitoare peste măsură,
chiar are un rol social deosebit”*

(D.V.M.)

Data și locul nașterii: 18 octombrie 1950, Cacica – Gura Humorului, jud. Suceava

Studii: Școala primară și gimnaziu la Liceul „M.Sadoveanu” Iași, 1957 -1965

Liceul „V.Alecsandri” Iași
1965 – 1969

Facultatea de matematică,
Universitatea Al.I.Cuza Iași cu examen de diplomă 1973

Activitate profesională:

1973-1977 –profesor matematică- Școala Generală Dolhești- Iași

1977-1977 - director Școala Generală Pietriș Iași

Din 1983 bibliotecar la Școala Nr. 7 Vaslui

Din dec.1989 bibliotecar la Liceul „M.Kogălniceanu”

C.C.D. desființat în 1986

Din 1991 până în anul 2012 la Biblioteca Pedagogică de la C.C.D.Vaslui

A organizat două Conferințe Naționale ale bibliotecarilor C.C.D. 2000 și 2010

Coordonatorul revistei „Bibliotecă - educație - cultură,, filiala A.B.R.Vaslui din bugetul propriu al coordonatorului.

A organizat schimburi de experiență naționale, regionale și zonale în fiecare an.

Membru în Consiliul Național al Bibliotecilor din România

Președinte ABIR – Filiala Vaslui din 1990 până în prezent

Președinte Secțiunea Bibliotecii școlare și ale C.C.D. din România

Președinte Filiala ABR Vaslui

Președinte Diviziunea Bibliotecii școlare și C.C.D.-uri din România

Membru plin – Comisia Națională de Achiziții din cadrul M.C.C.

Din aprilie 2017 până în prezent Președinte la Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Solidaritatea” Vaslui

Membru de onoare al ABR

Diplome și distincții:

Diploma „Cea mai bună bibliotecă, dată de M.E.C.1987, Diplomă aniversară Revista Biblioteca 1995, 2005 Diplomă de fidelitate 2006 .Diploma Gheorghe Lazăr 2007. Diplomă de merit 2000, 2010. Plachetă omagială oferită de Primăria Vaslui -2010. Diplomă de excelență oferită de I.S.J. 2014

Publicații :

Autoare sau coautoare de cărți:

Tradiție și continuitate - Vaslui Ed. Cutia Pandorei, 1987

Orizonturi interioare – Vaslui, Ed.Cutia Pandorei, 1999

Polivalența poetului – Vaslui Ed.Cutia Pandorei 1999

Biblioteca de la tradiție la modernitate – Iași, ED.Astel Design 1989

Lumini către Eminescu – București, Ed.Amurg sentimental, 2000

Adolescența – Iași Ed.Cronica, 2000

Buchete de recunoștință – Iași, ED.Pim 2006

Statuile nu ies la pensie – Iași, Ed.Pim 2007

Comunicare și cuminecare în bibliotecile școlare – Iași,
Ed.Pim 2009

Curcubeu peste timp – Iași, Ed.Pim 2010

Biblioteca – centru de documentare și informare –Iași
Ed.Pim 2010

Clipe de vrajă – Iași Ed.Pim 2010

Cercetări documentare –Iași Ed.Pim, 2011

Gânduri de recunoștință – Iași, Ed. PIM, 2017

Tratat de biblioteconomie , vol.III, Editura ABR, 2017

Studii și articole publicate:

Peste 250 de articole publicate în Reviste: **Biblioteca, Repere psihopedagogice, Tribuna învățământului, Revista de biblioteconomie și știința informării, Etos, Liber BCP, Meridianul Cultural Românesc, Buletinul ABIR, Anuarul ABIR, ETHOS** și presa locală și națională.

*„Cartea e de o mie de ori mai prețioasă dacă
lângă ea, aproape de ea, în bibliotecă, stă o călăuză,
bibliotecarul. El o știe pe cea mai bună pentru tine, pe
cea proaspăt sosită, pe cea care știe a răspunde tocmai
la întrebările tale.”*

Mihai BENIUC

58. Valeriu Lupu

„Numai talentul îi depășește ambiția, iar puterea de muncă îi umple o viață extrem de bogată în realizări”

(D.V.M.)

Născut la 15 aug 1945 în localitatea Dragalina, comuna Cristinești, județul Botoșani. Părinții Vasile și Maria, de profesie agricultori, refugiați din ținutul Herței (Bucovina de Nord), satul Pilipăuți comuna Lunca, în aprilie 1945 (astăzi Ucraina), lăsând în urmă averea unor țărani mijlocași, a căror istorie de generații se afundă în negura vremilor, gospodari de frunte a satului la acea vreme, alungați și dezrădăcinați de urgia bolșevico-stalinistă.

Tragedia refugiului și periplitul unor familii fără rădăcini avea să marcheze profund familia, pierzându-și mama la vârsta de 5 ani, iar tatăl va lua drumul exilului. Copilăria și clasele primare le absolvă în satul George Enescu (Livenii Dorohoiului), iar gimnaziul în comuna învecinată Dumeni.

Absolvă cursurile secției reale a liceului Hurmuzachi din Rădăuți în anul 1966, după care va urma cursurile Facultății de Pediatrie din cadrul Universității de Medicină din Iași (1966-1972). Își va continua pregătirea ca intern clinic prin concurs (1972-1974), optând la sfârșitul internatului pentru cariera universitară printr-un concurs de asistent universitar, anulat pe motive de origine socială în toamna anului 1974, după care se va specializa în domeniul pediatriei, pe care o va profesa din anul 1975 la Spitalul Județean Vaslui timp de peste 40 de ani.

Va atinge cel mai înalt grad profesional de medic primar în anul 1991, în prima sesiune organizată de Ministerul Sănătății la doi

ani după revoluție, ceea ce nu era posibil înainte de 1989 decât ocazional și preferențial, în orice caz extrem de rar și limitat ca locuri scoase la concurs.

În anul 1994 va obține titlul științific de Doctor în Științe Medicale a Universității de Medicină și Farmacie din Cluj Napoca, cu teza “Aspecte clinico-biologice și fiziopatologice în deshidratarea acută gravă la copil” lucrare ce se constituie în corolarul cercetărilor personale în domeniul patologiei digestive la copil publicate de-a lungul anilor.

A deținut numeroase funcții printre care; Președinte al comitetului frontului salvării naționale din sănătate 1989-1990, director al Spitalului Județean Vaslui 1990-1993, șef Secție Pediatrie Vaslui 1992-2010, președinte al filialei USSM Vaslui și apoi al Asociației Medicale Române 1990-2000, președinte al Colegiului județean de Disciplină a Medicilor și Farmaciștilor Vaslui 1990-1994, metodolog județean pediatrie 1993-2010, prorector al filialei Vaslui a Universității “Dimitrie Cantemir” 1994-1996.

Cea mai importantă latură a activității sale, dincolo de exercitarea profesiei, a fost activitatea științifică și publicistică. În domeniul științific a publicat peste 80 lucrări științifice în revistele de specialitate autohtone; Fiziologia, Pediatria, Revista Română de Pediatrie, Revista Medico-chirurgicală, Viața Medicală, Terapeutică și Toxicologie Clinică, Gastroenterologie Pediatrică, Pagini Medicale Bârlădene. Medica Academica, Revista Română de Bioetică, Medicii și Biserica, Revista Română de Istoria Medicinii “Victor Gomoiu” etc.

A comunicat un număr 90 de lucrări la cele peste 110 de participări la cele mai importante manifestări în specialitate; congrese, conferințe naționale, consfătuiri interjudețene, simpozioane și seminarii la Iași, București, Bistrița, Constanța, Mamaia, Brașov, Cluj, Suceava, Bacău, Galați, Timișoara, Oradea, Arad, Baia Mare, Sibiu, Tg Jiu, Pitești, Huși, Bârlad, Viena, Atena, Liubliana, Liverpool, Paris, Amsterdam, Riga etc.

Tematica abordată este dominată de patologia digestivă, respiratorie, patologia malformativă, neonatologie, toxicologie, hematologie, coagulare sangvină, nefrologie, neurologie, bioetică, istoria medicinei etc. A publicat 25 lucrări ample legate de sănătatea publică și alte teme privind starea de sănătate, sub formă de studii sau eseuri medicale.

A scris 10 cărți între care trei cărți de specialitate; 1. **Știința Creșterii și Dezvoltării Copilului** (Ed Cutia Pandorei Vaslui, 1996), 2. **Genetică și Embriologie** (Ed Cutia Pandorei Vaslui 1996), 3. **Urgențe în Pediatrie** (în colaborare cu universitari ieșeni Ed Cutia Pandorei Vaslui, 1996) și șapte cu tematică medicală, istorică, filosofică și sociologică; 1. *Reflecții peste timp* (Ed Pim Iași, 2007), 2. Monografia “*De la Spitalul Drăghici la Spitalul Județean de Urgență Vaslui*” (în colaborare, Ed Pim Iași, 2010), 3. *Compendiu de preocupări științifice în Pediatrie* (Ed Pim Iași, 2011), 4. *Paulescu: între Știința Vieții și Metafizica Existenței* (Ed Pim Iași, ediția I-a 2013 și ediția II-2016), 5. **Medicină și Societate** (Ed Pim Iași, 2014), **Mihai Eminescu din perspectivă medicală și socială** ediția I-a Ed. Pim, 2016 și ediția II-a 2017.

A publicat peste 100 articole de istorie literară, iatroistoriografie medicală, critică literară, critică de film, evocări, cronici, recenzii, eseuri etc. Colaborează la reviste și publicații; Pagini Medicale Bîrlădene, Permanențe, Medica Academica, Elanul, Arheu, Meridianul, Revista de istorie a Mediciniei Victor Gomoiu” Meridianul Cultural Românesc etc.

Este membru al mai multor societăți de științe medicale; Societatea Română de Pediatrie, Societatea Română de Genetică Umană, Societatea Română de Gastroenterologie, Societatea Română de Istoria Medicinei, membru al Societății Medicilor Scriitori și Publiciști din România, membru al Societății Europene a Medicilor Scriitori, inclus în WHO is WHO – Enciclopedia Internațională a Personalităților, 2010.

Este vorbitor de limbă engleză, este căsătorit și are trei copii.

59. Mircea Mamalaucă

„Ca director de muzeu nu pare ușor abordabil, ca specialist este incomparabil, ca organizator... perfect.”
(D.V.M.)

Data nașterii: 14.05.1960

AUTOPREZENTARE

„Mă numesc Mircea Mamalaucă, am absolvit cursurile Liceului Industrial de Chimie - Târnăveni, jud. Mureș, la secția electrotehnică. În intervalul 1983-1987 am urmat cursurile Facultății de Istorie – Filosofie, din cadrul Universității „Alexandru Ioan Cuza” Iași. În intervalul 1987 – 1990 am desfășurat activitate didactică la Școala Generală Nr. 5 din comuna Pechea, județul Galați. La scurt timp după obținerea gradului definitiv, în învățământ, mi-am început activitatea, în calitate de muzeograf, la Muzeul „Vasile Pârvan” din Bârlad, o instituție prestigioasă, cu un patrimoniu extrem de bogat și variat...

În anul 1995 am condus săpăturile arheologice din așezarea de epoca bronzului de la Poșta Elan, com. Vutcani, jud. Vaslui. Rezultatele acestor cercetări au fost publicate în reviste de specialitate. Tot în anii '90 pornind de la informațiile oferite de localnici am căutat să descoperim în comuna Șuletea, jud. Vaslui, o necropolă de sec. IV p. Chr., semnalată cu mai mulți ani în urmă.

Începând cu anul 2002 am desfășurat o activitate susținută într-o altă necropolă de sec. IV p. Chr., de această dată, din punctul

„Islaz”, aflată la 400 m nord de cea din punctul „La Movilă”, cercetată în anii anteriori. Rezultatele au fost spectaculoase, materializându-se prin descoperirea a 79 de morminte de înhumăție și incinerăție, cu un bogat și variat inventar. În anul 2009, în cadrul unui proiect transfrontalier, realizat în colaborare cu arheologi din Republica Moldova am desfășurat o campanie de cercetări arheologice, în urma căreia am reușit să descoperim, la mică distanță de cele două necropole menționate și o așezare aparținând aceleași perioade istorice. Este vorba de așezarea din punctul „Călălboia” în care, până în acest moment, am descoperit 6 locuințe de suprafață și un foarte interesant cuptor de uz gospodăresc, primul de acest gen din România, încadrat în perioada culturii Sântana de Mureș - Cernjachov.

Tot din domeniul cercetărilor de teren aș menționa acțiunile derulate pe parcursul mai multor ani cu scopul descărcării de sarcină istorică a unor terenuri pe care urmau să se deruleze diverse investiții. Cea mai importantă participare fiind cea legată de supravegherea arheologică, pe întregul traseu al drumului european E 581, de la Ghidigeni, jud. Galați până la granița cu Republica Moldova, la Albița. În același proiect am asigurat servicii similare și pentru tronsonul de drum național Crasna - Iași.

În cadrul activității profesionale trebuie să mai remarc faptul că în cei 27 de ani activitate în muzeul bărlădean am participat la zeci de sesiuni și conferințe cu caracter științific, desfășurate în numeroase orașe din țară și Republica Moldova, prilej cu care am prezentat rezultatele obținute în urma cercetărilor din teren, precum și a altor preocupări. Aceste rezultate se regăsesc în peste 30 de articole publicate în diverse reviste de specialitate, precum și trei cataloage care adună la un loc informații legate de sute de piese de arheologie.

Începând cu anul 2005 am inițiat, în cadrul muzeului, organizarea anuală a unei sesiuni de comunicări științifice, care adună an de an zeci de oameni de știință din țară și străinătate.

În anul 2006 am inițiat lansarea unei reviste cu caracter științific la muzeul în care îmi desfășor activitatea, revistă care a ajuns, în acest an, la al XIII-lea număr (Acta Musei Tutovensis). În paginile sale fiind publicate studii elaborate de numeroși cercetători din țară și străinătate. Din anul 2004 sunt directorul muzeului, în această calitate, ca de altfel și în cea de muzeograf și arheolog am contribuit la modernizarea instituției. Am elaborat și implementat tematica secției de arheologie-istorie, precum și a expozițiilor permanente de numismatică și medalistică. Am inițiat și organizat un număr mare de expoziții temporare, pe teme de arheologie, istorie, artă. Am inițiat deschiderea, în cadrul muzeului, a unui Observator astronomic, care a ajuns în acest moment unul dintre cele mai importante din țară. În anii 2008 – 2009 am elaborat și mai apoi implementat un proiect finanțat din fonduri europene, în urma căruia a fost construit, în cadrul muzeului, un modern Planetariu. Am inițiat deschiderea unui cinematograf 3D.

În anul 2018, am obținut Doctoratul în științe, în urma cursurilor doctorale și a susținerii tezei cu titlul „Descoperiri din perioada Antichității Târzii în Podișul Central Moldovenesc. Necropolele de la Bogdănești – Fălciu, Pogonești și Polocin”. Lucrarea reprezintă munca de peste două decenii în două situri arheologice aparținând perioadei migrației popoarelor, respectiv sec. IV d. Chr., la care se adaugă și o descoperire mai veche a regretatului arheolog Vasile Palade care nu a mai apucat să facă cunoscută lumii științifice, descoperirea de la Bogdănești – Fălciu.

Ca urmare a acestor realizări în anul 2014, Muzeul a primit, din partea Președinției României, Ordinul „Meritul Cultural” în grad de ofițer, iar subsemnatul Ordinul „Meritul Cultural” în grad de cavaler. Din anul 2014 am obținut și titlul de „Cetățean de Onoare” al municipiului Bârlad”.

DIN LISTA lucrărilor PUBLICATE:

Mircea Mamalaucă, *Așezarea aparținând culturii Noua de la Poșta Elan, jud. Vaslui*, în Istros, VIII, 1997, Brăila, p. 191-208;

Mircea Mamalaucă, *Săpăturile arheologice din locul „La Beci”, com. Ivești, jud. Vaslui*, în Acta Moldavie Meridionalis, XV – XX/I, 1993-1998, Vaslui, p. 147-154;

Mircea Mamalaucă, *Săpăturile arheologice din necropola de sec. IV. p. Ch. de la Pogonești – Ivești (campaniile din anii 1992-1994)*, în Carpica, XXVI/1, 1997, Bacău, 147-166;

Mircea Mamalaucă, „*Două mii de ani de creștinism*”, Catalog, Editura ASA MEDIA GRAFIC, 2000, București, p. 1 - 112;

Mircea Mamalaucă, Mariana Mamalaucă, *Elemente creștine la estul și sud - estul Munților Carpați în primul mileniu creștin*, în Revista EST, 8, 2004; p. 18-21;

Mircea Mamalaucă, *Structuri sociale reflectate în practicile funerare întâlnite în unele necropole aparținând culturii Sântana de Mureș*, în Acta Musei Tutovensis, IV, 2009, p. 44-51;

Mircea Mamalaucă, *O analiză a structurilor sociale din perspectiva riturilor și ritualurilor de înmormântare în necropolele de sec. IV d. Chr. din punctele „La Movilă” și „Islaz”, com. Pogonești, jud. Vaslui*, în Acta Musei Tutovensis, V, 2010, p. 116-153;

Mircea Mamalaucă, *Studiu asupra fibulelor descoperite în necropola de secol IV d. Chr., din punctul „Islaz”, sat Polocin, com. Pogonești (jud. Vaslui)*, în Acta Musei Tutovensis, VIII, 2013, p. 73-88;

Mircea Mamalaucă, *Contribuție la realizarea catalogului expoziției naționale „Aurul și argintul antic al României”*, editat de Muzeul Național de Istorie a României, București, 2013, p. 548-566;

Mircea Mamalaucă, *Un muzeu centenar, Muzeul „Vasile Pârvan” Bârlad*, în Acta Musei Tutovensis, IX-X, 2014, p. 9-17;

Mircea Mamalaucă, Mircea Oancă, *Sondajul arheologic din punctul „Călălboaia”, sat Polocin, comuna Pogonești, județul Vaslui*“ în Acta Musei Tutovensis, IX-X, 2014, p. 151-165;

Mircea Mamalaucă, *Ion T. Sion, Umbrărești, Vatră milenară de istorie*, în Acta Musei Tutovensis, IX-X, 2014, p. 249-250;etc.,etc.

Recent și-a publicat **Teza de doctorat**, într-un op impunător.

60. Daniel-Cernat Marin (avocat)

**„Crescut la Vaslui, educat și autoeducat, proprietar
în județ, crede în viitorul conjuđețenilor săi.”
(D.V.M.)**

Data nașterii: 10 nov. 1968,
Iași.

Căsătorit, 3 copii (Ștefan-
Alexandru, Ana-Ilinca, Eva), soția
Alina, avocată.

Facultatea de științe
juridice, Iași.

Merite esențiale cultural –
sportive, profesionale: întemeietor
al TVV (redactor și prezentator, din
5 dec.1990), organizarea primelor posturi de radio private în jud.
Vaslui, rețeaua Unison Vaslui – Bârlad, activitate jurnalistică
aproape 2 decenii, și actualmente Președinte al Comisiei de
disciplină a Federației Române de Fotbal (de 10 ani). Ca sportiv,
fotbalist la copii, la Moldosin Vaslui, la Aripile Bacău, la Dinamo
București (apreciat de Balaci), ca ziarist colaborator la BBC,
Vocea Americii, Deutsche Welle și la posturi din țară. A
reprezentat Vasluiul și țara în străinătate ca jurnalist și oficial în
sport.

Un timp a fost director în Ministerul Agriculturii cu
sarcini exprese pentru privatizare. Nu și-a pierdut dragostea
pentru fotbal, îndreptându-l într-acolo și pe fiul său Ștefan.

61. Dumitru V. Marin

„Viață complexă rarisimă, dar vânățiile nu se văd...”

RECORDURI, RECORDURI, NUMAI... RECORDURILE PENTRU MEMORIA ISTORIEI

N: 28 aprilie 1941

2... RECORDURI MONDIALE:

- Interviuri cu 9 șefi (sau foști șefi) de stat: Ion Iliescu, Emil Constantinescu, Traian Băsescu (România), Francois Mitterand (Franța), Mircea Snegur, Petru

Lucinschi (Rep. Moldova), Igor Smirnov (Transnistria), Regele Mihai I, discuții cu Nicolae Ceaușescu (și, arestat de Vladimir Voronin, când nu era încă președinte).

- Prin Meridianul Cultural Românesc (înf. pe 8 febr. 2015), publicarea, doar după 16 numere, a 478 de colaboratori din 4 continente și numeroase țări.

6... RECORDURI NAȚIONALE:

- Prima televiziune privată autorizată, Licența 001/TV, înființată pe 5.12.1990, prima emisiune pe 24 dec. 1990, pentru ¼ din România.

- Cel mai longeviv editorialist român, la TVV, Unison, Meridianul, Onix, Meridianul Cultural Românesc, cu debut în jurnalistică în 1957, relatări din 32 de țări.

- Înființează primul grup de presă complet din județ și din Moldova cu televiziune, radio-rețea, ziar și revistă.

- Interviuri cu 14 prim-miniștri (Petre Roman, Th. Stolojan, Nicolae Văcăroiu, Victor Ciorbea, Radu Vasile, Mugur Isărescu, Adrian Năstase, Călin Popescu-Tăriceanu, Victor Ponta, cei din Republica Moldova Mircea Druc, Valeriu Muravschi, Andrei Sangheli, Vasile Tarlev, – ultimii doi încă nu erau în această funcție).

- Prima Teză de doctorat = carte consacrată curentului romantic în folclor: Tudor Pamfile și Revista ION CREANGĂ (1998), pregătită și documentată peste 20 de ani.

- Consemnări de la 3 întronizări de episcopi (Huși) PS Ioachim, PS Corneliu, PS Ignatie, interviuri cu Papa Ioan Paul al II-lea, PF Teoctist, PF Daniel și mulți mitropoliți, episcopi, protopopi, preoți.

3... RECORDURI INTERJUDEȚENE:

- Simpozioane interjudețene în numeroase comune. Zilele Meridianului, în jud. Iași, Bacău, Vaslui, Galați.

- Lansări de cărți, a ziarului Meridianul , a Revistei Meridianul Cultural Românesc în aceste județe.

- Nominalizare în 13 Dicționare cu personalități, Cetățean de onoare (Podu Turcului, Țepu, Prisăcani), vicepreședinte al Partidului F.E.R., vicepreședinte al UZPR pentru Moldova.

26... RECORDURI JUDEȚENE

- Longevitate mare ca jurnalist, peste 62 de ani.

- Școală neoficială de presă, (1990-2019 -), peste 500 de persoane.

- 23 de ani șef județean de partid (MER, FER, ACȚIUNEA POPULARĂ, Partidul verde), record local de consilieri, 234 în mandatul 2000-2004.

- 5 mandate de Consilier județean, + 2 local.
- Candidat la Primărie, Camera Deputaților, Senat, Consilii locale și județene (1992 - 2008).
- Prima rețea de radio, locală: Vaslui (1993) + Bârlad (1994).
- Primul romancier, din istoria speciei literare, în Vaslui: romanul Zăpada pe flori de cireș (1999).
- Înființează și promovează Curentul Cultural- Informațional din județ: cele mai mari personalități vasluiene, autori de merit, aproximativ 300, cu peste 450 de cărți și pagini speciale, au fost promovați în mijloacele proprii de presă.
- Organizează Cenaclul literar județean (1971) și 1991-2006), Cenaclul Mugurel '74, Festivalul național Fantastic Dance (2 ediții), Gala ziariștilor (2 ediții), Tip-top-minitop (2 ediții), Simpozionul național Omagiu Cărții Vasluiene (4 ediții), Zilele Meridianului în peste 25 de localități din 3 județe, alte manifestări legate de lansarea M.C.R. în județele Moldovei: Bacău, Iași, Vaslui... .
- Micromonografii și medalioane despre viață și opera lui Dumitru V. Marin în 13 Dicționare cu personalități în județele Bacău, Iași, Vaslui, Galați. Istoria Jurnalismului din România (2012 = 9 mențiuni), Enciclopedia Personalităților din România (2010), Dicționarul etnologilor români (1998). Multe mențiuni în cărți, ziare și reviste.
- Prima monografie a Liceului „Mihail Kogălniceanu”, din Vaslui, 1990.
- Autor a peste 5 volume (din 31) de istorie culturală locală. x Ordinul Ziariștilor, Aur, de 2 ori.
- Reprezentări pentru Vaslui în 32 de țări din lume.
- Cetățean de onoare în 3 județe: Bacău, Galați, Iași.
- Primul studiu consacrat învățământului local, 1980,

carte, în 2016: Învățământ și merit vasluian (difuzată și la școlile din județ)

- Primul vasluian în întâlniri oficiale, ca șef de delegație ecologistă cu Joschka Fischer, pe 2 dec. 2001, la Budapesta. Primul vasluian la un asemenea rang înalt.

- Numeric și valoric întâlniri și interviuri (peste 1.000) cu șefi de partid, de stat, de organizații din toată lumea, editoriale care consemnează rezultatele.

- Prima revistă de după Revoluție, Vlăstarul/L.M.K. (1990).

- Primul ziar local, nr. unic, Teleradioeveniment (1993).

- Primul săptămânal, extins, Meridianul de Iași – Vaslui – Bacău (1996 – 2019 –).

- Vicepreședinte al UZPR (din 2005), Ordinul Ziariștilor români, AUR, 2005, 2013. Vicepreședinte al partidului Federația Ecologistă din România, 1992-2004.

- Membru al Ligii Scriitorilor din România, din 2016.

- Adună 478 de colaboratori, în 4 ani, la MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC, din LUME și tot ce este mai valoros în județul Vaslui. De departe un record de Guinness Book.

- Filmul lui Corneliu Porumboiu, 2006, premiat la Cannes, reface momente din viața și activitatea lui Dumitru V. Marin. „A fost sau n-a fost..”. Număr special în Evenimentul Zilei, București, (2006) și în alte 30 de ziare și reviste.

- PRIMUL „MECENA” local, totul fiind susținut din fondurile proprii.

***Se consideră unanim că este cel mai mare
jurnalist vasluian din toate timpurile.***

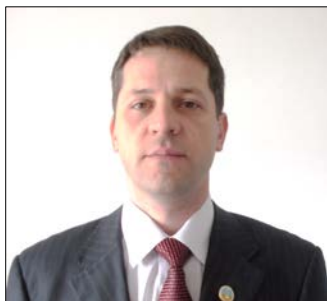
(A se vedea Addenda)

(marintvv@gmail.com; tel.0744.231.380)

62. Radu Marin (Inforenergetician)

„Inginer și bun organizator, e printre valorile naționale în acest fel de cercetare, inforenergetica aflată la începuturi.”

(D.V.M.)

Născut pe 22 martie 1970, Iași.

Studii: Facultatea de chimie alimentară Galați, anual printre premianți, experiență privată de inforenergetician unde este și lector, cu numeroase cercetări tematice, printre primii 6 alimentariști din România. Doctorand. Experiență în producție internă și în afară. Proprietar de fermă lângă Bârlad.

Căsătorit cu Mihaela Pieptănar, au 2 băieți (Vlad, Rareș).

Activitate diversă, cu rară energie, în domeniul alimentar, și în agricultură.

Este singurul IO din jud. Vaslui.

„A sprijini nonvalorile în artă e similar cu furajarea șobolanilor în agricultură.”

Vasile GHICA

63. Ioan Măcnea

„Nedomolit scriitor și activist social-cultural. Nu știu dacă scrierile-i vor rămâne, dar grupul statuar unic din Vetrișoia va tot dăinui”

(D.V.M.)

N: 16 iunie 1935

Mai adaugă, el, și VETRIȘANU. Este cel mai inspirat contemporan care-și leagă numele de coada timpului: în afara unei opere diverse, mai mult sau mai puțin valoroase, octogenarul din Vetrișoia a reușit să întocmească un ansamblu statuar cu busturi ale celor mai importanți scriitori

români, demn de POPASUL SPIRITULUI întocmit pe proprietatea sa, lângă o casă-muzeu tot de el realizată.

Moldovean primitiv, poet cu idei dar și cu prea multe versuri șchioape, prozator cu vândite elemente originale, promotor cultural pentru o localitate care refuză obstinent cultura, fost primar, actual participant la aproape orice manifestare publică a creatorilor din județ, Ion este dintre cei care provoacă vremurile (a făcut-o în multe feluri), care nu se dă bătut de vârstă, oboseală, inamici și rezistă la prietenii durabile. Căsătorit cu Gabriela cu care are o copilă tânără care nu-și continuă tatăl pe linie artistică. Și-a asigurat trăinicia în piatră.

Măcnea reprezintă unul dintre cele mai productive centre culturale din Județele Moldovei, mai ales prin activitatea proprie, pentru că este prea puțin sprijinit de celelalte instituții cultural-educative sau de primărie. Un Cenaclu pe care-l întreține și cu vin

roșu din producție proprie, un muzeu sătesc având câteva mii de exponate (casa proprie), întâlniri periodice cu personalități ale culturii din toată Moldova (inclusiv de peste Prut), întreține o bună legătură cu scriitorii și cu presa dar, mai ales, parcul cu statui, cuprinzând o reproducere a coloanei infinitului, un obelisc pentru M. Eminescu, busturi pentru Gr. Vieru, Lucian Blaga,

POPASUL SPIRITULUI
Reproducerea coloanei infinitului și
obeliscul dedicat lui M. Eminescu

Adrian Păunescu ș.a. printre care și „un țăran”, adică Ion, într-o devenire din piatră ca întrupare a spiritului. Oricum, POPASUL SPIRITULUI de la Vetrișoaia rămâne unic în această parte a țării fie și pentru că e o întreprindere privată, fie pentru calitatea artistică a sculpturilor, fie pentru biblioteca valoroasă,cu Operă(!)

64. Vicu Merlan

„Ceva mai mic de stat dar excepționalele-i realizări științifice sunt, pentru toată nația, foarte mari”

(D.V.M.)

În plan profesional, pe linia cercetărilor arheologice sau geografice **Vicu Merlan** își aduce o contribuție majoră asupra istoria locală și națională. Încă din anul 1995 realizează săpături arheologice în situl getic *Huși - "Dealul lui Bălan"*, apoi între 1996-2014 pe siturile aparținând Paleoliticului Superior de la *Huși - "La Ursoaia"*, *Roșu - "Frantz Dâscă"*, *Răducăneni - "MAT"*, complexului cultural Precucuteni-Cucuteni de la *Isaiia - "Balta Popii"*, *Bazga - "Cetățuie"*, *Dolhești - "La Ulm"*, *Rotăria - "Pe Runc"*, județul Iași; *Crețești - "La Intersecție"*, *Armășeni - "Muncel"*, *Huși - "Lohan-Camping"*, jud. Vaslui. Tratează tehnologiile de prelucrare, șlefuire și perforare a pietrei și silexului din eneoliticul Moldovei dintre Carpați și Prut, iar prin *Contribuții monografice asupra Văii Bohotinului și Văii Moșnei* (2006) și *Monografia comunei Răducăneni, jud. Iași* (2016) aduce lămururi asupra fenomenului *Moșna*, asupra tumulilor din zonă, asupra legendelor și tradițiilor locale. În 2006 prin finalizarea studiului asupra tezaurului statuar descoperit în situl precucutenian de la *Isaiia*, identificat într-un sanctuar în preajma unor măsuțe de altar, a publicat rezultatele privind *Misterul Zeițelor de la Isaiia*, iar prin *Contribuții monografice asupra Depresiunii Hușilor* (2008), a lămurit în parte misterul *Movilei Răbâiei*, a menhirilor din zona

Hușilor, a riturilor de înmormântare a traco-geților de la Valea Grecului, Chersăcosul și Râșești ș.a. La acestea se adaugă numeroasele expediții de verificare și analizare a unor artefacte preistorice, cât și a unor locații sacre unde s-au desăvârșit spiritual multe suflete elevate a tuturor timpurilor (peșterile din Bucegi, Subcarpații Buzăului, Valea Răutului, Valea Nistrului, Dobrogea etc).⁵

„Un popor care nu își cunoaște istoria este ca un copil care nu își cunoaște părinții.”

Nicolae IORGA

⁵Merlan Vicu, *Noi descoperiri paleolitice la Huși «La Ursoaia»*, în *Acta Meridionalis*, XXVIII-XXIX (1998-1999), p. 41; Vicu Merlan, Florentin Burtănescu, Alexandra Comșa, *Un mormânt jammaia cu lespede de piatră la Chersăcosu (com. Stăniilești, județul Vaslui)* în revista *Arheologia Moldovei* nr. XXII (1999), 2002, p. 209-214; Merlan Vicu, *Sanctuarul sacru de la Saiaia – Zeițele Protectoare*, în: *Revista Misterelor*, nr.28, 2000; *Prutul*, 2000; *Balada*, 2003 Germany; *Divertisment Magazin*, 2004 Canada; 2003 - *Situl paleolitic de la Roșu-«Frantz Dâsca», comuna Răducăneni, județul Iași*, în *Revista Prutul*, nr. 25, p.1-2; 2004 - *Crețești - «La Intersecție»*, în: revista *Prutul*, nr.28, p.2-3; *Cronica*, 2003-2013; 2005 - *Unelte și arme de silex și piatră din eneoliticul Moldovei dintre Carpați și Prut*, Ed. Lumen, Iași; 2006 - *Contribuții monografice asupra Văii Bohotinului și Văii Moșnei*, Ed. Lumen, Iași; 2006 - *Misterul Zeițelor de la Saiaia*, Ed. Lumen, Iași; 2008 - *Contribuții monografice asupra Depresiunii Hușilor*, Ed. Lumen, Iași; 2011 - *Vulcanii noroioși din România*, Ed. Panfilius, Iași; 2014 - *Monografia comunei Bunești-Averești, jud. Vaslui*, Ed. Stef, Iași; 2014 – *Carst și pseudocarst în Podișul Moldovei, între Carpați și Nistru*, Ed. Stef, Iași; Merlan Vicu, Grigorina Hapalet, *Monografia comunei Dolhești, jud. Iași*, Ed. Lumen, 2006, Iași; Merlan, Vicu, Maricica Grigoriu, *Monografia comunei Ciortestești, jud. Iași*, Ed. Pamfilius, 2011, Iași; Merlan, Vicu, Irina Bulai, Marietta Matei, *Monografia comunei Răducăneni, jud. Iași*, Ed. Stef, 2016, Iași; Merlan, Vicu, Vasile Trofin, *Monografia comunei Tătărăni, jud. Vaslui*, Ed. Stef, 2018, Iași; Vicu Merlan, *Bazga-Cetățuie, jud. Iași*, în *Cronica*, 2009, p. 65-67; Vicu Merlan, *Itinerar dobrogean – Munții Măcinului, în Lohanul*, nr. 20, dec. 2011, p. 73-74; Vicu Merlan, *Scrierea preistorică sacră de pe teritoriul Daciei*, în *Lohanul*, nr. 20, dec. 2011, p. 4-7; Vicu Merlan, *Rituri de înmormântare străvechi*, în *Lohanul*, nr. 20, dec. 2011, p. 7-11; idem, în *Dacia Magazin, Elanul, Rapsodia, Prutul, Meridianul*; Vicu Merlan, *Peștera Limanu – un labirint enigmatic al Dobrogei*, în rev. *Lohanul*, nr. 39, 2016, p. 54-57.

65. Dorin Mihăilescu

„Un mare regizor printre muritorii vasluieni”
(D.V.M.)

Născut la 11 noiembrie 1954, la Iași (părinții sunt din Corbu-Lipovăț, respectiv din Munteni de Jos jud. Vaslui)

● Doctor în teatru (artele spectacolului teatral). Teza de doctorat „*Despre relația regie artistică – teatralitate, mască, reteatralizare*” - coordonator științific prof. univ. dr. Constantin Paiu (Universitatea de Arte "George Enescu" Iași, Facultatea de Compoziție, Muzicologie, Pedagogie muzicală și Teatru).

Cercetarea științifică s-a finalizat, în principal, prin definirea artei teatrale ca artă sinergică, prin redefinirea conceptelor de *teatralitate* și de *reteatralizare*, prin introducerea noțiunilor de *filmicitate* și de *coregraficitate*, dar și prin enunțarea conceptelor „*teatrului fantezelor*” (un tip de spectacol teatral personal exemplificat prin montările cu „*Nu sunt Turnul Eiffel*” de Ecaterina Oproiu, „*Richard III nu se mai face sau Scene din viața lui Meyerhold*” de Matei Vișniec, „*Faust I*” de J.W. Goethe).

● Absolvent al Academiei de Arte "Luceafărul" București, Facultatea de Regie a spectacolului de teatru, film, televiziune, specialitatea regie teatru - clasa prof. univ. Cătălina Buzoianu.

Licențiat în arta teatrală, specialitatea regie teatru, al U.N.A.T.C. "I.L. Caragiale" București.

NB: Și după 1990 am colaborat și colaborez cu formații de amatori din Vaslui (de exemplu: Formația de teatru a Școlii Populare de Artă și grupul satiric al Liceului „Gheorghe Racoviță” laureate

ale Festivalului Umorului) și din Bârlad (menționez formația de teatru de la Liceul „Roșca Codreanu” pentru care am montat 3 spectacole și cu care am obținut numeroase premii).

- În perioada 1985-1989: director al Casei de Cultură a Sindicatelor Vaslui, perioadă în care aceasta a fost recunoscută ca a patra cea mai puternică financiar Casă de cultură din țară. A fost perioada cea mai prolifică și cu activitatea cea mai intensă: la cercurile de inițiere tehnică și profesională participau sute de cursanți; au fost înființate și activau în cadrul instituției 13 formații de artiști amatori care au susținut multiple spectacole la sediu sau în județ și au obținut numeroase premii la festivaluri naționale sau zonale (NB: niciodată înainte sau după aceea Casa de cultură Vaslui nu a mai avut formații proprii)

- Am participat la evenimentele din decembrie 1989 iar până în sept. 1990 am fost șef de cabinet la CJPUN Vaslui.

- Din noiembrie 1993 sunt regizor artistic al Teatrului „V.I. Popa” Bârlad.

Debut cu „*Anna Christie*” de Eugene O’Neill (data premierei 23.ian.1994).

În decembrie 1995 am obținut *Marele Premiu și trofeul "Victor Ion Popa"* pentru regia spectacolului cu piesa "*Scaunele*" de Eugen Ionescu la Colocviul tinerilor Regizori - Bârlad, (ediția a VII-a).

Am montat aici cu precădere piese scrise de autori importanți din literatura universală (W. Shakespeare, J.B.P. Moliere, Albert Camus, J.W. Goethe, A.P. Cehov, Luigi Pirandello, Georg Büchner, Fernando de Rojas, Eugene O’Neill, Jean Genet, N. Machiavelli, William Stevenson s.a.) și românească Tudor Mușatescu, Victor Eftimiu, Alexandru Kiritescu, G.M. Zamfirescu, Mihail Sorbul, A. de Herz, Liviu Rebreanu și contemporanii Dumitru Solomon, Ecaterina Oproiu, Matei Vișniec etc.)

Am mai montat spectacole la Teatrul Dramatic "Fani Tardini" Galați, la Teatrul „Bon-Ton” Iași, la HolzBank Theater Wolfsburg-Germania.

- Am realizat coloana sonoră (ilustrația muzicală) la majoritatea spectacolelor mele și scenografia la 3 dintre aceste spectacole precum și la cele din timpul studenției.

- În perioada 2001–2006 a fost profesor la Liceul Pedagogic "Al. Vlahuță" Bârlad unde a predat *Arta dramatică, Arta actorului, Arta regizorului, Istoria teatrului și a spectacolului și Management cultural*.

- Inițiator și coordonator al proiectului *Cinimateca „Ștefan Ciobotărașu”* la Eurocinema Silver Moll Vaslui (ian.-iunie 2011) în cadrul căruia am susținut un ciclu de expuneri și prezentări de creatori ai artei cinematografice (activitatea a 30 de regizori și analiza câte unui film realizat de aceștia)

- Am prezentat la Muzeul „Vasile Pârvan” Bârlad conferințele: „*Gaițele* de la cruzime la deriziune”; „*Ion Sava – teatratorul reformator*”; „*Ce este teatrul? Ce este teatralitatea?*” iar la Biblioteca județeană „*Nicolae Milescu Spătarul*” Vaslui expunerea „*Acțiunea umană – materia artei teatrale*”.

- Am scris unele articole, studii, eseuri pe tematică teatrală publicate în caietele-program sau în unele cotidiane și reviste culturale apărute în Județul Vaslui, precum și articole de publicistică.

Am realizat mai multe dramatizări, scenarii și adaptări scenice, traduceri de piese și scrieri de teatrologie.

- Ca regizor am abordat un repertoriu divers, elaborând spectacole cu o pronunțată teatralitate, impregnate cu elemente de antropologie teatrală (concepându-le preponderent ca mistere inițiatice); am accentuat încărcătura metafizică și estetică a textelor, concepându-le în viziuni bogate în metafore de esență psihanalitică, biblică, ontologică dar și actualizându-le ideatic într-un registru de hermeneutică a ludicului.

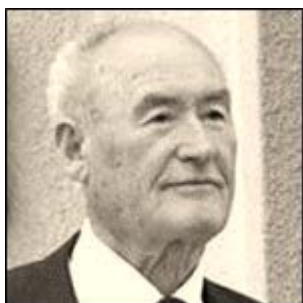
Sunt atras de depășirea barierelor scenei convenționale și de realizarea unei legături mai directe între public și actor, de reteatralizarea faptului teatral.

66. Ionel Miron

„Ionel a descoperit iarba vieții scormonind în apă și în pământ după iarba fierului...”
(D.V.M.)

ÎN CĂUTAREA LIBERTĂȚII PRIN CUNOAȘTERE

„A ști sau a nu ști, acesta este întrebarea”,
Emil RACOVIȚĂ

Într-adevăr, în contextul jubileului prilejuit de 150 de ani de la nașterea marelui savant biolog Emil Racoviță, am bucuria să constat că acest postulat al gândiri geniale racovițene a reprezentat și pentru Ionel Miron un *axis mundi* al strădaniilor sale de a cunoaște și decoperi treptat cât mai multe din tainele lumii vii, perseverând peste șase decenii pe calea asprului demers al cercetării științifice.

O sinteză pe 280 de pagini a aspirației sale de conștientizare a autocunoașterii, din care m-am inspirat și eu, ne-o oferă Ionel Miron sub titlul „A gândi despre apă... din apă”, publicată la editura „Performantica” Iași, 2015, accesibilă și pe site-ul www.mironionel.ro.

Așa se face că și la 83 de ani, grație privilegiului viager pe care i-l conferă titlul de *Professor emeritus* al Universității „Alexandru Ioan Cuza” Iași (UAIC) își continuă activitatea didactico-științifică atât în laboratoarele Facultății de Biologie, cât și la Stațiunea Biologică „Petru Jitariu” de la Potoci-Bicaz, pe care a fondat-o în 1991 și a înzestrat-o la nivel european în calitate de Director al proiectului de cercetare PN II, IDEI, 434/2007 intitulat

”Cercetări asupra structurii și funcționării unui ecosistem lacustru rezultat dintr-o succesiune ecologică de tip râu-lac”.

Rezultatele activității de cercetare au fost încununată de primirea ca membru titular al Academiei Oamenilor de Știință din România (2010), urmare a publicării a 86 articole științifice în țară, 7 în reviste din alte țări, 12 brevete de invenție, din care unele au fost medaliată cu Aur la Saloanele Internaționale de Inventică (Geneva, Bruxelles ș.a.), precum și 12 cărți, între care două monografii limnologice care au primit premiul „Grigore Antipa” al Academiei Române (în colaborare) și premiul „Emil Pop” al Academiei Oamenilor de Știință din România (în colaborare).

Dintre contribuțiile științifice și didactice cu impact național și internațional ale lui Ionel Miron se pot remarca următoarele :

Fundamentarea mecanismelor eco-fiziologice care determină selecția radicală și profundă în fauna acvatică, în condițiile succesiunii ecologice de tipul râu – lac, realizată în cadrul tezei de doctorat coordonată de academicianul Petru Jitariu. Această abordare a fost posibilă și prilejuită de formarea primului mare lac de acumulare hidroenergetică pe râul Bistrița (1950 – 1960).

Elucidarea, pe această bază, a productivității biologice a lacului Bicz în cadrul căreia producția piscicolă în lanțul trofic natural a fost sub nivelul cerințelor de piață.

Elaborarea teoretică și demonstrarea experimentală a unei noi metode de valorificare piscicolă a lacurilor de acumulare hidroenergetice prin aplicarea sistemului integrat al acvaculturii.

Conceperea și aplicarea unei metode noi de cercetare în hidrobiologia românească pentru efectuarea observațiilor și experimentărilor directe subacvatice cu scafandru autonom și laborator submers, prin care s-a asigurat o probitate sporită a rezultatelor cercetărilor, corespunzător cerințelor din literatura științifică de specialitate.

Conceperea și punerea în operă în acest scop a invenției „Batiscaf de cercetări și lucrări subacvatice”, (Brevet nr. 54936, România/1972, în colaborare). Plonjările științifice cu batiscaful

s-au realizat în cadrul programului „Lacustris”, cu durate variabile de activitate, funcție de cerințele experimentale. În acest context s-a realizat și un record european de 36 zile de activitate într-un habitacul subacvatic, a carui valabilitate de 25 de ani se păstrează și în prezent, aspect consemnat de revista „*Diving almanac*” din Canada, Director Jeffrey Galant, acvanaut. (<http://divingalmanac.com/longest-stay-underwater-habitat-europe/>).

S-au asigurat astfel condițiile pentru studiul comportamentului pastrăvului în creșterea intensivă finalizat prin construirea primei ferme de acvacultură a salmonidelor din țară, pe lacul Bicz, cu o capacitate de 100 tone /ha/an pastrăv de consum (Brevet nr. 94352, România/ 1988, în colaborare). În prezent, folosindu-se biotehnologia de acvacultură elaborată și aplicată de Ionel Miron și colectivul, un întreprizător privat, folosind fonduri europene a dezvoltat un complex salmonicol cu o producție - marfă de 300 tone /an și o perspectivă de 1000 tone/pe lacul Bicz. Astfel, profesorul Miron își vede visul împlinit atunci când cumpără pastrăv viu din acvariile magazinelor de specialitate ieșene. Dintr-o rară delicatasă cândva, pastrăvul a devenit astfel accesibil publicului larg.

A creat o școală de ecologie acvatică, acvacultură și acvanautică la Facultatea de Biologie a UAIC Iași și Stațiunea biologică Potoci, în cadrul căreia a coordonat tezele a 9 doctori în ecologie, specialiști de înaltă expertiză în învățământul superior sau în organismele de protecție, valorificarea și conservarea mediului din România și alte țări (Franța, Olanda, Anglia ș.a.) În cadrul unor proiecte de cercetare pe care le-a coordonat a asigurat doctoranzilor condițiile și mijloacele de cercetare, inclusiv specializări în Germania și Suedia. A brevetat în acvanautică 62 de aspiranți, aspect agreat și consemnat de însuși marele explorator subacvatic Jacques-Yves Cousteau,

Membru al Academiei Franceze, considerat Omul secolului trecut în acest domeniu.

A predat cursul de „*Ecosisteme acvatice*” la Universitatea Paris VII Denis Diderot în anul academic 1995 – 1996, asigurând și îndrumarea studenților în aplicațiile de teren.

A coordonat în calitate de co-director, Campusul Internațional pentru mediu înconjurător organizat de Universitatea „Alexandru Ioan Cuza” din Iași, în colaborare cu Universitatea Paris VII și Universitatea Konstanz (1991 – 2010). În acest cadru, peste 50 de studenți în echipe mixte (români, francezi, germani) au efectuat stagii de specializare și aplicații de teren în Franța și Germania și România.

A explorat în trei ediții de câte 3 luni (1975-1977) deșertul Sahara, în cadrul Proiectului „*Limnologia Saharei*” coordonat de Universitatea Regală din Gand, Belgia.

A reprezentat UAIC la elaborarea Proiectului „Managementul ecologic al bazinelor versant din Europa”, coordonat de Universitatea Upssala, Suedia, în colaborare cu universități din Franța, Anglia, Olanda și Portugalia.

Este membru al Consiliului științific pentru acordarea titlurilor de doctor și doctor habilitat al Institutului de Zoologie al Academiei de Științe a Republicii Moldova.

Este membru al Societății Internaționale de Limnologie și al altor societăți de profil.

Este inițiator și consultant științific al simpoziunilor de educație bio la Școala gimnazială „Ionel Miron” din Ivanești-Vaslui. Elevii școlii care au participat la Concursul Național Proiecte de Mediu, au obținut premiile I și II, în edițiile 2016 și 2018.

67. Ioan Cristian Modoranu

*„Un meseriaș priceput, chiar exemplu, cu inimă de părinte,
minte de inginer și mână de aur ”*

(D.V.M.)

Reporter: Bună ziua, domnule Nelu Modoranu.

N.M: Bine ați venit la mine, domnule profesor.

R: La domnia ta în atelier este cam strâmt și cam frig, în hală de asemenea este răcoare dar nu lipsesc clienții. Ți-ai pus întrebarea de ce nu lipsesc?

N.M: Pe clienți nu căldura îi atrage. Niciodată. Asta așa o să și rămână. Probabil am eu lipici la ei, sau ei la mine.

R: De fapt ei sunt atrași de un meseriaș. Domnia ta te bucuri de această apreciere încă de când te-am cunoscut. De fapt toată lumea știe asta. Se zice că Nelu Modoranu... De fapt care este numele dumatiale adevărat? Eu îl știu, dar aș dori să te prezinti singur... pentru cititori.

N.M: În actele mele de naștere mă numesc Modoranu Ioan Cristian.

R: Și toată lumea te știe de Nelu.

N.M: Inclusiv părinții mei. Tot Nelu mă strigă.

R: Când te-ai născut, domnule Modoranu?

N.M: M-am născut în anul 1968, luna a unsprezecea, pe data de 26.

R: Ai o reputație de foarte bun meseriaș, asta am dedus-o ascultându-i pe alții, dar și din experiența mea proprie. Unii zic că ai fi cel mai bun, un artist din – hai să zicem, că nu din județul Vaslui, dar cel puțin din orașul Vaslui.

N.M: Știți cum este, domnule profesor, eu sunt foarte spurcat la gură. Dar realitatea e alta. Nu degeaba este o vorbă plecată din popor: „Câinele care latră, nu mușcă.” Așa încerc să fiu eu. Să latru mult, dar să nu mușc.

R: Bine, dar „meseriaș” se referă la altceva.

N.M: Meseriaș – greu cuvânt! Meseria... și murim și tot nu ajungem să cunoaștem cu adevărat meseria.

R: La câți ani ai domnia ta, ai ceva timp de când ești mecanic auto.

N.M: Toată viața am fost, inclusiv când eram mic, încă nu eram la școala generală și făceam teste pe mașina de cusut a mamei: le demontam, le montam.

R: Am văzut puțin mai înainte o mașină străină cu multe butoane, un sistem foarte complicat. De ce îți place să umbli la motoare, să le găsești defectul?

N.M: Omenirea evoluează pe măsură ce trece timpul. Nu neapărat din punct de vedere biologic. Tot ceea ce construiește omul este din ce în ce mai performant: mașini, utilaje... orice. Tot timpul am fost interesat de evoluție.

R: Și cum ai procedat ca să înveți? Din practică – montând, demontând, sau ai și învățat? Apelezi la calculator?

N.M: Calculatorul este o sursă de inspirație, doar atât.

R: Știi să umbli cu el? Te-am văzut lucrând pe calculator, de asta întreb.

N.M: Desigur, știu să lucrez. Dar eu îl folosesc doar ca pe o sumă de informații, ca pe o bază de date. Nu gândește calculatorul.

R: Se întâmplă să nu găsești vreodată hiba unei mașini, oricare ar fi ea?

N.M: Mi s-a întâmplat să nu pot rezolva mașina, dar hiba întotdeauna o găsesc.

R: Cu tester sau fără?

N.M: Este greu astăzi să rezolvi problemele fără tester.

R: Știi ce are, dar nu poți rezolva problema. Ca și la medic: ai diagnosticul cutare, dar mai departe te însănătoșești după cum dă bunul Dumnezeu. Deci merg pe următorul principiu: găsesc defecțiunea dar nu pot să o repar. Exact ca și un om – știu că ești bolnav de rinichi dar îți trebuie un donator. Aici se întâmplă des? Din 100 de mașini la câte nu le găsești rezolvarea?

N.M: Cam 2-3%, maxim. Chiar și aici există o soluție, dar aceasta necesită altă tehnologie. Trebuie să fii dotat cu tehnologie modernă. Exact asta spuneam: lumea evoluează.

R: Haideți să facem un exercițiu de imaginație. Cam câte mașini au trecut prin mâinile domniei tale, domnule Nelu Modoranu?

N.M: Greu de spus. Eu cred că de când sunt mecanic am depășit câteva mii.

R: Sunt și mașini la care nu te uiți și știi că are cutare hibă?

N.M: Nu există. Din curiozitate și tot trebuie să mă uit.

R: Deci poți să repari o mașină fără să pui mâna pe ea sau nu?

N.M: Nu.

R: Dar o auzi.

N.M: O auzi și-i dai un verdict. Dar s-o repari fără să pui mâna pe ea nu este posibil.

R: Deci nu contează ce repari, important este să rezolvi problema.

N.M: Orice utilaj, orice camion, tractoarele, au același principiu de funcționare. Motorul de pe un tractor are aceleași funcții ca motorul unei mașini. Că, la mașină s-au adus anumite îmbunătățiri, că sunt mai performante, nu contează prea mult. Principiile de funcționare sunt aceleași.

R: Ai făcut vreodată o greșeală de care să-ți pară rău, în urma căreia să fi suferit cineva?

N.M: Mulțumesc lui Dumnezeu, așa ceva nu mi s-a întâmplat niciodată de când repar mașini. Începând de – să nu fiu obraznic, dar – de la vârsta de 10 ani, reparam mașini. Chiar dacă eram un copil. La vârsta de 8 ani am desfăcut motoare de motocicletă.

R: Deci ai reparat și motociclete.

N.M: Absolut tot ce funcționează cu motor.

R: Meseria dumitale îți asigură bunăstarea?

N.M: Îmi asigură traiul de zi cu zi.

R: Deci nu poți să faci avere, din ea?

N.M: Nu am mers pe principiul să fac avere. Aș fi putut. Alții fac. N-am putut.

R: Unii spun că ești și bun și ieftin. Ce-ar însemna asta? Ai clienți care-ți datorează sume mari de bani?

N.M: Da. Dar nu pentru că nu vor, ci pentru că n-au avut în momentul respectiv. Asta nu înseamnă că trebuie să dau omului în cap. Mai dau și pe datorie.

R: Despre pasiunile dumitale ce ne poți spune? Am văzut că ai câini de vânatoare.

N.M: A fost o pasiune, dar ca să vă spun sincer, sincer, cu mâna pe inimă, am ajuns la o concluzie. Acele animale și

păsări în care tragem noi nu mi-au greșit. Știți că am început să am remușcări pe chestia asta?

R: Deci cu vânatoarea ai terminat. Ce altă preocupare ți-a mai rămas, în afară de asta?

N.M: Cea mai mare pasiune a mea este să mă recreez în mirifica Deltă a Dunării. Acolo mă simt în largul meu. Vara mă duc de 2 ori pe lună.

R: Adică la 2-3 săptămâni. Ai o proprietate acolo?

N.M: Nu, am o ambarcațiune cu utilități, intru în rezervație, merg în week-end, mă relaxez și mă întorc... tot același.

R: Pentru spirit ce reușești să mai faci?

N.M: Pentru sufletul meu reușesc să mai ascult un nai cu Zamfir. Chiar zilele acestea mă gândeam să-l sun pe domnul Zamfir. Pentru mine este un colos.

R: Ai o fonotecă personală, sau pe calculator?

N.M: Am și o bibliotecă personală incluzând și concerte. Alte concerte... îmi place foarte mult opera, vreau să mă mândresc că am fost la operă în Paris. De asemenea îmi place muzica simfonică.

R: Nelu Modoranu în câte țări din lumea asta ai fost?

N.M: Cam multe.

R: Care ți-a plăcut în mod special?

N.M: N-aș putea spune precis, poate în Andora. Este un oraș situat în munți, un principat foarte ordonat.

R: La Roma ai fost?

N.M: Am fost.

R: Ai asistat la o slujbă a papei acolo?

N.M: Nu. Religia mă lasă rece. Inclusiv ortodoxia. La mine în familie rudele din partea nevastei sunt catolici.

R: Ai părăsi țara?

N.M: N-aș părăsi-o.

R: Sunt atâția care vin de acolo cu averi. Dumneata de ce nu?

N.M: Pentru că-mi place pământul acesta negru. În alte țări găsim multe alte lucruri dar este incomparabil cu ce avem noi.

R: Cum stai cu lectura? Mai citești?

N.M: Mai citesc. Ultima carte este „Omul și universul” de Maxim Gorki.

R: Dacă ar fi să te definești: cine ești Nelu Modoranu?

N.M: Sunt un om simplu. Un om ca puțini oameni. Simplu. Mai mult nu pot să spun. Problema este că nu am putut face nimic pentru omenire. În ce sens: aș fi vrut să inventez ceva să las în urma mea, aș fi vrut. Acesta este marele meu secret. Am încercat să inventez un motor. Teoretic, este o idee viabilă. Dar practic sunt necesare investiții foarte mari.

R: Aș vrea să știu cum vede un om care repară motoare de 30 de ani, viitorul.

N.M: Eu văd sfârșitul, nu viitorul. Practic noi, omenirea de pe Pământ, o să ne distrugem singuri. Poate mai târziu unii îmi vor da dreptate. Toată viața noastră, inclusiv mașinile se bazează pe un consum de energie. Un consum necontrolat care nu este benefic pentru rasa umană.

R; Cum vezi ziua de mâine, Nelu Modoranu?

N.M: Agitată. Pe plan mondial este din ce în ce mai agitată.

R; Ce soluții vezi?

N.M: Soluții există dar nu m-am gândit la ele.

R: Îți mulțumesc pentru interviu și îți doresc multă sănătate.

68. P.S. Ignatie Mureșanul

*„La câte se așteaptă de la un om al bisericii,
P.S. Ignatie poate fi omul potrivit.”*
(D.V.M.)

N: 7 iulie 1976

Reporter: Mă aflu la Episcopia Huși, și stau de vorbă cu Preasfințitul Părinte Ignatie, Episcopul Hușilor; Bine v-am găsit.

P. S. Ignatie: Doamne ajută.

R: Vă mulțumesc pentru întrevvedere și vreau să le spun tuturor celor ce ne ascultă, citesc și văd că ați făcut exact ce trebuia să faceți pentru autoritatea bisericii, a Episcopiei Hușilor. Felicitări pentru cât ați reușit până acum. Eu m-am uitat pe CV-ul dumneavoastră și am rămas mulțumit de ce am văzut acolo. Bine ați venit și în mediul cultural de la Huși, la Episcopie, unde sper să jucați în continuare un rol important datorită capacității și calităților dumneavoastră. Ne-ați impresionat pe toți cu acest mod smerit în care vă prezentați pe oriunde sunteți invitat. După părerea dumneavoastră, populația aceasta, a județului Vaslui, poate rămâne în această dreaptă credință, Ortodoxă, în urma atâtor influențe externe și interne?

P.S. I.: Să știți că nu caut ca prin ceea ce fac aici să mă lustruiesc pe mine. Tot ceea ce facem, facem în primul rând pentru Dumnezeu și desigur pentru oameni. Legat de întrebarea dumneavoastră; eu am descoperit aici, în zona Vasluiului, niște oameni care au o manieră foarte genuină în

a-și trăi credința. Prin urmare, nu cred că pot să fie afectați de aceste vifornite ideologice care se năpustesc asupra țării noastre și trag nădejde vie că oamenii vor rămâne în continuare în această cuminenție și puritate în a-și trăi actul credinței.

R: Să spunem că cei de o anumită vârstă, cei de vârsta a treia, vor rămâne așa pentru că așa s-au născut. Tineretul pleacă și vine cu idei noi, cum îl putem atrage spre ortodoxism Preasfințite Părinte?

P.S. I: M-aș disocia un pic de viziunea dumneavoastră. Nu cred că oamenii, chiar dacă sunt de vârsta a treia, să spunem, ar rămâne neclintiți în valorile credinței, valorile Evangheliei numai în virtutea unei inertii, că așa s-au născut și că așa au moștenit o tradiție, o perpetuează sau că merg mai departe. Nu prea îmi vine să cred. E o abordare un pic mai simplistă din punctul meu de vedere. Oamenii aceștia chiar cred în Evanghelie la modul foarte sincer, într-o manieră necomplicată, nesofisticată cum o facem noi cei care poate mai avem tendința de a diseca tot ceea ce ține de credință, sau modul nostru de a ne raporta la tot ceea ce presupune a fi un om credincios. Prin urmare există această trăsătură definitorie a celor care se raportează cât se poate de sincer la credință, o trăiesc într-un mod simplu. Simplitatea este un mare dar de la Dumnezeu. Legat de tineri, sigur că, nouă ne revine această sarcină ca mesajul Evangheliei să fie foarte proaspăt, să fie racordat la căutările pe care le au tinerii de astăzi. Aceasta nu este o sarcină foarte simplă. Dar cred cu ajutorul lui Dumnezeu, cu puțină determinare, cu puțină perseverență că se pot face lucruri foarte frumoase și cu tinerii.

R: Care este punctul dumneavoastră de vedere legat de aceste culte de pe cuprinsul județului Vaslui?

P.S. I: Eu am o altă viziune în ceea ce privește celelalte culte religioase, în sensul că raportarea trebuie să fie una de sinceritate, de deschidere și de colaborare în punctele în care se poate colabora. Eu însă aș fi mai mult atent, și consider că este esențial în primul rând, să ne cunoaștem noi foarte bine credința, ca prin această cunoaștere a credinței, prin trăirea ei, să o constituim ca o mărturie frumoasă în fața celorlalte culte religioase. Eu nu merg pe linia unei abordări contradictorii, ci să discutăm. R: Să înțeleg că dumneavoastră considerați că nu există prozelitism în județul Vaslui din punctul acesta de vedere?

P.S. I: Nu cred că există pentru că nu sunt foarte multe culte. Majoritatea locuitorilor din județul Vaslui sunt ortodocși. Acum sigur, nu am eu perspectivă de ansamblu să îmi dau seama dacă se poate vorbi de prozelitism sau nu. Cert este că nu aceste lucruri mă interesează în mod deosebit, ci capacitatea noastră ca prin tot ceea ce facem să constituim o mărturie frumoasă a credinței pe care Dumnezeu ne-a lăsat-o moștenire de la părinții noștri. Pe acest lucru m-aș axa, eu să îmi trăiesc credința frumos iar trăirea mea să constituie o mărturie extraordinară în fața celui alt care împărtășește un alt crez, împărtășește un alt set de valori, dacă putem spune în felul acesta.

R: Preluând un pic din ceea ce ați spus dumneavoastră, Dumnezeu ne-a lăsat cu limba și obiceiurile noastre. Și totuși, la data aceasta, înregistrăm atacuri pernicioase și îndelungate la ființa limbii române. Eu m-am exprimat în mai multe rânduri și în articole scrise, și în cărți, despre acest atac la adresa limbii, la ființa ei, și am spus că religia, biserica ortodoxă în special, este o apărătoare a limbii române în special a părții mai vechi a acesteia care se supune însă atâtor influențe tehnice, prin calculator, prin video ș.a.m.d.. Există o anumită părere a Episcopiei?

P.S. I: Noi, slujitorii bisericii, avem ca instrument de lucru cuvântul, limba română față de care ar trebui să avem o grijă extraordinară. Cel mai bun respect față de limba română este să o vorbim corect și să nu o sărăcim prin renunțarea la anumite cuvinte, la anumite construcții gramaticale care sunt de o frumusețe extraordinară. Eu cred că dacă tinerii noștri ar citi puțin din beletristica românească, din clasici, nu cred că ar avea foarte mari probleme în a înțelege și limbajul bisericesc care nu este învechit, nu este vechi. Sigur că limba are evoluția ei și o știm foarte bine. Și eu îmi dau seama de acest lucru chiar dacă sunt mai tânăr, însă nu aș putea vorbi de o limbă învechită pe care o folosim în biserică ci mai mult poetică. Aș vorbi de o limbă parfumată, de savoarea ei... sunt multe cuvinte care nu mai sunt în uzul curent al comunicării de zi cu zi, însă este un lucru extraordinar pentru că limba din biserică nu este o limbă murdărită prin vulgarități. Are o curățenie a ei pentru că este folosită numai într-un spațiu sacru iar pentru mine este un foarte mare avantaj.

R: Cum vedeți bătălia cu calculatorul care introduce o sumedenie de cuvinte din alte limbi, mai ales limba engleză?

P.S. I: Pentru mine nu este o problemă. Nu consider că limbajul calculatorului, al tehnicii, este un atentat la limba română. Atentatorii la limba română sunt toți cei care nu o vorbesc corect, nu mai citesc, nu se mai îngrijesc de ea. Pentru mine nu constituie tehnologia o problemă în ceea ce privește limba română.

R: Cum ați perceput, de când ați venit înapoi, cultura vasluiană?

P.S. I: Am descoperit oameni minunați în toată zona Vasluiului. Am participat în toată perioada aceasta de când am fost întronizat la Episcopia Huși la mai multe

simpozioane, la mai multe întruniri cu caracter cultural, și, să fiu foarte sincer, am descoperit oameni dedicați cărții, oameni extraordinari, ceea ce, sincer să vă spun, nu este o surpriză pentru mine. În orice județ, în orice parte a țării noastre sunt oameni care iubesc cartea, oameni care sunt dedicați cercetării. Mie nu mi-a rămas decât să îi întâlnesc pe acești oameni, să mi-i scoată Dumnezeu în cale, să putem să împărtășim fiecare din experiențele noastre, din ceea ce am asimilat, am acumulat fiecare, în branșa în care ne-am pregătit.

R: Vă considerați sprijinit de presă?

P.S. I: Este o întrebare destul de delicată. Pot spune că da. În general presa, cel puțin de când am venit, reflectă cât se poate de fidel, cât se poate corect, viața spirituală a Eparhiei. Ceea ce aș putea spune cu certitudine este că percepția mea este că presa reflectă viața spirituală și este interesată de viața spirituală a Episcopiei Hușilor.

R: Respectuos vă rog să îmi răspundeți la o întrebare care ține de orgoliului meu. Ați perceput existența Meridianului și a grupului de presă într-un fel?

P.S. I: Contactele mele cu acest ziar au fost destul de sporadice, să fiu foarte sincer. Am pus mâna pe acest ziar pe unde mai mergeam, sigur și din întâlnirile cu dumneavoastră, și cred că este un lucru minunat că promovați frumosul. Acest lucru pentru mine contează foarte mult și cred că acest lucru ar trebui să fie una dintre dominantele presei iar dumneavoastră vă aliniați foarte bine în ceea ce privește frumosul și binele.

R: Doamne ajută!

P.S. I: Să vă ajute Dumnezeu ca 101, să fie un volum frumos pentru că văd că puneți mult patos în realizarea lui.

69. Liliana Muștiuc

„Poetă a singurătății, cu un destin personal absolut crud”
(D.V.M.)

Născută la 27 martie 1961,
în Vaslui

A debutat în 2004 cu
volumul de versuri „Lacrimile
singurătății”, la editura Macarie,
Târgoviște cu o prefață a poetului
Mihail Vlad, premiată la
festivalul „Armonii de
primăvară” – Vișeu de Sus, cu un

premiu de debut acordat de criticul Gh. Grigorescu.

În 2009 apare volumul „Copac fără pădure”, volum de
versuri prefațat de profesorul I. Baban, editat la Editura Pim, Iași.

În 2013 apare „Lecția de iubire”, volum de versuri tot cu
o prefață de I. Baban și editat tot la Editura Pim, Iași.

În 2017 apare volumul de versuri „Plopul fără pereche”
și volumul de proză scurtă „Ispita”, ambele prefațate de
profesorul I. Baban și editate tot la Editura Pim Iași.

NOTĂ: suavă, emotivă, parcă mereu în respingerea unui
atac, Liliana suferă în și pentru poezie.

*„Poezia este căsătoria realității cu idealul, în sufletul
poetului.”*

Bogdan PETRICEICU HASDEU

70. Vasile Negură

*„Un om cu FANTASIA lui prin lume și destine;
Corală întemeiată rămâne unică pentru totdeauna”
(D.V.M.)*

Născut. 21 octombrie 1955,
Piatra Neamț.

Studii. Academia de Muzică
„George Enescu“, Iași, specializarea
Pedagogie Muzicală.

Familie. Este căsătorit și are
un copil.

Apreciat pentru
profesionalism și pentru rezultatele
obținute încă din 2002, dirijorul

Vasile Negură este un membru permanent al juriilor de la concursurile de muzică naționale și internaționale.

A făcut primii pași spre lumea muzicii la inițiativa părinților, care au dorit ca Vasile Negură să facă ceva în plus față de restul copiilor. „Am intrat astfel în clasa I, la Școala de Muzică din Piatra Neamț și ușor-ușor am căpătat dragostea pentru muzică”, își amintește vasluianul.

Și-a continuat studiile la Iași, la Colegiul de Artă „Octav Băncilă”, „La Conservator am învățat să fiu dirijor, apoi am pus bazele unor coruri cu mai mult sau mai puțin succes”, a spus Vasile Negură.

A cunoscut gustul succesului alături de Corala Fantasia, cu care a pornit la drum în iarna anului 1995, la Gimnaziul „Elena Cuza” din Vaslui. A debutat alături de cei 40 de copii, într-o competiție corală județeană, iar de atunci, Fantasia a devenit rapid

o prezență nelipsită din evenimentele artistice desfășurate la nivel județean și, mai târziu, pe scenele din țară și străinătate.

Din toamna anului 2002, vasluianul a fost cooptat în Comisia Națională de Specialitate din cadrul Ministerului Educației. Acest lucru nu ar fi fost posibil fără rezultatele obținute alături de Fantasia. A câștigat în patru rânduri Finala Concursului Național al Corurilor Școlare, premiul I și medalii de aur la Concursurile Internaționale „Orlando di Lasso” (Italia), „Cum laudae” (Olanda).

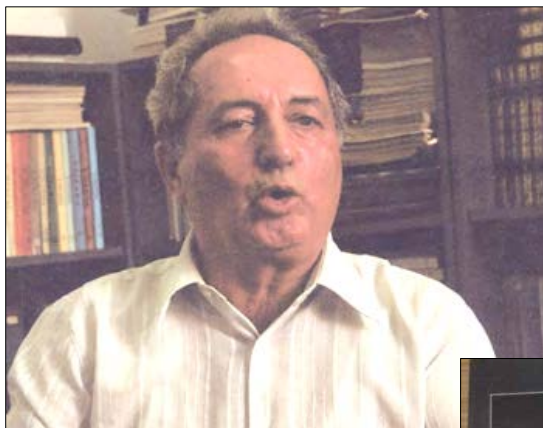
De asemenea, a primit premiul special pentru cel mai talentat dirijor, acordat de celebra Fundație „Madrigal-Marin Constantin”, iar în 2009 i-a fost acordat titlul de Cetățean de Onoare al Vasluiului. *„Aceste succese sunt rezultatul muncii, miilor de ore de repetiție, sacrificiilor elevilor și familiilor acestora”,* a apreciat Vasile Negură.

Sursa: <https://adevarul.ro>

71. Gruia Novac

„Autoritar, chiar prea autoritar profesor de limba română, om de spectacol pe scenă și în viață, pătruns de seva limbii române, are articolele consistente și apariția revistei Baaadul literar...prin care poate rămâne în istoria culturală a Bârladului”
(D.V.M.)

Născut în 1935, în Basarabia.

Dintre contribuțiile sale: „Cumințenia lui Procurante” (volum de critică literară), Postfață la monografia Casei de cultură George

Tutoveanu, un studiu despre poetul contemporan Cristian Simionescu. Prefațator pentru numeroși autori rămași anonimi sau ajunși consacrați.

Gruia Novac, este un reprezentant în Agora a unui Bârlad cu tradiție culturală notabilă, este un om-spectacol deschis oricărei confruntări de idei. „Baaadul literar” e mărturia.

72. Daniela Oatu

„Dintre sute de catarge,
adică de elevi-poeți, Daniela a ajuns o mare poetă azi,
printre profesori înconjurători și elevii ei în așteptare”.

(D.V.M.)

„Destinu-i sisific
Și elevii îi cer
Să poarte oricând
O stea la rever”

(Daniela Oatu – Numai dascălul)

N.16 aprilie 1967, Petroșani

La Liceu l-a avut profesor de l. română

pe D.V.Marin pe care l-a asaltat permanent cu creații literare.

A debutat în 1982, la Ateneu (Bacău) cu versuri, editorial cu vol. „Eternitate fragilă”, ed. Cronica, Iași, 2003. A mai publicat la Ramuri, Luceafărul, Oglinda literară, Tomis, Meridianul Cultural Românesc etc.

Opera:

- Eternitate fragilă, Iași, 2003
- Teste cu poveste (2009)
- Un senior al spiritului (împreună cu Th.Pracsiu, Pim, Iași, 2011.
- Ochiul de veghe (împreună cu Th.Pracsiu), Bârlad, 2015
- Pompiliu Constantinescu... Iași, 2016
- Fantasma Versului Rău..., Ed.Timpul, Iași, 2017.

Reproducem un fragment din „CRONICI ȘI RECENZII: Ion Gh. Pricop – Daniela Oatu sau secretele unei lirici la vedere” apărut în iauarie 2018.

„Cartea de poezie *Fantasma Versului Rău*” recent apărută la editura ieșeană Timpul...

73. Lucian Onciu

„Disciplinat de bătaia vieții, Lucian reușește să realizeze elemente de cultură unice, cu înzestrarea nativă adaptată la cerințe colective”

(D.V.M.)

ONCIU ȘI CU CEATA LUI, FAC MÂNDRIA... VASLUIULUI(!!!)

N: 28 decembrie 1978, Vaslui.

Duminică, iarnă, sărbătoare, multă lume. Estimez că prin centrul municipiului Vaslui au trecut aproximativ 15.000 de oameni dintre care circa 1.000 de interpreți în cadrul Festivalului anual al Obiceiurilor, acum, ediția cu nr. 27.

Când sunt fanfare, e și multă lume, iar dacă mai sunt și „urșii” de sărbători, se adună lumea ca la urs. Așa că vasluienii au fost mai mult decât avantajați de prezența celor 35 (treizecișicinci) de formații din județ și de prezența celor vreo 20 de măști-urs de la Comănești Bacău, unduind la nesfârșit într-o evoluție adormitoare dintre care s-au auzit strigături care au înviorat lumea prezentă. Spun că aceștia s-au legitimat în spectacolul de peste 7 ore doar cu măștile (cap de urs original și costum la fel), canafii lungi și roșii, dar și un joc chinuit, oricum, însă, notabil, așa cum sunt și prezențele de la Dofteana - Bacău. Pentru că mult, mult mai spectaculoase au fost alaiurile de la Rafaila, Todirești, Buda – Oșești, Deleni, Lipovăț.

Spectacolul Jocurilor dramatice cu măști a fost organizat cu nerv (un prezentator experimentat, Romică Brunchi), de către

Lucian Onciu, directorul Centrului de Îndrumare a Creației Populare (nume mai lung și mai necuprinzător), împreună cu familia Iacob, cu dr. Lucian Valeriu Lefter, Luminița Lăzărescu și ceilalți de la această unitate cu scop cultural foarte precis: depistarea valorilor locale și reprezentare onorabilă în context național.

Acum a fost momentul să prezinte vasluienilor aproximativ ce ar avea mai valoros județul în perioada Sărbătorilor de Iarnă, și, după părerea mea au reușit. Să mânuiești 1000 de „artiști-interpreți” de o zi nu e ușor, chiar dacă ai stimulentele materiale care-i adună și-i face interesați. Mă refer la faptul că am înregistrat cheltuirea unor sume frumoase (câte 50 lei de persoană) pentru stimularea artiștilor, până la urmă a tradițiilor de Sărbători. Personal, cred că acest „ajutor de sărăcie” este binevenit și felicit pe cei care reușesc să alcătuiască ansambluri cu care să colinde țara, ca cei de la Todirești, Ivești, Lipovăț, Berezeni, Pogonești, Gîrceni, Rebricea, Tătărăni, Roșiești, Micleşti, Ivănești, unde putem vorbi de CENTRE CULTURALE, și mai ales de primari preocupați de fenomen. Unii chiar sunt membri de drept în formații ca la Pogonești, Rebricea, Gîrceni, ș.a. Pe această temă vom reveni cu mai multe considerații, curând.

Să mai scriem că poporul prezent în piața civică a manifestat aderența la spectacolul de sunet, culoare și port popular, apreciind „estetica urâtului” cum e catalogată în etnologie și mai ales erupția de tinerețe și vigoare prin prezența tineretului școlar. Măștile specifice zonei au fost purtate chiar de fete-interprete, ca noutate a acestor ultimi ani.

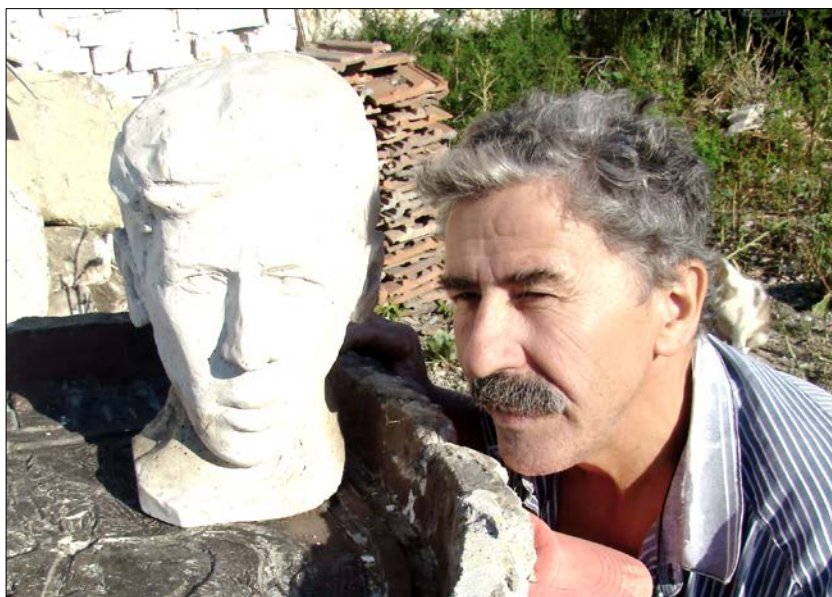
Până la urmă evitând critici (care se pot face), credem că mai importantă este organizarea bună și foarte bună a unui Festival care-i arată pe vasluienii mereu huliți în presa națională, capabili de acte și fapte artistice notabile dacă nu cumva de-a dreptul valoroase. Deci Onciu și ai lui... faimă Vasluiului!!!

**(Articol din Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 51 (1881) de joi 27 decembrie 2018, p.2)**

Notă: După 16 ani reînființează „Hora din străbuni; continuă Festivalul Fanfarelor, ediția 17; continuă Festivalul Umorului...

74. Cristian Pântea

*„Ca om, pe care l-am cunoscut, m-a apreciat
(dovadă că m-a sculptat), la rândul-mi și eu l-am iubit pentru
talent sinceritate, loialitate.
Odihnește-te în pace, Cristi Pântea”
(D.V.M.)*

Despre Cristian Pântea și ceea ce a făcut el pentru elogiarea unor oameni de seamă ai Vasluiului sau ai țării se poate scrie în multiple feluri. Indiferent însă de modul de abordare, rămân constante însușirile sale de om onest și cu atitudine smerită în fața personajelor cărora vrea să le dăruiască ceva din propriul său palpitar vital. Nu știu cât orgoliu de creator a adunat de la o lucrare la alta, nu știu cât de mult se consideră artist sau, cu modestie, se plasează în rândul celor care, dincolo de vanități

efemere, vrea doar să facă gesturile pe care le socotește firești. Atâta vreme cât nu clamează cine știe ce statut profesional, gesturile lui seamănă cu niște veritabile exerciții de admirație față de trecutul românesc aureolat de personaje intrate deplin și definitiv în conștiința națională.

Risipite în tot spațiul vasluian și tutovean, lucrările lui marchează prin forța simbolică a figurilor reprezentate, momente de recuperare prin memoria oamenilor și faptelor care au scris istoria națională. Atâta vreme cât gândește curat despre înaintași și soluțiile trebuie adecvate nivelului de înțelegere al celor cărora le sunt destinate. De pildă, în cazul succesivelor viziuni asupra domnitorului Ștefan cel Mare și Sfânt, Cristian Pântea nu forțează interpretări originale, ci se păstrează, cu înțelepciune, în proximitatea acelor imagini de manual școlar unde figura lui Ștefan pare desprinsă de pe pereții cu tabloul votiv de la Voroneț. Sculptorul modelează cu grijă și încearcă să surprindă expresia dar și monumentalitatea.

Ca orice meșter care se respectă, Cristian Pântea nu vrea să iasă din tiparele de gândire ale privitorilor care au deja constituite mental modele la care nu vrea să renunțe prea ușor. Faptul că plasticianul știe cui se adresează îl determină la o manieră de lucru limpede gândită și simplu exprimată. Modelează cu migală în spiritul asemănării cu modelul, accentuează câteva elemente ce pot defini personalitatea. Astfel, Ștefan cel Mare are privire cutezătoare, o atitudine de veghe și responsabilitate, neînfricare și evlavie de atlet al creștinătății. Credibile, imaginile voievodului Moldovei, amplasate la Huși, Căntălărești sau Rafaila au devenit veritabile borne ale istoriei neamului. Bassoreliefurile adiacente, bine compuse, adaugă scene memorabile din viața domnitorului și immortalizează faptele trecutului care pot fi utilizate într-o mereu necesară pedagogie socială la care face explicite trimiteri.

Am participat la dezvelirea bustului Eminescu la Zăpodeni, satul pe unde l-au purtat pașii de revizor școlar pe autorul Luceafărului, și am trăit momentul de emoție al localnicilor care s-au simțit solidari cu ideea că steaua de bronz din fața școlii va lumina destinul școlar al multora dintre elevi. Aici, dincolo de atributele fizionomiei, oricând disputabile, Cristian Pântea a pus ceva din credința lui intimă că prin valoare și artă omenirea poate aspira la un viitor de demnitate și solidaritate.

Despre lucrările lui Cristian Pântea trebuie să discutăm din perspectiva intențiilor generoase, a bucuriei cu care el se dăruiește în folosul celorlalți. Are (avea) putere de muncă și tenacitate încât dacă ar avea puterea să ridice în fiecare oraș, comună sau cătun, monumente pentru neuitare nu ar ezita să o facă. Nu întâmplător, îl aflăm prezent la Buda Oșești cu portretul Luiza Zavlovski, la Dumești cu bustul Mareșalului Prezan, la Vaslui cu portretul lui Mihail Sadoveanu. Aceștia li se adaugă busturile lui Alexandru Vlahuță, Spiru Haret, Veniamin Costache și încă multe altele.

Pentru Cristian Pântea sculptura a devenit un mod ideal de a dialoga cu istoria, cu oamenii, cu el însuși. Face permanent eforturi de a-și îmbunătăți mijloacele de exprimare și este meritoriu faptul că își recunoaște obiectiv și reușitele și neîmplinirile. Această luciditate critică este primul semn că se apropie de exigențele profesionalismului.

**Introducere la volumul „Pasiune și destin”
(Valentin CIUCĂ, membru al Asociației
Internaționale de Artă, UNESCO, Paris).**

**(N: 26 august 1947, Bârlad – M: 22 octombrie 2017;
împreună cu soția, Marioara, au scos o carte autobiografică
interesantă + album: Pasiune și destin, 2007).**

75. Lucian Pârvoiu

„E mare mândrie profesională a prof. Marin. Unul dintre marii jurnaliști contemporani”
(D.V.M.)

N: 17 martie 1976

„Când eram mic, înscenam în fața părinților mei emisiuni de televiziune. Ecranul era format din spătarul unui scaun din bucătărie, iar microfonul era unul dintre dopurile acelea sferice din sticlă, folosite la serviciile pentru lichior sau whisky. Nu erau prea multe de făcut în iernile acelea înghețate, când seara se lua lumina și ne adunam în bucătărie la flacăra aragazului și lumina unui felinar pe care mama mea îl cumpărase special pentru orele de beznă impuse de Ceaușescu pentru a face economie de energie. Mie îmi zbură gândul, ca oricărui copil, ai mei ascultau Radio Europa Liberă la tranzistorul cu baterii. Pe vremea aceea, programul la televizor era de două ore pe zi, iar programele pentru copii nu depășeau zece minute, duminica. Când tatăl meu a instalat antena cu care să prindem programele tv de peste Prut și de la Moscova, a fost o adevărată sărbătoare: timp de câteva zile nu m-am desprins de ecranul cu imagini un pic puricoase, dar atât de vii, în comparație cu puricii amorfi transmiși de televiziunea română. Ca o anecdotă, înainte de alfabetul latin, l-am învățat pe cel chirilic, întrucât mă intrigau literele acelea ciudate cu care scriau peste Prut niște oameni care vorbeau (cam) ca noi.

Și a venit decembrie 1989. Ceaușescu a căzut, iar la câteva zile, pe ecranul televizorului a apărut o miră ciudată: era vorba de primele emisii ale televiziunii locale, TVV, care se adăuga exploziei de imagini venite în acele zile de la București. Diferența era că

imaginile transmise de la Vaslui erau chiar de acolo, cu oameni pe care îi puteam întâlni pe stradă. Impresia a fost puternică.

La câțiva ani, după ce intrasem la liceu și începusem colaborarea cu presa centrală, îmi construiseam o revistă de muzică rock și alternativă, al cărui nume fusese inspirat de parcul Secu am fost solicitat de Daniel Marin să intru în prima echipă care a „construit” postul de radio Unison. La propriu. Cu cuie bătute, cofraje de ouă lipite pe pereți, pentru izolare fonică, geamuri urcate la sediul din ceea ce fusese hotelul partidului, primul loc din care am emis în 1994.

A urmat una din cele mai frumoase perioade din viața mea, în care, pe lângă radio, am făcut și câteva emisiuni cu muzică rock la televiziunea locală, TVV, mi-am făcut o mulțime de prieteni, dar și dușmani. Unii profesori nu apreciau stilul meu liber și faptul că le dezvăluiam abuzurile la radio și în cotidianul național „Ziua”, în pagina liceenilor, „Zexe” așa că, nu de puține ori am avut probleme din această cauză, însă radioul mă „mușcase” prea tare pentru a-l mai putea lăsa. Nu l-am lăsat nici înaintea bacalaureatului, când părinții mei mi-au impus să o las mai moale, iar eu îmi înregistram emisiunile acasă, ascuns sub plapumă, pe o sculă de care eram tare mândru, căci îmi permitea să îmi mixez din cameră emisiile. Astfel au trecut anii, zeci de ediții de „Marlboro Music Eurochart”, show-ul muzical al momentului, mândria stației, „Coca Cola Planet Live”, cele mai tari concerte cu trupe uriașe... și a venit momentul să predau ștafeta și să plec spre alte zări.

Rămân însă toate acele momente extraordinare, singurele care îmi mângâie tristețea unei case goale, în care părinții nu mă mai așteaptă, atunci când revin ACASĂ.

(Text autopropus prin email și integral acceptat.)

Lucian PÎRVOIU, 29.10.2018, Bruxelles

76. Ella Pintilei

„La miile de pacienți cărora le-a prelungit viața, efortul ei tineresc are cea mai mare importanță.”

(D.V.M.)

Reporter: Sărut mâna, stimată doamnă dr. Pintilei. La sfârșitul ultimei zile din săptămână, cred că sunteți obosită și nu vă arde deloc de interviuri. Totuși vă voi răpi câteva clipe. Doamnă Ella Pintilei, ne dați niște informații despre viața dumneavoastră?

Ella Pintilei: M-am născut la Târgu Mureș pe 1 octombrie 1951. Toate școlile le-am făcut acasă la mine, specialitatea am făcut-o în București. M-am căsătorit cu un moldovean, am trăit în Moldova. Am trăit la Iași. La Vaslui m-am mutat din 2002 atunci când au apărut Casele de asigurări. Vasluiul neavând diabetolog, am fost dirijată de Ministerul Sănătății să facem centru de diabet la Vaslui, pentru că nu se mai achitau de către Casa de asigurări rețete eliberate în alte județe. Fiecare județ avea propria Casă de asigurări. Atunci s-a înființat centrul de diabet, până atunci tratamentul pacienților diabetici fiind făcut de colegii mei de la Interne, de doctorul Găbureac și alții. În acea perioadă s-au definit cumva, s-au împărțit mai multe specialități rupte de medicină internă, nefrologie, diabet, oncologie, etc. A fost impus un centru de diabet, având în vedere că numărul pacienților a crescut foarte mult.

R: Este greu să fii diabetolog în Vaslui, în Iași, în România?

E.P.: Ca oriunde este destul de greu. Noi de fapt suntem normați și nenormați. Având în vedere că nouă ni se stabilesc – vorbesc de emulatoare de specialitate – un număr de pacienți pe zi. Nu poți respecta întotdeauna acest număr, pentru că restul pacienților rămân la ușă. Fiecare pacient este alt caz, fiecare pacient este alt om. Noi privim omul în ansamblu deci ne interesează toate bolile lui, în foarte scurt timp și cu foarte multă responsabilitate. Evident că este greu să-i asiguri un tratament prin care nu intră în comă și vine la trei zile la spital. Avem o mare responsabilitate.

R: Presupun că acum 17 ani când ați venit aici erau câteva sute de diabetici. Acum, câți aveți doamnă, cu aproximație.

E.P.: Vă spun exact numărul, 21.312, noi figurăm în Policlinica Vaslui ca Centrul Diabetic Vaslui și toți pacienții sunt pe fișier electronic.

R: Doamna doctor, din toți aceștia, câți aveți într-o lună, câți vin aici?

E.P.: În medie între 30-50/zi. În 21 de zile lucrătoare cam 500-600 de oameni.

R: Le dați tratament lunar la toți?

E.P.: Tratamentul se dă și pentru trei luni. Numai în cazuri excepționale, dacă ceva nu este în regulă cu asigurarea lui, sau există niște riscuri, dacă pregătim pacientul pentru intervenție undeva, un tratament la oncologie, dăm tratament pe o lună.

R: Sunteți datoare să vă interesați și de bolile celelalte?

E.P.: Sigur că da. Pentru că datorită medicinei moderne, nu se mai interzic nici măcar medicamentele care la pacienții diabetici au ca efect negativ creșterea glicemică.

Sigur că noi trebuie să-l repliem, pentru că și boala respectivă trebuie tratată.

R: Presupun că aveți mai mult hipertensivi. Reușiți să-i protejați la hipertensiune și la diabet deopotrivă? Știu că la diabet tratamentul este gratuit, dar la celelalte nu este.

E.P.: 80% din pacienții diabetici au hipertensiune arterială. Noi nu tratăm hipertensiunea. Noi verificăm dacă pacientul ia tratament, dacă nu ia tratament atunci trebuie să meargă la colegii noștri interniști, la cardiologie sau la medicul de familie de care aparține. Dar ca diabetolog intră în obligația noastră verificarea pacientului: dacă acesta continuă corect tratamentul, să fie sfătuit să facă aceste controale la medicină internă și la medicul de familie. Diabetul este o boală populațională, tratamentul este dat pe o viață, deci un diabetic nu se poate vindeca dar se poate trata. Dacă medicamentele nu ar fi compensate, nu toți pacienții ar rezista să le cumpere pentru că medicamentele sunt puțin mai scumpe decât cele pentru hipertensiune, de exemplu. Nu știu dacă unele persoane ar rezista chiar și la o compensare de 10-20% și atunci diabetul netratat, ducând la complicații cronice grave: insuficiență renală cu dializă, amputația membrului inferior, infarct miocardic, accident vascular cerebral, ducând la cecitate, la aceste grave afecțiuni, Ministerul s-a gândit că este mult mai eficient să prevenim complicațiile decât să plătim după aceea. Tratamentul complicațiilor ar fi de 80 de ori mai mare decât tratamentul de bază.

R: Nu știu de ce m-a prins mila pentru stat. Sunt mari cheltuielile statului pentru diabet? Pentru un pacient ați făcut vreodată un calcul? În medie.

E.P.: Mie, să știți că nu mi-e milă de stat, dar cheltuielile sunt foarte mari. Deși sunt apolitică, nu simpatizez cu nici un partid politic, trebuie să felicit statul

român în acest sens. Pentru că tot ce înseamnă medicamente pentru diabetici se găsește în farmacii. Suntem dotați cu o bogată paletă terapeutică pe care niciodată înainte nu am mai avut-o. În ceea ce privește prețul pe o tabletă, pe o monoterapie se cheltuie cam 10-15 milioane lei vechi, pe lună. Se știe acest preț, cheltuielile sunt foarte mari, dar, repet, dacă nu ar fi gratuite, cu siguranță că nu s-ar trata toți și complicațiile ar fi mult mai scumpe. Trebuie să tratăm diabeticii activi în așa fel încât ei să fie utili și pentru societate și pentru el și pentru familia lui.

R: Aveți și diabetici de vârstă școlară?

E.P.: Da, avem. Aproximativ 800 de copii sunt pe județ.

R: Nu m-am așteptat. Foarte mulți.

E.P.: Este o răspundere mare. Trebuie să-i administrăm dozele în așa fel încât să se dezvolte, să crească. Mental copilul diabetic nu este afectat. Practic el va putea face orice meserie dacă ferim creierul de hipoglicemie. Este răspundere mare în administrarea dozelor pentru a-l feri de complicații hipoglicemice. La adulți este la fel de mare. Pentru că dacă scăpăm hipoglicemia, pe hipoglicemie se pot construi infarcte miocardice și accidente vasculare la fel de periculoase. Responsabilitatea este mare la fiecare categorie de vârstă.

R: Așa cum prezentați situația am imaginea unui roi de 20 000 de oameni care se mișcă în jurul dumneavoastră.

E.P.: Acum nu sunt singură, mai există 9 diabetologi în județul Vaslui. Acum 10 ani eram singură, alergam în tot județul.

R: Se va dezvolta mai mult diabetul, vor fi mai mulți diabetici în viitor?

E.P.: Cu siguranță. Pentru că fiecare diabetic lasă un moștenitor în urma lui care va face diabet. Iar modul de viață al populației nu este cel pe care l-am dori noi. Inactivitatea, somajul, lipsa de bani duc la o mâncare proastă. Se mănâncă în special făinoasele, deci nicidecum proteinele, ceea ce duce la obezitate, obezitatea duce la apariția insulino-rezistenței și implicit a diabetului zaharat. În altă ordine de idei sunt inclusiv bolile virale care sunt multe. Numărul diabeticilor va crește din păcate în continuare. Nu putem vorbi deocamdată de vindecare.

R: La finalul reportajului vă întreb: după 17 ani de când ați călcat aici în județ, nu vă simțiți obosită?

E.P.: Nu obosită, niciodată? Ba da, sigur că da. În primul rând îmi place meseria pe care o fac: cea de doctor. Al doilea, îmi place specialitatea mea. Și ceea ce contează cel mai mult, îmi plac oamenii. Îmi place să stau de vorbă cu ei, să-i știu în siguranță, în cele din urmă. Dacă îți place omul nu este așa de inadmisibil.

R: Deci este vorba de chemare, nu de destin. Ce altceva mai visați să faceți ca om? Pentru că văd că v-ați legat destinul de județul Vaslui

E.P.: Desigur că este vorba de chemare. În rest îmi doresc să fim sănătoși, să rămân alături de familia mea, de mama mea și să mai muncim cât putem. Nu-mi imaginez viața fără muncă.

R: Și atunci să parafrazez un medic din Vaslui: „să dăm muncii o viață și vieții sensul muncii”. Doamnă doctor, vă mulțumesc că ați fost amabilă și – La mulți ani, pentru că suntem la început de an.

E.P.: Mulțumesc și eu, la fel.

77. Adrian Porumboiu

„Adrian a avut condiție fizică pentru recorduri, voință de reușite unice printre vasluieni, minte de economist competitiv adunată din toată lumea.”

(D.V.M.)

Adrian Porumboiu (n. 27 septembrie 1950, Buzău) este arbitru român, observator federal, fotbalist retras din activitate, economist, om de afaceri, fost finanțator al echipei FC Vaslui. Ca fotbalist a jucat la echipa de juniori și tineret a FC Argeș Pitești și în echipa mare a Viitorului

Vaslui.

Părăsește fotbalul și începând cu anul 1976 îmbrățișează cariera de arbitru, la început în 1980 în divizia C, în 1982 în divizia B, iar din 1984 este arbitru în divizia A. În anul 1986 devine arbitru internațional FIFA. Ca arbitru internațional a condus la centru două partide de fotbal la două Turnee finale ale Campionatului european de juniori. Fiul său este un regizorul și scenaristul Corneliu Porumboiu.

Renunță la arbitraj în 1997, iar în 1998 conduce Comisia de disciplină și judecată a arbitrilor din FRF. Începând cu 1999 părăsește comisia de disciplină păstrându-și doar funcția de observator federal.

În martie 2008 a fost decorat cu Ordinul „Meritul Sportiv” clasa a III-a „în semn de înaltă apreciere pentru rezultatele remarcabile obținute atât în competițiile sportive interne, cât și pe

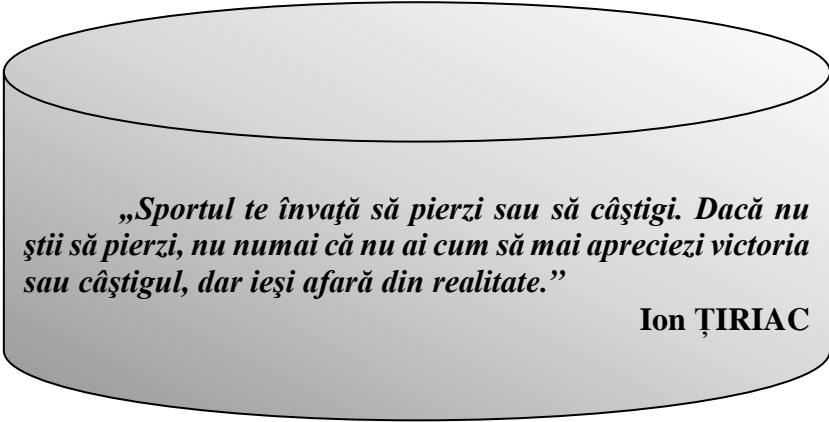
plan internațional”, „formarea tinerelor generații de arbitri” și promovarea „spiritului de fairplay”.

Începând cu anul 1999 se dedică afacerilor fapt care i-a permis să devină finanțatorul echipei de fotbal din Vaslui. Deține grupul de companii cu activități în agricultură și alimentație Racova Com Agro Pan Vaslui. În anul 2008, avea în exploatare aproximativ 45.000 hectare, suprafața fiind cultivată prin intermediul a trei firme- Comcereal Vaslui, Agrocomplex Bârlad și R-Agro Falciu. În anul 2011 averea lui Porumboiu era estimată la 115 milioane euro.

A investit 10 ani în echipa de fotbal FC Vaslui, fără să câștige vreun trofeu. În 21 iunie 2013, s-a retras oficial de la conducerea clubului. A redactat o scrisoare „de adio”, unde îi ruga pe reprezentanții presei să nu-i mai asocieze numele cu clubul moldovean. El a explicat și de ce nu a avut nici o performanță notabilă la FC Vaslui: „Nu am trișat, am jucat meciurile corect”.

Sursa: www.wikipedia.org

Necazurile în afaceri l-au cam doborât și a dispărut din realitatea zonei.

„Sportul te învață să pierzi sau să câștigi. Dacă nu știi să pierzi, nu numai că nu ai cum să mai apreciezi victoria sau câștigul, dar ieși afară din realitate.”

Ion ȚIRIAC

78. Teodor Pracsiu

*„E una dintre elitele vasluiene, dar,
ceva mai puțin decât se vrea el și ceva mai mult decât
comunicăm noi”*

(D.V.M.)

(Evocare, la 70 de ani)

N: 2 iunie 1946.

Relațiile mele cu acest oltean stabilit și afirmat vasluian sunt omenesc – normale cu ceva meandre existențiale.

Profesor la Fălciu, a(m) purtat o discuție în biblioteca condusă de Iuliana Tolea și l-am recomandat la ziarul Vremea Nouă unde era mare, mare nevoie de ziariști. Propunerea a prins și au urmat ani, buni, după promovarea sa în structuri de partid și de stat, ca purtător al cuvântului P.C.R.

Am „consumat” o prietenie, ambilor necesară pentru destăinuirile unor oameni care mai și gândeau, cu destulă încredere între tătici, familii, copii și maturi.

Sportul în familie nu era pretext ci prilej pentru defulări legate de sarcinile ingrate pe care le primeam fiecare și ne întâlneam cel puțin săptămânal. Pe orice toloacă jucam (în special la Școala 3) cei 7 câți eram... învingeam. Și Teodor care dădea bine, din fugă, în minge, era un pătimaș... feroce, cu ieșiri temperamentale.

Ne apropiau și preocupările extrașcolare (la mine), extrajurnalistice (la el), de regulă preocupat de expresie, limbaj

ales, idei mai profunde. L-a remarcat Valentin Silvestru (și alții) pentru că deși oltean ca și G. Stoian, era rezervat, prudent și cerebral.

A avut o perioadă neagră în istoria familială, când la capătul puterilor mi-a încredințat toate actele (și secretele) familiei. I-am fost alături și atunci, și, când, după Revoluție, s-a iscat o reacție la Redacția de la Adevărul de Vaslui (Titlu ales de el, în noaptea nesigură, în tipografie, unde eram și eu), cu demisia sa și cooptarea lui Costantin Jomir, fost director de Cămin cultural la Oltenești promovat tot de mine.

S-a retras la catedră, era nevoie de oameni competenți; a ajuns inspector școlar și când partidele din opoziție voiau să-l radă (să-l dea afară), am intervenit pentru el ca om de presă, șef de partid, consilier județean și... profesor de limba română.

Cred că atunci a fost răscrucea omului de cultură care putea să dispară în secunda doi din peisajul vasluian (auto) anihilat de concurenți, după ce încetase influența doamnei Elena Condrea și a altor „foști” care l-au promovat, apreciat, susținut. S-ar fi întâmplat ca și cu Petrea Iosub, ideologul PCR, Vasile Avram, Benedict Jelescu, ajunși necunoscuți, după 1989. Poate el n-a știut de intervenția mea, dar cred că avea cunoștință de aceasta pentru că m-am zbatut atunci pentru el, ca și pentru Dumitru Buzatu, Gh. Ciobanu, Emil Rășcanu și Virgil Giușcă de la Bârlad. Chiar am avut influență pentru că eram și șeful ecologist din alianța condusă de Emil Constantinescu.

Observați tenta personală și afectivă a acestei evocări, la ceas aniversar, Pracsiu 70.

Teodor Pracsiu a fost mereu un profesor apreciat pentru competența sa, pregătirea exemplară pentru ore, cu imaginea unui dascăl profund, pentru bunătatea și umorul său. Nu ne întâlneam prea des, în specialitate, atunci.

Inspectorul școlar era apreciat pentru „neamestecul” în politică, profuzimea preocupărilor și disciplina „în producție”, mai ales în perioada „microbuzul...” (deci, înainte și după Revoluție).

Desigur, era contestat de unii ambițioși pentru că a fost activist comunist care trebuia dat afară, de alți ambițioși care, să între ei, dar a avut alături alt mare prieten, pe profesorul Ioan Baban, numit și el inspector școlar și pe câțiva dintre politicieni care l-au păstrat să se lustruiască pe ei.

Intellectualul adevărat Th. Prascsiu nu a dovedit decât comprehensiune și laude față de autori sau orice subiecte abordate. Preocupare deosebită era pentru teatru, pentru TREATRUL „V. I. Popa” în special, unde era tare apreciat pentru cronicile sale, favorabile, iar la manifestările științifice era preocupat, prețuit și prezent așa cum dovedește volumul „Clepsidrele Thaliei” (și) o operă bine articulată.

Expresia elevată, cuvântul de încurajare, imaginea pozitivă creată, o atitudine conciliantă l-au făcut plăcut, preferat, ascultat. Cronicarul timpului, impus (în sens de preferat) și mai ales necesar unor publice manifestări cu asistență, aparițiile, toate, i-au clădit meritata imagine de aleasă personalitate, bun vorbitor, lucid analist. Nici nu poate fi comparat cu vreun alt pion cultural local, încă viu, care mai este prezent, cu destule idei, dar prost expuse.

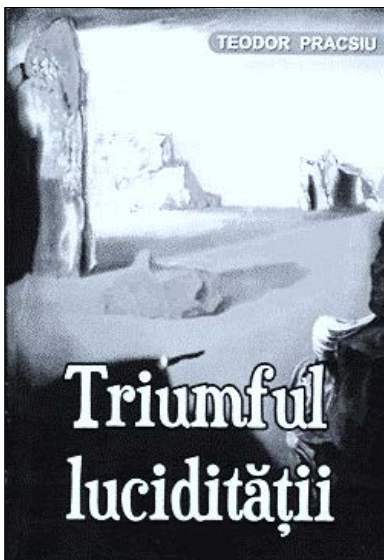
Acum e rândul lui Prascsiu, cel NESĂRBĂTORITUL. E dintre cei foarte puțini care merită la nivelul acestui județ. Vaslui. Încercarea unor oficialități să-i strângă mâna în cadrul intim al instituției județene, cum s-ar zici, pe șest, îl umilește pe acest intelectual rasat. Placheta e dovada acestei umilințe! din păcate nici grupul meu de presă nu face mai mult, decât să semnaleze anomalia și să-i formuleze un omagiu.

Pracsiu Teodor merită, la cei 70 de ani împliniți pe 2 iunie, onoruri publice pentru cât a reușit în viață, atât în perioada comunistă (deh, avea valoare și atunci!) cât și în ultimii ani, mereu prezent în marea bătălie pentru limba română.

Ca și în partidele de fotbal cu șarjele devastatoare pe stânga, acum prof. Tedor Pracsiu furnizează dovezile cele mai concludente de expresivitate a graiului românesc, marchează constant în atâtea împrejurări, că limba noastră e comoara pe care ne străduim (puțini, dar, cu râvnă!) s-o dezvăluim, dar s-o și păstrăm!

Alături de Theodor Condreanu, Avram D. Tudosie, Val Andreescu, D. V. Marin, Valeriu Lupu, Costin Clit, Ioan Baban, el va reprezenta întotdeauna Curentul Cultural Informațional Vasluian (pe care, e liber să nu-l recunoască) și mai ales, valoarea intelectuală perenă a acestor locuri.

(Articol reprodus din ziarul Meridianul... cu prilejul aniversării sale, la 70 de ani).

LUPUL MORALIST

Toți bărbații sunt la fel!
Țipă ea cu voce-acute,
Și o cred, în sfântu-i zel,
A-ncercat mai mult de-o sută!

UNUI SCULPTOR

Maestre, vă întreb solemn,
Pe ton urban și ca o rugă:
Cum de-ați cioplit din acest lemn
Așa grozavă... buturugă?!

Teodor PRACSIU

79. Ion Gh. Pricop

„Trăitor o viață la țară, la Duda Epureni de lângă Huși, Ion este un poet mare, un prozator impunător, o personalitate recunoscută și un prieten mereu loial”.

(D.V.M.)

M-am născut la 15 apr. 1944, în localitatea Duda-Novaci, fostul jud. Fălciu (Vaslui), din părinții Gheorghe și Elena Pricop, aceeași localitate, de ocupație țărani agricultori. Școala primară am făcut-o în satul Novaci, cea gimnazială în satul Duda, liceul în orașul Huși, iar facultatea de filologie (1964-1969), la Universitatea „Al. I. Cuza“, Iași.

Domiciliesc în localitatea Duda din com. Duda-Epureni. Sunt de meserie profesor de limba și literatura română, actualmente pensionar, am lucrat toată viața în satul natal, Duda, unde am îndeplinit și alte funcții, ca acelea de director de școală, bibliotecar comunal sau director de cămin cultural.

Sunt căsătorit cu Elena Ploaie din satul Pâhnești, com. Arsura, jud Vaslui, și am doi copii, un băiat, Dan, și o fată, Adina, inginer, respectiv, profesoară de limbi străine. Am și trei nepoțele, două de la fiică și una de la fecior.

Nu fac politică, nu sunt membru de partid.

Sunt în Uniunea Scriitorilor din România, filiala Iași, din anul 2001.

Dețin trei premii, pe linie scriitoricească: *Premiul pentru un text de cântec* („Cuvântul lui Ion Roată la Divan“, interpretat de cântărețul Valeriu Penișoară), al revistei *Flacăra*, pe anul

1976, *Premiul pentru debut în proză*, cu volumul *Corăbii în septembrie*, 1984, oferit de revista *Cronica*, din Iași, *Premiul reprezentanței scriitorilor vasluieni* pe 2016, pentru romanul-trilogie *Paradigma deșertului*. Numele meu de scriitor este menționat în câteva dicționare literare de circulație națională.

Sunt prozator, poet și publicist.

Am debutat în poezie din iunie 1963, cu un poem publicat de periodicul *Flacăra Iașului*. În proză, cu o povestire intitulată *Caii apelor*, publicată în revista studentească ieșeană *Alma mater*, în 1972. În prima parte a activității mele de creație am compus versuri pe temă patriotică și națională, făcându-mă cunoscut prin vocea interpretului de muzică folk Valeriu Penișoară, membru de bază al Cenaclului Flacăra, condus de poetul Adrian Păunescu. Astfel au apărut melodiile de top – difuzate și astăzi în mass-media, cum ar fi: *Cuvântul lui Ion Roată la Divan*, *Povestea eroilor* sau *Ană doamnă*, dar și debutul în volum cu placheta de versuri *Nesomnul patriei*, din 1980, publicată de Comitetul județean de cultură Vaslui. În proză am debutat în 1984, cu volumul de povestiri *Corăbii în septembrie*, la Editura *Junimea* din Iași. În 1991 am scos volumul de proză scurtă *Călărețul de os*, la Editura Cartea Românească din București. În 1997, mi-a apărut romanul *La coada cometei*, prin editura Porto-Franco din Galați.

Au urmat volumele de poezie importante: *Balada vârstelor*, ed. Cartea Românească, Buc., 2004, *Caligramele destinului (A doua carte a lui Iov)*, Ed. Timpul, Iași, 2006, *Terapiile invocației*, ed. Timpul, 2008, Iași, și *Confortul inorogului*, Ed. Dacia XXI, Cluj-Napoca, 2011; *Cartea celor cinci semne*, Ed. Timpul, Iași, 2016.

În 2015 am publicat romanul-trilogie *Paradigma Deșertului*, Ed. Timpul, Iași, de peste 1200 de pagini, după cum

urmează: vol.I – *Vremea moliilor*, vol. II – *Roșu și galben*, vol. III – *Vânătoare cu suspans*.

Am în pregătire patru cărți: *Urme pe ceață*, *Certitudinea critică – o fata morgână* (publicistică), *Cartea de bronz* (proză scurtă), *Elegii albastre. Cronici de ivoriu* (poezie + proză).

Am publicat poezie, proză și eseu în revistele din țară și străinătate: *Luceafărul*, *România literară*, *Porto-Franco*, *Convorbiri literare*, *Ateneu*, *Dacia literară*, *Pro Saeculum*, *Oglinda literară*, *Poezia*, *Onyx*, revistele *Glasul națiunii și Sud-Est* din R. Moldova, *Liter-Club*, *Meridianul Cultural Românesc* și altele.

Despre scrierile mele au glosat critici literari precum: Th. Codreanu, Cristian Livescu, Al. Dobrescu, N. Barbu, Th. Pracsiu, N. Georgescu, Marian Popa, Daniel Dragomirescu, Ioan Baban, Mircea Crihană, Lina Codreanu, Valentin Talpalaru, Emilian Marcu, Simion Bogdănescu, Mircea Dinutz ș.a..

Iată câteva, despre proză:

Th. CODREANU – rev. *Luceafărul* nr. 27/4 iulie 1987, articolul *Cumpănirea izvoarelor*: „Ion Gheorghe Pricop continuă o tradiție bogată a literaturii române, aceea a *fantasticului* și a *miraculosului*. Ceea ce n-a scăpat ochiului criticii e că noul prozator se distinge printr-o firească întoarcere la mitosul românesc. Ne-am grăbi să punem cuvintele între ghilimele, întrucât, într-o perspectivă modernă, scriitorul sugerează că nu ne mai aflăm, pur și simplu, în contextul fantasticului mai mult sau mai puțin convențional al tradiției, ci e vorba doar de o *logică* stilistică menită să *scoată din ascundere*, în sens, am zice, heideggerian, înseamnă, totodată, *potențarea amisterului*, în sens blagian. La confluența acestor două tendințe ale gândirii stilistice moderne, Ion Gheorghe Pricop a descoperit izvorul cel proaspăt al viziunilor sale, într-o *cumpănire* atent cenzurată

stilistic și care face din acest autor nu doar o simplă promisiune, ci deja o certitudine a noului val de prozatori. *Fantasticul* nu ține de o *ordine geometrică*, de *exterioritate*, la Ion Gheorghe Pricop, ci de ingeniozitățile sau neliniștile eului profund. Ceea ce-i interesant este că *interiorul* revărsându-se în lume ca lume (și romantizând-o, într-un anumit sens) nu duce la sondare psihologică, ci la *mirarea* mistuitoare a celor ce-și povestesc întâmplările vieții, contaminându-i cu *maladia* lor metafizică și pe cei din jur. Aceste mirări venind din adâncimi insondabile, după legi de nimeni știute, se manifestă ca *semne* ciudate pe care numai cei *inițiați* mai încercă să le dea de capăt..."

Cr. LIVESCU – revista *Ateneu*/1985, articolul intitulat *Gabriela Adameșteanu – Dimineața pierdută*: „Ion Gheorghe Pricop face parte din acei scriitori la care personajul este construit prin diverse tratamente textuale, care îl enunță, îl *scriptizează*, livrându-l unui stereotip subiectiv: imaginea sa decurge din felul de a se *mișca* în limbaj, de a aparține limbajului, oricât de rezidual ar fi și degradat prin rutină.”

Și despre poezie:

VALENTIN TALPALARU: „Surpriza de a da peste un poet debutant cu un text imprevizibil, de o bogăție lexicală fluent organizată și care să fie motivat liric substanțial, este destul de rară. În cazul de față este vorba de un prozator care descalecă din confortabila brișcă a narațiunii pentru a purcede per pedis prin hățușul liric. O face cu dezinvoltura unui maestru cărunt, școlit la abatoarele de cuvinte ale lui Arghezi sau Villon...”

EMILIAN MARCU: „ Ion Gheorghe Pricop și-a propus, și chiar a reușit, să adune o sumă de cuvinte care, din nefericire, încep să-și piardă locul din fondul principal, devenind un fel de piese de muzeu. Autorul le pune în valoare găsindu-le un loc aparte. Este una din puținele probe de valorificare autentică a spiritului românesc de la sat, a tot ceea ce, încet-încet, începe să

devină doar amintire.“ – Text propus de Ion Gh. Pricop cu câteva zile înainte de deces.

**14 NOIEMBRIE
2018**

ION GHEORGHE PRICOP †

Vestea cea mai tristă a anului: deja intrat în veșnicie, omul, scriitorul, poetul, prietenul Ion Gheorghe Pricop trece dincolo, să tot vegheze limba română.

Creatorul unei lumii vii într-un univers privat își are locul între marile personalități culturale naționale; când i-am spus asta într-un interviu a răspuns că e onorat de cel mai mare jurnalist vasluian din toate timpurile.

Mărturisitorul meu rămâne pentru toți, prin opera lui.

**Suntem egali în fața morții care l-a secerat acum.
Suntem datori să-l păstrăm printre noi.**

Dumnezeu să-l ierte!

Prof. Dr. Dumitru V. MARIN

80. Vasile Puf

„Un inginer blând iubind cu nesațiu albina și ale ei”
(D.V.M.)

Reporter: Discut astăzi cu unul dintre cei care ani și ani de-a rândul s-a ocupat și se ocupă de creșterea albinelor și de mierea cea de toate zilele, de trântori, domnule ing. Vasile Puf. Cum este cu părerea că ești șeful trântorilor din județul Vaslui?

Vasile Puf: Eu aș contrazice afirmația asta. De 40 de ani lucrez în domeniu și o familie ca să fie completă, pe lângă regină, albina lucrătoare trebuie să aibă și trântori. Acum care a fost roșul meu în cei 40 de ani, vom discuta.

R: Discutăm, pentru asta suntem aici.

V.P.: Este o activitate extraordinar de frumoasă iar eu am rămas fidel și voi rămâne fidel acestei profesii extrem de nobile.

R: De unde familia... Puf?

V.P.: Eu mă trag din satul Pârvești, comuna Costești. Sincer să fiu nu știu de unde provine familia Puf, dar știu că străbunicii mei, bunicii mei, pe care i-am cunoscut, care au făcut războiul și bunicul de pe mamă prizonier în Germania un an jumătate. Bunicul de pe tată a făcut al doilea război mondial, a fost rănit la Țiganca, a rămas invalid din război. Oameni de o sensibilitate și de un curaj extraordinar și unul și celălalt. Îmi amintesc că bunicul avea vreo 70 de ani și în anii 1968, cu evenimentele din Cehoslovacia, pentru a-și apăra glia, era dispus să plece la armată.

R: Cu toată suferința lui?

V.P.: Cu toată hotărârea și cu toată încrederea că pământul țării trebuie apărat indiferent de vârstă și indiferent de context și indiferent de sacrificii.

R: Înțeleg că numele de familie este de cel puțin 100 ani, adică de măcar trei generații, mai bine de 100 de ani.

V.P.: Categorie mai mult de 100 ani. Bunicul ar fi trebuit să aibă acum peste 100 de ani, era născut în 1907, dar și străbunicul, născut la Pârvești, se numea tot Puf. Tatăl meu a fost epitrop la biserică ani și ani de zile, a slujit biserica, a făcut curat în biserică.

R: În ce an s-a născut?

V.P.: Tata s-a născut în 1930.

R: Iar domnia ta?

V.P.: Eu în 1955.

R: Trei generații care sprijiniți acolo.

V.P.: Am fost alături de biserică, am fost alături de familia tradițională. Eu am crezut într-un lucru și cred în continuare, că noi nu am venit întâmplător pe pământ și cred în destinul fiecăruia dintre noi și de aceea și merg la biserică de câte ori am prilejul. O fac cu discreție pentru că lucrurile acestea așa trebuie făcute și nu am avut un aport deosebit dar am fost alături și am sprijinit cel puțin moral. R: Uite cum mă leg de vorbele domniei tale. „Eu nu am venit întâmplător pe pământ, am avut o misiune”. Crezi că misiunea a fost aceea de a te ocupa de cea mai binecuvântată ființă de pe pământ, adică de albină?

V.P.: Eu cred.

R: Se spune că Dumnezeu a binecuvântat toate cele de pe pământ, dar albină este cea mai binecuvântată.

V.P.: Eu cred cu convingere acest lucru pentru că nu am avut tradiție în familie în ceea ce privește albinăritul,

printr-o întâmplare extrem de fericită am ajuns să fac Liceul Apicol.

R: Unde?

V.P.: În județul Prahova.

R: La albină tot timpul trebuie mers cu haine curate, spălat și nu parfumat. Dacă te-ai spălat cu săpun din acesta de lux, te înțeapă albina de nu te vezi.

V.P.: Orice miros străin din mediul natural albina îl percepe ca pe un pericol și atacă.

R: Ai ajuns la Centru Apicol Vaslui, cum se numea pe vremea aia?

V.P.: Am lucrat în perioada liceului ca ajutor de apicultor, iar când am terminat liceul, lipsit de modestie spun asta, chiar știam ce înseamnă apicultor. L-am întâlnit aici pe fostul secretar Mihai Dumitru care era un om deosebit și care m-a angajat imediat la filiala județeană, și am rămas.

R: Asta din cauză că nu te temeai de albine?

V.P.: Nu, de albine nu m-am temut cu excepția primelor trei – patru luni de zile. Apoi nu m-am mai temut de albine, dar nici nu am fost înțepat. Albinele sunt de o gingășie de nedescris și apicultorii ar trebui să sesizeze acest lucru și să se comporte ca atare față de ele, fără mișcări bruște. Eu spun că un apicultor adevărat este cel care lucrează și cu sufletul, care pune pasiune la albine. Eu am întâlnit mulți apicultori care spun când le mor albinele că sunt accidente colaterale. Nu pot fi sub nici o formă de acord cu sintagma aceasta. Orice albină este o vietate și nu am făcut-o noi, nu am lăsat-o noi.

R: Când pleci în pastoral se mai întâmplă.

V.P.: Sigur că se întâmplă, oricui i se întâmplă lucrul acesta, dar să nu îl facem cu bună știință.

R: În ce an te-ai angajat la Centrul Apicol de aici?

V.P.: În decembrie 1976. Iar în luna martie am fost invitat de regretatul Mihai Dumitru, la Bârlad, la cursurile apicole. Am avut surpriza să mă invite să susțin tema respectivă în fața unei săli cu 120 de oameni, nefind pregătit...

R: Câte cursuri de apicultor ai organizat?

V.P.: În fiecare an am organizat câte un curs. Concomitent la Vaslui, la Bârlad, la Huși, la Murgeni și la Negrești.

R: La un calcul simplu cam câți oameni au învățat apicultură de la dumneata?

V.P.: Cam 5.000 de vasluieni au participat la cursurile de apicultură și mulți au rămas cu amintiri plăcute din perioada acestora.

R: V-ați căsătorit cu o doamnă căreia îi place apicultura?

V.P.: M-am căsătorit cu vara unui mai mare apicultor de dinainte de 1989, cel mai mare producător de lăptișor de matcă din județ, regretatul Ion Ursache din Lipovăț. Eu am spus și repet că apicultura este o afacere de familie. Acolo unde toți membrii familiei participă la activitatea apicolă rezultatele nu se lasă așteptate. Pentru cei care o fac individual este mai dificil. Este important să-ți aprindă cineva afumătorul, să dea cu fum, să ia o ramă. Eu mi-am propus când eram tânăr ca atunci când copiii mei vor avea 14-15 ani, prima lor meserie să fie cea de apicultor.

R: Câți copii aveți?

V.P.: Am trei copii. Două fete și un băiat.

R: Sunt apicultori?

V.P.: Fetele lucrează în București acum, dar au lucrat ani de zile la toate operațiunile care țin de buna activitate într-un stup.

R: Cam câți apicultori sunt în județul Vaslui?

V.P.: În județul Vaslui sunt în jur de 7000 de apicultori care dețin aproximativ 70.000 de familii de albine. **R:** Ar trebui să n-o ducem rău cu mierea.

V.P.: Nu o ducem rău cu mierea dar din păcate apicultorii o duc rău cu banii. Din nefericire prețurile în ultimii ai au început să scadă și acesta nu este un lucru îmbucurător. Din nefericire nici agricultura super industrializată nu face bine albinelor. Este posibil ca în viitorul apropiat să scadă și numărul familiilor de albine.

R: Se poate trăi din apicultură?

V.P.: Apicultura este încă o meserie care ne poate asigura un trai decent. Se poate trăi, dar dacă acum 20 de ani aveam nevoie de 100-150 de familii de albine, acum cred că ne-ar trebui 200-300 de familii de albine.

R: Propolisul se mai strânge astăzi?

V.P.: Din păcate în cantități foarte mici.

R: Lăptișorul de matcă?

V.P.: În momentul de față mai sunt doi apicultori care produc foarte puțin.

R: Dacă ar fi să cumperi și să utilizezi un produs apicol în mod deosebit, care ar fi acesta?

V.P.: Eu le-aș alege pe toate. Vă mărturisesc că eu consum și miere în fiecare dimineață, consum și propolis de câte ori lucrez în stupină, consum și lăptișor de matcă, consum și larvele acelea de trântor, și polen și păstură așa că mi-ar fi extrem de greu să aleg unul anume. Sigur că cel mai comun rămâne mierea.

R: Care dintre sortimentele de miere ar fi cel mai benefic pentru corpul uman? Mulți se zbat după mierea de salcâm.

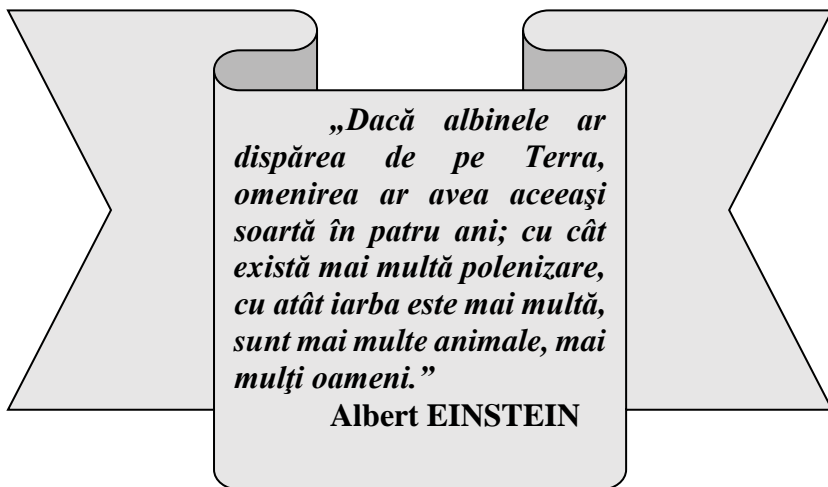
V.P.: Valențele cele mai ample le are mierea polifloră, evident. Mierea de salcâm, însă, nu cristalizează și este mai bogată în fructoză decât în glucoză, de asta și persoanele cu

diabet pot consuma cantități mici de miere de salcâm. Dar cea mai complexă este mierea polifloră.

R: Dacă ar fi să faceți un fel de predicție, unde credeți că merge apicultura românească?

V.P.: Eu cred că apicultura va trece printr-o perioadă de regres dar își va reveni. Einstein spunea că „dacă albina dispăre, în patru ani dispăre omenirea”. Numai un om de talia acestui mare savant putea să facă o astfel de anticipare pentru că 90% dintre plantele entomofile sunt polenizate cu ajutorul albinelor. Eu cred și sunt optimist că apicultorii vor rămâne iar albinele nu vor dispărea decât în cazul unui cataclism. Ele vor avea puterea să se adapteze și vor trece și peste bolile care le bântuie în momentul de față și peste altele care, poate, vor veni. Eu însă spun în glumă că cel mai mare dușman al albinei este apicultorul.

R: V-ați amuzat întotdeauna când v-am botezat „tatăl trântorilor din județ”, o să mai discutăm....

81. Valerică Radu

*„Din locul lui menit, Rebricea,
Valerică, primarul, face cultură și sport
cu mult mai bine decât cei angajați pentru asta”
(D.V.M.)*

N: 10.09.1960

„Primarul care veghează” putea fi titlul materialului de față, având în vedere preocuparea permanentă a unui primar pe care-l respect în mod deosebit: Valerică Radu.

Trecând spre Iași, județ cu care comuna se învecinează, mi-a atras atenția parcul-grădină din fața instituției reprezentative a comunei, cu gazonul des și tuns proaspăt, cu cele două monumente ale eroilor, cu fântână și mai ales cu elemente ornamentale plasate care încântă ochiul și dezvoltă imaginația. Peste șoseaua națională este o bază sportivă „multicoloră” având scaune, bănci, tribune și tot ce trebuie pentru realizarea unui spectacol sportiv, toate în culorile cele mai atractive. E vorba de mâna de gospodar care se vede dintr-o singură privire.

Spuneam că-l prețuiesc într-un mod aparte pe Valerică Radu. Iată cam de ce:

– Primar de câteva mandate, omul acesta e lăudat de cetățeni pentru că le sare în ajutor, fie în caz de boală, fie la neazuri, mai ales cu mașina personală, mai ales pentru cei din Draxeni, că acolo locuiește. Așa că autoturismul său servește și de ambulanță, câteodată.

– De ani de zile organizează Ziua comunei, dar nu numai la „centru” ci, prin rotație și în celelalte sate. La timpul respectiv,

am relatat de la fața locului, apreciind cum se cuvine mobilizarea localnicilor, dar și a celor mai de departe să vadă, să aprecieze, să cunoască, să... se întoarcă acasă!

– De tot atâția ani susține formațiile artistice ale comunei, încurajează ca nimeni altul pe copiii locului, chiar el implicându-se în tot ce înseamnă cultura locală: de la costume, la mobilizarea copiilor.

– Și-a atras pe lângă sine cadre didactice și tot ce este mai valoros în comună. Inclusiv personalul primăriei răspunde unanim prezent.

– Susține o echipă de fotbal, cu greutate, ca peste tot, dar care face figură frumoasă în Campionatul județean. Chiar m-am amuzat urmărindu-l dintr-o latură a stadionului, cum se frământă și îi îndeamnă pe jucători „să iasă la luptă”, spre satisfacția celor aproximativ 100 de spectatori.

– Zilele următoare însoțește ansamblul local de cântece și dansuri la un concurs, deci alte speranțe și... cheltuieli. Chiar din leafa proprie.

– ... chiar e, de supraapreciat că susține, împreună cu toată familia formația-ansamblu a Institutului Agronomic din Iași. Când am filmat la spectacolele acesteia am apreciat calitatea, consistența, complexitatea, valoarea fiecărui număr din program.

– Desigur un asemenea portret de primar nu se integrează decât într-o Primărie bine organizată, bine condusă, cu cheltuieli controlate și eficiente.

... la Rebricea, stau de vorbă cu primarul Valerică Radu despre activitatea de aici de la primărie, la începutul anului 2018.

Reporter: Bine v-am găsit, domnule primar.

Primar: Bine ați venit, domnule profesor. Ne-ați găsit în ședința de comisie consultativă pentru protecția copilului. Discutam punctual cele 6-7 cazuri mai grave de pe raza comunei. În celălalt birou, biroul primarului, lucrează

membrii comisiei de fond funciar la identificarea și rezolvarea dosarelor pentru o parte dintre proprietarii de teren pentru care nu s-au scris încă titlurile de proprietate. O parte dintre ei au terenurile dar din diferite motive nu s-au făcut aceste pretitluri la timp. Avem și cazuri pentru care trebuie să căutăm soluții, să identificăm suprafețe, pentru a fi puși în posesie.

R: Este târziu la sfârșit de ianuarie să identificați problemele cu care se confruntă comuna?

P: Oricând poate apărea o situație neprevăzută. Noi discutăm acum despre probleme punctuale pe protecția copilului care sunt monitorizate și pentru care toate măsurile care s-au luat până acum nu prea au reușit să schimbe ceva în viața acelor copii. Sunt cazuri pentru care ar trebui să intervenim mai dur. Veniturile din prestațiile sociale vom încerca să le dirijăm astfel încât să-și aibă corespondent într-un trai mai bun pentru copii.

R: Comisiile acestea sunt mai eficiente decât aparatul Primăriei?

P: Comisiile acestea vin în sprijinul primăriei și al primarului. Ei sunt cei care identifică toate aceste probleme. Încercăm prin comisii să urmărim toate aspectele din viața acestor familii, atât viața socială, latura educativă, cât și partea de respectare a legilor în vigoare.

R: I-ați identificat pe toți copiii din familiile cu mari probleme?

P: Da, ei sunt în monitorizare continuă. Avem și șansa că avem o colaborare de mai bine de 10 ani cu World Vision.

R: Pun și ei niște bani?

P: Da. Atragem prin diferite proiecte. O problemă este atunci când se fac destule intervenții iar unele familii nu

conștientizează că pot să-și îmbunătățească viața și, mai grav, o periclitează și pe a copiilor.

R: Ce poate face un primar în cazul în care un părinte este un împătimit al alcoolului și își chinuie prea mult copiii?

P: Acolo unde considerăm că acești copii sunt într-o situație de risc suntem obligați prin lege să intervenim. În cazuri extreme se poate ajunge până la extragerea copilului din sânul familiei.

R: Aveți asistenți maternali la Rebricea?

P: Avem câteva cazuri, au copii în plasament, copii care sunt foarte bine îngrijiți.

R: Îi controlați în vreun fel?

P: Sunt într-o monitorizare continuă în primul rând din partea Direcției Generale Pentru Protecția Copilului dar și a noastră. Colaborăm foarte bine.

R: Mi-a plăcut o expresie a dumneavoastră: „În primărie numai dacă nu vrei, n-ai ce face!”

P: Tot timpul sunt probleme și trebuie să lucrez cu colectivul de așa manieră ca să încerc să le rezolv pe aproape toate. Nu avem pretenția că le rezolvăm chiar pe toate, depinde foarte mult de buget, suntem la început de an... așteptăm.

R: Ați început cu plângerile, nu le accept de la dumneavoastră.

P: Nu, nu mă plâng. Așteptăm repartitia sumelor de la Consiliul Județean.

R: Haideți să trecem la subiectul pentru care am venit. Care sunt speranțele primarului pentru 2018?

P: Se anunță un an bun din punct de vedere al investițiilor.

R: Am cezut că spuneți, din punct de vedere agricol.

P: Vom avea și la agricultură Semnele sunt bune. În toamnă a căzut o cantitate de precipitații de mai bine de 100 de litri pe metrul pătrat, de la semănatul cerealelor. Avem un strat de zăpadă destul de consistent, în zonă, ca și protecție pentru aceste culturi.

R: Revenim la speranțele pentru investiții.

P: Speranțele sunt mari, sper să am și sumele cu care să asigur partea de cofinanțare. La sfârșitul anului au fost semnate trei contracte mari. Un contract de aproximativ un milion de euro pentru un drum de exploatație agricolă în lungime de aproximativ 8 kilometri. Două tronsoane, de fapt. Un tronson de aproximativ 6 kilometri care pleacă din DC 4 și iese la limita intravilanului cu Rateșul Cuzei, un drum care preia traficul din două drumuri comunale și scurtează drumul spre Vaslui sau Negrești cu aproximativ 5 kilometri. Mai avem o variantă spre Crăciunești care unește Rateșul cu DC 135.

R: Aveți piatră acolo din câte am văzut.

P: Drumurile comunale sunt pietruite, avem unul singur asfaltat prin fonduri europene, recepționat în 2011.

R: Așadar deschideți seria speranțelor cu îndeplinirea acestui program.

P: Da. Mai avem două contracte semnate cu Ministerul Dezvoltării pentru sistem de canalizare, epurare a apei uzate în localitățile Rebricea, Rateșul Cuzei, Crăciunești și Sasova. Acolo este apă de vreo 7 ani de zile dar nu există partea de canalizare.

(Ca simplă observație: anul 2018 a fost cu excepționale rezultate în acest domeniu.)

82. Dan Ravaru

„Dincolo de activitatea sa de o viață ca activist cultural, „aprilistul” Ravaru este un spirit sfântos, sprinten, gata de argumente pentru o „istorie a istoriilor...”

(D.V.M.)

Dan Ravaru s-a născut la 3 aprilie 1941 la Bârlad; profesor, folclorist, etnograf, publicist. Provine dintr-o veche familie românească, cu rădăcini de peste 300 de ani în județele Prahova și Neamț (spune, el). Școala gimnazială și liceul la Predeal și Bârlad, după care urmează Facultatea de Filologie a Universității ”Alexandru Ioan Cuza” din Iași, licențiat în 1965.

Funcționează ca profesor la liceele din Puiști și Negrești, județul Vaslui. În perioada 1979-2018, a activat în cadrul Centrului județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Vaslui.

Volume publicate:

„Datini și obiceiuri de pe Valea Tutovei”, Silvia Ravaru și Dan Ravaru, Vaslui 1980.

„Cartea Puiștilor”, Vaslui, 1999.

„Comuna Alexandru Vlahuță”, Vaslui 2000.

„Folclor literar de pe Valea Tutovei”, Dan Ravaru și Silvia Ravaru, Piatra-Neamț, 2002.

„Repere etnofolclorice și de istorie locală”, Iași, 2010.

„Ștefan al II-lea și Vasluiul, capitală a Moldovei(1435-1442)”, Iași, 2013.

„Ștefan cel Mare și Vasluiul”, Iași, 2013.

„Elemente de identitate culturală comună în teritoriul Movila lui Burcel Vaslui Nord”, în colaborare, Vaslui 2013.

„Călători străini despre Județul Vaslui”, Iași, 2014.

„Portul popular vasluian. Istorie și actualitate”, în colaborare, Iași 2015.

„Aspecte ale vălăretului din Județul Vaslui”, în colaborare, Iași, 2015.

„Jocuri de ieri pentru copiii de azi din Județul Vaslui”, în colaborare, Iași, 2015.

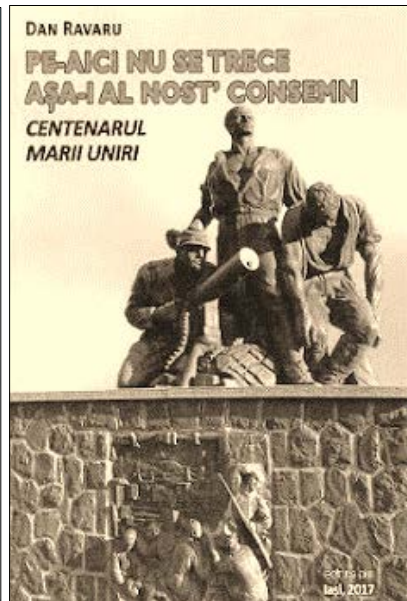
„Umor și spirit critic la cronicarii moldoveni”, Iași, 2016.

„De Sântămăria Mare/ S-a stârnit mobilizare”, Iași, 2016.

„Urcă trenul spre Ardeal/Încărcat cu militari”, Iași, 2016.

„Pe-aici nu se trece/Așa-i al nost' consemn”, Iași, 2017.

„Revenirea Basarabiei la vatra străbună”, Iași, 2018.

83. Mihai Rebegea

„Din neliniștile existențiale își definitivează o personalitate duală... pentru credință și pentru oameni.”
(D.V.M.)

N. 14.10.1962

Reporter: Codăești într-o zi de iarnă, cu soare, zăpadă multă. Bine v-am găsit domnule primar. Mihai Rebegea, chiar, bucuos, domnule primar?

Primar: Foarte bucuos, chiar mă bucur să vă văd azi, sănătos. Este bine să mai vină cineva să mai scoată în relief ce facem noi aici în comună.

R: Comuna Codăești este una din comunele mari, frumoase și aș zice că este și din punct de vedere cultural o comună bogată. Așa, pe scurt, este greu să fii primar la Codăești?

P: Ne este destul de greu, pentru că, cu cât mai mare este comuna, cu atât mai multe sunt pretențiile. Unde sunt

părerii mai multe, vă dați seama că și discuțiile controversate sunt destule. Și trebuie să mulțumești cât mai multă lume.

R: Ce populație are comuna?

P: În jur de 5.000 de locuitori.

R: Cu tot cu cei plecați?

P: Nu, noi vorbim statistic. Am vreo 5.000 de locuitori. Și 4 sate: Codăești, Pribești, Rediu Galian și Ghergheleu. În ordinea mărimii.

R: Dacă eu îl întreb direct pe primarul de Codăești: „Considerați că vă faceți corect datoria?”, ce mi-ar răspunde acesta?

P: Eu zic că da. Dacă nu ar fi fost așa, nici azi nu se putea intra în Ghergheleu. Am dat telefon de dimineață, au venit cu freza de la două din drumurile județene. Pentru că este drumul lor. De la Consiliul județean, drumul 247. DJ 246 și DN 24 sunt tot pe raza comunei, în partea opusă DJ 247.

R: Am văzut că ulițele din Codăești sunt curățate.

P: Am degajat drumurile cu utilajul nostru, pentru că avem un tractor multifuncțional, luat prin GAL. Acum am dori să luăm o mașină de pompieri, nouă, prin Fonduri Europene.

R: O salvare nouă nu vă luați?

P: Nu este nevoie, avem spital aproape.

R: Deci primarul se îngrijește și de sectorul suflete?

P: Eu sunt și preot. Putem spune și așa.

R: Vom vorbi imediat și de preotul Mihai Rebegea, dar acum vorbim despre primarul Mihai Rebegea. Ce-ați putea să ne spuneți că s-a realizat în comuna Codăești luând ca an de referință anul 2018?

P: La Liceul Codăești aproape am terminat reparațiile (reparații din temelii): 80%, imediat ce dă căldura, vom continua cu repararea Căminului cultural. Ministerul

Dezvoltării ne-a aprobat banii pentru această lucrare. Vrem să mai facem un Cămin cultural nou la Reditu Galian. Am făcut schița cadastrală, toate proiectele sunt făcute, de asemenea vom face aici, la Codăești o grădiniță cu trei grupe, un teren de fotbal, tot la Codăești. Am vrea să-l facem din bugetul local (dar nu știm ce buget avem). Asta am dori noi: un teren de fotbal cu gazon sintetic. Apoi un ștrand. R:

Un proiect ambițios.

P: Anul trecut am prins o finanțare dar erau prea puțini bani, eu n-am știut pentru că n-am mai făcut așa ceva. Vreau să-l fac mai la vale, lângă piață peste dig. Amenajat cu nocturnă, cu gresie...

R: Piața mai merge? De ce este nevoie de un târg?

P: Merge, dar acum oamenii merg și la Poiana, care este foarte aproape de noi. De târg este nevoie pentru că oamenii au nevoie de un loc unde să-și valorifice produsele.

R: Târgul este necesar pentru ca oamenii să-și schimbe produsele. În lei, sau fac troc? În euro?

P: În bani sau produse. Și una, și alta. Dar în euro nu prea. Oamenii de la țară nu prea știu cursul valutar și nici cum arată monezile străine. Dau o juncă pe o vacă de lapte și alte lucruri asemănătoare.

R: Uite așa ajungem la zootehnia care trece prin momente grele în toată țara românească. Aici cum e?

P: Nu este chiar rău. Oamenii au mai primit subvenții. Primăria are pășune, majoritatea oamenilor știu acum unde este islazul lor. Pentru că avem asociația crescătorilor de animale. Președintele acesteia Sprânceană Gheorghe a închiriat pășunea de la noi. Obligația lui este de a încasa banii pentru chirie de la crescătorii de animale. Dacă el nu încasează banii, nu este vina noastră.

R: Deci acesta este un mod de a externaliza problemele?

P: Noi nu putem face nimic în acest sens. Dacă nu se pot încasa bani de pe pășune noi trebuie s-o vindem, așa este făcută legea.

R: Având în trecut un interviu cu domnia voastră am aruncat o idee: ajunge primăria ca instituție și primarul ca persoană reprezentativă a primăriei să fie etalon în contextul vieții sociale și culturale a comunei?

P: Ne-am dori să fie așa. Dar sunt lucruri care ne frustrează de această dorință a noastră. Sunt lucruri pe care nu putem să le realizăm.

R: În așa fel ajungem la pregătirea primarului care are una sau două licențe cu masterat, doctorat.

P: Mi-a plăcut să învăț. Am absolvit Școala populară de teologie, Seminarul teologic la Neamț, Facultatea de teologie de la Constanța după care masteratul în teologie tot în Constanța, Facultatea de drept din Iași, la Kogălniceanu, masteratul în teologie tot la Kogălniceanu, licența la Academia de poliție la București. Cursuri postuniversitare la Gh. Asachi.

R: Ați zis că pregătiți un doctorat. Pe ce temă?

P: Doctoratul vreau să-l dau în teologie. Ca la teologie. „Sfintele taine la poporul român”. Despre Sfântul Maslu, vreau să scriu.

R: Priviți din punctul de vedere al monahului sau al laicului?

P: Privesc din punctul de vedere al unui preot de mir. Un preot căsătorit. Un preot călugăr privește într-un fel, un preot căsătorit are alt fel de a vedea lucrurile.

R: Preotul de mir este cel care face în mod realist legătura între biserică și cetățenii satelor. Călugărul stă în chilia lui, nu are

aceeași influență. Și atunci, dumneavoastră fiind preot aici la Pribești, cum v-ați gândit să accedeți la funcția de primar.

P: În '96 am candidat prima dată, postul meu nu este de dată recentă. Sunt la al patrulea mandat. S-a văzut că se poate și una și alta. Mai sunt preoți care nu au parohie, am lăsat un loc liber. Dar nu este o funcție definitivă.

R: Cum ați renunțat la menirea de preot ca să deveniți primar? Cum ați ajuns la concluzia că e mai bine să slujiți într-o comunitate de 5000 de oameni, decât într-o biserică? Doar asta faceți ca primar, nu?

P: Dar n-am renunțat, am fost suspendat doar pentru această perioadă. Oricând mă pot întoarce. M-am hotărât să slujesc în comunitate gândindu-mă să îmbin utilul cu plăcutul. Este util să te faci primar și plăcut să-i slujești lui Dumnezeu. Puțini înțeleg acest lucru. Să te implici în Consiliul Local, să poți administra corect fondurile de care dispui, să îndeplinești promisiunile pe care le-ai făcut oamenilor (ai zis ca fac drumul „x”, pe acela trebuie să-l faci). Ca preot nu poți face așa ceva. Nu este un secret ce fac eu. Din hotărârea Consiliului Local am investit un miliard la biserici. În fiecare an.

R: Acum câteva luni am participat la sfințirea unei biserici, aici la dumneavoastră în comună. Acolo au fost investiți niște bani ai primăriei. De ce, cum ați făcut? Cum influențați Consiliul să facă așa ceva?

P: Domnule profesor, credeți că cei din consiliu nu văd că este necesar? Ei trăiesc în satele comunei noastre și văd problemele: este nevoie de gard la biserică aceea, trebuie schimbate geamurile la cealaltă... Bisericile sunt tot ale comunității.

R: Dar biserica are și o altă finanțare, are fondurile ei. Preoții primesc un salariu de la stat, nu? Nu de la primărie.

P: Da, preoții de la stat primesc salariul, dar biserica este a comunității.

R: Dar cu cimitirul vechi de lângă primărie ce faceți? Am văzut crucile vechi de câteva zeci, dacă nu, de sute de ani.

P: Acolo este un cimitir vechi unde nu avem voie să intervenim. Este un monument istoric. Sunt și morminte evreiești acolo, ați văzut crucile. Numai cu avizul Direcției monumentelor istorice.

R: Să înțeleg că părintele Rebegea s-a simțit bine în mijlocul foștilor săi enoriași care acum au devenit cetățenii care au nevoie să vadă un model în primarul lor. Și primăria, fiind privită ca etalon în societatea în care ei trăiesc, ce sentiment a avut primarul vizavi de această schimbare în viața socială?

P: La început nu prea m-am simțit bine. Acum m-am obișnuit cu legile de la primărie decât cu fosta mea profesie de preot: Legea 215, 129. Toate astea le-am învățat aproape fără să vreau, în timp. Mi-a prins foarte bine că am făcut dreptul. Am înțeles mai ușor ce înseamnă: o hotărâre de guvern, o hotărâre de consiliu.

R: Am văzut unii care nici nu știu de ce sunt acolo.

P: De asta am spus că este necesară o anumită pregătire pentru cei care ajung să candideze la această funcție. Ar trebui să se aleagă în această funcție oameni cu o anumită pregătire, să existe un plafon minim de la care să fie selectați candidații. Mai sunt unii care ajunși acolo nici nu știu cu ce se mănâncă primăria.

R: Aveți echipă bună la primărie? Cum vă purtați cu ei?

P: Foarte bună. Oameni cu vechime – 10, 15, 20 ani de vechime. Asta mă ajută foarte mult. Sunt un om foarte calm, nu am motive să mă port urât cu angajații pentru că nici mie nu-mi pace să se poarte alții urât cu mine.

R: Dar când mergeți în piață, duminica dimineța, acolo mai sunt nereguli. Primarul nu-și iese din fire?

P: Asta nu-i treaba primarului. Există un șef al pieței și 5-6 încasatori.

R: Acum fiind primar, profitați de funcția pe care o aveți ca să propovăduiți și dogma religioasă? Să-i amenințați cu mânia divină: „Măi, nu fă aia, că te bate Dumnezeu!”

P: Poți să-i spui, dar asta depinde de fiecare în parte. Unii sunt mai credincioși, alții mai puțin.

R: Sunteți respectat de oameni, părinte?

P: Da, eu așa zic. Până acum n-am primit nici o înjurătură.

R: Am înțeles că la Căminul Cultural aveți tot un preot.

P: Știam că este un tânăr căruia îi place să se ocupe de aceste activități și l-am pus director de cămin. Am un proiect de reparații pentru Căminul Cultural. Chiar acum mă ocupam de așa ceva. O să vă invit când va fi gata.

R: Vă mulțumim..

LEGEA SOCIALĂ	
Nu necinsti pe tine însuți, Ca să te cinstească alții. Nu necinsti pe alții, Ca să te cinstești pe tine însuți. Nu necinsti munca, Căci munca e viață.	
Bogdan PETRICEICU HAȘDEU	

84. Marin Rotaru

*„Un învățător, un arheolog și un cercetător care
înfăptuiește cu mult peste condiția învățătorului...
de la Giurcani!”*

(D.V.M.)

N: 13.11.1946

Marin Rotaru a studiat cu râvnă trecutul Giurcanilor, istoria învățământului și școlii pe care a slujit-o, viața oamenilor, precum și contribuția unor personalități de seamă care au sprijinit efortul pentru prosperitate și emancipare de pe aceste meleaguri.

S-a îngrijit să dea școlii numele academicianului Mihai Ioan Botez, profesor universitar și doctor în științe medicale, trăitor în Canada până la sfârșitul vieții, personalitate cu excepționale contribuții pentru punerea bazelor învățământului din localitate. Academicianul se trăgea din aceste locuri.

Oamenii satului aflați la vârsta deplinei maturități, dar și cei mai tineri, i-au fost în majoritate, elevi la școala din sat, astăzi familiști, gospodari și părinți ai generațiilor recente de elevi, oameni cu respect pentru cel care i-a îndrumat și i-a învățat.

Înzestrat cu harul creației plastice, Marin Rotaru s-a ocupat, încă din tinerețe de îndrumarea copiilor pe calea și aplicării tehnicilor picturii. Bun cunoscător al psihologiei copiilor s-a aplecat cu interes asupra cunoașterii specificului și evoluției exprimărilor grafice și cromatice ale acestora. El însuși părinte, a urmărit acest fenomen la școală și în familie, l-a studiat, s-a aplecat asupra cercetării metodicii privind educația artistică plastică, a analizat și

selectat producțiile artistice ale copiilor și le-a folosit în numeroase concursuri, expoziții locale, zonale, naționale și internaționale, le-a publicat în diverse reviste, unele din ele fiind reproduse pe timbre poștale ale vremii. Un număr impresionant dintre acestea au primit premii, mențiuni și diplome de prestigiu și au întregit diferite colecții de artă juvenilă din țară și străinătate.

Arheolog și muzeograf

Marin Rotaru a organizat un muzeu de arheologie într-una din sălile școlii, expunând piese și fragmente de obiecte din piatră, os, metal și ceramică descoperite, studiate și catalogate de el și de echipa lui pe valea Elanului, contribuind astfel la educarea cetățenilor în spiritul cunoașterii rădăcinilor existenței lor și a patriotismului local.

Întreaga sa activitate ca arheolog s-a materializat în lucrarea științifică vastă „Antichitățile Elanului” în două volume consistente, bogat ilustrate cu documente fotografice, hărți și planuri ale șantierelor arheologice și desene de specialitate prezentând în epură, cu secțiuni parțiale și totale pentru evidențierea detaliilor obiectelor și fragmentelor descoperite. Primul volum, apărut în 1997 este semnat împreună cu Costachi Buzdugan, arheolog de seamă și colaborator al lui Marin cu ani în urmă. Al doilea volum, apărut în 2009 îi aparține în totalitate.

Animator de cultură, publicist

Inimosul cercetător și artist Marin Rotaru, reușește să dea curs unui gând înfiripat mai demult: să înființeze la Giurcani, „Academia Rurală Elanul” instituție de cultură care să dispună de propria publicație. Astfel a apărut revista „Elanul”, fondată în anul 1998 cu apariție lunară, al cărui redactor șef este el însuși. Colectivul de redactori și corespondenți, divers ca preocupări și domenii, are în componență profesori universitari și cercetători vasluieni, dar și în Cluj-Napoca, București, Iași, recunoscuți oameni de cultură, știință și artă.

(text prescurtat, Gheorghe ALUPOAIE)

85. Ticu Roșca

„Elev fiind, ținea minte pagini întregi de manual, numai să fie primul în clasă. Și era. Dar destinul l-a plasat într-o văgăună din Stănilești, unde este un țăran deștept, respectat și gospodar”
(D.V.M.)

N: 30.09.1964, Huși

„Viața mea e la țară, unde mi-am făcut o casă, am întemeiat o familie, am 4 copii și... am gospodărie întemeiată cu păsări, vite, cai, iaz de pește și cam tot ce-mi trebuie pentru viață. Să știți, că nu sunt chiar țăran-țăran, am serviciu la Casa de apă Huși, ca tehnician și am de toate, de fapt chiar dacă am rămas numai cu liceul, am încercat să mă specializez în ceva, dar, dacă ar fi să aleg, aș alege gospodăria asta pe care o vedeți. Am și vederea spre Prut, cu totul de excepție, am vecini buni, nepoți pe aproape, dar... fetele mele sunt tare departe, în nordul Europei. Mă înțeleg bine cu nevasta, o femeie tare muncitoare, îmi place munca de țăran, deși mă încercă uneori ciuda că n-am învățat mai mult”.

Povestește frumos Ticu Roșca din Stănilești, jud. Vaslui, fostul meu elev la liceu, care avea o capacitate uimitoare de a reține= recita texte (două – trei pagini de proză, la virgulă). Când am aflat după ani, că n-a putut urma o facultate, m-am gândit la împotrivirile vieții care taie aripi, chiar viguroase. Însă, își păstrează vioiciunea sufletului și a existenței, optimismul țăranului cu mâinile foarte aspre și bătătorite de munca sub soare, unde și-a găsit locul să fie mulțumit de viață.

Mi-l închipui, uneori, privindu-și calul cel frumos și mă întreb dacă nu-l încercă gândul haiduciei, că doar lunca Prutului hotar de neam e aproape...

86. Cătălin Sîmpetru

„Un ziarist de o loialitate exemplară, un familist rar și un pasionat al muncii, excepțional. Județul acesta îi va rămâne mereu dator pentru cultura pe care o împrăștie”

(D.V.M.)

Născut pe 1 august 1979.

Căsătorit cu Alina din anul 2005. Un copil, Vlad Cristian, 13 ani, elev în clasa a VII-a.

Până când am intrat la școală, în 1985, am copilărit la bunica maternă, la Solești – Vaslui. Bunica mea citea foarte mult, chiar dacă avea doar cinci clase (destul de multe pentru acea perioadă), drept urmare am deprins și eu dragul lecturii, mai mult din curiozitate la început, apoi, acea curiozitate transformându-se în plăcere. La vârsta de 5 ani citeam la perfecție, primul meu „Abecedar” fiind ziarul „Scînteia” și un set de cartoane care aveau pe față o fotografie cu un obiect, iar pe spate litera cu care începea denumirea acelui obiect. Totodată, pe post de învățător o aveam pe bunica. Citeam tot timpul, mai ales pentru că mama cumpăra cam toate cărțile care apăreau în librării, având o bibliotecă destul de bogată, cu cărți din toate domeniile și toate genurile literare.

Tot de mic am făcut o pasiune și pentru radio, acesta fiind, practic, și singurul mod de informare și divertisment din acea perioadă. Aveam și TV dar nu prea aveam ce urmări la el. Ascultam toate emisiunile cu muzică, în special pe cele cu muzică populară, bunica mea fiind, ca orice om de la țară, pasionată de

acest gen muzical. Stăteam și-mi imaginam cum ar fi să fiu eu cel care vorbește din cutia aceea mică...

Anii au trecut, iar în 1994 avea să ia ființă în Vaslui postul de radio UNISON. Eram în perioada liceului. Ascultam zi de zi programele postului de radio local, devenisem, practic, dependent de acesta. Învățam alături de Radio UNISON, adormeam cu aparatul de radio pornit (pe vremea aceea era program doar până la ora 22.00) și mă trezeam alături de el. Mi-am promis că voi ajunge să lucrez și eu acolo.

În 1997 eram în ultimul an de liceu, iar radioul era un fel de Facebook al zilelor noastre. Erau tot felul de programe interactive (tinerii își dădeau întâlnire, își transmiteau mesaje), erau concursuri de tot felul. La câteva astfel de concursuri am participat și eu (deși era foarte greu să prinzi legătura telefonic) și chiar am câștigat. Nu erau cine știe ce premii, erau cărți, bilete la cinema, bibelouri... Era totuși plăcerea de a participa și de a câștiga ceva în detrimentul altor câteva mii, zeci de mii, de ascultători.

Am scris de bibelouri, la capitolul câștiguri, pentru că de la un astfel de obiect mi s-a deschis calea către această frumoasă lume de care eram dependent. Am câștigat un bibelou (pe care îl am și astăzi) la una dintre emisiunile realizate de Mihaela Manu. Mai câștigasem și altă dată și ne știam cât de cât din vedere. Când am fost să-mi ridic premiul s-a întâmplat ca ea să-și fi terminat programul și să coborâm împreună de la etajul opt, locul în care își avea sediul postul de radio. Am stat de vorbă, i-am spus despre pasiunea mea și am întrebat-o dacă nu aș putea să-mi încerc și eu norocul în acest domeniu. A zis că ar avea nevoie de cineva la una dintre emisiunile pe care le realiza. Era o emisiune pentru copii intitulată „Căruța cu paiate”. Trebuia să fiu vocea unui personaj din acea emisiune. Și astfel, de Ziua Copilului, pe 1 iunie 1997, visul mi s-a împlinit: am reușit să-mi fac auzită vocea pe 67,73

Mhz, frecvența (de atunci) a Unison Radio Vaslui. La câteva zile de la „debutul” meu, dacă pot să-i spun așa, Mihaela mi-a aranjat o întâlnire cu cel care se ocupa de radio în acea perioadă, Sergius Marin. I-am spus că îmi doresc să lucrez în radio, iar el m-a lăsat în grija Mihaelei.

În studioul Radio Unison Vaslui – 2004

Din acel moment radioul a devenit pentru mine un microb de care nu am scăpat nici în ziua de azi. Și astăzi, când am timp, ascult posturi de radio și mi-aș dori ca într-o zi să revin în acest domeniu. Am realizat de-a lungul timpului cam tot ce înseamnă emisiune radio: emisiuni matinale, emisiuni de prânz, de seară și chiar și de noapte. Am realizat emisiuni de folclor (o altă pasiune a mea), emisiuni pentru copii, emisiuni politice (doar în anumite conjuncturi, pentru că urăsc și am urât tot timpul să fac emisiuni cu tentă serioasă), emisiuni interactive (îmi aduc aminte că la o

astfel de emisiune am primit aproximativ 500 de scrisori – un record, chiar, pentru acea vreme când încă nu se folosea e-mail-ul). Ce să mai lungim vorba, radioul a devenit parte din viața mea și mi-a marcat existența din toate punctele de vedere (tot în radio am cunoscut-o și pe soția mea, al cărei frate era coleg cu mine).

Câțiva ani mai târziu, prin 2003, mi s-a propus de către directorul grupului de presă Cvintet TE-RA (din care făcea parte Radio UNISON), prof dr. Dumitru V. MARIN, să realizez și emisiunea matinală de la TVV, alături de Diana Pălădescu, cea care o realiza la momentul respectiv. Nu m-am gândit vreodată să lucrez și în televiziune, dar mi-a surâs ideea. Până atunci mai apărusem la TVV doar în calitate de prezentator al câtorva

Cătălin Sîmpetru – Diana Pălădescu
Bună dimineața, Vaslui!
TVV – 2003

spectacole organizate de grupul de presă. A fost o nouă provocare, au fost noi emoții – inerente oricărui debut – dar cred că am dus cu brio la bun sfârșit și această misiune, chiar și mai târziu după ce am rămas singur „la cârma” ei (Diana plecând la Iași, la un alt post de televiziune).

De când am debutat la TVV, televiziunea a devenit și ea parte din viața mea. Îmi împărțeam timpul între radio și televiziune cu aceeași dragoste cu care un părinte își crește copiii. Și chiar am crescut copii: mă uit cu drag cum copii (la vremea aceea), care au debutat în emisiunile mele, au devenit acum vedete recunoscute pe plan național: Cosmina Adam, Denisa Ciobanu etc.

**Cătălin Sîmpetru – Ioana Denisa Ciobanu
TVV – 2000**

Și în televiziune, ca și în radio, am încercat cam orice: am prezentat știri, am realizat emisiuni interactive, emisiuni de folclor (cu invitați nu doar din județul Vaslui, ci din toată țara), am filmat, am prezentat spectacole, am montat știri și emisiuni.

Nu mi-au plăcut niciodată emisiunile de tip talk-show, dar (într-o anumită conjunctură) am făcut-o și pe asta. Îmi amintesc amuzat acel moment: nu mai țin minte nici anul, nici ce alegeri erau, cert este că erau ceva alegeri. Ajunsesse în Vaslui, în campanie electorală, Petre Roman, prim-ministru. Eu eram de serviciu la radio... sună telefonul... răspund, la capătul celălalt al firului Sorin Saizu, colegul meu de la TVV mă anunță: vezi că vine Petre Roman, intri în direct cu el la TV, eu nu pot ajunge la timp. Colegii care m-ar fi putut salva (Loredana Ciobanu sau Cristi Lapa) erau, la acea oră, în miezul zilei, plecați pe teren, după știri. Deși aveam câțiva ani de radio și de televiziune până la acea dată, nu făcusem deloc emisiuni politice. A apărut Petre Roman, împreună cu Marian Ciurea care era președinte de partid pe Vaslui (nici nu știu ce partid, ca să vă dați seama cât mă preocupă politica). Înainte să intrăm în direct m-a apucat sinceritatea și le spun „invitaților”: eu nu am mai făcut asta niciodată, spuneți ce vreți, faceți ce vreți. Începem emisiunea care cred că a durat o oră sau o oră jumătate. Între timp ajunseseră și Sorin și Cristi care îmi suflau în cască întrebări. Eu eram total pe lângă subiectele discutate și nu-mi aduc aminte (nu-mi aduceam atunci, d-apoi acum) ce am discutat. Cert este că oamenii au vorbit ce au vrut iar, la final (asta îmi aduc aminte), mi-au spus că a fost cea mai relaxantă emisiune dintre toate cele la care au participat. E ceva!!! Cred că a fost singura emisiune în care au spus ce au vrut ei.

Timpul a trecut! Sunt 22 de ani de când am intrat în această branșă și, încă, sunt aici. Am făcut de toate: emisiuni radio, emisiuni tv, am scris la ziar, am tehnoredactat, am făcut

producție, am fost moderator – prezentator. Uneori am fost mulțumit, alteori, nu!!! Acum tehnoredactez ziarul Meridianul Iași-Vaslui-Bacău și sunt art director la revista internațională Meridianul Cultural Românesc. Am ținut cu dinții atâția ani de o profesie care, în provincie, nu-ți va aduce niciodată satisfacții materiale (decât dacă ești patron... și nici atunci totdeauna). Am vrut doar să fac ceva pentru satisfacția mea și plăcerea celor care m-au ascultat, privit, citit, urmărit...

Profesorul doctor Dumitru V. Marin a avut și are grup de presă. Eu pot spune că, în acești 22 de ani, am fost eu însumi un grup de presă (trecând prin tot ceea ce înseamnă munca în presă). Și nu cred că mă laud când spun că sunt singurul din județul Vaslui care a făcut asta, poate și din țară (or mai fi, dar eu nu cunosc). Mă refer aici și la partea tehnică și la partea redacțională (Radio, TV, Ziar, Revistă). E doar o constatare și aștept să fiu contrazis cu argumente. Cum ar spune profesorul Marin: nu fac decât să constat, să evidențiez și nu să mă laud! Aș vrea să facă și alții și, atunci, eu îi voi lăuda.

87. Cătălin Striblea

„Excepțional om de presă, mândrie profesională pentru D.V. Marin, voce distinctă în media românească, plecat de lângă noi, vasluienii.”

(D.V.M.)

N.11.06.1977.

La unul dintre trialurile organizate aproape săptămânal (pentru că era nevoie de tineret în presă) s-a prezentat și fiul colonelului, atunci binecunoscut, Striblea. Am crezut că este infatuaț și cu ifosele odraslelor de „foști mari”, dar după primele vorbe ale elevului de clasa a X-a i-am ghicit vocea, l-am văzut serios, preocupat și

ambițios. I-am dat un text de prezentat pe post și a fost bine, așa că dintre cei vreo 20 a rămas el și cu o colegă. A fost operator TV, prezentator, redactor, chiar de la câteva săptămâni. A reușit cu brio la facultate, apoi a atras atenția celor de la BBC, apoi a altora și mereu altora. A ajuns realizator de emisiuni, comentator, întreprinzător în presă și, cred, o minte organizată... pentru democrație.

Acolo unde apare Cătălin Striblea e consistență, idei, seriozitate, claritate. I-am solicitat un C.V. pentru a-l include în volum dar ...

Oricum el rămâne o mândrie personală pentru mine și un reprezentant al vasluienilor pe care-i apără cu înverșunare în media centrală.

„Bănuiesc că a fost una dintre cele mai bune perioade din istoria radioului și a presei românești. Singurul motor care ne împingea înainte era entuziasmul. Se lucra aproape fără bani, ore în șir și fără a avea un barometru exact a ceea ce făceam. Mai exact, făceam doar ce ne plăcea. La fel ca alte zeci de radiouri care împânziseră România. Vremea rețelelor nu apăruse.

Aveai astfel posibilitatea de a lucra cam peste tot. Am învățat să facem știri, sport dar eram și dj. Nu exista muncă să nu o fi făcut într-un astfel de radio. Intuitiv și fără modele se puneau bazele meseriei. Mai important de atât însă, era sădirea microbului. Care i-a îmbolnăvit pe toți din gașca aceea minunată. Clara Bișoc și Viorel Oprea au făcut ziare în continuare. Iulian Cazacu s-a ținut de radio ani de zile. Lucian Pârvoiu e la TVR ca și Corina Radu, Elena Livinti în publicitate, Mișu Ursu, după ani de jurnalism a ales Anglia. Nu mai știi ce fac Irinel Liviță și Florin Palade. Iar de Ciprian Roșca am auzit că s-a întors la meseria sa de constructor. Sper că Mihaela Manu scrie în continuare. Ea a fost cea care ne-a furnizat suportul primelor buletine de știri: fișe de observație de la policlinica de peste drum.

Îi sunt dator pentru asta profesorului Marin. Că ne-a dat locul unde să ne adunăm și că ne-a lăsat să creștem cum am crezut noi de cuviință. Și că ne-a suportat, așa câte am făcut și noi. După ani, am ajuns să cunosc bine realitățile din presa românească. Îmi dau seama acum, că nu i-a fost deloc ușor să țină în picioare locul ăla. Nu le știu, dar bănuiesc presiunile

politice sau pe cele financiare. Și-i apreciez acestui om ambiția și cerbicia cu care și-a ținut afacerea. Douăzeci de ani pentru o instituție de presă cu același patron, în țara asta, trebuie să fie un fel de record. Iar asta nu se poate realiza aici decât albind înaintea de vreme.

Îi doresc să-și păstreze ambiția și să aibă răbdare. Iar celor care vor pași din urma noastră să știe că e un loc norocos”(Extras din vol., „Marin 70”, Pim, Iași, 2011,p152-153).

**Ziarist, Cătălin Striblea,
fost șeful secției române BBC
redactor Realitatea TV, 4 aprilie 2011**

**Cătălin Striblea, D.V. Marin, Cătălin Lența
noiembrie 2004**

88. Ștefan și Viorica Șerban

„Ștefan, a activat 30 de ani în județ, fosta mea elevă Viorica, a fost mereu activă și în prim plan. Ca și pe soții Bulai, nu-i pot separa tocmai pentru activitatea lor în complementaritate.”
(D.V.M.)

Născut pe data de 30 aprilie 1947, în satul Gura Crăiești, comuna Motoșeni, județul Bacău.

Școala primară în satul natal, și școala gimnazială în satul Crăiești (la aproximativ 6km.), comuna Stănișești.

Am absolvit Liceul teoretic Podu Turcului în anul 1965. Din februarie, 1966, am făcut un an și vreo șase luni de armată.

Am absolvit Facultatea de filologie, Institutul Pedagogic de 3 ani, Bacău, în 1971, fiind repartizat la Școala generală Măcișeni, comuna Corni, județul Galați. Am urmat cursurile Facultății de filologie, Universitatea București, absolvite în 1975.

Sunt absolvent al Școlii Populare de Artă Bacău, secția regie teatru, clasa prof. I.G.Rusu, regizor al Teatrului ”George Bacovia”, Bacău.

Din 3 ianuarie 1975, am fost angajat ca instructor metodist la Centrul Creației Populare, Vaslui.

La propunerea mea, președintele Comitetului județean pentru Cultură și Educație Socialistă, Vaslui, Dumitru Bran, hotărăște înființarea Școlii Populare de Artă, eu fiind numit director începând cu 3 ianuarie 1978. Școala a avut un rol

important în descoperirea, pregătirea și lansarea unor talente artistice, dar și în pregătirea instructorilor artistici din județ în cadrul cursurilor intensive de o lună de zile pe an, ceea ce a determinat o puternică emulație artistică la sate. În 1981, Școala Populară primește ca sediu propriu o clădire monument, „Casa Ghica”, pe care, cu eforturi deosebite, am reușit s-o renovăm și să ne desfășurăm activitatea în ea.

Din 3 ianuarie 1983, sunt numit director al Centrului Creației Populare și Școlii Populare de Artă. Din 1985, în urma unui Protocol semnat de Primul-secretar cu Comandantul Garnizoanei Vaslui, cele două instituții (Centrul Creației Populare și Școala Populară de Artă) se mută în noua Casă a Armatei, eu luând în primire întregul inventar al clădirii. Întrucât mi se cere să pun o nouă siglă pe frontispiciul clădirii, lucru foarte greu de realizat, fac un memoriu prin care îi propun doamnei Președinte Cristiana Stoian ca noul sediu să se cheme Casa Artelor (C A), activitățile instituțiilor noastre acoperind cu prisosință această denumire. După evenimentele din decembrie 89, la nici doi ani suntem nevoiți să părăsim clădirea, mutându-ne de ici – colo, ceea ce a făcut ca Școala Populară de Artă să se autodizolve, iar Centrul Creației Populare să revină în vechiul sediu din Palatul Administrativ.

Din 2002 până în 2007 am activat ca președinte în cadrul Fundației Culturale ”D. Cantemir” și director al Școlii Postliceale ”D. Cantemir”, Vaslui.

Pe tot parcursul anilor, cât am lucrat în aceste instituții, am urmărit cu tot interesul întreaga activitate cultural-artistică, am regizat zeci de spectacole de teatru de amatori, de brigăzi artistice, grupuri satirice sau interpreți individuali în majoritatea localităților județului, obținând numeroase premii la concursurile locale, județene sau naționale.

Am asigurat scenariul și regia la majoritatea spectacolelor festive sau prilejuite de diverse evenimente, mai ales după 1980. Am fost unul din principalii organizatori ai Festivalului umorului „C. Tănase”, fiind total implicat atât personal, cât și instituțional, făcând tot ce mi-a stat în putință pentru ca fiecare ediție să fie și mai bună ca cea trecută.

Am înființat Teatrul de păpuși de amatori la Vaslui, care a avut un puternic ecou în rândul micilor spectatori, reușind să prezentăm spectacole în cele mai îndepărtate și mai greu accesibile localități ale județului. A constituit, în același timp, și un model pentru instructorii de teatru din județ, care au înființat și ei formații de gen, Munteni de Jos, de exemplu.

În colaborare cu Ioan Mancaș, consilier șef, și apoi cu Miluță Moga am asigurat participarea formației de fanfară de la Valea Mare, com. Ivănești, inclusiv pregătirea acesteia, la Festivalul internațional de folclor de la Dijon, Franța, unul din cele mai mari festivaluri din lume, în 1993 fiind laureată, iar în 1996, invitați de onoare.

Am organizat și am asigurat, împreună cu maestrul coregraf George Ilașcu și dirijorul Valentin Tudose, pregătirea formațiilor de la Murgeni și Voinești, participând la festivalurile internaționale de la Novosibirsk, Rusia (1993), și Arhus, Danemarca (1990), spectacolele noastre bucurându-se de aprecieri deosebite din partea publicului, dar și din partea specialiștilor și ziariștilor.

Împreună cu Ioan Mancaș, George Ilașcu și Dan Ravaru am înființat Festivalul internațional de folclor ”Hora din străbuni”, unul dintre cele mai importante festivaluri de gen din țară, înscris în circuitul internațional al festivalurilor CIOFF.

În memoria poetului Ion Iancu Lefter am înființat Concursul național de poezie ”Ion Iancu Lefter”, dotat cu premii, cu o largă participare a poezilor din țară.

În toată activitatea mea la Centrul Creației Populare, am insistat pe permanentizarea festivalurilor și activităților culturale de tradiție, asigurându-le un cadru organizatoric cât mai bun, o finanțare corespunzătoare și o mai mare calitate valorică, dar și pe înființarea unor noi, spre exemplu: ”Fluierașul vasluian”, „Steaua sus răsare” la inițiativa d.lui Moga, sau ”Eminescu prin mileniul trei” la Văleni cu Dan Ailincăi, ”Flori pe Prut” la Vetrișoia cu Ion Măcnea, ”Movila lui Burcel”, Festivalul ”Gh. Cucu”, Puiesti, Solești, Lipovăț etc.

Am avut o deosebită grijă privind promovarea creatorilor vasluieni: artiști plastici, scriitori, creatori populari prin:

- expoziții de artă plastică la Vaslui, Bârlad, Huși, Negrești, București și Republica Moldova;

- expoziții de design vestimentar la Muzeul județean Vaslui, Casa Artelor și Casa de cultură Vaslui;

- expoziții de artă populară cu diverse ocazii și în diverse locații;

- înființarea de clase ale Școlii Populare de Artă în Bârlad, Ivești, Vetrișoia, Dumesti, Duda Epureni, Perieni, Huși, Pădureni și Văleni, Ghermănești;

- publicarea unui număr cât mai mare de scriitori: Ion Iancu Lefter, Ion Enache, Nicolae Viziteu, Cleopatra Mercedes Culidiuc, Mihai Apostu, Dan Barbu, Vasile Vecinu ș.a.

Și nu în ultimul rând, am asigurat o permanentă și corectă informare a vasluienilor, și nu numai, privind desfășurarea activităților culturale prin articole în presă, interviuri etc.

Imediat după decembrie ‘89, am aderat necondiționat la inițiativa d.lui prof. dr. Dumitru V. Marin, inițiatorul ideii de a înființa un post de televiziune local, fapt ce s-a și întâmplat în dec. 1990; alături de alți membri fondatori: Dan Crișan, Valeriu Aniței, Daniel Marin, Alexandru Poamă ș.a. A fost poate una dintre cele mai interesante și provocatoare activități intelectuale-

umane. Pe care n-o uiți niciodată. Despre D.V.Marin întăresc ce-am scris: „când și câți vor putea vreodată să vă egaleze?”

Viorica Șerban s-a născut pe 8 Martie, 1950, Iași.

Absolventă a liceului teoretic Mihail Kogălniceanu din Vaslui, cu prof. de l. română, D.V.Marin. A absolvit Școala Populară de Artă - clasa Scenografie, din Vaslui. Absolventă a Colegiului Universitar de Psihopedagogie din cadrul Facultății de Psihologie și Educația Științelor, București Sub îndrumarea d.nei Zizi Frențiu, un mare artist plastic, se apucă de design vestimentar în perioada anilor 1980. Are numeroase expoziții la Vaslui, Huși, Negrești, vernisate de Valentin Ciucă - critic de artă, Doina Rotaru - muzeograf, prof. Iosif Haidu. Numeroase expoziții de pictură, la Iași și București. Are o bună și fructuoasă colaborare cu Fondul Plastic, Iași.

Scrie proză de prin 1980, trimițând spre publicare la revista "Ateneu" din Bacău. În anul 2018, tipărește primul volum de proză „Focul din tălpi”, Editura „Metamorfossi”, Slobozia, și în momentul de față are sub tipar romanul „Iubirea din sertarul de jos” și un al doilea volum de proză scurtă. Publică în revistele: „Melidonium”, „Moldova literară”; apare cu poeme în proză în „Antologia de literatură și artă contemporană” a Cenaclului literar-artistic „Iași scrie”. Publică poezie în ziarul „Vocea ta”, ziar distribuit în Elveția, Belgia, Austria, Germania, Franța și

Olanda. I se acordă „Diploma jubiliară” din partea Uniunii Creatorilor de Artă, Iași, „Diplomă de Excelență” din partea Ligii Scriitorilor din România, filiala Iași și „Diplomă de Merit” din partea: Uniunii Creatorilor de Artă, Iași, Liga Scriitorilor din Iași și Cercul Militar, Iași.

NOTĂ SPECIALĂ: *am considerat că o familie „din cultură”, cu copii în același domeniu, merită toată atenția noastră ca un „bloc meritoriu” rarissim.*

Dumitru V. MARIN

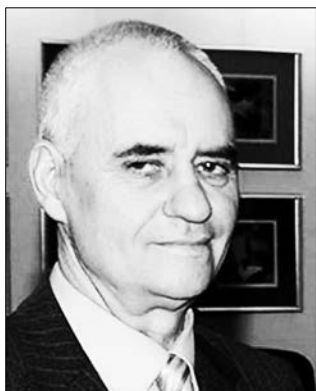

**TANDREȚE (ulei pe pânză) –
Viorica ȘERBAN**

89. Laurențiu Șoitu

„Plecat din Șuletea, cea cu vii multe atunci, Laurențiu reprezintă cu cinste spiritul creativ vasluian în context național și universal”

(D.V.M.)

N: 08.04.1945

Profesor universitar emerit doctor, Facultatea de Psihologie și Științe ale Educației, Universitatea „Alexandru Ioan Cuza” Iași

Primul român inclus în Galeria Educației Continue și a Adulților/ International Adult and Continuing Education Hall of Fame, Outreach University, Oklahoma, USA, 2008.

Studii și titluri științifice:

Licențiat în Filosofie, 1969 – Facultatea de Filosofie, București;

Doctor în Filosofie, Logică, 1982, cu Teza *Retorica audio-vizuală*, coordonatori științifici: acad. Petre Botezatu și acad. Vasile Pavelcu;

Doctor în Științe ale Educației, 1997, cu Teza *Pedagogia comunicării*, coordonator științific: prof. univ. dr. George Văideanu.

2001-2009 – Conducător de doctorat la Universitatea „Alexandru Ioan Cuza”, domeniul: Filosofie, Științe ale Comunicării;

2009-2018– Conducător de doctorat la Universitatea „Alexandru Ioan Cuza”, domeniul Științe ale Educației;

2016-prezent – Conducător de doctorat la Universitatea de Stat Moldova Chișinău, domeniul Științe ale Educației

2010 – Profesor Emerit.

INIȚIATORUL A NOI DIRECȚII DE CERCETARE ȘI FORMARE: Științe ale comunicării:

1990, primele cursuri universitare din România

Educația adulților:

Din 1997 a introdus și dezvoltat :Primele cursuri pentru studenți, nivel Licență;

Primul masterat European *Managementul Educației adulților*.

După 2000: Director CREA, Centrul Regional de Educație a Adulților, finanțat de Banca Mondială, din 2006 Director IEC, Institutul de Educație Continuă.

Medierea conflictelor:

2001 – Primul masterat de Medierea Conflictelor, din România; 2014 – Introducerea în COR a unei noi profesii – consilier mediator.

Pedagogie socială:

2014-2015 – primul program de formare inițială, introdus printr-un proiect POSDRU, în parteneriat cu VIA University Danemarca

Premiere în utilizarea noilor tehnologii:

1997 – Primul Laborator de Comunicare – în care studenții își controlează și perfecționează strategiile relaționării eficiente;

1998 – Laborator de Producere și Utilizare a Filmului Educativ (LPUFE)

2006 – Platforma Interdisciplinară de Cercetare și Formare MEDIAEC.

Consiliere psihopedagogică:

1991-1995 – inițiator și coordonator, împreună cu lect. univ. dr. Mihaela Manta, al primelor Cabinete de Consiliere Psihopedagogică din România.

Funcții și responsabilități VARIATE ȘI MULTIPLE.

1969-1985, Redactor la Studioul teritorial de Radioteleviziune Iași;

1969-1990, Asistent, lector, conferențiar univ. asociat,
Facultatea de Filosofie

1974, atestat ca ziarist de către Ministerului Culturii și
Uniunea Ziariștilor;

1985-1990, Cercetător, Centrul de Științe Sociale al
Universității „Al. I. Cuza”;

1990 – lect. univ. dr.Catedra de Pedagogie, Universitatea
„Al. I. Cuza”

1990-1992, Director - Departamentul pentru Pregătirea
Personalului Didactic;

1992-2009, Expert CNA - Consiliul Național al
Audiovizualului;

2006, Membru Comisia ARACIS: Științe Sociale, Politice și
ale Comunicării;

2006-prezent, Director al Institutului de Educație Continuă
(IEC), înființat prin Hotărârea Senatului;

2006-2010, Membru în CNATDCU, comisia Științe Sociale,
Politice și ale Comunicării;

2006-prezent, Membru în Asociația Formatorilor din
Jurnalism și Comunicare;

2007-prezent, Director al Platformei de cercetare
interdisciplinară MEDIAEC;

2010-2014, Membru în Comisia Națională UNESCO;

2010-2012, Șef al Catedrei de Pedagogie, din cadrul
Facultății de Psihologie și Științe ale Educației;

2012-prezent, Membru al Consiliului General IRDO.

2016-prezent, Membru al Consiliului Director IRDO

Funcții în organisme și instituții internaționale:

2011-2014, Membru în Induction Comitee, IACEHOF,
Oklahoma University,;

2009, Inclus în Galeria Profesorilor Bologna;

2005, Expert evaluator – ESA, Jelgava, Letonia;

2004, Expert evaluator – ESA, Denmark;

1995, Vicepreșdinte al Federației Cluburilor UNESCO;

1990-1994, Secretar științific al Filialei Iași UNESCO pentru Moldova;

1991-Membru în Consiliul de Conducere al Centrului Universitar European de Studiere a Problemelor Păcii, Schlaining, Austria;

1986-1992, Secretar științific al Asociației Internaționale a Educatorilor pentru Pacea Lumii (IAEWP);

Manifestări științifice internaționale inițiate, organizate și coordonate:

2018, Președinte al celei de a V a ediție a Conferinței Internaționale de Educație a Adulților, Iași-Chișinău. Coorganizatori: Consorțiul UNIVERSITARIA – Universitatea „Alexandru Ioan Cuza”, Universitatea București, Universitatea Babeș-Bolyai Cluj-Napoca, Universitatea de Vest Timișoara și International Continuing and Adult Education Hall of Fame, Outreach University, USA, Uninersitatea de Stat Moldova, Chișinău.

2014, Simpozionul IACEHOF și Ceremonia de primire de noi membri, Includerea lui Spiru Haret în Galerie, clasa 2014.

2002-2014, Președinte al celor 4 ediții ale Conferințe internaționale de educație a adulților – desfășurate din 4 în 4 ani. 2002,

1998-2018, Simpozionul Internațional *Dimensiunea spirituală a drepturilor omului*. 20 de ediții consecutive. Coorganizatori: Universitatea „Al. I. Cuza” Iași, IRDO București, Mitropolia Moldovei și Bucovinei, Episcopia Romano-Catolică Iași, Agenția pentru Francofonie Paris;

1992-1997, Simpozionul Internațional *Cultură și educație*, organizator: Facultatea de Filosofie, Universitatea „Al. I. Cuza” Iași.

Coordonare programe de cercetare, naționale și internaționale în valoare de peste 20 milioane Euro

Volume de autor:

- 1993, *Retorică audio-vizuală*, Editura Cronica, Iași;

- 1993, *Aspecte educaționale ale limbajului audio-vizual*, Editura Universității „Al. I. Cuza”, Iași;
- 1994, *Comunicare educațională*, Editura Universității „Al. I. Cuza”, Iași;
- 1997, *Comunicare și acțiune*, Editura Institutul European, Iași;
- 1997, *Pedagogia comunicării*, Editura Didactică și Pedagogică R.A., București;
- 1998, *Pedagogie neumanistă*, Editura Litera, Chișinău;
- 2000, *Psihologie socială*, Editura „Dimitrie Cantemir”, Târgu Mureș;
- 2001, *Philosophy of communication*, Institutul European, Iași;
- 2001, *Pedagogia comunicării*, ediția a II-a, Institutul European, Iași;
- 2003, *Communication in Adult education*, Institutul European, Iași;
- 2006, *Restul comunicării(lor) sunt eu*, Editura Ars Longa, Iași;
- 2007, *Mai aproape de cuvinte*, Editura Ars Longa, Iași;
- 2009, *Sunt fiul*, Editura Universitas XXI, Iași.

Volume coordonate:

- 1996, *Comunicare și educație*, Editura Spiru Haret, Iași;
- 2001, *Consiliere familială*, Institutul European, Iași;
- 2001, *Agresivitatea în școală*, Institutul European, Iași;
- 2002, *Instituții de educație a adulților*, Editura Spiru Haret, Iași;
- 2006, *Standarde și exigențe în educația adulților*, Editura SEDCOM LIBRIS, 2006, *Strategii educaționale centrate pe elev*, UNICEF, București;
- 2006, *Teaching Adult Educators in Continuing and Higher Education*, Uniwersytet Mikolaja Kopernica, Torun, Polonia;
- 2007, *Legislație și context în educația adulților*, Ed. Universității „Al.I. Cuza”

2009, *150 de ani de lexicografie. Universitatea „Alexandru Ioan Cuza” Iași*, Editura Universității „Al. I. Cuza” Iași;

2010, *Universitatea „Alexandru Ioan Cuza” 1860-1990. Cadre didactice și cercetători*, varianta online: iec.psih.uaic.ro/anuare.php;

2010, *Conferința internațională de educația adulților*, Tom XIV, Editura Universității „Al. I. Cuza” Iași, varianta online: iec.psih.uaic.ro/ciea;

2010, *Preparing the workforce for the information society*, Analele Universității, Seria Științe ale Educației, Tom XIV, Editura Universității „Al. I. Cuza” Iași;

2011, *Dicționar Enciclopedic de Educația Adulților (DEEA)*, Editura Universității „Al. I. Cuza” Iași;

2011, *Universitatea Alexandru Ioan Cuza 1860-1990. Cadre didactice și cercetători*, Editura Universității „Al. I. Cuza” Iași;

2013, *4D în educație*, Institutul European, Iași;

2013, *SCAN – Salvați copiii de abandon și neintegrare. Ghid de bune practici*, Institutul European, Iași;

2013, *CESPeT – Cerințe educaționale speciale pentru toți. Ghid de bune practici*, Institutul European, Iași;

2014, *Mesajul – conținut și relație*, Institutul European, Iași;

2014, *Dimensiuni ale consilierii educaționale*, Institutul European, Iași ;

2014, *Nature and nurture*, Romanian Journal of Artistic Creativity, New York, Autumn 2014, Volume II, Number 3 (7);

2014, *Procedia – Social and Behavioral Sciences*, Volume 142, Pages 1-804, *The Fourth International Conference on Adult Education, Romania 2014 Adult Education in Universities. Local and Regional Perspectives*.

2018, *Eu sunt*, editura Performantica Iași
2018, *Educația la Centenar*, Editura POLIROM

Volum omagial

Carmen Emanuela Rusu, Mihaela Mocanu, Magda-Elena Samoilă, 2015, *Educație pentru comunicare*, Volum omagial, dedicat profesorului Laurențiu ȘOITU, Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza” Iași

Coautor în volume publicate la edituri naționale și internaționale – peste 30 de studii.

Articole în reviste de specialitate – peste 100 de articole

Referent în comisii de doctorat și de habilitare în științe ale educației:

- Universitatea București;
- Universitatea Babeș Bolyai Cluj Napoca;
- Universitatea de Stat Chișinău, Republica Moldova;
- Universitatea „Ion Creangă” Chișinău, Republica Moldova.

Membu în colective/comitete redacționale ale unor reviste internaționale de specialitate.

Visiting professor: Universitatea din Liege, Belgia; Universitatea din Lille, Franța; Warwick, Anglia; Perugia, Italia, Universitatea NBU, Sofia, Bulgaria, Universitatea Pedagogica Ion Creangă, Chișinău; Universitatea de Stat, Chișinău; Universitatea La Laguna, Tenerife, Spania; National Institute for Educational Policy Research of Japan, Tokyo; Universitatea Autonoma din Guadalajara, Mexic; VIA University, Danemarca.

Multiple distincții și premii naționale și internaționale:

- 2001, Diplomă și medalie – 60 de ani de radio, SRR, pentru merite în slujirea și cercetarea audiovizualului românesc;...
- 2003, Premiul IIZ/DVV, Bonn, pentru activitatea de formare a formatorilor de educația adulților, în cadrul

- Universității „Al. I. Cuza”, Centrul Regional de Educație a Adulților, Skopje, Macedonia;
- 2004, Diploma Deceniul Mondial al Educației pentru Drepturile Omului, conferită de IRDO și Asociația Europeană a Francofoniei;
 - 2004, Diploma de onoare Ștefan cel Mare și Sfânt 500, conferită de Mitropolia Moldovei și Bucovinei, pentru contribuția la înființarea Radio TRINITAS;
 - 2007, Diplomă și medalie jubiliară OVIDIUS 2050, pentru înscrierea poetului Ovidiu în programe academice europene;
 - 2007, Diplomă și medalie de aur IRDO, pentru merite în promovarea educației fundamentate pe valori;
 - 2009, Gala Profesor Bologna;
 - 2010, Diplomă de excelență, IRDO – Institutul Român pentru Drepturile Omului;
 - 2010, Premiul de excelență „Ambasadori ieșeni”, oferit cu prilejul Galei premiilor de excelență, Iași;
 - 2010, Profesor Emerit al Universității „Alexandru Ioan Cuza” din Iași.
 - 2015, Ordinul și Medalia *Sf. Ioan Gură de Aur* - acordată de Patriarhia Română;
 - 2015, Diplomă și Medalia de aur *ONU 70* - acordată cu prilejul celei de a 70 a Aniversări ONU;
 - 2015, Diplomă de Excelență, acordată de Universitatea București;
 - 2015, Diplomă de Excelență, acordată de Universitatea de Vest Timișoara.

90. Romeo Talmaciu

„Pasionat până la sacrificiu, pentru „Rotaria” lui, pentru a cărei existență a murit mult prea devreme.”

(D.V.M.)

N: 9 martie, 1956

Profesor de muzică, Romeo Talmaciu a pus bazele unui grup instrumental de fanfară, primul de acest gen de după Revoluție, în municipiul Vaslui. El a selectat cu răbdare copii talentați pentru a-i reuni apoi în trupa instrumentală

„Rotaria”, considerată un veritabil ambasador cultural al județului Vaslui.

Rotaria, o emblemă a Vasluiului

„Mă gândeam, prin anul 1998, că nu voi reuși să găsesc copii talentați. Apoi am fost atât de hotărât să fac ceva pentru ca acest oraș să fie cunoscut în toată lumea încât nu m-am lăsat până nu am format un grup de calitate. Am căutat copii timp de doi ani până mi-am îndeplinit visul”, declara Romeo Talmaciu, pentru Adevărul.

Inițial, a început să lucreze cu 45 de copii, iar 20 dintre aceștia au ajuns să facă performanță la instrumente. Sunt atât de renumiți pentru talentul lor în interpretare încât organizatorii din șase orașe europene îi solicită în fiecare an să vină să concerteze. Cu vârste cuprinse între 6 și 20 de ani, tinerii din Fanfara „Rotaria” formează una dintre cele mai apreciate formații de acest gen din România și străinătate.

Au fost solicitați să apară chiar și în filme. *„Ne-a făcut cinste să putem participa în filmul marelui regizor Corneliu*

Porumboiu (consacrat lui D.V.Marin) «A fost sau n-a fost» cu muzica noastră", este mândru profesorul Romeo Talmaciu. Din repertoriul formației fac parte cântece românești populare, care sunt interpretate în fiecare an în Austria, Turcia, Franța, Germania, Norvegia și Italia. Din Belgia profesorul s-a întors cu „Pupitrul de aur” și premiile speciale ale juriului acordate în cadrul Festivalului „Castelul de aur” din Halhem. La loc de cinste este și nominalizarea la premiile GOPO din București.

Sursa: <https://adevarul.ro>

Profesorul Romeo Talmaciu (61 de ani), a decedat la Spitalul Județean de Urgență Vaslui în dimineața zilei de 15 noiembrie 2018.

ROTARIA – 2018

91. Valentina Teclici

„O să zâmbiți: revăzută după atâtea decenii, Valentina e tot întruchiparea misterului poetic feminin.”
(D.V.M.)

Sociolog, consilier, redactor de
carte, publicist, scriitor, traducător

Țara de adopție: Noua
Zeelandă (NZ)

Valentina s-a născut la 21
ianuarie 1952, în com Dolhești, județul
Iasi. A copilărit și învățat în Huși,
județul Vaslui. Urmează cursurile
Liceelor ”Cuza Vodă” și ”Mihail
Kogălniceanu” din Huși, apoi
Facultatea de Filosofie a Universității ”Al.I. Cuza” din Iași. În 1999,
a obținut doctoratul în sociologie la Facultatea de Sociologie-
Psihologie-Pedagogie, Universitatea București, cu o temă despre
copiii străzii, prima lucrare cu acest subiect în România.

În perioada 1996 - 1998 obține o bursă Research Support
Scheme, Open Society Institute – Cehia și întreprinde o cercetare
comparativă în Cehia, Germania, Franța și România asupra
fenomenului copiii străzii.

Debutul literar în revista *Zorile* (nr. 2/1968) a Liceului
”Cuza Vodă” din Huși.

Cartea ei de debut, *De la noi din grădiniță* (versuri, Editura
Ion Creangă, București, 1986) a obținut un premiu național.

Poezii și fragmente din creația ei pentru copii sunt incluse în
bibliografiile și manuale școlare pentru învățământul primar și
gimnazial din România.

A publicat poezii, povestiri, eseuri, teatru în numeroase reviste literare și antologii din România, NZ, Australia, Israel, Canada și SUA.

În 2016 inițiază, editează și traduce antologia bilingvă română-engleză de poezie *Poetical Bridges Poduri lirice*, Editura Scripta manent, Napier, NZ. În 2018, publică la aceeași editură *Poetical Bridges Poduri lirice, Vol 2*.

Valentina a publicat 17 cărți, incluzând lucrări de sociologie, versuri și povestiri pentru copii, poezie. Creația ei a fost tradusă în franceză, engleză și Te Reo (maora) și este inclusă în dicționare literare românești.

Este membră a Uniunii Scriitorilor București, Secția pentru copii și tineret (1993), a Societății Poetilor în Viață din Hawke's Bay (2013) și a Societății de Poezie din Noua Zeelandă (2013).

Valentina comentează: „Poezia pentru mine este un mod spiritual de-a explora tainele sufletului și-ale gândului. O cale unică de-a împărtăși propriile frământări, îndoieli, întrebări, revelații, observații cu tine însuși, cu semenii și întregul Univers. Este neliniște, căutare, energie. Este tinerețea fără bătrânețe.”

Valentina locuiește cu soțul ei, Robert Anderson, în însoțitul Napier, capitala artei Deco din NZ.

CAII SINGURĂȚII

Lasă-mă să-ncălzesc inima
Lângă tăcerea mâinilor tale!
În suflet aud
Caii singurății venind...
Lasă-i să tânjească
Lângă neliniște,
Să meargă domol
Pe poteci solitare
Adulmecând timpul bolnav
De neînțocare.

Valentina TECLICI

92. Ioan Toderășcu

*„Izolată cu epigrama cea generatoare de multe premii
naționale, Ion nu vegetează la Costeștii lui”*
(D.V.M.)

Data nașterii: 06.12.1959

Locul nașterii: Costești, jud. Vaslui

Profesie: tehnician, publicist.

Membru al cenaclurilor: Societatea literar – umoristică „Academia Liberă Veche Păstorel” Iași, Cenaclul Umoriștilor „Valentin Silvestru” Vaslui, Cenaclul literar „Ion Iancu Leftter” Vaslui și Cercul epigamiștilor

ingineri ING-EPIGRAMA București.

Membru al Uniunii Epigamiștilor din România - 1999.

Debut publicistic în ziarul „Vremea nouă”, Vaslui – 1987.

Prezent cu lucrări (epigrame, fabule, rondeluri și sonete umoristice) în nenumărate publicații din țară și străinătate: *Urzica, Flacăra Iașului, Scaiul, Epigrama, Rebus TIM, Haz de necaz, Meridianul de Vaslui, MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC, Post Scriptum, Hohote, ECRAN magazin, Ziarul de Iași, AG pe rime, Dor de Dor, Literatura și Arta, Cronica, Lumea Epigramei, Cugetul și altele*. Texte publicate, de asemenea, în almanahuri: *Integrame cu umor, Realitatea Buzoiană, Flacăra REBUS*.

Peste 120 premii și distincții la festivalurile naționale de epigramă și umor.

Volume de autor:

- „Pe drumul de costișe ...” - editura „Bolta Rece” Iași
– 2001

- „ *Submarin pe patru roți* ” - editura „PIM” Iași – 2010
 - „ *Ariciul cu țepi de alint* ” - editura „PIM” Iași – 2012.
 - „ *Trei crai (tomnatici) de la... Vaslui* ” – editura „PIM” Iași – 2013 (în colaborare)
 - „ *100% EPIGRAME* ” - editura „PIM” Iași - 2015
- Inclus în peste 100 culegeri și antologii de epigrame.

TELEGRAMĂ DE CRĂCIUN

M-au trecut, subit, fiorii,
MAMA SOACRĂ
DECEDATĂ ...
Și-au intrat colindătorii:
„O, ce veste minunată!”

PEISAJ STRADAL

Cu ochii țintă dup-o fată,
Având un trup fenomenal,
N-am mai văzut-o dintr-
odată...
Lua-l-ar dracu’ de canal!

SCUMPETEA DIN ROMÂNIA

Se plângea un moș, la piață,
După ce-a luat doi pești:
Cel mai mare stres, în viață,
Cred că este să trăiești!...

RECUNOȘTINȚĂ

De-un an, de când m-a operat,
Mă simt și-acum îndatorat;
Să-i deie Domnul sănătate,
C-a fost de-acord cu plata-n rate!...

OLTENII ȘI TRECEREA LA ORĂ DE VARĂ

Mult mai dezghețați la minte,
Nu dau ceasul – ca și noi –
Cu o oră înainte,
Ci cu un’șpe înapoi!

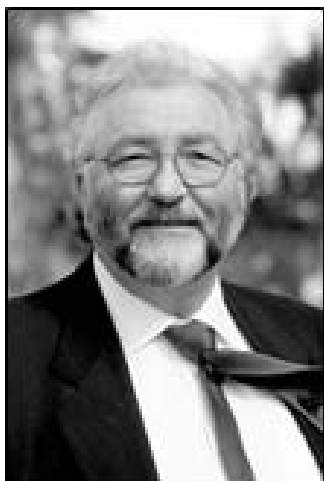
BRUSC, SOACRA SE SIMTE FOARTE RĂU

De-o oră și mai bine,
Aștept, dar - ce belea! –
Salvarea nu mai vine,
O fi „salvarea” mea?!...

Ioan TODERAȘCU

93. Benoni (Ben) Todică

*„De peste mări și multe țări, Ben e tot pe aici, prin
preajmă...chiar dacă nu la Vaslui”*
(D.V.M.)

MOTTO: *„Și eu te-am
perceput, de la prima veste despre
existența ta, drept un unicat, nu atât
Ben Românul - Zorba Grecul, nici
omul anului în Australia, dar un
mister nemaidiasporean, de revenire
la toate rădăcinile lumii prin
rădăcinile românești”.*

George ANCA

Un băiet din satul Iezer, comuna Puiești, Județul Vaslui, născut la 23 noiembrie 1952, ca fiu al Auricăi și al lui Gheorghe Todică; după anii 1950 pleacă, împreună cu părinții și se stabilesc în Banat.

Pe lângă profesiile existențiale de sudor, electronist, director de cinematograf, mecanic mașinist mașini extracție, este cunoscut ca artist independent (cineast, regizor, producător TV, broadcaster, inginer de sunet, etc.); scriitor, editor, fotograf, jurnalist, artist.

Parcursul educațional, artistic și profesional al lui Ben Todică în Romnia include Școala Generală de 8 ani din Ciudanovița, Școala Profesională UCMMA din Bocșa, unde la propunerea lui se înființează un cineclub al uzinei, apoi înființează Cineclubul Apollo la Ciudanovița pe lângă Exploatarea Minieră Banat; a preluat clubul foto și l-a extins în

Cineclubul Casei Pionierilor din Oravița, devenind instructor și câștigând mai multe premii de profil. Apoi frecventează cursurile serale ale Liceului de matematică din Oravița. Acum i se dezvoltă și gustul pentru teatru, jucând în echipe de amatori, stimulat că pe scena teatrului din Oravița a pășit cândva și Mihai Eminescu. În 1975 urmează cursuri la Școala de Film România, București și devine operator de film calificat (16mm, 35mm and 70mm). Anul 1977 îi oferă șansa de a participa la un Curs de producție film independent, sponsorizat de Uniunea Generală a Sindicatelor din România și Institutul de Arte, Teatru și Film, România astfel câpătând competențe în următoarele domenii: operare echipament de filmat și fotografic de 35mm, 16mm și 8mm (ARIFLEX, KRASNOGURSK, ADMIRA); echipament de înregistrare și editare sunet (MOVIOLA, STEENBECK, MEOPTA, TESLA, NAGRA); procesare film: negativ, pozitiv, reversibil, alb-negru și color (ORWO, AGFA); gramatica limbajului de film.

În 1979, trece granița pe la sârbi și stă un an într-un lagăr din Italia, iar în 1980, ajunge în Australia, orașul Melbourne. Își întemeiază o familie, căsătorindu-se cu Minming Dong, din China. Au împreună trei copii: Carol, Eric și Guardeni.

În Australia își continuă pregătirea teoretică și practică. În 1984 urmează Școala de Televiziune și Film Australiană din Melbourne pentru regie, management, drept, managementul regizării, distribuție, marketing, publicitate, scenariu, producție de film independent, documentar de televiziune. În anul 1986 participă la Consiliul Educației Adulților, Melbourne studiind documentare cinema, tratarea creativă a actualității, stiluri și curente ale filmului documentar, cinema verite, adresarea directă (interviu, politic, social). În perioada 1992-1993 frecventează Școala de inginerie audio, cu materii incluse de introducere în rețeaua audio, ingineria de sunet, acustică, electronică, teoria

muzicii, mentenanța studioului, amplificarea sunetului, industria muzicii și comunicare, înregistrare digitală, sincronizare. Noiembrie - decembrie 1993 participă la Proiectul de training la postul de radio etnic australian și Colegiul Holmesglen la TAFE. Instructor la cursul de training: legile audiovizualului, radioul australian, program de planificare, mentenanța echipamentului, operare pupitru, folosirea tuturor echipamentelor de studio, în direct. La Melbourne urmează, timp de trei ani, cursuri de Creative Writing și de editor (de film) profesionist, la Monash University, Open Chanel și Australian and Television School din Melbourne. Cursul de Creative Writing îi trezește gustul pentru scris. Studiază muzica la cursurile Școlii de Sunet și Canto din Melbourne, timp de cinci ani (1992-1997). Aici a studiat canto cinci ani, muzica fiind obligatorie pentru că studia ingineria sunetului. În 1996 se înscrie la un scurt curs de scris la Colegiul TAFE Casey, Victoria, apoi în 1998 la Arte-Scriitură profesională la Universitatea Monash, Victoria. A urmat două seminarii (2002 și 2003) cu renumitul profesor și scenarist american; Robert McKee Story și Triller, care preda cu regularitate în Los Angeles, New York și Londra. A participat la un curs de actorie organizat de Epiphany Artists la Melbourne, cu regizorul, scriitorul și maestrul instructor (o adevărată vizionară): Joan Elizabeth Scheckel din New York, foarte solicitată în Los Angeles de realizatorii Hollywoodieni. Un alt seminar cu un alt maestru din Hollywood: Dov Simens, producător de film, care i-a lansat pe Quentin Tarantino, Robert Rodriguez, Guy Ritchie ș.a. În dorința de perfecționare artistică perpetuă a mai urmat cursuri scurte și cu Jon Sardi, Yuri Sokol, Tony Randal, Ian Robinson, Fred Skepsi și cu alte binecunoscute personalități din lumea filmului.

Și în Australia, viața lui Ben Todică, s-a desfășurat pe două planuri paralele. A lucrat la Philips ca sudor, apoi ca subcontractor, cinci ani de zile pentru Telecom și operator-

programator la marea companie NATRA. Bătălia pentru existență nu i-a omorât dragostea de-o viață pentru film și pentru tot ce ține, în general, de mass-media și perseverează în a-și atinge crezul artistic. În 1993 a urmat un curs de instructori pentru realizatorii de emisiuni, la stația postului de radio 3zzz din Melbourne, post dedicat minorităților etnice din Australia. Aici a studiat regia, operatoria și producția de film. Devine membru la Open Channal și pentru că a terminat cursul de instructori a devenit și membru al organizației ATOM (Australian Teachers Of Media) unde funcționează și azi. În această perioadă a frecventat toate cursurile și seminariile de regie, operatorie și producție de film ținute de profesori și scenariști americani cunoscuți, veniți să predea, în Australia arta filmului, devenind astfel ceea ce am putea numi "un jurnalist total". În același an, guvernul federal a pus la dispoziția grupurilor cu profil educațional și nonprofit un al șaselea canal de televiziune c31 pentru a produce programe locale despre viața comunitară. În martie 1993 au început testările. Pe ecranele melbourneze au început să apară, rând pe rând, programe pilot ale diferitelor grupuri etnice, printre care se numărau și românii cu câte patru ore de program pe săptămână. Din 1993 și până în prezent lucrează ca voluntar două zile pe săptămână ca inginer de sunet, producător, crainic la postul de radio etnic, cunoscut și ca 3 ZZZ, 92.3 FM.

Cu o echipă de 20 de persoane, au realizat ca proiect de absolvire de către româncă Mariana Costea care studia regie-film la RMIT, un serial de televiziune a cărei temă era integrarea femeii emigrant în societatea australiană (fiecare episod prezenta o naționalitate). În octombrie 1994 s-a lansat în emisie permanentă, începându-și transmisia cu serialul "Sweet and Sour Freedom", canalul 31 TV Melbourne. În cei 10 ani de existență serialul "Sweet and Sour Freedom" a fost reluat de 9 ori la canalul 31.

Programul Comunității Române din Melbourne era 90% sprijinit de programele trimise de către Televiziunea Română. Pentru un program local era nevoie de echipament, studiouri și personal calificat. De ziua României, Ben Todică a realizat un interviu cu ambasadorul României la Canberra, Excelenta Sa, Dl. Ioan Gaf Deak. Pentru acest proiect a închiriat un studiu și echipament de la Open Channel și a realizat genericul emisiunii Mozaic Românesc și pe alocuri a presărat programele cu realizări locale. Personal a investit peste \$20.000.00 în echipament ca să poată realiza emisiuni. “Este singurul mod prin care îi pot spune României TE IUBESC! Da, e adevărat. Sună ciudat, dar România RĂMÂNE PARADISUL MEU”, mărturisește Ben Todică. Astfel anul 1994 îi oferă bucuria de a fi producător/regizor ARCTV CH31, Televiziunea comunității românești, Melbourne, unde lucrează și în prezent.

În anul 2004 s-a creat un festival național al posturilor de televiziune comunitare pentru premiera programelor și a realizatorilor lor și a fost transmisă de posturile de televiziune - local și național. La acest Festival național, programul românesc, realizat de Ben Todică, s-a clasat între primele cinci emisiuni, ca Best Arts Program, din totalul celor 506, câte s-au înscris în competiție. Din 2006 este Membru în Consiliul de regizori la TV 31 Melbourne, Australia.

Se poate spune că debutul în realizarea de filme are loc încă din adolescență, când debutează în România la Festivalul de stat al producătorilor de film, cu filmulețul "VISUL" obținând medalia de bronz în 1976. A realizat mai multe filmulețe: Visul (1975), Banat uraniu (1975), Cheile Nerei (1976), Meditare (1976), Oxigen (1976), Lanțul (1976), Perseverența (1978, care a câștigat marele premiu la Festivalul Național al Producători de Filme în 1979), Primii pași (1979). În Australia a realizat numeroase filme de scurt și lung metraj. Cea mai mare parte a

producțiilor sale TV (circa 260 de filmulețe documentare) sunt disponibile și pe You tube, la adresa <http://www.youtube.com/user/inonebt>. În colecția de filme a lui Ben Todică, se află și CD-uri cu interviuri.

Producțiile filmografice ale lui Ben Todică captivează și emoționează publicul într-un mod special, bucurându-se de ecouri și cronici pozitive din partea celor care le-au vizionat.

“Filmul domnului Benoni Todică “The Sound of My Country” trezește în sufletul imigrantului român emoții unice... Interesul cu care urmărești filmul rămâne același până la ultimile imagini; imagini ce nu-ți lasă impresia unui sfârșit, ci, dimpotrivă, te îmbie la visare, la speranță, la dragoste față de aproapele tău. Căci se trăiește și din dragoste, nu-i așa?” - SILVIA și OLIVIU RACOȚI
“Ca români, ne simțim mândri că, iată, paralel cu Ana Maria Beligan și Valeriu Câmpeanu, încă un nume românesc se afirmă în peisajul cultural al Melbournului: Benoni Todică. “ - S.&OL. RACOȚI

Cu referire la filmul ARTHOLES IN MELBOURNE
“Camera de filmat este povestitorul ideal: vede, aude, simte, mângâie, este tactilă și ocrotitoare, dezlănțuită ca o furtună și subtilă ca un Zefir pe vârfurile vag înzăpezite ale Semenicului. Clipind din ochiul ciclopic peste toate cele, căutându-și Zeul-păpușar, camera îl întâlnește, într-o zi, pe Ben, copilul năstrușnic al minelor de uraniu dintr-un șantier uitat de lume, Ciudanovița - copilul de 12 ani imaginează o cameră de filmat dintr-o cutie de conservă și o plimbă cu ignoranță și sublim peste toate cele. Saltul peste timp, de la jucăria imaginară la realitatea meselor de editing și a sofisticării tehnologice, nu-l schimbă cu nimic pe acest personaj Jupiterian al jocului vieții și al morții în deșertul de cenușă. Spiritualitate și jocular, inovație și rigoare, explozie fierbinte și tăcere de zăpadă, compun un fel de orgiastic aluat în jurul inimii acestui bărbos, inimă în a cărei bătaie ascuțită se aude

un clopot asurzitor... Recomand acest prim film dintr-un proiect vast care este abia la începutul său, și care va conjuga, prin grația ochiului discriminativ dar tandru și pasionat al camerei de filmat, mai multe arte - literatură, imagine, text, și nu, în cele din urmă, arta rezistenței de a fi român și, deopotrivă, om 'în lume'." – Profesor Aurelia Satcău

Ben Todică este o personalitate polivalentă. Talentul artistic se completează fericit cu harul literar. Afirmă că debutul său literar a avut loc la radio, în 1994, când a început să contribuie cu micuțe segmente de critică sau povestiri, amintiri în emisiunile în Limba Română. Pe când era în anul 2 la studiile PROFESSIONAL WRITING, Pinguin Publishing a organizat un concurs de povestiri unde a câștigat marele premiu cu o poveste de șapte pagini, intitulată "The African Elephants" – "Elefanții africani". Povestea a fost publicată în revista "Iosif Vulcan" din Cringila, 1997. Povestirile lui Ben Todică sunt în majoritate filmice. Sunt reflecții de lumini ce vin dintr-o alte dimensiuni ale unei memorii universale în a cărei conștiință suntem permanenți. Titlul cu elefanții se potrivește la fel, însă în cazul lor, luminile care se strecoară din trecut sunt memoriile elefanților, adică puterea acestor memorii de a rezista timpului. Ei nu uită.

Talentul și harul de a scrie este concretizat și în cărțile (ambele editate în România, în două ediții): "Între două lumi" (2009, 2012) și "În două lumi" (2011, 2012). Ca semn al prețurii personalității sale polivalente, cu ocazia împlinirii a 60 de ani, a apărut volumul omagial: "Ben Todică – Ambasador onorific al românismului", Roman, Mușatinia, 2012.

A fost nominalizat Australianul Anului 2007 pentru contribuțiile sale deosebite în comunitatea româno-australiană. Pentru contribuții deosebite la promovarea valorilor culturale românești a primit diplome, medalii, cupe de la Primăria municipiului Vaslui, Biblioteca Județeană „Nicolae Milescu

Spătarul”, Colegiul Economic „Anghel Rugină” din Vaslui și de la Universitatea „Ioan Slavici” Timișoara...

Întrebat „De ce face toate astea?”, Ben Todică răspunde: "De vină-i poate Eminescu, Coșbuc sau Creangă că m-au fermecat cu frumusețea țării și a poporului meu. Nu pot sta pasiv la competiția care există în jur fără a fi mândru de faptul că sunt român și că am ceva de spus; că putem contribui la bunăstarea întregii lumi. Faptul că ne numărăm printre cele 26 de grupuri comunitare care transmit viața națională și locală la televiziunea din Melbourne (și de anul acesta transmitem și la Brisbane și Adelaide), din peste 140 de naționalități care au aplicat pentru acces la ch-31, este o mândrie și un respect pe care doresc să îl aduc părinților, profesorilor, prietenilor și întregului nostru neam. Fiecare fiu își mulțumește părinții în felul său. Acesta e felul meu..."

Și, poate că, datorită și lui D.V.Marin am mai rămas...și vasluian. Îi mulțumesc pentru fiecare ziar, pentru fiecare revistă, pentru prietenia sa de excepție. Pentru că și eu apăr limba română pe un continent (Australia), mă raliez celorlalți luptători dintre granițele ei. Mulțumesc și din Melbourne, maestre!

N.B.: Ben este de o corectitudine de ceasornic: răspunde la primirea ziarului sau revistei, ne trimite mailuri aproape zilnic, înregistrări din emisiunile (lui) în limba română și tot ce produce „cultural”. E un excelent preopinent... de peste oceane!

Am zis și scris: „Eu sunt omul muncii și faptelor mele imposibil de egalat vreodată”. Și cu Ben e la fel.

O parafrază: nasc și la Vaslui oameni care rămân și în Australia la fel.

94. Constantin Toma

*„Un înțelept printre academicieni și un academician
printre vasluieni”
(D.V.M.)*

Personalitate marcantă a biologiei românești, fitomorfoloș și anatomist în mod deosebit, om de știință, pedagog și cărturar de aleasă ținută intelectuală, magistrul neîntrecut în arta vorbirii și a scrierii, profesorul emerit Constantin Toma, membru titular al Academiei Române și membru de onoare al Academiei de Științe a Republicii Moldova, se află astăzi în galeria marilor oameni de știință din țara noastră, cunoscut și recunoscut deopotrivă de specialiștii români și străini. Înzestrat cu o memorie, cu o inteligență și cu o putere de muncă pe care natura nu le poate dărui oricui, ilustrând o inegalabilă tenacitate, domnia sa a dovedit, în activitatea științifică, didactică și organizatorică, spirit exigent în primul rând cu sine însuși, manifestându-se ca un bun sfătuitor și întreprinzător deopotrivă.

Născut la 19 noiembrie 1935, în satul Gugești din județul Vaslui, profesorul Constantin Toma este primul (și singurul în viață) din cei 7 copii ai părinților Irimia și Virginia Toma, țărani agricultori și meseriași (cojocari) în același timp. A rămas orfan de tată la vârsta de 12 ani, când abia începuse clasa întâi de liceu.

Școala primară și cea gimnazială le-a urmat în satul natal și în orașul Huși. În 1953 devine elev în clasa a VIII-a la Liceul „Cuza Vodă” din Huși pe care îl va absolvi în 1953. În perioada

1953-1958 urmează cursurile Facultății de științe naturale a Universității „Al.I.Cuza” din Iași.

În diferite expuneri publice și materiale publicate, Constantin Toma nu uită să-și amintească cu dragoste și respect de învățătorii și profesorii săi. Învățătura dată de acei minunați dascăli a contribuit la cultura sa generală, pe temelia căreia s-a străduit și a reușit să clădească o temeinică cultură de specialitate, pusă ulterior în slujba cunoașterii și a binelui, mulțumindu-le înaintașilor săi de la renumita școală hușeană, numită azi Colegiul Național „Cuza Vodă”, care sărbătorește anul acesta un secol de existență. După 65 de ani de la absolvirea liceului centenar nu uită acea generație de profesori formați în perioada interbelică, nu uită să se întâlnească periodic cu profesorii și elevii de astăzi, publicând articole atrăgătoare prin conținut și formă în diferite reviste hușene (Zorile, Prutul, Lohanul) și vasluiene (Meridianul Cultural Românesc), participând la diferite reuniuni științifice și culturale desfășurate în orașe și sate din județul Vaslui.

La vârsta de 18 ani neînpliniți, în 1953 devine student al celei mai vechi universități din țară, la Iași, cu numele de Alexandru Ioan Cuza ca și liceul absolvit. Începe o nouă etapă în viața proaspătului absolvent de liceu și anume studiul științelor naturii, cu o galerie de mari profesori, cu care se mândrește și despre care a scris pagini de neuitat în ultimele decenii; între alții sunt amintiți botaniștii Constantin Papp și Constantin Burduja, zoologii Mihai Constantineanu și Zicman Feider, hidrobiologul Sergiu Cărăușu, antropologul Olga Necrasov și fiziologul Petre Jitariu; ultimii doi au onorat Academia Romana ca membri titulari. În timpul studiilor universitare a început și activitatea de cercetare științifică în cercurile organizate pe domenii de biologie vegetală și animală, a efectuat stagii de practică în împrejurimile iașului și la cele două stațiuni de profil ale Facultății de științe

naturale: cea de la Agigea-Constanța și cea de la Pângărați-Neamț.

Pentru rezultatele deosebite la învățătură și pentru pasiunea manifestată în cercurile științifice studentești, la absolvire, în 1958, a fost încadrat preparator universitar la Catedra de Botanică a Facultății de științe naturale a Universității „Al.I. Cuza” din Iași.

În cei 60 de ani de la absolvirea studiilor universitare, Constantin Toma a desfășurat o vastă activitate didactică, științifică și organizatorică, urcând toate treptele ierarhiei universitare și academice.

Activitate didactică: Preparator (1958-1959), asistent (1959-1966), șef de lucrări (1966-1972), conferențiar (1972-1978) și profesor (din 1978): activ (1978-2005) și consultant (din 2005). În anul 1969 își ia titlul de doctor în biologie, la Universitatea din București, sub conducerea (în perioada 1962-1969) reputatului fitomorfolog Ion T. Tarnavski. În 1988 va deveni el însuși conducător de doctorat în domeniul Morfologiei și anatomiei plantelor (formând 35 doctori), iar ulterior director al Școlii doctorale de Biologie, al cărei membru în conducerea acesteia este și în prezent.

În îndelungata sa activitate didactică, profesorul universitar doctor Constantin Toma a predat cursuri și a condus lucrări practice îndeosebi la disciplinele Citologie, Embriologie, Morfologie și Anatomie vegetală, elaborand și publicand (singur și în colaborare) mai multe materiale; 5 prelegeri de sinteză, 10 cursuri și manuale de lucrări practice, în edituri locale și centrale (în perioada 1975-2015); a îndrumat practica de teren și cea pedagogică, făcând deplasări cu studenții în toți munții țării, la Marea Neagră și în Delta Dunării, la stațiunile de cercetări „Ion Borcea” de la Agigea-Constanța și „Petre Jitariu” de la Pângărați și Potoci-Neamț; a condus un mare număr de teze de licență și

lucrări de dizertație, a îndrumat mai multe lucrări științifico-metodice, pentru obținerea gradului didactic I în învățământul preuniversitar (elaborate inclusiv de profesori de biologie din școli gimnaziale și din licee aflate în Huși, Vaslui, Barlad, ori în diferite sate ale județului Vaslui); a condus comisii de admitere, de licență, de bacalaureat sau de perfecționare (definitivat, gradele II și I); a făcut parte din comisii de promovare pe linie didactică și științifică; a condus comisii naționale la Olimpiada de Biologie desfășurată la Suceava sau la concursul Național „Proiecte de mediu” de la Muncel-Iași.

Pe linie profesional-științifică a îndeplinit următoarele funcții: prodecan, secretar științific, decan (înainte și după 1989), șef de Catedră (3 legislaturi), cancelar general al Universității, director al Grădinii Botanice din Iași, director al Institutului de Cercetări Biologice din Iași, organizator și președinte al celui de-al doilea Congres Național „Emil Racoviță” de Biologie (1992), fondatorul și organizatorul Laboratorului de microscopie electronică a Facultății de Biologie, membru în Consiliul Național de Evaluare și Acreditare Academică (1994-2006), membru în Comisia de Biologie a Consiliului Național de Atestare a Titlurilor, Diplomelor și Certificatelor Universitare (1995-2005).

Activitate științifică. Fitomorfolog și anatomist de excepție, profesorul Constantin Toma a creat pentru Alma Mater Iassiensis cea mai puternică școală de morfo-anatomie vegetală din țară, recunoscută prin performanțele ei la nivel național și internațional. Magistrul continuă și astăzi, la cei peste 82 de ani – din care 60 slujind cu devotament biologia vegetală – să modeleze, împreună cu discipolii săi de toate vârstele și să adapteze la noile vremuri și cerințe acest captivant domeniu cu multiple valențe interdisciplinare. Într-un volum publicat în 2010, intitulat „*In honorem profesorului Constantin Toma la a 75-a*

aniversare”, unul din cei mai apropiați colaboratori a reluat spusele dascălului său: „ Am fost convins și am susținut totdeauna că profesorul universitar trebuie să fie mai întâi un bun cercetător, astfel încât prelegerile sale să vină cu rezultate și exemple de activitate științifică proprie și a colectivului pe care l-a format și îl conduce ...”.

În cele șase decenii de activitate științifică academicianul Constantin Toma a publicat (pe lângă cele 10 cursuri și manuale de lucrări practice), 22 de monografii, tratate, atlase, enciclopedii și volume de istoria biologiei, 16 capitole în volume colective, 88 de medaloane de comemorare și aniversare, 40 de recenzii, 50 de articole științifice originale în prestigioase reviste de specialitate din străinătate, 410 de articole științifice originale în reviste de specialitate românești, peste 100 de articole de popularizare în domeniul biologiei. În total, peste 700 articole și 32 cărți, peste 60% fiind publicate împreună cu magistrii, colegii și discipolii săi; articole: peste 3500 pagini și cărți: peste 12 000 pagini. Din cele 32 de cărți, 2 sunt publicate la renumita editură SPRINGER (din Germania), 3 în Editura Academiei Române, 1 în editura „Știința” din Chișinău; celelalte sunt publicate în edituri centrale (Didactică și Pedagogică, Științifică și Enciclopedică, Ceres) sau locale (Junimea, Andrei Șaguna, Universitatea „Al.I.Cuza: din Iași și Universitatea „Babeș Bolyai” din Cluj, Graphys, Corson, Pim).

Preocupările științifice, toate din domeniul biologiei vegetale se încadrează în următoarele direcții principale: floristică, corologie și fitocenologie; fitoteratologie, dendrologie și fenologie; blastogenie, fiziologie și radio genetică; citologie și embriologie; carpologie și biologia sexualității; xilotomie și fitochimie. Cele mai multe articole publicate se referă, însă, la probleme de **morfologie, histologie și anatomie** ontogenetică și filogenetică, comparată, ecologică și experimentală; influența

îngrășămintelor minerale și organice asupra leguminoaselor și gramineelor furajere, influența radiațiilor gamma, câmpurilor electromagnetice, alcaloizilor și substanțelor mutagene asupra structurii unor plante medicinale și alimentare, influența pesticidelor asupra formei și structurii unor buruieni și plante cultivate, influența poluanților atmosferici asupra structurii frunzei de la plante ierbacee și lemnoase, structura țesuturilor secretoare și uleiurile volatile de la plante medicinale, aromatice și ornamentale, structura plantelor de sărătură și de nisipuri, structura unor cactuși și plante carnivore.

Activitate managerială: secretar științific al Filialei din Iași a Academiei Române (2001-2011), vicepreședinte (1990-2007) și președinte de onoare (din 2007) al Societății naționale de Științe Biologice, președinte al Subcomisiei Monumentelor Naturii din Moldova.

Poziții academice: membru corespondent al Academiei Române (din 1991), membru titular al Academiei de Ecologie din Republica Moldova (din 1999), membru de onoare al Academiei de Științe a Republicii Moldova (din 2011), membru titular al Academiei Române (din 2012).

Alte funcții îndeplinite: director al revistei „COLUMNA” (CRIFST - Academia Română), redactor șef al revistelor: Analele Științifice ale Universității „Al.I.Cuza” din Iași-seria Biologie vegetală și Romanian Journal of Biology. Plant Biology (Academia Română), membru în colegii de redacție ale celor mai multe reviste de specialitate românești (din București, Iași, Bacău, Craiova, Pitești, Arad, Oradea, Huși, Vaslui).

Stagii de specializare și documentare, în perioada 1966-1990: Ungaria, URSS, Belgia, Franța, Anglia, Germania, Turcia, Bulgaria. **Participare la reuniuni științifice din străinătate** (simpozioane, conferințe, sesiuni, congrese): în aproape toate

țările din Europa; în 2002 a participat cu comunicări la Congresul Internațional de Botanică, desfășurat la Viena.

Societăți și fundații științifice: Societatea de Medici și Naturaliști din Iași, Societatea Națională de Științe Biologice, Societatea de Fitoterapie din România, Societatea Națională de Biologie celulară, Asociația pentru Plante Medicinale și Aromatice din Europa de Est, Fundația Internațională „Ștefan Lupașcu” pentru Știință și Cultură, Asociația Pedagogilor Creștini, Asociația Academică „August Treboniu Laurian”, Asociația Grădinilor Botanice din România, Societatea de Botanică din Franța.

Distincții cu care a fost onorat (pe lângă numeroasele certificate, medalii și diplome de excelență): Profesor evidențiat (de către Ministerul Învățământului în 1982), Ordinul „Meritul pentru învățământ” în gradul de cavaler (dat de Președintele României în 2004), Profesor emeritus al Universității „Al.I.Cuza” din Iași (în 2005), Premiul „Emanoil Teodorescu” al Academiei Române pentru patru cărți (în 1978, 2000, 2002, 2016), Doctor Honoris Causa al Universității „Vasile Alecsandri” din Bacău (2005), al Universității „Vasile Goldiș” din Arad (2008), al Universității din Oradea (2002) și al Universității Apollonia din Iași (2010).

*
* *

Prin bogata și unanim apreciată activitate științifică și universitară, timp de 6 decenii la Alma Mater Iassiensis, prin îndrumarea și formarea profesională a unor specialiști (35 doctori) în domeniul morfo-anatomiei vegetale, Profesorul Academicianul Constantin Toma și-a câștigat un bine meritat loc printre formatorii de școală, făcând cinste dascălilor săi, pe care

i-a cinstit și respectat întotdeauna, multora dintre ei dedicându-le pagini de o rară frumusețe, la aniversare ori la comemorare.

Academicianul Constantin Toma, născut pe meleagurile județului Vaslui este astăzi biologul despre a cărui viață și operă s-a scris cel mai mult de către colegi și colaboratori. Au fost publicate despre el, 48 de articole: în reviste de specialitate (19), în dicționare (15), în cărți (14). În anul 2010 (la aniversarea celor 75 de ani), a fost publicat un volum (In Honorem Profesorului Constantin Toma), în care 57 de biologi români au făcut elogiase aprecieri.

Pe baza acestor date de ordin științific, didactic și organizatoric am putut creiona pe scurt aspecte din viața și activitatea prodigioasă desfășurată de omul care onorează prin tot ce face școala românească, județul și satul în care s-a născut.

Acesta este profesorul și omul de știință, Constantin Toma, cunoscut și recunoscut deopotrivă de specialiști români și străini, o prezență activă în Iașul universitar, în Moldova de pe ambele maluri ale Prutului și în restul țării.

Acesta-i omul creator de școală în domeniul biologiei vegetale, al botanicii structurale în mod deosebit, omul care nu și-a ignorat înaintașii, scriind despre ei pagini de o rară frumusețe în recentul volum „**Biologi de altădată și de azi: portrete, amintiri, viață științifică**”. Acesta este omul patriot, căruia îi purtăm o sinceră admirație pentru tot ce a făcut și face în folosul învățământului și al științei românești.

	<p>„Biologia îți oferă un creier. Viața îl transformă într-o minte.”</p>	
--	---	--

Jeffrey EUGENIDES

95. Pavel Toma

*„În condiții vasluiene, mereu cu elevi modești,
profesorul reușește cu mult prea mult peste rând”*

(D.V.M.)

N: 24.05.1962

Pavel TOMA este absolvent al Facultății de Litere, Universitatea „Al. I. Cuza” din Iași, promoția 1999; cu master în Literatură comparată, literatură universală, estetică Universitatea „Al. I. Cuza”, Facultatea de Litere, Iași, 2002; cu titlul de doctor în științe filologice, Biblică și literatură comparată, Universitatea „Al. I. Cuza”, Facultatea de Litere, Iași, cu teza de cercetare *Teme biblice în romanul secolului XX*, 2007; cu o echivalare de doctorat cu grad didactic I, 2007; participând la derularea unor proiecte internaționale în anii 2005 (Danemarca- schimb de experiență cu elevi), 2007 (Franța – schimb de experiență cu profesori) sau a unui proiect intern sub egida ISJ Vaslui- FRDS, între 2015-2017; format în domeniul educației- Praga, 2015 ș.a.

Predă actualmente la Liceul Tehnologic „Ion Mincu” din Vaslui, din octombrie 2001 până în prezent – 2018, limba și literatura română și limba franceză; fost director adjunct la acest liceu în 2 ani școlari: 2012-2013 și 2013-2014; membru, secretar și președinte în Comisia de Asigurare a Calității a liceului (CEAC) în anii școlari: 2006-2007, 2007- 2008, 2008-2009, 2009-2010, 2010-2011, 2011-2012; responsabil al comisiei metodice a profesorilor de limba și literatura română din anul 2006 până în prezent – 2018; coordonator de programe și de proiecte educative școlare și extrașcolare în anul școlar 2007-

2008; coordonator al revistei de limba și literatura română *Speranțe*; organizator de olimpiade școlare faza locală și județeană; moderator al unor activități literare (scriitori invitați, lansare de carte, omagieri literare ș.a.); purtătorul de cuvânt al instituției; coordonator al cercului metodic al profesorilor de limba și literatura română – liceu, zona Vaslui; metodist al ISJ Vaslui; membru fondator și coordonator al Cenaclului ProLITERA, care activează sub tutela Bibliotecii Județene ”N. M. Spătarul” Vaslui, din anul 2017, o școală de creație și de inițiere a tinerelor talente.

Activitatea publicistică constă în articole apărute în revistele *Est* (Vaslui) și *Poezia* (Iași), precum și în *Studii eminescologice*, revista de literatură comparată a Universității „Al. I. Cuza”, Iași. Articole de specialitate metodico-științifică în revista județeană a profesorilor de limba și literatura română *Dincolo de cuvinte* (2017); participarea la diferite simpozioane direct sau indirect cu lucrări de specialitate; susținerea unei conferințe cu tema *Biblia și literatura* la Biblioteca Județeană ”N. M. Spătarul” Vaslui; cărți publicate, înregistrate cu ISBN: *Universalii - Recuperări biblice* (ediția I, 2003); *Dintre sute de catarge* (2004); *75 teste de evaluare* (2010); *Limba și literatura română în 100 de teste* (2012); *Condamnarea la cerc - eseuri* (2014); *Recuperări biblice* (ediția a II-a, 2015).

„Orice ar fi, pasiune sau dorință, sete sau foame de experiență reală, toate acestea se pot exprima în limba română prin cuvântul dor, care a devenit expresia oricărei dorințe și care implică ființa umană în totalitatea sa.”

Mircea ELIADE

96. Lili Trifu

„Jurnalist acomodată cu vremurile care i-au dictat acțiunile; cu tot jurnalismul său convențional, Lili poate rămâne în istoria breslei și a locului.”

(D.V.M.)

N: 4 iulie 1956.

A debutat în ziaristica vasluiană în „Vremea Nouă”, avându-i ca mentori pe regretabilii Crăciun Laluci și Vasile Avram, în 1980. Din septembrie 1981, în urma câtorva concursuri de preselecție coordonate de profesori universitari din București, a urmat cursurile Facultății de ziaristică „Ștefan Gheorghiu” din București, absolvită în iulie 1985 și pusă la „dispoziția” Comitetului Județean Vaslui al PCR care, pentru a acumula experiența politică care îi lipsea cu desăvârșire, l-a exilat la Primăria Muntenii de Jos. În ziarul Vremea Nouă, a colaborat cu pseudonimul Liviu Costescu și Liviu Munteanu. În decembrie 1989, a fost cooptat în redacția ziarului Adevărul, proaspăt ieșit din creuzetul Revoluției din Decembrie. În 1996, începe o colaborare de excepție cu postul de televiziune TC1 Vaslui. Un an mai târziu, va fi numit redactor șef la noul post de televiziune TC-Antena 1 Vaslui, post apărut ca urmare a colaborării redacționale dintre Telecablu București, sucursala Vaslui și Antena 1 București. În 1997, înființează postul Antena 1 Vaslui, care va exista ca filială a Antenei 1 până în 2016. A fost colaborator al Televiziunii Est Tv Piatra Neamț și până în prezent este corespondent al Antenei 1 și Antena 3 în județul Vaslui. Preocupările jurnalistice din sfera vizualului sunt completate și de

cele din presa scrisă, jurnalistul vasluian editând Ziarul Ghimpele de Vaslui și Revista Informații Agricole.

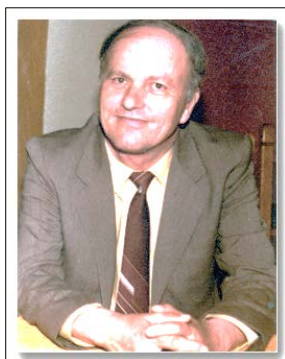
Aceasta ar fi pe... repede înainte, parcursul jurnalistic al celui care timp de mai bine de 37 de ani a prezentat prin materialele publicistice realitățile vasluiene ale zilelor noastre .

Carierea de gazetar a lui Lili Trifu a început odată cu un anunț lansat în 1980 în paginile ziarului Vremea Nouă, prin care tinerii vasluieni erau invitați să participe la un concurs de preselecție pentru Facultatea de ziaristică din cadrul Academiei „Ștefan Gheorghiu” din București. „Am avut norocul să-l cunosc pe unul dintre cei mai buni ziariști ai momentului 1980. Numele lui, Crăciun Laluci! M-a pus să scriu o știre despre ceea ce se întâmpla în acele zile la Mecanica Vaslui. Numai eu știu cu câtă emoție am așteptat verdictul gazetarului, materializat în prima apariție a unei note semnate Lili Trifu în Vremea Noua”, spune ziaristul. A urmat concursurile de preselecție pentru a merge la examenul de admitere în facultate, apoi examenul propriu – zis. „Îmi aduc aminte că la începutul lunii septembrie 1981 am fost chemat la partid! Felicitări, tovarășe Trifu, ai fost admis la Facultatea de ziaristică. Ai grijă, colegii tăi de la Mecanica au încredere în tine. Să nu-i dezamăgești!, mi-a spus tovarășul Miron, de la Cadre, cel care tăia și spânzura pe „tarlaua” activismului în județul Vaslui. Nu i-am făcut de râs pe cei de la Mecanica, dar în 1985, atunci când tovarășul Demeter mi-a spus că Partidul mă vrea nu ca gazetar, meserie pentru care mă pregătisem cu asiduitate 4 ani, ci ca activist la Muntenii de Jos. Protestele mele au fost repede înăbușite în fașă atunci când am cerut să plec la Petroșani, la Ziarul Steagul Rosu: „...pleci, dar trebuie să-ți iei cu tine toate rudele din județ... m-a amenințat tovarășul Ioan Frățilă, prim secretarul CJ Vaslui al PCR. Așa că am renunțat la idea de a practica ziaristica la Petroșani și am rămas la Vaslui”, își amintește Lili Trifu. Au fost apoi 5 ani în

care am colaborat cu Vremea Nouă, grație redactorului șef de atunci, Vasile Avram, care, totuși, mi-a pus o condiție pentru a scrie la... gazetă: „Tovarășe Trifu, primul secretar m-a sunat acum o oră și mi-a ordonat să nu te mai public. A spus că ai de recoltat grâu și de arat în comună... Ei bine, eu unul, vreau sa continui colaborarea și te rog să folosești un pseudonim...”. „Așa se face că am semnat în paginile ziarului cu mai multe nume de... împrumut... despre care aveam să aflu cu surprindere că tovarășii Frățilă și succesorul acestuia, Ioan Pavăl, aveau cunoștință”. A venit apoi Revoluția, a venit „momentul” Ion Enache, Ion Iancu Lefter, Paul Munteanu, Teodor Pracsiu, Constantin Jomir, cum tot la fel a venit propunerea lui Benoni Hellfeuer de a face o televiziune prin cablu, proiect la care Lili Trifu si-a adus contributia ca redactor șef. Apoi, a mai fost un moment care a dus cariera de jurnalist la un alt nivel: înființarea Sucursalei Antena 1 Vaslui! „Din 1997 pana în 2016 au fost cei mai frumoși ani ai carierei de jurnalist. Antena 1 Vaslui a devenit postul cel mai vizionat în județ, cu emisiuni urmărite cu sufletul la gură de vasluieni. Ion Iliescu, Traian Băsescu, Adrian Năstase, Victor Ponta, plus zeci de lideri politici naționali, au fost doar câteva nume de personalități care au trecut prin studioul de la Federalcoop, spune gazetarul. Regrete? „Faptul că nu am reușit să rezistam crizei economice din anul de gratie 2015. Închiderea postului de televiziune Antena 1 Vaslui a însemnat o lovitură pe care o voi regreta foarte mult timp. Dar amărăciunea este estompată de mândria că pe piața presei vasluiene am reușit să aduc și să strălucească două mijloace de comunicare în masa: studioul de televiziune Antena 1, Vaslui și ziarul Ghimpele de Vaslui. Lor li se adaugă Revista Informații Agricole, o revista care se impune cu fiecare zi ce trece”, spune Lili Trifu. Planuri de viitor: reînființarea unui studio de televiziune care să reînnoade tradiția în județul Vaslui.

97. Avram D. Tudosie

„Patriarhul vinului de Huși este de toate, dar mai ales un creator unic.”
(D.V.M.)

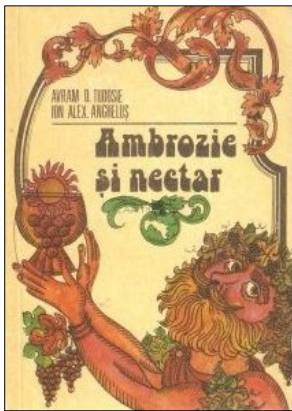

S-a născut la 14 martie 1931 în satul Cermegești, jud. Vâlcea într-o familie cu 6 copii. A făcut liceul la Drăgășani, ceea ce desigur a influențat alegerea meseriei sale, astfel încât a urmat cursurile Facultății de Horticultură și Viticultură din București, unde, în 1971, își dă și doctoratul în viticultură și oenologie. Din 1964 se transferă la Liceul Agroindustrial din Huși, unde este un profesor excelent și un cercetător asiduu până la pensionarea sa în 1994. Pensionarea nu i-a întrerupt activitatea publicistică și de adevărat colecționar în domeniul viticol și în aspectele sale culturale.

La Școala Viticolă din Huși își desfășoară activitatea de cercetător în domeniul viticulturii și vinificației după nevoile și cerințele podgoriei. A realizat în activitatea sa Muzeul Vini-viticol din Huși, care cuprinde peste 500 de obiecte prețioase prin valoarea lor de reprezentare. A completat colecția de instrumente și unelte vitivinicole cu o sală cu 150 de figuri zoomorfe și antropomorfe din butuci naturali de viță de vie. Amenajează și modernizează vechea cramă-pivniță, adăugând o sală-laborator de prezentare și degustare a vinurilor. A înființat o vinotecă unică în țară colecționând vinuri din podgoria Huși și din alte podgorii din țară.

Ca oenolog s-a impus la nivel național prin elaborarea Tehnologiei de producere a vinului aromat din Busuioaca de Bohotin-Huși, precum și cea de preparare a vinului Vermut extraaromatizat de Huși precum și a Tehnologiei vinurilor semioxidative (omoloage celebrei vinuri străine: Porto, Malaga, Marsala, Madera, Cahors).

Avram D. Tudosie și-a canalizat activitatea publicistică cu același profesionalism atât în știință cât și în literatură. A publicat peste 400 de articole, studii și lucrări științifice în diferite reviste și ziare, precum și 20 de cărți dintre care 10 sunt de știință și 10 de literatură. Dintre titluri amintim:

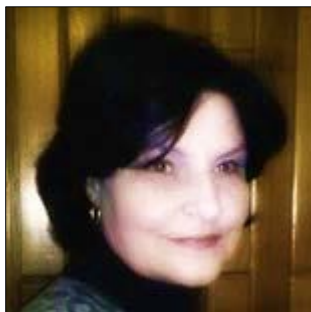

Metode noi în viticultura pe nisipuri (1963); *Podgorii și vinuri în județul Vaslui* (1964); *Studiul comparativ al soiurilor pentru obținerea vinurilor aromate-colorate în podgoria Hușilor* (1974); *Cultura viței de vie și producerea vinului în gospodărie* (1981); *Busuioaca de Bohotin de la origini și până în prezent, și obținerea vinurilor aromat-roze* (1983); *Vița de vie, rod al pământului și al muncii* (1989, reeditată la Chișinău la 1992); *Via și vinul* (1994); *Ambrozii și nectar* (1978); *Vinul în înțelepciunea omenirii* (1980); *Vinuri în știință și imnuri bahice* (1981); *Pe dealuri dogorite de podgorii* (1982); *Podgoriile românești în literatură* (1985); *Dicționar viti-vinicol literar-aforistic și anecdotic-umoristic* (1996); *Degustarea romanțată a vinurilor* (1999); *Via și vinul în literatură* (2000) ș.a.

„Patriarhul vinului hușean” are și astăzi o prezență creativă susținută fiind și un model de îndrumător și un neprețuit prieten.

98. Ana Urma

„*Ai venit cu ploile toamnei și m-ai lăsat cu gânduri sparte și prăpăstii sufletești... la zidul pătruns de un gând*”
(D.V.M.)

Născută în 1957, pe meleaguri vasluiene.

Pasiunea constantă pentru lectură, dublată de curiozitatea explorării de noi orizonturi și îmbogățire prin cunoaștere i-a descoperit și vocația pentru scris, simțindu-se mai apropiată de exprimarea lirică. Întâlnirea cu poezia s-a produs în anul 2007, anul în care poeziile sale devin publice pe site-uri literare.

În anul 2009 editura online Semnănătorul îi publică volumul *File de jurnal*, poezie. 2010 este anul întâlnirii cu poezia de inspirație niponă, haiku. 2015 este anul apariției primelor volume pe suport de hârtie: *Isadorable*, poezie, editura ArtBook Bacău și *Ploaie de vară*, haiku, editura Pim. În anul 2016 vede lumina tiparului volumul *File de jurnal*, editura Pim, volum premiat în anul 2017 la festivalul național *Credo*.

În anul 2018 apare la editura Rafet volumul *Urma Soarelui*, volum premiat la Festivalul Internațional Titel Constantinianesc, ediția a XI-a Râmnicu Sărat. Tot în anul 2018 apare alături de cincizecișidouă personalități ale scrisului în *Dicționar de reliefuri literare românești*, autor Mariana Moga.

Este membră a cenaclului *Lira21* și a grupului *RomanianHaiku*, participă la concursuri, publică în reviste

literare, în antologii de poezii și proză, până în prezent peste cincisprezele.

Ana Urma completează: „Scriu pentru că simt nevoia să dau viață unei imagini, unei amintiri, unei impresii. Gânduri luminoase, cred preexistente, mă caută și mă găsesc pe mine cu mintea și inima deschise spre miracol, la momentul și locul potrivit. Oricât aş amâna clipa se produce acel declac și poezia triumfă într-un cântec venit de dincolo de cuvinte, scoțând la iveală nebănuitele valențe ale sufletului dar și legătura tainică cu universul. Cred că în spatele cuvintelor se află același resort magic care-l face pe pictor să dea culoare pânzei, pe muzician să compună învăluitoare acorduri, pe sculptor să dea formă pietrei, fiecare mulțumind cerului prin ceea ce face, pentru clipa sa de grație. Și, mai cred că pentru fiecare dintre noi există un cuvânt de înțelepciune care ne definește anumite etape de viață. Pot spune că începând cu anul 2007 cuvântul meu de înțelepciune este și va rămâne: poezie.” (Ana Urma, Vaslui, 2018).

UITÂND CĂRAREA

tot universul
pe o singură creangă –
geamul de spital

de primăvară -
pentru fiecare copac
câte un cântec

uitând cărarea –
îmbătătată de parfum
prima albină

neaua din urmă
golind de floare prunii –
reci îmbrățișări

Ana URMA

99. Cornelia Ursu

*„Bârlădeancă în suflet, ieșeancă în cuget, doctor în știință în viață, om de cultură în Agora”
(D.V.M.)*

Cornelia Ursu s-a născut pe data de 10 septembrie 1961, în Bârlad, județul Vaslui. Absolventă a Facultății de Medicină Generală (Medicină Militară) a Universității de Medicină și Farmacie „Carol Davila“ din București, a urcat treptele gradelor și funcțiilor ca medic militar, dar și cele profesionale ca oto-rinolaringolog la Spitalul Clinic Militar de Urgență „Iacob

Czihac“ din Iași. A urmat mai multe cursuri de specialitate în România, Franța, Germania și a lucrat ca medic intern în ENT Department la General Hospital of Salzburg, Austria. A obținut titlul de doctor în oto-neurochirurgie cu teza de doctorat „Paraliziile nervului facial intra-temporale și a frigore. Contribuții la dezvoltarea metodelor de diagnostic și tratament” la Universitatea de Medicină și Farmacie „Gr. T. Popa” din Iași.

În paralel a urmat și o carieră didactică la Universitatea „Apollonia” din Iași unde este conferențiar universitar doctor și Decan al Facultății de Medicină Dentară. Este autor și coautor a numeroase articole științifice publicate în reviste de specialitate, cărți, monografii, dar și al unui brevet de invenție medaliat cu

argint la Expoziția internațională de invenții, cercetare științifică și tehnologii noi, „Inventika“, București.

I s-a conferit Ordinul „Meritul Militar clasa a III-a“ și a fost prezentată în „Who’s who in Romania Medical”. După încheierea activității medicale militare a urmat și a doua specialitate, cea de Alergologie și Imunologie Clinică.

Este membru senior al Asociației Literare Păstorel Iași;
Membru al Uniunii Ziaristilor Profesioniști din România;
În domeniul editorial literar are două apariții:

Prin țara unde soarele apune în mare, Editura Pim, Iași, 2016.

Paradigma unui țărm mediteranean – *Consemnări și imagini estivale*, Editura Pim, Iași, 2016.

„Împreună cu o cultură a muncii, trebuie să existe și una a timpului liber ca și gratificație. Cu alte cuvinte, oamenii care muncesc trebuie să aibă timp pentru a se relaxa, a fi alături de familiile lor, a se distra, a citi, a asculta muzică, a face sport.”

Papa FRANCISC

100. Cornelia Vieru

*„Notar cu mare autoritate publică, un suflet
comprehensiv și răbdător, vreme de 56 de ani”
(D.V.M.)*

N. 21 iunie 1941 (cu 23 de ore înainte de trecerea Prutului de către armata română), în localitatea Mândrești (în apropiere de aeroport) de lângă Tecuci.

Părinții: Gheorghe Irimia, poștaș, Mihaica Zaharia; au avut 2 copii.

Studii: Școala 3 Mândrești, Liceul de fete din Tecuci, Facultatea de Drept, Iași

Funcții: jurisconsult 4 ani la 11 CAP din jud. Galați;

NOTAR de stat din febr.1977, la Vaslui, unde se căsătorește cu Ionuț Vieru, judecător la Judecătoria și Tribunalul Vaslui.

Pensionată după 56 de ani de muncă în domeniul juridic, unde a devenit notar șef și apoi notar public. Muncă de mare vizibilitate asigurată mai ales și prin voluntariat în plan social. Învățată cu munca grea de la sat (tatăl avea 300 de oi și pământ până la deschiaburire), a depus susținute eforturi personale generate și de o energie nativă rarissimă, a avut două mari, grele și durabile necazuri: o afecțiune pulmonară gravă începând cu 1976, și un copil bolnav, ba și o operație pe cord deschis, în 2012.

„Facem parte din generația chinuită, flămânzită, necăjită” spunea adesea îmbărbătându-i pe concetățenii săi chiar și înainte

de 1989, înscriindu-se apoi hotărât în frontul luptei anticomuniste.

Ca NOTAR a fost deosebit de apreciată și respectată, poate și pentru că-i cunoștea bine pe oamenii necăjiți, dar și pentru că, – aspect mai rar – n-a dobândit derapaje psihice și comportamentale oarecum specifice meseriei.

„Dacă ar fi să scriu o operă, aș realiza CRUCIFICAREA ROMÂNILOR, fie și numai exemplificând cu momente din viața mea: numai de muncă, muncă, muncă... N-aș putea niciodată scrie romane de dragoste la câtă suferință am avut”.

A renunțat la Licență notarială în 2016, retrăgându-se într-o casă modestă, dar cu gust mobilată la Huși.

O viață de luptă, mizerii, rar satisfacții publice, dar cu destule împliniri personale și foarte multă autoritate socială pe cuprinsul județului Vaslui.

„Pe Pământ omul e dator să trăiască numai viața. Moartea lui adevărată o va trăi în Cer. Dacă încearcă să trăiască moartea pe pământ, păcătuiește și se mistuiește în deznădejde. Și atunci, nici nu trăiește cu adevărat, nici nu moare. E ca un fel de strigoi.”

Mircea ELIADE

101. Nicolae Viziteu

*„Cel mai de seamă caricaturist vasluian din toate timpurile,
cu întârziere în afirmare națională.”*

(D.V.M.)

N. 3 iulie 1945.

Autor a sute de aforisme și caricaturi publicate în reviste de specialitate.

Colaborator al revistelor de umor: Urzica, Moftul român, Șopârla, Orizont, Perpetuum comic, Revista X, Pentru patrie, Meridianul Iași-Vaslui-Bacău, Meridianul Cultural Românesc, Booklook,

Rebus-Flacăra, ș.a.

Prezent din 1975 la saloanele de umor – concurs din țară: Vaslui, Suceava, București, Galați, Târgu-Mureș, Târgoviște, Costinești, Brăila, Huși și din străinătate: Montreal (Canada), Gabrovo (Bulgaria), Istanbul (Turcia), Marostica, Vercelli, Ancona, Torrentino (Italia), Osten (Macedonia).

Expoziții personale:

– în cadrul Festivalului de Umor Constantin Tănase din Vaslui în anii: 1974, 1976, 1978, 1980, 1982, 1984, 1986, 1988, 2000, 2002, 2004, 2006, 2008, 2010, 2012, 2014;

– Casa Tineretului și a Studenților, Iași: 1976, 1977.

Expoziții personale sponsorizate de Dr. Constantin Teodorescu:

– Galeriile de Artă „Nicolae Tonitza”, Bârlad în anii 1995, 2007.

– Casa Pogor, Iași: 1995, 2007.

Numeroase premii obținute la saloanele de Umor din țară și Premiul III pentru Literatură Satirică și Umor (aforisme) în cadrul Festivalului de Umor Constantin Tănase din Vaslui, 1998.

Nominalizat: Who's who in Romania – 2002.

Membru al Asociației Literare Păstorel, Iași.

DE ACELAȘI AUTOR:

- Viziteisme (1998);
- Black and White (2005);
- Flori de cactus (2008);
- Râsu'-Plânsu' (2010);
- Viziteisme (2012);
- Mizați pe NeVe (2015)
- Zâmbete pe... NEVE (2018)

POSTFAȚĂ

Am parcurs de multe ori paginile anterioare și m-am întrebat cui folosește munca noastră de aproape un an de zile. Cred că multora: **a)** celor care vor să critice, iată că, ceva n-ar fi chiar așa... dar, să facă ei mai bine, pe timpul lor, pe banii lor, pe liniștea lor, pe viața lor. **b)** celor care știu ce înseamnă o muncă de acest fel, încrezători că, iată, mai este un DICȚIONAR selectiv, cu doar 101 persoane (în fapt 103, la care se adaugă cei de mai jos pomeniții ca prezențe valorice). **c)** contemporanilor. Adică celor din județ, din România sau din lume care iau cunoștință de acele personalități reprezentative și care acoperă cu activitatea lor o cât mai mare suprafață dintr-un secol. N-am nonagenari în listă, dar pe aproape sunt mulți. **d)** URMAȘILOR de aici și de pretutindeni, pentru că și cel din Canada, și cel din Spania, sau, ori din ce parte a lumii ar fi, (și) vrea să mai afle ceva despre ai lui. Mai găsește și aici ceva interesant de reținut.

Ca o înfruntare a vremurilor: în anii din urmă județul Vaslui este nu locul unde nu s-a întâmplat nimic, ci locul bețivilor, al muierilor periculoase, al violatorilor, al puturoșilor de serviciu ai națiunii. Hotărât punem în balanță, cu avantaj, iată, mari valori, de mare rang național. Și mai sunt atâția alții cu importanță...

Am cugetat asupra numelor și realizărilor, cu dreptă măsură, sper. Rămâne atâta tineret nebăgat în seamă, poate pentru că am dorit să combat situația „publică”, din presă mai ales. E drept că unii au deja prestații convingătoare: Cosmina Adam, Denisa Ciobanu, Raluca Radu, ș.a. în muzica populară, Cornelius Drăgan, în poezie, alte nume care-s figurative astăzi. Poate, în viitor...?

Lipsește microportrete ale unor colegi de generație ca Marcel Proca, Lucian Vasiliu, Corneliu Bârsan, Petru Necula,

Paul Munteanu, Elena Monu, Dorina Stoica, Gh. Leteanu, Matilda Pascal Cojocărița, Brândușa Dobriță..., câțiva primari vârstnici și ale multor altora, Mi s-a părut că se înregistrează estomparea activității unora, alții ar mai avea nevoie și de acel altceva, mă rog, e un fel de cântar mental mereu imperfect, dar EXISTENT. De aceea spun că dau seamă de ale mele câte... tipăresc. Desfid pe acei cârcotași, adesea veninoși tare, care ar fi făcut și ei, dar, vezi, nu s-au gândit. După activitate de peste 6 decenii, în bătălie cu viața și pentru limba română, cotrobăind după firicele de aur (și subiecte, ca ziarist) prin toată lumea, deci după o acumulare cu scop creativ, m-am cutezat să nominalizez pe acești 100 de vasluieni (eu sunt al 101-lea) ca reprezentativi pentru veacul CENTENAR. Un mic șiretlic: îi propun ca modele și pentru suta care urmează, cea începând cu 2019, când apare acest volum.

Și știți, ce? Chiar nu mă interesează ce spun contemporanii, acum când se încheagă noua cultură existențială. Eu am rămas, deși nu-mi place, om al timpului trecut: prea m-am risipit prin lume să nu știu cine sunt. Numai că și cei care mereu vin vor avea nevoie de modele. Măcar, până-și vor crea ei, altele. Plecând de la M. Eminescu: moartea eternă, s-ar putea să nu fie (și) pentru noi („că vis al morții eterne/E viața lumii întregi”: /adică, pomenirea morții cuiva în veac/, pentru că, altfel, „morți sunt cei muriți”).

Dacă asta-i mersul istoriei lumii...

VALORI IDENTITARE VASLUIENE, pentru secolul de ieri vă ofer, astfel, acum pentru astăzi și... pentru mai târziu, și, și mai târziu...

ADDENDA

RECORDURI... NUMAI... RECORDURILE

2... RECORDURI MONDIALE:

- 9 interviuri cu șefi (sau foști șefi) de stat: Ion Iliescu, Emil Constantinescu, Traian Băsescu (România), Francois Mitterand (Franța), Mircea Snegur, Petru Lucinschi (Rep. Moldova), Igor Smirnov (Transnistria), Regele Mihai I, desigur cu Nicolae Ceaușescu (și, arestat de Vladimir Voronin, caud un ora încă prezidențial).
- Prim Meridianul Cultural Românesc (înt. pe 8 febr. 2015), publicare și, doar după un număr, a 478 de colaboratori din 4 continente și numeroase țări.

6... RECORDURI NATIONALE:

- Prima televiziune privată autorizată, Lkemia 001/TV, înființată pe 5.12.1990, prima emisiune pe 24 dec. 1990, pentru 1/3 din România.
- Cel mai longeviv editoralist român, la TVV, Unison, Meridianul, Onis, Meridianul Cultural Românesc, cu debut în jurnalistic în 1957, relatări din 32 de țări.
- Înființează primul grup de presă complet din județ și din Moldova cu televiziune, radio-rețea, ziar și revistă.
- Interviuri cu 14 prim-ministri (Petre Roman, Nicolae Ceaușescu, Adrian Năstase, Victor Chiorba, Radu Vasile, Mugur Ibrăescu, Adrian Pătrușcă, Călin Popescu-Tărbacanu, Nicușor Dan, Ion Iliescu, Victor Ponta, cel din Republica Moldova: Mircea Druc, Valeriu Muravschi, Adrian Săndulescu, Vasile Tarlev, - ultimul doi încă erau în acțiune).
- Prima Teză de doctorat = carte consacrată curentului romantic în folclor: Tudor Pamfilie și Revista ION CREANGĂ (1998), pregătită și documentată peste 20 de ani.
- Consemnări de la 3 mitronizări de episcopi (Huși) PS Ioachim, PS Comeliu, PS Ignatie, interviuri cu Papa Ioan al II-lea, P.F. Teoctist, Daniel și mulți mitropoliți, episcopi, topopi, preoți.

3... RECORDURI INTERJUDEȚENE:

- Siguranța literar-județeană în numeroase comunitate. Zilele Meridianului, în Isid. Iași, Bacău, Vaslui, Galați, Meridianul Cultural Românesc în aceste județe.
- Nominalizare în 13 Dicționare cu personalități, Cetățean de onoare (Podu Turcului, Topu, Prîsăcamb), vicepreședinte al Partidului F.E.R., vicepreședinte al UZPR pentru Moldova.

26... RECORDURI JUDEȚENE

- Longevitate mare ca jurnalist, peste 61 de ani.
- Școlă alocuțiivă de presă, (1990-2018), peste 500 de persoane.
- 23 de ani șef Județean de partid (MER, FER, ACTIUNEA POPULARĂ, Partidul județean), record local de consilier, 234 în mandatul 2000-2004.
- 5 mandate de Consilier Județean, 2 local.
- Candidat la Primărie, Camera Deputaților, Senat, Consilii locale și Județene (1992 - 2008).

● Prima rețea de radio, locală: Vaslui (1993) + Bărbăd (1994).

● Primul romancier, din istoria speciei literare, în Vaslui: Zănela (1993) și Izida (1999).- Înființarea și conducerea Cuventul Cultural-Informațional din județ, cel mai mare personalități vasiluene, autori de moarte, aproximativ 300, cu peste 4500 de cărți și pagini speciale, au fost promovări în mijloacele proprii de presă.

● Organizare: Cenacul literar Județean (1971 și 1991-2006), Cenacul Muzical -74, Festivalul național Fantastice Daace (2 ediții), Gala ziariştilor (2 ediții), Top-top-minutop (2 ediții), Simpozionul național Omagiul Cărții Vasiliuene (4 ediții), Zilele Meridianului în peste 25 de localități din 3 județe, alte manifestări legate de lansarea M.C.R. în județele Moldovei: Bacău, Iași, Vaslui...

● Micromonografi și medalioane despre viața și opera lui Dumitru V. Marin în 13 Dicționare cu personalități în județele Bacău, Iași, Vaslui, Galați, Istoria Jurnalismului din România (2012 - 9 mercurii), Enciclopedia Personalităților din România (2010), Dicționarul etimologic român (1998), Multe mercurii în ziare și reviste.

● Prima monografie a Liceului Mihail Kogălniceanu din Vaslui, 1990.

- Autor a peste 5 volume (din 31) de istorie culturală locală.
- Ordinul Ziariştilor, Aur, de 2 ori.
- Reprezentări pentru Vaslui în 39 de țări din lume.
- Cetățean de onoare în 3 județe: Bacău, Galați, Iași.
- Primul studiu consacrat învătământului local, 1980, carte, în 2016: învătământ și merit vasiluan
- Primul vasiluan în îndrăgite oficiale, ca șef de delegație ecologistă cu Josepha Fischer, pe 2 dec. 2001, la Budapesta. Primul vasiluan la un asemenea rang local.
- Numerice și valorice îndrăgiri și interviuri (peste 1.000) cu șefi de partid, de stat, de organizații din toată lumea,

editoriale care consemnează rezultatele.

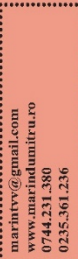
- Prima revistă de după Revoluție, Văstaraul L.M.K. (1990).
- Primul ziar local, nr. nou, Teledocument (1993).

● Primul săptămânal, exlins, Meridianul de Iași - Vaslui - Bacău (1996 - 2018 -).- Vicepreședinte al UZPR (din 2005), Ordinul Ziariştilor românii, AUR, 2005, 2013, Vicepreședinte al partidului Federația Ecologistă din România, 1992-2004.
- Membru al Ligii Scriitorilor din România, din 2016.

● Adună 478 de colaboratori, în 4 ani, la MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC, din LUME și tot ce este mai valoros în județii Vaslui. De departe un record de Guinness.

● Primul lui Cerealiu Perucubala, 2006, prezentat la Cannes, reflectă momente din viața și lucrările lui Dumitru V. Marin, „A fost sau n-a fost...”, Ninar special în Evenimentul Zilei, București, (2006) și în albe 30 de ziare și reviste.- PRIMUL „MECENA” local, totul fiind susținut din fondurile proprii.

Se consideră unanim că este cel mai mare jurnalist vasiluan din toate timpurile.

marintv@gmail.com
www.marindumitru.ro
0744.231.380
0235.361.236

OPERA

- TABLOU SINTETIC – Dumitru V. MARIN

1. a) Deschizător de drumuri în presa modernă:

Televiziune - prima în țară (1990) - Licența 001/TV, Unison Radio Vaslui (1993), Unison Radio Bârlad (1994 →), ziar Meridianul, (1996 →), Revista internațională Meridianul Cultural Românesc (2015 →); Debut în 1957. Singurul Grup de Presă complet (2017).

b) Interviuri cu 9 președinți de stat, 14 prim-miniștri, zeci de miniștri, deputați, senatori, ambasadori etc.; Unic în România ca jurnalist; 9 fișe în Istoria Jurnalismului din România (Enciclopedia).

c) Transmisiuni directe radio - Tv - ziar, din 32 de țări;

d) Interviuri cu înalții ierarhi ai bisericii: P.F. Teocist, P.F. Daniel, mitropoliți, episcopi.

e) Vicepreședinte al Uniunii Ziariștilor Profesioniști din România și președinte filiala Vaslui din 2005. A organizat multiple manifestări social - culturale în județele Iași, Vaslui, Bacău, Galați. Zilele Meridianului, Simpozioane interjudețene, ample acțiuni cultural - științifice și de popularizare - Gala Ziariștilor (pentru județul Vaslui) și a fost invitat la Craiova, Baia Mare, Iași, Târgoviște, București, Râmnicu-Vâlcea, Timișoara etc.

„Prin activitatea sa, Studioul TV Vaslui a dovedit că opinia publică are nevoie de informare constantă și obiectivă. Sunt sigur că telespectatorii Studioului TV Vaslui se bucură de o radiografie complexă a zonei, a comunității din care fac parte. Societatea românească are nevoie de informație, de seriozitate și dedicație, lucruri pe care colectivul Studioului TV Vaslui le-a dovedit din plin, în toți acești ani.”

Traian Băsescu

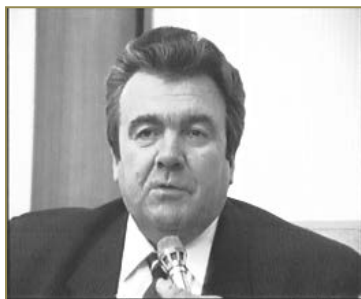
*Cu toată aprecierea,
Traian Băsescu,
Președintele României 2004 - 2014
(„MARIN - 70”, Ed. PIM, Iași, 2011,
p. 6)*

2. Acțiuni unicat în istoria Vasluiului și nu numai:

Festivalul național Fantastic Dance (1993, Vaslui) + Chișinău, 2 ediții, Festival pentru copii Tip-top-minitop, 2 ediții, Gala ziariștilor, 2 ediții, Omagiu Cărții Vasluiene (2013, 2015, 2017), Școala de ziariști pe lângă Tv.V., (peste 500 de persoane), Festivalul Național al Umorului, 1970, organizator, sprijinitor 47 de ani), Revista internațională Meridianul Cultural Românesc, din 8 februarie 2015→, Simpozioane interjudețene în județele Iași-Vaslui-Bacău-

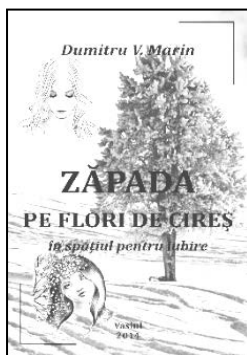
Galați ș.a. **Asociația Creatorilor Vasluieni Vaslui: I. 1971; II. 1999.** Promotor al Curentului Cultural Informațional Vasluian. Reprezintă România la 2 decembrie 2001 la Internaționala Ecologistă; Întâlnire și convorbiri oficiale cu Iosckha Fischer, ministrul de externe german. A avut rol unic de influență asupra destinelor unor mari personalități contemporane, Th. Codreanu, Th. Pracsiu, Dumitru Buzatu, Daniela Oatu, Lucian Pârvoiu, Cătălin Striblea, Adrian Porumboiu, Traian Nicola, Dan Ravaru, Val Andriescu etc., etc.

„Dl Dumitru V. Marin se grăbește să trăiască din plin, cu demnitate cât și ce i-a hărăzit bunul nostru Dumnezeu. Este mereu ocupat, în mișcare, multiplicând faptele bune.[...] Ca și mai înainte, se bucură de mult succes și sunt căutate lucrările dumisale care-i reflectă înalta pregătire științifică - e

un eminent savant, doctor în filologie.”

*Mircea Snegur,
primul Președinte al Republicii Moldova*

3. Romancier: Zăpada pe flori de cireș (1999 și 2014 - Ed. a II-a revăzută și adăugită), și proze scurte în diferite reviste, printre care „Baaadul Literar” (Bârlad) Meridianul Cultural Românesc, Convorbiri literare, Cronica, ș.a.

„Dascăl, publicist, editor, om de comunicare prin radio și televiziune, D.V. Marin este emblematic pentru ceea ce socotesc a fi elita neștiută a țării, cea care modelează mentalul colectiv contemporan, motorul progresului local, adesea necunoscut. Numai că D-sa are și contribuții de valoare națională și este destul de apreciat...”

*Acad. Răzvan Theodorescu,
București*

(„MARIN - 70”, Ed. PIM, Iași, 2011, p. 162)

4. Monografist:

- **Liceul „Mihail Kogălniceanu”** (1990),
monografie la Centenar.

- *„Unison Radio Vaslui continuă...”* (2000),
prezentare mass-media.

- **MERIDIANUL - istorie a presei locale și a Curentului Cultural - Informațional**, 416 p. (2009); Premiata de UZPR.

- **Festivalul Național al Umorului „C-tin Tănase”**, 218 p. (2010), monografie culturală;

- **GIURGIOANA - Bacău, Sat, Biserică, Oameni**, 170 p. (2011), monografie.

„D.V. Marin este un foarte bun profesor (atâția alții o spun) de peste 40 de ani, este un lider de presă al ultimelor 2 decenii (și a avut cu ce), este un iubitor al Bârladului, este un întreprinzător de succes, un personaj de excepție în cadrul Curentului Cultural - Informațional pe care-l susține personal și prin cărțile sale tipărite[...] ne-am întâlnit pe tărâmul cercetării, al afecțiunii pentru Bârlad, al activității literare, ca etnologi, el fiind menționat în Dicționarul etnologilor din toate timpurile și iată, mi se pare că rămâne un exponent al presei meleagurilor moldave cu mai multe mențiuni în Istoria presei românești”

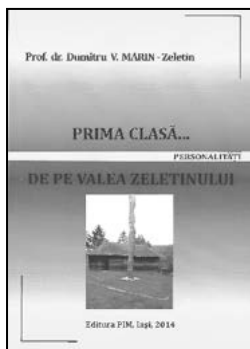
*Acad. prof. dr. C.D. Zeletin,
medic, biofizician, poet, eseist
(prin telefon, luni, 28 martie 2011)
(„MARIN - 70”, Ed. PIM, Iași, 2011, p. 180)*

5. Contribuții științifice:

- Cu Eminescu, Dascăl de suflet - Studii și adnotări istorico - literare, 172 p. (2013): D. Cantemir, V. Alecsandri, I.L. Caragiale, M. Eminescu, T. Pamfile, N. Stănescu, V. Silvestru, Gr. Vieru etc. - monografie și dicționar.

- „*Meridianul: Filă din Istoria Presei locale și naționale*” (2009), extras.

- PRIMA CLASĂ... / PERSONALITĂȚI DE PE VALEA ZELETINULUI, 330 p. (2014);

- D.V.Marin, „**Noi perspective asupra operei lui Ștefan Zeletin**” (coordonatori Ionuț Horeanu, Horia Pătrașcu) Ed. Junimea, Iași, 2014.

- D.V. Marin, **Mihai Eminescu, în starea lui de azi**, Iași, 2017.

- Numeroase Editoriale și articole din Meridianul Cultural Românesc și Meridianul de Iași – Vaslui – Bacau.

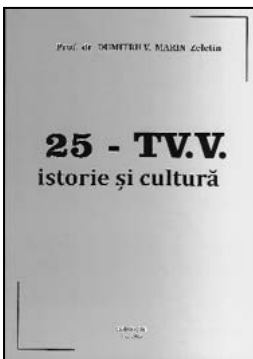
„Lui Dumitru Marin, tecucean ca și mine, cu urări de succes în munca sa științifică”

*Academician Iorgu Iordan,
MEMORII, (1977)
ianuarie 1977*

Editorialist: Editoriale, articole, eseuri, Pim, Iași, 2018, 184 p.

6. Istorie culturală:

- **TV.V. - 15... explozia**, 556 p. (2006), istorie, cultură, roman picaresc;

- **Tv.V. - Vaslui - România - Europa**, 256 p. (2011), istorie, mijloace mass-media, autoritate.

- **25 - TV.V. (Istorie și cultură)**, 322 p. (2015), volum aniversativ despre Grupul de Presă și apariția TV.V.

- **75 D.V. Marin – Istorie, cultură, jurnalism**, Pim 2016, 166 p.

...77... **Noduri culturale și semne amicale**, Pim, Iași, 2018, 398 p.

101 vasluieni, pentru 100 de ani,/Valori identitare, Pim, Iași, 2019, 402 pag.

”Stimate domnule Marin [...] doresc să îmi exprim satisfacția de a vedea, în activitatea gazetărească și civică a domniei voastre, confirmarea convingerilor de care am fost animați, în zilele dificile de după Revoluția din Decembrie 1989, toți cei care am pus bazele unei Româнии democratice.”

*Ion Iliescu,
Președinte de Onoare al P.S.D.
Președintele României 1989 - 1996, 2000 – 2004*

7. Istoria învățământului:

- „*Evoluția învățământului vasluian până la 1859*” (1980), extras + volum;

- „*170 de ani de învățământ public la Vaslui*” (2011), extras. Numeroase simpozioane în județele Moldovei.

- **ÎNVĂȚĂMÂNT ȘI MERIT VASLUIAN - Eșantion din învățământul românesc (I)**, ed. PIM, Iași, 2016, 154 pag.

- Sute de articole în Meridianul de Iași-Vaslui-Bacău.
- Zeci de articole în Meridianul Cultural Românesc.

„...meritul ctitorului acestui mozaic cultural, profesorul doctor Dumitru Marin, este unul remarcabil. Împreună cu o sumă de contributori de elită fiecare număr prin paginile sale se constituie într-o adevărată frescă a tinereții, vigoriei și creativității pe care această străveche cultură o

dovedește.. Distribuția ei în cele patru zări poate deveni un mesager a ceea ce Eminescu, și nu numai el, considera că ar fi misiunea istorică a românismului.”

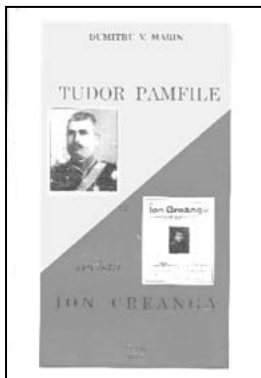
*dr. în medicină Valeriu LUPU,
critic literar - Vaslui
(M.C.R. nr. 5/2016)*

8. Etnografie și folclor:

- **Tudor Pamfile și Revista „Ion Creangă”,** (etnofolcloristică) 294 p. (1998),

curentul arhivistic; „contribuie la recuperarea integrală a acestui prețios element de patrimoniu”... - Iordan Datcu, „Dicționarul etnologilor români” (p. 65).

- „Considerații privind cântecul popular” (1974), extras; primul studiu de gen.

- „Importanța Revistei „ION CREANGĂ” în folclorul românesc”, teză doctorat (1998), ample noutăți și documente inedite.

- **OFIȚERUL FOLCLORIST, Medalion istorico-literar, M.C.R., anIII, nr.1 (9),2017, p123-124.**

-**Bârlad-Vaslui/Pamfile-Marin/ destine istorice, Pim, Iași, 2017,184 p.**

- „*Curentul Cultural - Informațional*” (serial 2011 - 2016 în ziarul Meridianul);

- Articole, reportaje, editoriale în principale ziare și reviste ale vremii.

„Dumitru V. Marin a dovedit ambiții mult mai mari decât cercetarea etno-folclorică, aspirând a fi polivalent: om politic (consilier județean și candidat la alegerile de primari din partea PNL), ziarist, prozator (autor al unui roman sentimental, cu titlu metaforic, Zăpadă pe flori de cireș), întemeietor al unui trust de presă, Cvintet TE-RA (cuprinzând televiziune, radio, ziar)... Dumitru V. Marin nu s-a mulțumit însă nici

cu a fi un abil om pragmatic, reușind să reziste intemperțiilor din presa postdecembristă, ci s-a încercat să și teoretizeze inițiativele sale culturale, considerând că a pus umărul, și pe această cale, la întemeierea unui „curent cultural informațional” în județul Vaslui, aproape unic în țară...”

*Prof. dr. Theodor CODREANU,
scriitor, critic literar*

9. Reportaje și memorii de călătorie:

- **Editoriale valabile din vremuri regretabile**, 258 p. (2013), texte variate, considerații socio - economice; Premiata de UZPR în 2014.

- „**Spirale**” internaționale - **Vasluieni pe spițe din roata istoriei**, 208 p. - (2013), vobutele muncii de jurnalist;

- **PRIMARII, ca niște oameni acolo, și ei**, 338 p. (2014). Interviuri cu 50 de primari ieșeni.

- **Ceașescu -... - Bășescu - Mitterand - Snegur - Ilescu - Lucinski - Constantinescu - Regele Mihai I, - evocări de reporter** - 188 p. (2014). Interviuri cu 9 președinți de stat, prim-miniștri, capi ai bisericii.

„Numele prestigiosului profesor doctor DUMITRU V. MARIN este legat pe veșnicie de cultura județului Vaslui, întrucât el a fost cel care mulți ani a asigurat în această zonă o activitate cultural-istorică, jurnalistică și etnografică extrem de consistentă. Distinsul Profesor este cel care a lucrat mereu la zidirea fundamentelor culturale ale cetății Vasluiului și, în general, ale județului Vaslui, contribuind

la cristalizarea unui spirit autohton și la afirmarea unor personalități culturale locale, fapt pentru care oricând el își merită lauda și cinstirea noastră, a tuturor.”

*dr. în istorie Laurențiu CHIRIAC - Vaslui
(M.C.R. nr. 5/2016)*

10. Editor: - Tudor Pamfile - Basme (1976);
 - Ziarul **Meridianul** (1996 →),
 Teleradioeveniment (1993/94)
 - T.V.V., **Unison Radio Bârlad și www.tvv.ro**
 (1990 →)
 - **Revista Meridianul Cultural Românesc** (8 febr.
 2015→) - director-fondator, editor, critic literar;
 - **Revista Onyx** - revistă de literatură, civilizație și
 atitudine, director, editor, redactor. (2014)

„Mare mi-a fost bucuria când m-a anunțat că intenționează să scoată o revistă intitulată „Meridianul Cultural Românesc”, ceea ce s-a și întâmplat începând cu anul 2015, [...], cu o tematică interesantă, captivantă și diversificată, aflându-mă și eu printre autorii articolelor de biologie.

Văzând ce probleme abordează revista, m-a interesat cine este directorul. După cele citite, pot afirma că este o personalitate marcantă a Culturii românești, un om de aleasă ținută intelectuală, o figură reprezentativă a ziariștilor vasluieni și români, un scriitor cunoscut și apreciat pentru întreaga sa activitate editorială.”

*15 martie 2016
 Academician Constantin Toma
 Profesor la Facultatea de Biologie*

Onești, 1971

11. Constructorul și îndrumătorul!

- Construirea școlilor din Stejarii-Iași, Măcărești-Iași, a Școlii noi din Văleni-Vaslui și stadionul local,

- Coordonator la construirea Căminelor Culturale de la Berezeni, Dragomirești, diriginte de șantier la Casa de Cultură Vaslui,

- Coordonarea lucrărilor la amplasarea Statuiei lui Ștefan cel Mare de la Băcăoani - Vaslui. A prezentat Statuia

în fața lui N. Ceaușescu, Casa Scânteii, București, 1973.

- Sprijin la turnarea filmului Ștefan cel Mare – Vaslui

- Introducerea Cataloagelor alfabetice și tematice, a Clasificării zecimale în Biblioteci, ca inspector de specialitate între 1970-1974 la C.J.C.A. Vaslui,

- Înregistrarea fonetică a primelor 3 ediții ale F.N.U.C.T. (Festivalul Umorului)

- Ca antrenor, formarea echipei de fotbal jr. Moldosin-Vaslui, arbitru de fotbal între 1974 – 1979.

- Concurent, medaliat cu aur, argint, bronz, la lupte libere (Pașcani), oină, volei și alte jocuri sportive (Iași), aruncarea greutății, Iași, vicecampion național la lupte, Iași, 16 dec. 1962. În toate cazurile și conducătorul echipelor.

- Instructor de formații și ansambluri artistice, cu rezultate regionale, din jud. Iași și Vaslui.

- Creatorul și conducătorul singurei școli de presă din jud. Vaslui, circa 500 de candidați pe lângă Tv. Vaslui între 1990 – 2019.

- A condus cenacluri literare, cel mai cunoscut „Mugurel” 74 (15 ani), cel mai reprezentativ (Cenaclul „Asociația Creatorilor Vasluieni” (A.C.V.), 1966 și după 1989.

- A îndrumat zeci de ani elevi la Sesiuni Științifice, întorși numai cu Locul I. A lansat poeți și scriitori de valoare națională.

- A fost organizator la Festivalul Umorului „C. Tănase” Vaslui, primele 3 ediții (1970 - 1974), a organizat 3 ediții ale Festivalului Fanfarelor, Vaslui, 1971, 1972, 1973; a organizat 2 ediții ale Festivalului Național de dans modern Fantastic Dance, 1993, 1994; printre organizatorii Festivalului Obiceiurilor la Vaslui, la începuturi; a inițiat și organizat Gala ziariștilor profesioniști, 2 ediții, și 2 „județene” Cupa TVV la fotbal; Festivalul Tip-top minitop, două ediții; foarte multe Simpozioane interjudețene; a organizat și condus 4 ediții ale Simpozionului Național „Omagiu Cărții Vasluiene” (2013, 2015, 2017, 2018). A scos 3 reviste, 2 ziare, 2 posturi de radio și 1 TV (și online); 31 de cărți tipărite.

„Renumitul Albert Einstein, născut la ULM – deci pe malurile Dunării spunea: „Încearcă să fii un om de valoare și mai puțin un om de succes“

Cu o astfel de gândire, am avut ocazia să cunosc și eu, un adevărat om de valoare culturală! Vorbesc despre Dl. Prof. Dr. Dumitru V. MARIN din VASLUI, Director–Fondator al Revistei “MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC” - în lb. germană: RUMÂNISCHER KULTUR MERIDIAN”

Georg Barth, 22.02.2017

Passau, landul Bavariei, Germania

12. Important om politic în jud. Vaslui, 1989 - 2016: președintele Federației Ecologiste din România, filiala Vaslui, 18 ani, a Partidului Verde în prezent; **Consilier județean 5 mandate**, Candidat la Senat, Camera Deputaților, Consiliul Județean, Consiliul Local, Primăria Vaslui, vicepreședinte al Acțiunii Populare, propus de liberali candidat la Primăria Vaslui în alegerile din iunie 2008. Multiple prezențe naționale și internaționale

culturale și politice. Contacte, interviuri și colaborări cu toate marile personalități politice și culturale naționale ale timpului (1990 – 2019).

„L-am cunoscut pe profesorul dr. Dumitru Marin cu ocazia unei întâlniri la Vaslui cu reprezentanți ai societății civile și simpatizanți ai Convenției Democratice, înainte de alegerile din 1996, când i-am acordat și un interviu pentru postul de radio și televiziune pe care îl conducea.

Pe vremea aceea, Vasluiul era considerat un fief absolut al PDSR-ului, era numit „județul roșu” și a avea alte opinii decât majoritatea însemna un act de curaj. Era vorba de curajul unui om care înțelesese să facă presă adevărată, dar în același timp angajată în slujba unor valori democratice în care credea... Bun organizator, activ și integrat în comunitate...”

Prof. dr. Emil Constantinescu,

Președintele României 1996 - 2000

(„MARIN - 70”, Ed. PIM, Iași, 2011, p. 7)

13. Acțiuni culturale interjudețene și naționale:

- Interviuri la Televiziunea Canadiană, B.B.C., Televiziunea Națională din Chișinău, Captalan, Tele 7 abc, Deutsche Welle, Vocea Americii etc.

- Pagini speciale în „Evenimentul Zilei”, alte articole în „Deșteptarea”, „Ziarul de Bacău”, „Tecuceanul”, „Booklook”, „Meridianul Iași-Vaslui-Bacău” ș.a.

- Acțiuni culturale 2014: **Omagiu Cărții Vasluiene** - Vineri, 25 octombrie 2013; Simpozioane Interjudețene: **Românești** - Miercuri, 15 ianuarie 2014; **Hârlău** - Joi, 23 ianuarie 2014; **Prisăcani** - Joi, 30 ianuarie 2014; **Bârnova** - Miercuri, 27 februarie 2014; **Bârlad** - Joi, 13 martie 2014; **Iași** - Colegiul „Costache Negruzzi”, Luni, 7 aprilie 2014; **Ivești** - Luni, 21 aprilie 2014; **Podu - Turcului** - Joi, 29 mai 2014; **Iași** - Vineri, 30 mai 2014, Univ. „Al. I. Cuza” (Ștefan Zeletin); **Prisăcani - 22 - 24 august 2014; Ciortești - 29 și 30 august 2014; Lungani - Marți, 23 septembrie 2014 altele în 2015-2016; Bacău** - Colegiul Național „Gheorghe Vrânceanu”, Vineri, 10 octombrie 2014; **Țepu - Galați**, Duminică, 26 octombrie 2014; **Sat Frumușelu, com. Glăvănești, jud. Bacău** - Sâmbătă, 8 noiembrie 2014; Băcani - Vaslui, (28.11.2015), **Omagiu Cărții Vasluiene, Ediția a II-a** - Luni, 26 octombrie 2015. **Colegiul Național „Costache Negruzzi” Iași** - 29 ianuarie 2016 („Iași - Meridiane Culturale”); **Liceul Teoretic „Mihail Kogălniceanu”, Colegiul Economic „Anghel Rugină” și Liceul Tehnologic „Ion Mincu”** - Vineri 15 ianuarie 2016 („Simpozion „Mihai Eminescu în liceele vasluiene!”). Orele 10:00, 13:00, 16:00 - Întâlniri cu redactorii Grupului de presă, ALPI și scriitorii din Bacău. **Colegiul Național „Vasile Alecsandri” Bacău** - vineri, 1 aprilie 2016 (Simpozion Interjudețean - Lansare Revista M.C.R. nr.

Simpozion MARIN 70 - Gelu Bichineț, D.V. Marin, Levente Csaba Szekely, Alexandru Ionescu, Adi Cristi, Corneliu Bichineț

5, volumul „Învățământ și merit vasluian”, „25 - TV.V. - Istorie și cultură”). Joi, 21 aprilie 2016, **Simpozion Național „D.V. Marin și contemporaneitatea” - Vaslui**. „**OMAGIU CĂRȚII ȘI CULTURII VASLUIENE**, ed.III-a, vineri, 5.05.2017, Centrul Cultural „Alexandra Nechita”, Simpozion Național (partic.din Bacău, Iași, București, Slobozia, jud. Vaslui).

Aniversarea Meridianului... la 20 de ani, 26-27 sept. 2016, la Vaslui (Biblioteca Județeană), Iași (Colegiul Național NEGRUZZI), Vaslui, Liceul Ștefan Procopiu (oct. 2016). Lansare M.C.R. la Iași (Lic. Negruzzi, C.C.D. ș.a.), 2016, 2017, Bacău, Bârlad, Huși, Vaslui, 2018, sept. Vaslui.

LANSAREA M.C.R. în adunări publice, cu mii de participanți, Băcani, Bogdănești, Bălțați (Iași), Lungani (Iași) Duda Epureni, Vaslui și alte 8 localități, în 2018.

Lansări repetate la ALPI, Iași.

„MERIDIANE CULTURALE LA IAȘI - Luni, 27.03, s-a desfășurat la Iași, la Casa Corpului Didactic, lansarea numărului (comasat) 7-8 din Revista deja celebră, **MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC, revistă care apare, prin străduința exclusivă a directorului grupului de presă **CVINTET TE-RA**, **prof. dr. DUMITRU V. MARIN**. Revista beneficiază de un colectiv redacțional ales: profesori, oameni de cultură și știință.**

*Încep cu gândurile noastre de gratitudine pentru efortul de a veni la Iași, pentru atmosfera culturală creată, prin prezența scriitorilor și oamenilor de cultură în mijlocul elevilor, aflați în **SĂPTĂMÂNA ALTFEL**, participanți la manifestare, dar mai ales prin poarta deschisă pentru tinerele talente din diversele școli ieșene implicate.*

Spre deosebire de evenimentele exclusive dedicate Colegiului Național “Costache Negruzzi”, au venit la manifestarea, organizată în parteneriat cu Casa Corpului Didactic “Spiru Haret” Iași: “Liceul Tehnologic de Mecatronică și Automatizări”, profesor - coordonator Alina Teodora Vartolomei, Colegiul Tehnic “Gheorghe Asachi”, coordonator bibliotecar Oana Epure, Școala gimnazială “Ion Creangă”, coordonator profesor Alina Fîntînaru, Școala Normală “Vasile Lupu”. Am admirat, așadar, elevii îndrăgostiți de poezie, de la clasa a VII a, liceu, pe care nimeni nu i-a obligat să se implice! Au făcut-o de bună voie! Câștigul a fost în totalitate al acestor copii!

Scriitorii prezenți au făcut o atmosferă de zile mari,. Prof. dr. Dumitru V. MARIN a prezentat, modest, propria activitate, elevii receptând mesajul prin care munca te susține în viață iar din punct de vedere patriotic, apărarea Limbii Române, în țară și străinătate, poate deveni o deviză de viață! „Să știți că aveți o șansă nemaipomenită să participați la un eveniment cultural. Dați-mi voie să vă spun că mă simt ca și dumneavoastră elev. Să nu creadă cineva

că noi, cei prezenți aici, suntem „bătrâni”. Nu! Noi suntem tot tineri, dar unii de mai multă vreme. Cel mai tânăr dintre noi este profesorul Mircea Varvara, fostul meu profesor de acum mulți ani. Când l-am anunțat astăzi, a zis: „Domnule, vin!” Mulțumesc domnule profesor, pentru că, prin prezența dumneavoastră alături de mine, aici, mă simt la vârsta celor tineri, din aceasta sală. Printre altele, țin să vă spun că noi trăim o vreme în care se petrece așa o transformare a limbii române încât ea va dispărea. Academicianul Eugen Simion spunea că în vreo 200-300 de ani, vor mai exista două sau trei limbi pe pământ. Eu spun că în mai puțin de 30 de ani va fi așa o modificare de nu ne vom înțelege între noi. Scrie și în ziarul Meridianul că Mihail Sadoveanu, acum 100 de ani, se mai înțelegea cu românii lui dar nu s-ar înțelege cu noi nicicum pentru că opera lui a devenit operă de arhivă, nu este funcțională la ora actuală ca model de limbă. Unii vorbim de poeții actuali, alții de scriitorii actuali dar ne place, mie cel puțin îmi place, să vorbim despre scriitorii care apără limba română, pentru că de când este limba română, de 2000 de ani, niciodată nu au fost mijloace de influențare așa de agresive ca cele de astăzi. Altădată, noi românii aveam un cuvânt care ne caracteriza: „Bă, mergi acasă? - Îhî” Îhî era acceptul. „Acum, ești bine? - Ok” prin urmare sunt multe, multe exemple care arată că limbajul din calculator, dacă nu-l știi, nu știi o brumă de engleză, nu ai ce căuta pe-acolo. Asistăm și la pericolul dispariției poporului român, din care peste 3 milioane au șters-o peste granițe și deși în mintea lor există materie cenușie ,eu am niște elevi de-ai mei poeți - buni poeți, s-au dus să măture prin Roma și prin alte părți. Noi încercăm prin revista

MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC să diminuăm acest pericol. Revista **MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC** se duce în 23 de capitale europene, în vreo 250 de locuri din România și recordul pe care de asemenea

îl invoc, avem 73 de scriitori din străinătate și în total 292 de colaboratori. În vecii vecilor n-o să mai întâlniți așa ceva. Orice revistă din țara Românească se chinuie între 20 și 40.” a spus prof. dr. Dumitru V.

MARIN.

Comandorul de aviație, **MIHAI BATOG BUJENIȚĂ**, a vorbit despre misiunea deloc ușoară, dar cu multă noblețe sufletească, de a scrie o revistă, de a o lansa în paisprezece țări și ne-a invitat la ședințele Cenaclului “Păstorel”, invitație pe care o vom onora.

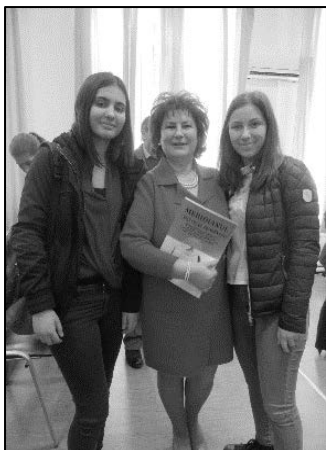

„Onorat auditoriu ca să scoți o revistă trebuie să fii nebun. Unii din acei frumoși nebuni, nu prin ei înșiși ci prin faptele lor este domnul profesor. Ai de luptat cu tot felul de adversități, invidii, răutăți, tot ce umple paharul mâhnirii noastre, în această lume. Îți vor trebui bani ca să scoți revista, timp, muncă, asiduitate dar mai ales, niște oameni pe care să-

i convingi, cei care fac parte din colegiile de redacție, pe care să-i convingi că tu vrei, poți și meriți. Ei bine, în acest sens domnul Marin a cucerit. E destul de dificil totuși să aduni un colectiv de oameni de valoare. Aici sunt și profesori doctori universitari și doctori în științe, oameni cu titluri, cu profesii deosebite cu toate onorurile pe care societatea le dă celui care produce ceva. Nu mă voi lăuda ce titluri am eu, pentru că sunt cu mult în urma domnului Marin, vă va spune el și o parte dintre ale lui sunt și ale mele. Nu uitați să râdeți. Râsul nu îngrașă, nu are E-uri, vă menține tonusul, vă menține înălțimea spirituală la care fiecare dintre noi trebuie să fie. Ignorăm în bună măsură problemele care ne pot afecta. De aceea, eu, vă invit întotdeauna la Cenaclul nostru. În fiecare duminică, la ora 10, la Biblioteca Județeană. Ne-au venit niște moșnegi acolo și ne simțim ferice pentru că în primul rând comunicăm. Este foarte importantă comunicarea pe care am redus-o cu toții la eternul „like”, „share”. Oameni buni, comunicarea este între oameni, prin cuvânt, prin expresia figurii.” a spus Mihai Batog BUJENIȚĂ.

Au recitat, la manifestare, poetul VASILE LARCO și actorul EMIL GNATENCO, oameni de o sensibilitate de nedescris, dăruiți de Dumnezeu cu transmiterea mesajului poetic, rupt de realitatea cotidiană, mesaj care te înalță și transpune într-o lume mai bună. Vă mulțumim!

Printre alți participanți de seamă au fost poeta și pictorița Viorica Bordianu, soții Valentina și Valeriu Lupu și profesorul Mircea Varvara.

Eleva NAOMI RANGHIUC a citit din propriile creații. Pregătită de profesor Alina Fîntînaru, de la Școala gimnazială Ion Creangă din Iași ne-a făcut să vedem că misiunea de dascăl se împlinește dacă elevii noștri sunt receptivi,

deschiși ideilor frumoase, ca Naomi.

*Elevul PĂDURARIU ȘTEFAN RADU, pregătit de dna bibliotecară Oana Epure, de la Colegiul Tehnic “Gheorghe Asachi” a citit din propriile creații transpunându-și ideile prin care receptează lumea în care trăiește iar elevele Liceului “Mihai Eminescu”, COMANDATU CLEMENTINA și HRESTIC MARIA LUIZA au recitat din cel mai recent număr al revistei **MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC.***

Activitatea s-a încheiat cu elevul ALEXANDRU URSACHE, pregătit de profesor CLAUDIA MARTINICĂ, care ne-a cântat și încântat cu un cântec românesc pe care regret că nu îl pot expune în aceste rânduri decât ca dăruire la cel mai mare potențial pe care îl poate avea un copil de 9 ani. Îl felicităm și sperăm să-l vedem pe marile scene ale orașului cât mai curând.

Cuvântul meu de mulțumire îi este adresat dlui director al Casei Corpului Didactic “Spiru Haret” Iași,

SILVIU IORDACHE, pentru facilitarea întâlnirii unor generații diferite întru același scop: Dragostea pentru Limba Română!

*Vă mulțumim tuturor și urăm Revistei Internaționale **MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC** cât mai multe și frumoase numere!*

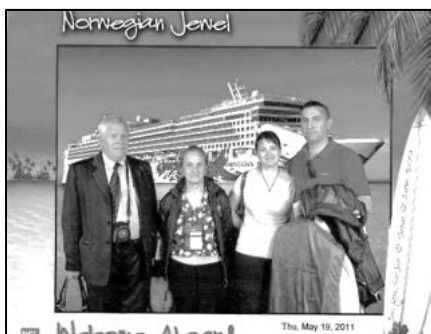
*A consemnat,
Prof. dr. Monica Luminița COZMEI”
Articol apărut în ziarul Meridianul
de joi 30 martie 2017*

*„Un om fără odihnă și fără astâmpăr,
pe care l-am cunoscut în anii de după
Revoluția din 1989, unul dintre cei condamnați
să construiască.”*

*jurnalist, Alexandru Mironov,
scriitor, fost ministru
(„MARIN - 70”, Ed. PIM, Iași, 2011, p. 73)*

14. Reprezentări internaționale, Depart. Turrenne

(Reprez. grupului de la Miclești, jud. Vaslui, interviu cu Prefectul, manifestare Cult. la Casa de cultură din Neuille Pompierre de lângă orașul Tour), Strassbourg (1999, cu grupul, primit de Secret.gen al Comisiei Europene, Marie Trautman, interviu și

dineu oferit in sala de festivități a Primăriei din Strassbourg) Budapesta(2dec.2001, Internaționala Ecologistă, președintele

delegației ecologiste românești. Tratatative de 2 ore cu președintele ecologist german și Ministru de Externe, Ioscha Fischer, Hotel Budapesta), Montreal (Invitat al Televiziunii Canadiene), Chișinău (Participant-invitat la Congresul ecologiștilor de către președintele Ioan Dediu, Discuții ample la Ministerul Culturii cu Ion Ungureanu, Stabilirea legăturii cu Nicolae Dabija, președ. Uniunii Scriitorilor din Moldova, materiale de presă și protocoale semnate, Uniunea Ziariștilor din Balcani (Timișoara, printre inițiatori și primii semnatori), Transnistria (Tighina, Dubăsari, Soroca, în timpul luptelor declanșate după vizita lui Ion Iliescu și Adrian Năstase, urmate de autoproclamarea Independenței Republicii Transnistriene. Interviu cu președintele Igor Smirnov).

Relație de prietenie specială cu Președintele Republicii Moldova, Mircea Snegur de mai multe ori intervievat.

Filmări și transmisii în direct din 32 de țări. Recunoaștere internațională confirmată prin M.C.R., unde colaborează 76 de scriitori străini. Prezență activă în mediul VIRTUAL.

”Dumitru Marin, a avut prioritate în mass-media vasluiană, iar eu cred că și în cea din toată Moldova de dincoace și de dincolo de vremelnica graniță”

*prof. dr. Mihai Miron
aprilie 2016*

15. Referințe:

- **MARIN 70 - Volum omagial, 210 p. (2011);**
- **MARIN D. V. - Opera în câmpul critic și valoric, 202 p. (2013).**

- Iordan Datcu - **Dicționarul etnologilor români**, Ed. SAECULUM I.O., București, 1998: MARIN, Dumitru V., pp. 65 - 66;

- **Istoria Jurnalismului din România în date**, *Enciclopedie cronologică*, ed. Polirom, Volum coordonat de Marian Petcu (pag. 514, 655, 902, 910, 930, 936, 945, 965 și 1002).

- **Enciclopedia Personalităților din România**, ed. a V-a, 2010, Hubners Who is Who, p. 790.

- **Personalități băcăuane**, vol. VII, Cornel Galben, 2014 pag. 142-149;

- Alte dicționare ale personalităților în județele Vaslui, Galați, Bacău, total **13**. Alte reviste și ziare.

- Biblioteca județeană Vaslui: **Biobibliografie „DUMITRU V. MARIN la 70 de ani”** (2011);

- Biblioteca județeană Bacău - Catalog internațional
- **Geografie spirituală; D.V.Marin.**

- Vasile Ghica - „Nasc și la Tecuci oameni”. (Tecuci), Dicționar personalități (2008).

- **Monografia Popricani, jud. Iași - 18 noiembrie 2013.**

- **MARIN D.V. CONTEMPORANUL NOSTRU** (virtual, 2014).

- **75 - D.V. MARIN (istorie - cultură - jurnalism)**, Volum omagial, ed. PIM, Iași, 2016.

- Uniunea Ziariștilor Profesioniști - **Dumitru V. Marin**
- **Om, operă, prezentă** - Ed. PIM, Iași, 2015 (92 pag. - reeditare 72 pag.).

- Uniunea Ziariștilor Profesioniști - **Operă și viață pentru Vaslui - România/ Dumitru V. Marin** - Ed. PIM, Iași, 2015 (52 pag.).

- B. Negoescu, (Benone Neagoe) **Tinerete fără bătrânețe**, Revista UZPR, nr3/vară, 2016, p.25.

- **Supliment omagial literar – artistic, cu amici / La mulți ani, D.V.M -75, Pim,2016, 80 pag.**

- Articole omagiale și de analiză în Meridianul Iași-Vaslui-Bacău, în M.C.R., Deșteptarea - Bacău, BZI Iași.

- **C. Galben, Personalități băcăuane, DUMITRU V. MARIN**, Ateneu, nr.561, an 53, mai 2016, p.23, 2016

- **Ioan Dănilă, Limba ce-o vorbim...**, Deșteptarea, an XXVI, nr.7615/29.04.2016

- Meridianul de Iași-Vaslui-Bacău, în multe ediții, începând cu 1996, 26 septembrie.

- Ion N. OPREA **Dumitru V. Marin, DVM, de la un timp DVMZ – 75**, Luceafărul, Anul 8 - 2016, 27 aprilie, 2016.

-Materiale omagiale în M.C.R, Meridianul și alte publicații.

- **Recorduri, recorduri, numai ...recordurile, pentru memoria istoriei**, pliant, 3000 ex.,2018.

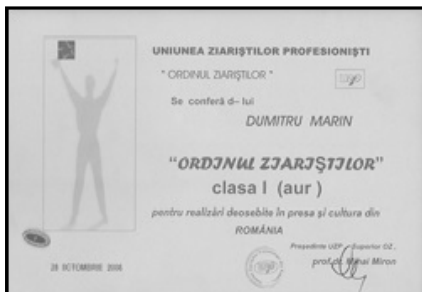

„...prin grația netului l-am cunoscut pe domnul D.V. Marin care în meseria mea de inginer este acronimul nelipsitului instrument Digital-Volt-Metru. În cazul editorului din Vaslui, electronica este înlocuită cu o vastă activitate intelectuală, publicistică, didactică, posturi de radio, Director în presă etc... iată o biografie impresionantă și bogată la extrem.”

*Cu amicitie,
Adrian Grauenfels, ASILR - Israel*

16. Distincții:

- **Ordinul Ziariștilor „aur” de 2 ori, Cetățean de onoare în 3 județe, Numeroase Diplome de Onoare și Excelență, oficiale și pentru merite sau participare.**

- **Diplome de onoare, conferite de Primăria Bârlad. Numeroase alte Primării din Moldova, Consiliul județean Vaslui.**

- Primul Cetățean de onoare al comunei **Podu-Turcului, județul Bacău** (29 martie 2011); Cetățean de onoare al comunei **Prisăcani, județul Iași** (24 august 2014); Cetățean de onoare al comunei **Țepu, județul Galați** (30 septembrie 2014).

- Membru al *Ligii Scriitorilor din România*, și *Uniunii Ziariștilor Profesioniști din România*.

„Dăruit, generos, autoritar cu măsură, iertător, învățător a condus cu bine „barca”, s-a descurcat, a reușit să-și pună copiii pe picioare. Adeseori gândindu-mă la copiii mei, îmi doresc să aibă un tată cum am avut și eu. Nu e puțin lucru să transformi copilul în matur și probabil ca până la urmă asta e cea mai mare realizare a unui individ în plan personal. Eu cred că el a reușit și în privința asta.[...]

*Av. Daniel Marin - Cernat,
(întemeietor TVV și „Unison Radio”, fiul mijlociu
București, 29.03.2011
(„MARIN - 70”, Ed. PIM, Iași, 2011, p. 98)*

FILM: *„A fost sau n-a fost”* (filmul lui Corneliu Porumboiu, consacrat lui D.V.M., an 2006), premiat la Cannes ș.a., ș.a.

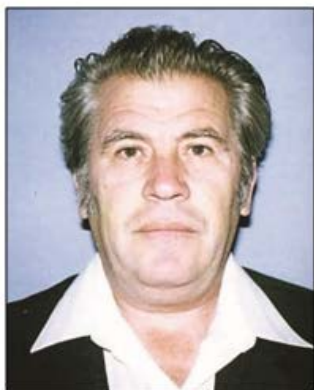
ICONOGRAFIE

Dumitru V. MARIN
Anul de debut
03.10.1957, Cl. a IX-a

TVV – Prima emisiune
24 decembrie 1990

Dumitru V. MARIN
03.08.1999

Dumitru V. MARIN
Văzut de Gheorghe Alupoaei

**În fața lui Francois Mitterrand –
18 febr. 1991, Iași**

**30 aug. 1991,
Rep. Moldova -Chișinău,
Interviu cu preș. Mircea Snegur**

**Cu preș. Ion Iliescu,
1990, la Vălenii de Munte**

**Nov. 1996 –
Prima vizită a președintelui
Emil Constantinescu**

**Vaslui, mai 2004 - cu președintele
Emil Constantinescu**

**Dumitru V. Marin, Emil
Constantinescu, Dan Albescu
2 mai 2004, Vaslui, în atmosfera
electorală**

**Interviu cu Ion Rațiu,
la Vaslui, 1992**

**D.V. Marin - Traian Băsescu
În acțiune... în campanie electorală
noiembrie 2004**

**Octombrie 2007, Vaslui –
interviu cu Teodor Stolojan,
președinte PD-L**

**2008, Primul ministru
Călin Popescu Țăriceanu,
în direct la TVV**

**Cu Jonathan Scheele,
în Studioul TV Vaslui,
15 nov. 2005**

**Interviu cu poeta Ana
Blandiana – 10 martie 1994**

Dumitru V. Marin și Primul ministru Nicolae Văcăroiu - 1992

2009, Interviu cu ministrul Economiei, Varujan Vosganian

martie 1992 - cu scriitorul Mircea Radu Iacoban

1992 - Cu Stela Popescu și Alexandru Arșinel

Cu primul ministru, Adrian Năstase în Studioul TV Vashii, 2004

sept. 1993 - interviu cu Anghel Rugină, somitate internațională

2009 - Interviu cu cântăreața
Matilda Pascal Cojocărița

2 iunie 2007, Vaslui - Cu Princesa
Margareta și Prințul consort Radu Duda

9 iulie 2007, Todirești - Vaslui - interviu cu
Mitropolitul Ardealului, ÎPS Laurențiu Streza

2009 - interviu cu președintele CJ
Vaslui, Vasile Mihalachi

INTERNATIONAL PRESS CARD
CARTE INTERNAȚIONALĂ DE ZIARIST
 Nr. 2585
 The Union of Professional Journalists
 from ROMANIA
 Uniunea Ziaristilor Profesioniști

PRESS

Name, surname Nume, prenume
MARIN DUMITRU

Is a professional journalist
 Este ziarist(ă) profesionist(ă)

UNION OF PROFESSIONAL JOURNALISTS
 UZP

Președinte
 Profesionalist

ROMANIA
 JUDEȚUL VASLUI
 CONSILIER JUDEȚEAN

Legislația nr. 25

Denumire: **MARIN DUMITRU**

Functia: **CONSILIER JUDEȚEAN**

Nr. Seria de nr. **2585**
 emit de **Ștefan Ștefan**

Președinte
 Profesionalist

1992

S.C. „OVINEȘTE” TE-HASHI
 STUDIUL DE TELEZIȚIUNE ȘI RADIO VASLUI
 Strada Ștefan, cal. Mare nr. 59
 Telefax : 023717592 Telefon : 0237312923

Nr. **60**

D. (nq) **MARIN DUMITRU**

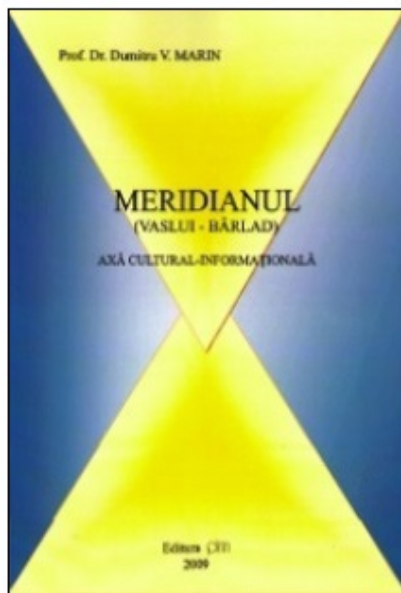
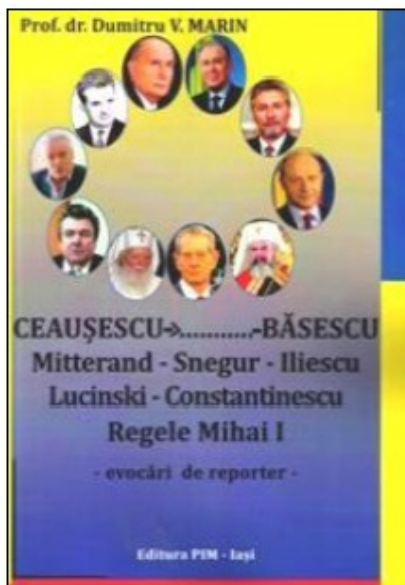
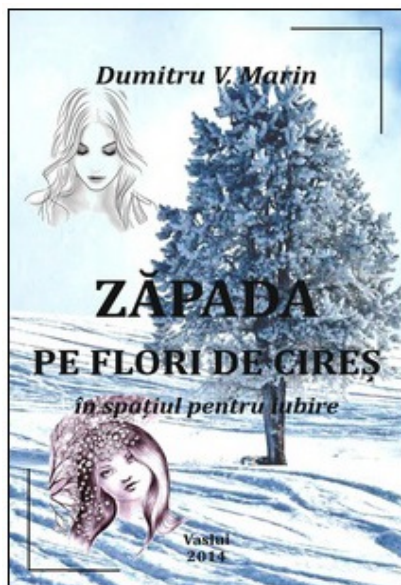
Functia **DIRECTOR**

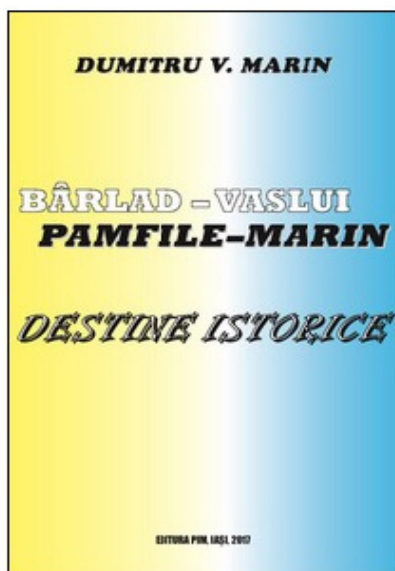
La **STUDIUL TV VASLUI**

Data admiterii **20.08.1994**

DIRECTOR

DE ACELAȘI AUTOR:

- **Considerații privind cântecul popular...** (1974) - studiu etnologic.
- **Evoluția învățământului vasluian până în 1859** (1980) - Istoria învățământului.
- **Liceul „M. Kogălniceanu”**, monografie (1990)
- **TUDOR PAMFILE ȘI REVISTA „ION CREANGĂ”** (1998) - istorie etnofolclorică.
- **Unison Radio Vaslui continuă...** (2000) - prezentare media;
- **ZĂPADA PE FLORI DE CIREȘ** (1999), roman, 274 pag.
- **TV.V - 15... explozia** (2006), „Cronica locului, jurnal intim...”, 556 pag.
- **MERIDIANUL** (2009) - O istorie a presei locale și a Curentului Cultural Informațional, 416 pag.
- **FESTIVALUL NAȚIONAL AL UMORULUI „CONSTANTIN TĂNASE”** (2010), istorie culturală, 218 pag.
- **Tv.V- Vaslui - România - Europa** (2011), filă de istorie, presă și cult., 256 pag.
- **Volum omagial „MARIN 70”** (2011), 210 pag.
- **GIURGIOANA – Bacău, Sat – Biserică... - monografie** (2011), 169 pag.
- **Editoriale valabile din vremuri regretabile - culegere** (2013), 258 pag.
- **Cu Eminescu, Dascăl de suflet - Studii și adnotări istorico - literare**, (2013), 172 pag.
- **MARIN D.V. - OPERA ÎN CÂMPUL CRITIC ȘI VALORIC - (Th. Codreanu, C.D. Zeletin, N. Constantinescu etc.)**, (2013), 202 pag.; opinii 23 ediții.
- **„SPIRALE” INTERNAȚIONALE - Vasluieni pe spițe din roata istoriei** (2013), 208 pag.; reportaje și interpretări.
- **PRIMARII, CA NIȘTE OAMENI ACOLO, ȘI EI - Jud. Iași** (2014), 338 pag.
- **CEAUȘESCU -...- BĂSESCU, Mitterand - Snegur - Iliescu, Lucinski - Constantinescu - Regele Mihai I (evocări de reporter)**, Ed. PIM, Iași, 2014, 188 p.
- **PRIMA CLASĂ.../ PERSONALITĂȚI DE PE VALEA ZELETINULUI**, Ed. PIM, Iași, 2014, 330 pag.
- **MARIN D. V. CONTEMPORANUL NOSTRU** (virtual, 2014)
- **25 - TV.V. - Istorie și cultură** (2015), Ed. PIM, Iași, 322 pag.
- **ÎNVĂȚĂMÂNT ȘI MERIT VASLUIAN** (eșantion din învățământul românesc) (I), Ed. PIM, Iași, 2016, 154 pag.
- **75 - D.V. MARIN (istorie - cultură - jurnalism)**, Volum omagial, Ed. PIM, Iași, 2016.
- **VIAȚA „pe portative” ... în 16 note**, Ed. PIM, Iași, 2017.
- **Bârlad - Vaslui / Pamfile - Marin / Destine istorice**, Ed. PIM, Iași, 2017
- **... 77... NODURI CULTURALE ȘI SEMNE AMICALE**, Ed. PIM, Iași, 2018
- **EDITORIALE, ARTICOLE, ESEURI** Ed. PIM, Iași, 2018

REZUMAT

101 VASLUIENI PENTRU 100 DE ANI

A încerca să extragi valorile identitare ale unui județ din mulțimea creatorilor locului, fie ei și dintr-o zonă restrânsă și cu tot felul de probleme, pentru o lucrare reprezentativă, este, desigur, o încercare temerară.

A pune la îndemâna publicului larg, dar și a specialiștilor, o astfel de selecție după criterii clare bazate pe apartenență, operă (de valoare vizibilă), activitate în Agora și prestigiu social, e atributul cuiva cu vechime apreciabilă în jurnalismul cultural, cu destulă capacitate de sinteză și analiză, cu implicita nevoie de a rămâne drept și imparțial.

Această operă sisifică, dintr-un timp al asigurării mijloacelor existențiale pentru întregul (și unicul) grup de presă, nu poate decât să arate mesajul pentru alte generații al celui mai mare jurnalist vasluian din toate timpurile surprins în vârtejul și contextul valorilor contemporane, pe care le înfățișează la reala dimensiune valorică social-culturală și științifică.

Opera de față este o cărămidă durabilă în Coloana iubirii de țară și a unui Monument de patrimoniu al spiritului creator românesc, un eșantion doar, la sfârșitul secolului al XX-lea și începutul Mileniului III.

Furnizând un set durabil de valori cu activitate mai ales în secolul din urmă, cele 402 de pagini pot fi un soclu pentru efigiile veacului următor.

101 PEOPLE FROM VASLUI FOR 100 YEARS

Trying to extract identity values from the crowd of creators belonging a county site, even from a small area with all kinds of problems, a representative work is certainly a courageous attempt.

Putting on the reach of the general public and specialists, such a selection on clear criteria based on membership, work (with visible value) activity in Agora and social prestige, is an attribute of someone with appreciable experience in cultural journalism, with enough capacity of synthesis and analysis, with the need by default to remain fair and unbiased.

This Sisyphean work, from a period of providing the means of existence for whole (and only) media group, can only show the message to other generations of the greatest journalist from Vaslui, caught in the vortex and the context of contemporary values, which It depicts on the real socio-cultural and scientific size of value.

The present work is a sustainable brick in the column of the love of own country and of a heritage monument of romanian creative spirit, only a sample, at the end of the twentieth century and the beginning of the Third Millennium.

Providing a sustainable set of values with activity especially in the last century, the 402 pages can be a base for the next century's effigies.

101 HABITANTS DE VASLUI POUR 100 ANS

Essayer d'extraire les valeurs identitaires d'un comté de la foule de créateurs du lieu, même s'ils sont issus d'une zone restreinte et de toutes sortes de problèmes, pour un travail représentatif, est, bien sûr, une tentative terrible.

Pour mettre à la disposition du grand public et des spécialistes, une telle sélection basée sur des critères clairs fondés sur l'adhésion, le travail (d'une valeur visible), l'activité d'Agora et le prestige social, est l'attribut de quelqu'un qui possède un diplôme remarquable en journalisme culturel, avec une capacité suffisante de synthèse et d'analyse, avec la nécessité implicite de rester juste et impartial.

Ce travail énorme, issu d'une période d'assurance de moyens existentiels pour tout le (et l'unique) groupe de médias, ne peut que transmettre le message à d'autres générations du plus grand journaliste de Vaslui de tous les temps surpris par le tourbillon et le contexte des valeurs contemporaines, qui les présente à la véritable dimension de valeur socioculturelle et scientifique.

Le présent ouvrage est une brique durable de la Colonne de patriotisme et un Monument du patrimoine de l'esprit créateur roumain, seulement un échantillon, à la fin du XXe siècle et au début du troisième millénaire.

Les 402 pages, qui constituent un ensemble durable de valeurs, en particulier au siècle dernier, peuvent constituer un support pour les épigraphes du siècle prochain.

101 VASLUIENI DA 100 ANNI

Provare ad estrarre i valori di identità di una contea, per un'opera rappresentativa, dalla folla dei creatori del posto, che siano loro di un'area ristretta e con ogni sorta di problemi, è senza dubbio un duro tentativo.

Rendere disponibile al grande pubblico, ma anche agli specialisti, una tale selezione di criteri chiari, basati sull'appartenenza, sull'opera di visibile valore, sull'attività di Agorà e prestigio sociale, è l'attributo di una persona con esperienza apprezzabile nel giornalismo culturale, con abbastanza capacità di analisi e sintesi, con il bisogno implicito di restare equo e imparziale.

Quest'opera sisifica, in un tempo di necessità di assicurare i mezzi esistenziali per l'intero e l'unico gruppo di stampa, può solo dimostrare la dimensione estesa per generazioni del più grande giornalista di Vaslui da tutti i tempi, sorpreso nel vortice e nel contesto dei valori contemporanei, valori ritratti nella loro reale dimensione socio-culturale e scientifica

L'opera in questione è una pietra millenaria nella colonna dell'amore per la patria e di un monumento di patrimonio del spirito creativo rumeno, solo un campione, al fine del ventesimo secolo e l'inizio del terzo millennio.

Fornendo un insieme durevole di valori, con attività specialmente nel secolo scorso, le 402 pagine possono essere un piedistallo per gli effigie del prossimo secolo.

CUPRINS

De ce 101?	- 7 -
1. Gheorghe Alupoaei	- 18 -
2. Mihai Andon	- 22 -
3. Val Andreescu	- 25 -
4. Dumitru Andrei	- 28 -
5. Petruș Andrei	- 31 -
6. Marcel Anghel	- 35 -
7. Elena Anușca Doglan	- 38 -
8. Dumitru Apostolache	- 41 -
9. Mihai Apostu.....	- 46 -
10. Ionel Armeanu-Ștefănică	- 50 -
11. Felicia Atanasie	- 53 -
12. Ioan Baban	- 56 -
13. Mihaela Băbușanu	- 61 -
14. Gabriela Ana Balan.....	- 66 -
15. Nicolae Balan	- 68 -
16. Emil Bălăjan	- 70 -
17. Gelu Voicu Bichineț.....	- 71 -
18. Petru Blăniță	- 74 -
19. Ștefan Boboc-Pungeșteanu.....	- 78 -

20. Simion Bogdănescu.....	- 81 -
21. Ion Brișcaru	- 83 -
22. Maria și Vasile Bulai	- 88 -
23. Dumitru Buzatu	- 94 -
24. Gheorghe Cârjă	- 95 -
25. Vasile Chelaru.....	- 96 -
26. Constantin Chiper	- 98 -
27. Laurențiu Chiriac.....	- 100 -
28. Petrică Chiriac.....	- 103 -
29. Petruța Chiriac	- 109 -
30. Adrian Chirvasă	- 111 -
31. Mihai Ciobanu	- 118 -
32. Gheorghe Clapa	- 120 -
33. Costin Clit	- 121 -
34. Theodor Codreanu	- 125 -
35. Serghei Coloșenco.....	- 127 -
36. Luminița Cozmei	- 129 -
37. Petru David	- 133 -
38. Ion Diaconu	- 135 -
39. Toader Dima.....	- 140 -
40. Silvia Ene.....	- 148 -
41. Năstasă Forțu	- 152 -
42. Viorica Ghenghea	- 155 -

43. Daniela Gîfu	- 159 -
44. Marinela Gîlcă.....	- 163 -
45. Dionisie Gradu	- 164 -
46. Oltea Rășcanu Gramaticu	- 166 -
47. Vasilica Grigoraș	- 170 -
48. Liviu Gugleș	- 174 -
49. Ștefan Gușă	- 175 -
50. Ioan Hodaș	- 183 -
51. Adina Huiiban.....	- 185 -
52. Gigi Ilașcu	- 187 -
53. Ionel Iordache	- 190 -
54. Marcel Iorga.....	- 197 -
55. Cristian Nicolae Lapa.....	- 200 -
56. Lucian Valeriu Lefter.....	- 201 -
57. Valentina Lupu	- 205 -
58. Valeriu Lupu.....	- 208 -
59. Mircea Mamalaucă.....	- 211 -
60. Daniel-Cernat Marin.....	- 215 -
61. Dumitru V. Marin	- 216 -
62. Radu Marin.....	- 220 -
63. Ioan Mâcnea.....	- 221 -
64. Vicu Merlan	- 223 -
65. Dorin Mihăilescu	- 225 -

66. Ionel Miron	- 225 -
67. Ioan Cristian Modoranu	- 232 -
68. P.S. Ignatie Mureșanul.....	- 238 -
69. Liliana Muștiuc.....	- 243 -
70. Vasile Negură.....	- 244 -
71. Gruia Novac	- 246 -
72. Daniela Oatu	- 247 -
73. Lucian Onciu.....	- 248 -
74. Cristian Pântea	- 250 -
75. Lucian Pârvoiu.....	- 253 -
76. Ella Pintilei.....	- 255 -
77. Adrian Porumboiu.....	- 260 -
78. Teodor Pracsiu.....	- 262 -
79. Ion Gh. Pricop.....	- 266 -
80. Vasile Puf.....	- 271 -
81. Valerică Radu	- 277 -
82. Dan Ravaru	- 282 -
83. Mihai Rebegea	- 284 -
84. Marin Rotaru.....	- 291 -
85. Ticu Roșca	- 293 -
86. Cătălin Sîmpetru	- 294 -
87. Cătălin Striblea.....	- 301 -
88. Ștefan și Viorica Șerban.....	- 304 -

89. Laurențiu Șoitu.....	- 310 -
90. Romeo Talmaciu.....	- 318 -
91. Valentina Teclici.....	- 320 -
92. Ioan Toderașcu.....	- 322 -
93. Benoni (Ben) Todică.....	- 324 -
94. Constantin Toma.....	- 332 -
95. Pavel Toma.....	- 340 -
96. Lili Trifu.....	- 342 -
97. Avram D. Tudosie.....	- 345 -
98. Ana Urma.....	- 347 -
99. Cornelia Ursu.....	- 349 -
100. Cornelia Vieru.....	- 351 -
101. Nicolae Viziteu.....	- 353 -
P O S T F A Ț Ă.....	- 355 -
ADDENDA.....	- 357 -
ICONOGRAFIE.....	- 385 -
DE ACELAȘI AUTOR:.....	- 392 -
R E Z U M A T.....	- 393 -
101 VASLUIENI PENTRU 100 DE ANI.....	- 393 -
101 PEOPLE FROM VASLUI FOR 100 YEARS.....	- 394 -
101 HABITANTS DE VASLUI POUR 100 ANS.....	- 395 -
101 VASLUIENI DA 100 ANNI.....	- 396 -

„Mișcându-se cu dezinvoltură între Vaslui - Iași - Bacău - București sau Krakovia - Istanbul, Londra - Moscova, capabil să fie deopotrivă performant ca manager, reporter, operator tv, conducător auto, scriitor, editorialist, monografist, capabil să se dedice unor riscante inițiative politice, om de lume și în același timp întreprinzător eficient, Dumitru V. Marin ni se propune ca un model de umanitate, dezirabil acum și, relativ, în viitor!

Performer de excepție, creator prin excelență, personalitatea lui D.V. Marin nu va putea fi ajunsă sau egalată prea devreme, dacă nu cumva, niciodată.

D.V. Marin, este și rămâne unic în istoria Vasluiului.”

**Prof. univ. dr. Alexandru Ionescu,
laureat al Academiei, 2015**

... ARGUMENT:

... 1/2 secol pentru OPERĂ...

... ACȚIUNI ȘI ACTIVITĂȚI DE TOP, în câteva domenii esențiale vieții...

... SPIRIT DESCHIS, uneori pătimaș, MEREU ÎN COMPETIȚIE...

... ADVERSARI ȘI DUȘMANI... de mare putere și CLASĂ...

...Prietenii și prețuitorii pe măsură...

... chiar are HARUL DE A FACE...

D.V. Marin este

...UN OM AL ACESTUI TIMP...!

- Mii de articole, editoriale, reportaje sau contribuții științifice, în zeci de publicații, debut 1958;
- Deschizător de drumuri... și îndrumător în presa locală și moldoveană;
- Director și editor de reviste: 1. *ONYX* (Revistă de literatură, civilizație și atitudine, Anul III, nr. 11 - 12 (27 - 28) - nov. - dec. 2014); 2. *Meridianul Cultural Românesc* (Revistă trimestrială, 2015→).
- Editor: *Tudor Pamfile*, *Basme* (1976), *Vlăstarul* (1990), *Teleradioeveniment* (1993), *Meridianul* (1996 →).

Operă tipărită (selecții):

- **Considerații privind cântecul popular ...** (1974) - studiu etnologic.
- **Evoluția învățământului vasluian până în 1859** (1980) - Istoria învățământului.
- **Liceul „M. Kogălniceanu”, monografie** (1990)
- **TUDOR PAMFILE ȘI REVISTA „ION CREANGĂ”** (1998) - istorie etnofolclorică.
- **Unison Radio Vaslui continuă...** (2000) - prezentare media;
- **ZĂPADA PE FLORI DE CIRES** (1999), roman, 274 pag.
- **TV.V - 15... explozia** (2006), „*Cronica locului, jurnal intim...*”, 556 pag.
- **MERIDIANUL** (2009) - O istorie a presei locale și a Curentului Cultural Informațional, 416 pag.
- **FESTIVALUL NAȚIONAL AL UMORULUI „CONSTANTIN TĂNASE”** (2010), istorie culturală, 218 pag.
- **Tv.V- Vaslui - România - Europa** (2011), filă de istorie, presă și cult., 256 pag.
- **Volum omagial „MARIN 70”** (2011), 210 pag.
- **GIURGIOANA - Bacău, Sat - Biserică...** - monografie (2011), 169 pag.
- **Editoriale valabile din vremuri regretabile** - culegere (2013), 258 pag.
- **Cu Eminescu, Dascăl de suflet** - Studii și adnotări istorico - literare, (2013), 172 pag.
- **MARIN D.V. - OPERA ÎN CÂMPUL CRITIC ȘI VALORIC** - (Th. Codreanu, C.D. Zeletin, N. Constantinescu etc.), (2013), 202 pag.; opinii 23 ediții.
- **„SPIRALE” INTERNAȚIONALE - Vasluieni pe spite din roata istoriei** (2013), 208 pag.; reportaje și interpretări.
- **PRIMARII, CA NIȘTE OAMENI ACOLO, ȘI EI - Jud. Iași** (2014), 338 pag.
- **CEAUȘESCU -...- BĂSESCU, Mitterand - Snegur - Iliescu, Lucinski - Constantinescu - Regele Mihai I** (evocări de reporter), Ed. PIM, Iași, 2014, 188 p.
- **PRIMA CLASĂ.../ PERSONALITĂȚI DE PE VALEA ZELETINULUI**, Ed. PIM, Iași, 2014,
- **MARIN D. V. CONTEMPORANUL NOSTRU** (virtual, 2014)
- **25 - TV.V. - Istorie și cultură** (2015), Ed. PIM, Iași, 322 pag.
- **ÎNVĂȚĂMÂNT ȘI MERIT VASLUIAN** (eșantion din învățământul românesc) (I), Ed. PIM, Iași, 2016, 154 pag.
- **75 - D.V. MARIN** (istorie - cultură - jurnalism), **Volum omagial**, Ed. PIM, Iași, 2016.
- **VIATA „pe portative” ... în 16 note**, Ed. PIM, Iași, 2017.
- **Bârlad - Vaslui / Pamfile - Marin / Destine istorice** Ed. PIM, Iași, 2017
- **... 77... NODURI CULTURALE ȘI SEMNE AMICALE** Ed. PIM, Iași, 2018
- **EDITORIALE, ARTICOLE, ESEURI** Ed. PIM, Iași, 2018
- **101 VASLUIENI PENTRU 100 DE ANI** Ed. PIM, Iași, 2019

„O operă pentru un timp și o ilustrare a unui mediu unic, viața care pulsează în editoriale, în cărțile sale și în filmul lui Porumboiu ... un învingător prin muncă, merite naționale prin activitatea politică autoritate morală, recunoscute. Afirm că a avut harul de A FACE !”

Prof. Dr. Emil Constantinescu, Președintele României, 1996 – 2000